

NEW YORK TIMES BEST-SELLING AUTHOR

LINDA HOWARD

cry no more

*Giã từ
nước mắt*

daotieuru.blogspot.com

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Copyrighted Material

NEW YORK TIMES BESTSELLER

LINDA HOWARD

CRY NO MORE

By the author of *Dying to Please*
and *Kiss Me While I Sleep*

Copyrighted Material

Giã từ nước mắt

Tác giả: Linda Howard

**Người dịch: Nguyễn
Thị Mai Lan**

Nhà xuất bản: Văn học

Đơn vị phát hành:

Thái Uyên

Chụp s Boom Boom
Boom

Tách pic: Devil

Beta:

Do Tam, Hana Lee

Stép Stép Stép, Thien
Huong Do

Thanh Nguyen

**Hiệu chỉnh: Phi Phi
Yên Vũ**

Ebook: Devil

Chương 1

Chương 2 Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6 Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10 Chương 11" face="Palatino
Linotype" color="#993366">

Chương 12

Chương 13

Chương 14 Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18 Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22 Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26 Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Là nước mắt đón đau
mắt mát...

Vì cuộc đời có rất nhiều
nỗi đau, không nỗi đau nào
giống nỗi đau nào...

Cry No More thấm
đắm những cảm xúc mắt
mát, dằn vặt, sợ hãi, đau

đón của hành trình tìm kiếm
mười năm ròng rã.

Milla có một cuộc sống
hạnh phúc, cô cùng chồng là
bác sĩ David đến Mexicc
hoạt động từ thiện vì cộng
đồng. Tưởng chừng như
mọi thứ trở nên hoàn hảo
khi cô sinh cậu con trai khỏe
mạnh, đáng yêu. Nhưng
thiên đường đột ngột tan
biến ngay trước lúc vợ

chồng cô quay về Mỹ. Cơn ác mộng đáng sợ nhất của những bậc cha mẹ đã xảy đến với cô. Justin, đứa con trai yêu quý 6 tuần tuổi, đã bị cướp khỏi tay cô trong khu chợ. Cuộc chiến với những kẻ cướp kết thúc bằng nhát dao đâm vào lưng cô và cô nằm đó trong vũng máu, bất lực nhìn con trai mình xa dần. Và từ đấy, cuộc đời cô thay đổi mãi

mãi.

Ly hôn, tự cô lập bản thân với gia đình và người thân, cuộc sống của Milla dồn hết cho Tổ chức Finders do cô thành lập để tìm kiếm những người bị thất lạc, mất tích mà chủ yếu tập trung vào trẻ em. Mười năm đằng đẳng trôi qua và cô chưa từng từ bỏ niềm hy vọng con trai mình còn

sống. Để rồi đến một ngày, cô gặp được kẻ săn tiền thưởng bí ẩn đây nổi tiếng Diaz, người có thể tìm được thông tin về Justin.

Diaz là một người nguy hiểm và đen tối. Cuộc sống của anh là những chuỗi ngày dài cô độc, những cuộc săn đuổi đầy áp lực, thậm chí là giết chóc. Và cuộc đời anh bước sang một

trang mới khi anh gặp Milla. Trên con đường kiếm tìm Justin cùng Milla, anh dần bộc lộ bản thân. Để đến gần cô hơn, để chạm được vào tận cùng trái tim đau khổ của cô, để dần gỡ bỏ những lớp áo giáp phòng thủ, che giấu con người anh.

Ngòi bút của Linda Howard lại đưa đến cho chúng ta một Milla nữ tính nhưng không kém phần mạnh mẽ, ẩn sau trái tim rướm đầy máu và nước mắt là một niềm tin không gì lay chuyển nổi. Nỗi đau khô

cùng cực và ám ảnh của Milla được lột tả trọn vẹn qua từng trang sách. Một câu chuyện buồn, bí ẩn kết hợp với lãng mạn tạo ra những cảm xúc sâu lắng chạm đến tận đáy lòng người đọc. Tình mẫu tử là điều bất biến đâu cho có bao nhiêu ngăn cách, chia xa.

Dĩ nhiên, truyện có một cái kết xứng đáng, một kết

thúc với những giọt nước mắt và cả những nụ cười.

Là nước mắt hạnh phúc tràn đầy...

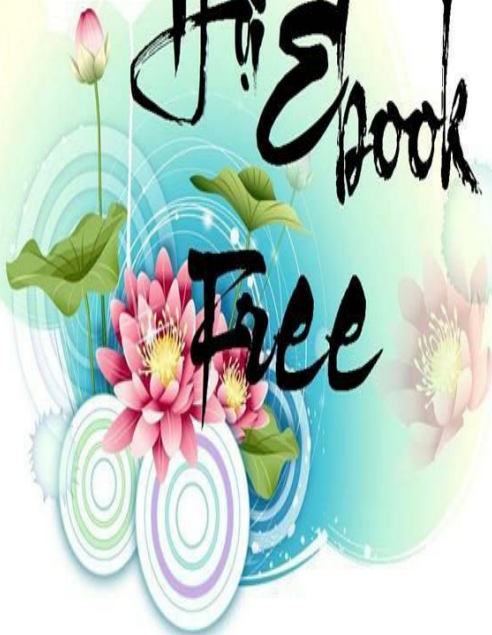
Khi nỗi đau chấm dứt và niềm tin được đáp đền bằng nụ cười trên môi tỏa sáng.

- *Giới thiệu của Hapi Dang* –

His Book

Free

Chương 1

Mexico, 1993

Milla đã ngủ gật trong lúc cho con bú. David Boone đứng bên, ngắm vợ con, nhận thấy mình bỗng nở một nụ cười ngốc nghếch và cảm thấy căng phồng trong lồng ngực. Vợ của anh. Con của anh.

Lạy Chúa, thế giới của anh.

Say mê thuở nào, ám ảnh thuở nào với y thuật vẫn còn đó, nhưng giờ đã giảm đi phần nào bởi đam mê khác cũng mạnh như vậy. Anh chưa bao giờ ngờ việc mang nặng đẻ đau và sự phát triển nhanh như thổi của hài nhi lại làm anh hao tâm tổn trí đến thế. Anh đã

chọn lĩnh vực phẫu thuật vì tính thách thức tuyệt đối của nó - so với nó, sản khoa có vẻ chỉ như quan sát cây cỏ mọc lên vậy. Ừ thì, đôi khi cũng có chuyện này chuyện nọ xảy ra và bác sĩ sản phải theo dõi sát sao, nhưng hầu hết những đứa trẻ đều lớn lên trong bụng mẹ và được sinh ra, thế là xong.

David đã nghĩ như thế

cho đến tận khi chính anh có con. Về phương diện lâm sàng, anh biết tường tận về sự phát triển của bào thai, nhưng anh không hề chuẩn bị về mặt cảm xúc khi thấy Milla bắt đầu tăng cân, khi cảm nhận những cú quẩy đạp nhỏ bé của một đứa trẻ đang lớn dần và ngày càng đòi hỏi. Nếu chỉ cảm xúc thôi đã khiến anh mờ mắt như thế, thì không biết

Milla còn cảm nhận nhiều đến thế nào? Đôi khi, kể cả trong tháng thai nghén khổ sở cuối cùng, anh vẫn bắt gặp cảm xúc dâng tràn trên gương mặt cô, một ánh nhìn mê mẩn, sung sướng vô ngần khi cô vô thức vuốt ve bụng mình - hẳn là cô đang lạc trong thế giới chỉ có mình cô và con.

Rồi Justin cất tiếng khóc

chào đời, bụ bẫm và khoẻ
mạnh, và David thở phào,
ngất ngây vì vui sướng.
Trong suốt sáu tuần kể từ
lúc ấy, mỗi ngày dường như
lại mang đến một thay đổi
nào đó khi thằng bé lớn lên:
mái tóc sẫm màu trên đầu
nó ngả sang vàng, đôi mắt
xanh đậm hơn và lanh lợi,
hoạt bát hơn. Nó đã bắt đầu
chú ý đến các sự vật, nhận
diện từng giọng nói, tay

chân đạp tứ tung khi những
cơ bắp tí hon dần có sức
mạnh. Nó thích tắm. Nó có
kiểu khóc riêng thể hiện sự
giận dữ, kiểu khóc lúc đói,
kiểu khóc lúc không thoải
mái và kiểu khóc lúc cầu
kính. Trong vài ngày Milla
đã có thể phân biệt được
chúng.

Những thay đổi nơi vọ
anh cũng đầy thú vị. Milla

lúc nào cũng có cách tách biệt mình với thế giới, như thể cô chỉ là người quan sát chứ không phải người tham dự. Cô đã là một thách thức kể từ lần đầu anh thấy cô, nhưng anh vẫn ngoan cố theo đuổi cho đến khi cô phải coi anh như một con người thay vì chỉ là một phần động trong toàn cảnh. Anh có thể nhớ chính xác thời điểm mình chiến thắng:

họ đang tham dự một bữa tiệc đón giao thừa, giữa những tràng cười nói, cảnh rượu chè và hàng tá những điều ngớ ngẩn, thì Milla nhìn thẳng vào anh và chớp mắt, một thoáng ngạc nhiên lướt qua mặt cô như thể anh đột nhiên hiện ra ở trung tâm. Và chuyện là thế, không có nụ hôn nóng bỏng nào, không có những lời tâm tình cảm động trong

đêm, chỉ là một nhận thức
đột ngột trong mắt Milla khi
cuối cùng cô cũng thực sự
nhìn thấy anh. Rồi cô cười
và nắm tay anh, và bằng cử
chỉ đơn giản ấy, họ đã thành
một cặp.

Thật kinh ngạc.

Thôi được, một chuyện
kinh ngạc nữa là anh đã
thoát khỏi đống công việc

bộn bề đủ lâu để lập tức chú ý đến cô trong bữa tiệc chán ngắt dành cho nhân viên mà hai bậc phụ mẫu của anh là giáo sư thường tổ chức, nhưng một khi đã để ý, anh không thể đẩy khuôn mặt cô ra khỏi đầu. Milla không đẹp; có lẽ chỉ vừa xinh, nhưng có điều gì đó nơi cô, trong những đường nét mạnh mẽ cân đối trên gương mặt và trong cách cô

bước đi, những sợi chân dài nhẹ bẫng như thể lướt đi mà không thực sự chạm lên mặt đất, nó khiến ấn tượng về cô cứ bám lấy anh như một con muỗi dai dẳng.

Tìm hiểu cô là một quá trình đầy thú vị. David rất thích khi biết rằng cô yêu màu xanh lục, rằng cô không muốn có pepperoni[1] trên bánh

pizza của mình, rằng cô yêu thích các bộ phim hành động và, tạ ơn Chúa, cô ngáp dài trước ý tưởng về những bộ phim dành cho nữ giới - thật trái ngược với bản chất nữ tính của cô. Như Milla giải thích, cô đã biết hết mấy chuyện của phụ nữ rồi, vậy thì xem thêm những chuyện tương tự để làm gì nữa? Toàn những chuyện tầm phào. Sự trầm

tĩnh của cô làm anh thoải mái; anh chưa từng trông thấy cô nổi nóng. Cô là người cân bằng và ổn định nhất mà anh từng gặp, và thậm chí sau hai năm kết hôn, anh vẫn không tin nổi mình may mắn đến thế.

[1] Xúc xích bò và heo rắc hạt tiêu.

Milla ngáp và vươn vai,

cử động ấy làm núm vú của cô chệch ra khỏi miệng thằng bé, nó cầu nhàu và mút mút vài lần, rồi nằm im. David mê mẩn vuốt nhẹ một ngón tay trên khuôn ngực trần đầy đặn của cô. Phải thừa nhận là anh rất vui với kích thích mới của chúng. Trước khi mang thai, thân hình Milla gọn gàng như một vận động viên chạy đường dài. Giờ cô tròn trịa

hơn, mềm mại hơn, và việc tạm ngừng sau khi sinh con đang làm anh phát điên. Anh không thể chờ nổi tới ngày mai, khi cô được Susanna Kasper, bác sĩ sản phụ khoa của đội kiểm tra sáu tuần sau khi sinh. Thực ra, do vài vụ cấp cứu làm xáo trộn thời gian biểu của Susanna, nên giờ đã gần bảy tuần rồi, và anh thì sắp phải hú lên với mặt trắng đến

nơi. Vuốt ve thể này có làm giảm đi căng thẳng, nhưng còn lâu nó mới làm anh thoải mái như ân ái với vợ mình.

Cô mở mắt và mỉm cười ngái ngủ với anh. “Này, Doogie[2],” cô thì thầm. “Đang nghĩ đến đêm mai phải không?”

[2] Nhân vật trong loạt hài kịch truyền hình mang

tên Bác sĩ Doogie Howse
nói về một bác sĩ thần đồng
mười sáu tuổi, tuy cực kỳ
giỏi về y học nhưng vẫn
phải đối mặt với những vấn
đề của một cậu bé tuổi teen
bình thường.

David bật cười, vừa vì
biệt danh ấy vừa vì cách cô
nhìn thấu tâm trí anh - mà
thực ra việc ấy cũng chẳng
khó khăn gì lắm. Đã hai

tháng nay anh hầu như chẳng có gì trong đầu ngoài sex. “Còn gì khác nữa đây?”

“Có lẽ Doogie nhỏ sẽ ngủ suốt đêm.” Cô vuốt nhẹ lên mái đầu lơ phơ tóc của thằng bé và nó đáp lại bằng cách mút chùn chụt thêm vài cái nữa. Cả hai người lớn cùng thốt lên: “Chắc gì chứ,” và David lại cười. Justin háu ăn kinh khủng; nó

đòi ăn ít nhất hai giờ một lần. Milla đã lo là sữa của cô không đủ chất hoặc không đủ lượng, nhưng rõ ràng Justin đang lớn khỏe và Susanna nói chẳng có gì phải lo lắng, chỉ là thằng bé háu ăn quá.

Milla ngáp lần nữa, và David lo lắng chạm vào má cô. “Chỉ vì ngày mai em hết kỳ kiêng cử không có nghĩa

là chúng ta phải làm chuyện ấy. Nếu em mệt quá, chúng ta có thể chờ mà.” Susanne đã nhắc đi nhắc lại cả tỉ lần cho anh hiểu làm một bà mẹ trẻ mệt mỏi đến thế nào, nhất là khi cô ấy cho con bú.

Ngáp nửa chừng, Miller lờm anh. “Ồ, phải, chúng ta có thể chờ,” cô nóng nảy nói. “Nếu anh nghĩ là em chờ nổi thêm một phút nào

nữa - sẽ rất may cho Justin nếu em không bỏ nó lại với Susanna trong lúc đi lòng tìm anh khắp phòng khám đấy.”

“Định gì ống nghe vào anh và bắt anh cởi đồ à?” Anh hỏi, cười toe t

“Cũng là một ý hay.” Cô tóm tay anh và kéo nó lên ngực mình lần nữa, chà

núm vú lên các ngón tay anh. “Đã hơn sáu tuần rồi. Chúng ta không cần phải chờ lời xác nhận chính thức từ Susanna đâu.”

David rất muốn đồng tình. Thực ra anh đã nghĩ đến nó từ trước rồi kia, nhưng anh không muốn Milla nghĩ rằng tất cả những gì anh quan tâm chỉ là tình dục. Anh nhẹ lòng vì

cô đã nêu ra ý tưởng đó trước, và sự cảm dỗ bắt đầu gặm nhấm anh. David liếc nhìn đồng hồ đeo tay và thời gian làm anh rên rỉ. “Mười phút nữa anh phải tới phòng khám rồi.” Những bệnh nhân đã bắt đầu xếp hàng đây ngoài cửa phòng khám, sẵn sàng chờ đợi hàng giờ liền để được gặp bác sĩ. Anh ở trong đội phẫu thuật, và có lịch mổ

trong nửa giờ tới. Anh gần như chỉ đủ thời gian để tới phòng khám, thay đồ và rửa tay. Không có nghĩa là anh cần nhiều hơn mười giây để đạt cực khoái trong tình trạng hiện nay, nhưng Milla chắc chắn là cần nhiều thời gian hơn thế.

“Vậy thì tối nay nhé,” Milla nói, xoay mình và cười với anh. “Em sẽ giữ

Justin thức nhiều nhất có thể để tối nay con chịu ngủ.”

“Kế hoạch hay đấy.” Anh đứng dậy và với lấy chìa khoá của mình. “Hôm nay em định làm gì?”

“Vài việc lặt vặt thôi. Sáng em sẽ ra chợ trước khi trời nóng quá.”

Anh cúi xuống hôn

Milla, rồi lướt môi lên một bên má mượt như sa tanh của Justin. “Chăm sóc mẹ cho chu đáo, con nhé,” anh nói với cậu con trai đang ngủ rồi vội vã đi ra cửa.

Milla nằm nán lại trên giường thêm vài phút nữa, tận hưởng sự tĩnh lặng yên bình. Ngay giây phút này, không có ai đòi hỏi điều gì ở cô. Cô tưởng mình đã

chuẩn bị tâm lý sẵn sàng để
chăm sóc một đứa bé,
nhưng cô đã không biết
công việc ấy sẽ kéo dài suốt
ngày đêm không ngơi nghỉ.
Khi Justin ngừng bú hay
không cần thay tã, cô vội
vàng chạy loanh quanh để
làm hết những việc nhà
khác, và cô mệt đến nỗi mỗi
bước chân đều như đang bị
bơm lợi qua vũng nước. Cô
chẳng có được một giấc ngủ

ngon suốt mấy tháng qua. Đúng, đã bốn tháng rồi, kể từ khi đưa bé lớn dần đề vào bàn quang của cô và cứ nửa giờ cô lại phải đi tiểu một lần. Milla chữa bụng dưới, mà theo lời Susanne như thế cô dễ thở hơn, nhưng đôi lại phải đi tiểu rất nhiều.

Cô mỉm cười rạng rỡ khi quan sát cậu con trai say

ngủ. Thằng bé thật tuyệt vời; tất cả mọi người đều nói như thế, nhất là mái tóc vàng, đôi mắt xanh lơ và khuôn miệng ngọt ngào của nó. Milla thích mọi thứ nơi thằng bé, từ những móng tay tí hon cho đến hai lúm đồng tiền hiện ra khi nó tăng cân. Cô có thể ngồi ngắm con suốt cả ngày cũng được... nếu cô không có nhiều việc khác phải làm

đến thế.

Ngay lập tức tâm trí Milla quay trở về trạng thái làm việc khi cô nhớ đến mọi thứ cần phải làm trong hôm nay, chẳng hạn như giặt giũ, rửa dọn, nấu ăn, và bất kể khi nào có thời gian rảnh để mà ngồi xuống là cô lại lao vào hoàn thành cho kịp công việc giấy tờ của phòng khám. Rồi lúc nào đó trong

ngày cô còn phải quan tâm tới chuyện cá nhân như gọi đầu và cạo lông chân, bởi vì cô sẽ có một cuộc hẹn hò nóng bỏng với chồng đêm nay. Milla không bao giờ mệt mỏi với việc làm mẹ, nhưng chắc chắn là cô đã sẵn sàng để làm một ai đó khác nữa, một phụ nữ nóng bỏng yêu kiều được thèm khát chẳng hạn. Cô nhớ sex. David luôn làm tình với

cùng một sự tập trung cao độ mà anh dành cho mọi thứ anh quan tâm - việc ấy thực quá tuyệt vời.

Dù vậy, đầu tiên cô phải ra chợ đã, trước khi ngày trở nên nóng bức.

Chỉ còn hai tháng nữa thôi, Milla nghĩ. Cô sẽ nhớ Mexico: nhớ con người, nhớ ánh mặt trời, nhớ cả dòng

thời gian chậm chạp trôi qua ở nơi đây. Khi David và các đồng nghiệp của anh xong hai năm tình nguyện; rồi họ sẽ trở lại cuộc chạy đua khốc liệt trong việc hành nghề ở Mỹ. Tất nhiên cô vẫn mừng khi được trở về nhà, về với gia đình, bạn bè và những tiện nghi như là một siêu thị có điều hoà nhiệt độ. Cô muốn dắt Justin dạo chơi trong công

viên hay thăm mẹ cô lúc ban ngày.

Suýt nữa cô đã không định sang Mexico với David, vì cô phát hiện ra mình mang thai ngay trước khi họ chuẩn bị đi. Nhưng Milla không muốn xa chồng lâu thế, đặc biệt là khi cô đang mang thai đứa con đầu lòng của họ. Sau khi gặp Susanna, bác sĩ sản -

phụ khoa của đội, cô quyết định vẫn làm theo kế hoạch ban đầu. Mẹ cô thì lo cuống lên - cháu ngoại bà sẽ được sinh ra trên một đất nước khác! - nhưng thai kỳ của cô hoàn toàn bình thường, không hề có bất kỳ vấn đề nào phát sinh. Justin ra đời chỉ quá ngày dự sinh hai ngày, và kể từ đó Milla cảm thấy như mình đang tồn tại trong một màn sương vừa

tràn ngập yêu thương, vừa
mệt mỏi và

Cuộc sống của Millie
hiện hay đối ngược hoàn
toàn với tưởng tượng của cô
trước đây đến nỗi chính cô
cũng phải buồn cười. Với
tấm bằng ưu tú về nghệ
thuật tự do, cô định sẽ thay
đổi cả thế giới, từng người
từng người một. Cô sẽ trở
thành kiểu giáo viên mà mọi

người luôn nhớ đến kể cả khi họ đã lên chức ông chức bà, kiểu giáo viên tạo nên điều khác biệt thực sự trong cuộc đời các học sinh. Cô thấy thoải mái trong học thuật, cô đã lên kế hoạch tiếp tục học nữa cho đến khi nhận bằng Tiến sĩ và đi dạy ở trường đại học. Tất nhiên cô sẽ lấy chồng - nhưng phải một thời gian sau, có lẽ khi cô ba mươi hay ba lăm

tuổi. Còn con cái - cũng có thể.

Nhưng cô đã gặp David, một thần đồng của ngành y. Anh là con trai vị giáo sư môn lịch sử của cô, và khi cô trở thành trợ giảng của ông, cô đã được nghe kể tất tần tật về anh. Chỉ số IQ của David vượt xa các thiên tài; anh học xong trung học ở tuổi mười bốn, đại học ở

tuổi mười bảy, rồi nhào qua trường y và đã sẵn sàng hành nghề bác sĩ phẫu thuật ở tuổi hai mươi lăm khi cô gặp anh. Cô đã nghĩ anh hoặc là một kẻ kênh kiêu ta đây biết tuốt, hoặc là một con mọt sách chính hiệu.

Hóa ra cả hai đều không. Ngược lại, anh là chàng trai trẻ ưa nhìn với khuôn mặt thường hằn lên

nét mệt mỏi vì nhiều giờ
liền trong phòng phẫu thuật,
cộng thêm sự ham hiểu biết
khiến anh lúc nào cũng miệt
mài gò lưng trên những
cuốn sách y khoa. Nụ cười
của anh ngọt ngào và hấp
dẫn, đôi mắt xanh ánh lên
vẻ dí dỏm, mái tóc vàng
thường bù xù và rối tung.
David cao, điều này Millie
rất thích, vì cô cao mét bảy
và thường mang giày cao

gót. Thực ra, cô thích mọi thứ nơi anh, thế nên khi anh mời cô đi chơi cô đã không hề do dự.

Tuy nhiên, cô đã rất ngạc nhiên khi bắt gặp anh chăm chăm nhìn cô đây ham muốn tại bữa tiệc mừng năm mới. Mọi bức tường đổ sụp xuống. David yêu cô, và cô yêu anh. Chỉ đơn giản thế thôi.

Cô trở thành vợ anh ở tuổi hai mươi một, ngay khi lấy bằng tốt nghiệp, và giờ cô đã là mẹ ở tuổi hai mươi ba. Cô không hề hối hận một phút nào. Cô vẫn định sẽ dạy học, khi họ trở về Mỹ, và vẫn sẽ học cao hơn, nhưng cô sẽ không bao giờ quyết định lại cái điều đã dẫn tới phép màu nhỏ nhỏ là con trai cô đây. Kể từ giây phút biết mình mang

thai, Milla đã bị cả quá trình ấy chiếm hết tâm trí, và cô quá yêu đứa trẻ đến nỗi cảm thấy như thể mình được thắp sáng từ bên trong bằng một thứ ánh sáng mạnh mẽ, rạng rỡ. Cảm xúc ấy giờ còn mạnh hơn, tới mức cô cảm thấy một lực hút giữa cô và Justin kể cả khi nó chỉ đang ngủ ở phòng bên cạnh. Dù mệt đến thế nào, cô vẫn hân hoan

trong mỗi liên kết ấy.

Milla ra khỏi giường và cẩn thận chèn mấy chiếc gối xung quanh thằng bé. Nó vẫn ngủ yên trong khi cô vội vàng rửa mặt, chải mái tóc ngắn rồi mặc chiếc váy nhẹ mà cô đã mua để mặc sau khi sinh. Cô vẫn còn nặng hơn trước lúc mang bầu những bảy cân, nhưng chỗ cân thừa không làm cô

phiền lòng lắm, còn David chắc chắn là thích ngực cô từ cỡ B sang cỡ D rồi.

Cô nghĩ về đêm nay và rùng mình háo hức. Tuần trước David đã mang một hộp bao cao su từ phòng khám về nhà, và chỉ sự hiện diện của chiếc hộp đó thôi cũng đủ làm cho cả hai phát điên. Họ đã dùng bao một thời gian ngắn khi mới trở

thành tình nhân; rồi cô dùng thuốc tránh thai cho đến ngày họ quyết định có con. Lại sử dụng bao cao su một lần nữa khiến cô cảm thấy như thể mọi thứ quay lại thuở hào hức ban đầu.

Justin bắt đầu ngộ ngộ, miệng nó hé mở như thể đang tìm kiếm ngực cô. Đôi mắt xanh mở lớn, hai nắm tay nhỏ hươ hươ, và nó

ọ ẹ vài tiếng trước khi cất tiếng khóc “con tè rồi, thay tã cho con” quen thuộc. Bị kéo ra khỏi giấc mộng giữa ban ngày về việc ân ái với bố nó, Milla đi lấy tã sạch rồi cúi xuống, vừa nựng vừa thay tã cho thằng bé. Nó đã có thể tập trung nhìn vào khuôn mặt cô, nhìn chăm chăm như thể không còn điều gì khác tồn tại trong vũ trụ của nó, miệng

nó mở ra thích thú, tay chân quẫy đạp liên hồi.

“Bé con của mẹ,” Miller ngâm nga khi bế thẳng bé lên. Ngay khi yên vị trên tay cô, thẳng bé bắt đầu bám chặt lấy ngực cô. “Phải là ‘lợn con của mẹ’ chứ nhỉ,” cô chữa lại, ngồi xuống và cởi khuy váy. Ngực cô râm rân đáp lại, và cô thở dài với niềm khoan khoái thuần

khiết khi Justin ngậm lấy
núm vú của cô. Cô khẽ dùng
đưa từ trước ra sau, chơi
với những ngón tay và ngón
chân xinh xắn của nó trong
khi cho nó bú. Đôi mắt
nhắm lại mơ màng, cô ngâm
nga một bài hát ru, chợp
mắt trong chốc lát.

Thằng bé bú xong, cô
lại đặt nó nằm trong lúc vội
vã ăn bữa sáng. Sau khi

đánh răng, cô quàng một
địu vải màu xanh qua đầu
và đặt thẳng bé vào trong.
Nó nằm nép vào tim cô, đôi
mắt xanh đã kịp khép lại
trong cơn ngủ gà ngủ gật.
Tóm lấy chiếc mũ và cái
giỏ, cô đi ra chQuãng
đường chỉ khoảng nửa dặm.
Mặt trời chói chang ngay từ
sáng hứa hẹn cái nóng như
thêu đốt vào buổi trưa,
nhưng giờ thì không khí vẫn

mát mẻ và khô ráo, và chợ làng nhỏ bé tập nập những người đi chợ sớm. Ở đó có cam và những quả ớt đỏ chót, chuối và dưa, rồi cả hành vàng được xâu thành chuỗi. Milla đi lướt qua, thì thoảng chuyện phiếm với vài phụ nữ địa phương khi họ dừng lại để trầm trồ đùa bẽ, rồi chú tâm vào chọn đồ.

Justin đang cuộn lại

thành quả bóng y như lúc còn là một bào thai. Cô gio mũ để che nắng cho thằng bé. Một làn gió nhẹ, dễ chịu trên đầu mái tóc xoắn ngắn màu nâu sáng của cô và khế lật đám tóc tơ màu vàng của thằng bé lên. Nó cựa quậy, cái miệng như nụ hồng mút mút. Milla đặt giỏ xuống và vỗ lưng con, thế là cu cậu lại chìm vào giấc ngủ.

Milla đã không trông thấy chúng đến. Đột nhiên hai gã đàn ông kẹp cô vào giữa, hơi nóng và mùi từ cơ thể chúng xộc vào mũi cô. Cô lùi ngay lại theo bản năng, nhưng chúng dùng cơ thể ép sát chặn lại. Gã bên phải lôi một con dao từ trong bao gài bên sườn ra và tóm lấy dây đai, chém phăng qua trước khi Milla có thể hô hoán. Thời gian

đường như bị đóng băng ngay khoảnh khắc đó, và những giây tiếp theo diễn ra như một thước phim quay chậm trước mắt cô. Sợi dây địu bắt đầu lỏng ra, và trong cơn hoảng loạn cô tóm lấy con mình. Gã đàn ông bên trái giật thẳng bé khỏi cô bằng một tay, và đẩy cô thật mạnh bằng tay kia.

Bằng cách nào đó Milla

giữ được thăng bằng, nỗi
hoảng loạn trào lên điên
cuồng trong lồng ngực khi
cô nhảy xổ vào gã đàn ông,
gào thét, chiến đấu để giật
lại con mình từ tay gã.
Móng tay cô cào lên mặt gã,
để lại những vết dài rớm
máu, buộc gã phải lùi lại.

Con cô bắt đầu khóc òa
lên vì bị giật mình. Đám
đông xung quanh tản ra,

hoảng sợ. “Cứu với!” Milla gào thét hết lần này đến lần khác khi cố giật lại Justin, nhưng dường như tất cả mọi người đều chạy xa khỏi cô thay vì chạy về phía cô. Gã đàn ông cố gắng đẩy cô ra lần nữa, bàn tay gã bấu chặt trên mặt cô. Milla cắn phập răng vào bàn tay gã và cắn cho tới khi cô cảm thấy máu đầy miệng mình còn gã bắt đầu la lên đau đớn. Cô

cào hai con mắt gã, những móng tay cắm sâu vào phần thịt mềm. Tiếng kêu của gã biến thành tiếng gào thảm thiết, và nắm tay túm lấy Justin lỏng ra. Milla tuyệt vọng với lấy con, chỉ bắt được một cánh tay nhỏ xíu, và trong một giây tưởng như vỡ tim cô đã nghĩ mình đã tóm được con về. Nhưng rồi cô cảm thấy gã đàn ông còn lại lao tới sau mình, và

một cơn đau cào xé, tê liệt
xuyên qua lư

Cơ thể Milla co giật, và
cô ngã xuống như một viên
đá rơi xuống đất, ngón tay
cào cấu tuyệt vọng trên nền
sỏi. Hai gã đàn ông bỏ chạy
cùng với đứa bé được túm
chặt như một quả bóng trên
tay, một gã vừa chạy vừa
úp bàn tay máu me lên mặt
và chửi rửa không ngớt.

Milla nằm quần quai trên mặt đất, cố chống lại cơn đau đang tấn công thân thể mình, chiến đấu để lấy hơi gào thét. Hai lá phổi của cô phập phồng điên dại nhưng dường như chẳng kéo vào được chút không khí nào. Cô cố ngồi dậy, nhưng người cứ nhũn ra. Một tấm màn đen bắt đầu kéo qua mắt cô, và cô cố sức gào khóc, hết lần này đến lần

khác, “Con tôi! Con tôi! A cứu con tôi với!”

Nhưng chẳng ai làm gì cả.

David vừa mổ xong một ca sa ruột và đang rửa ráy trong lúc Rip Kasper, chồng của Susanna, cũng là bác sĩ gây mê của đội, kiểm

tra lần cuối huyết áp và nhịp tim của bệnh nhân để đảm bảo mọi thứ đều ổn trước khi chuyển sang chỗ y tá Anneli Lansky để theo dõi. Họ có một đội giỏi làm việc ở đây; và hết năm nay, khi tất cả đều trở về với công việc thường lệ ở Mỹ, hẳn anh sẽ nhớ họ lắm. Anh sẽ không nhớ cái phòng khám một tầng bằng bê tông xập xệ này, với sàn nhà nứt

nẻ và trang thiết bị thì hầu như thiếu thốn, nhưng chắc chắn anh sẽ nhớ đội ngũ bác sĩ cũng như những bệnh nhân của mình - và anh sẽ nhớ cả Mexico nữa.

David đang nghĩ về trường hợp tiếp theo, một ca mổ túi mật, thì nghe thấy tiếng náo động ở hành lang ngay bên ngoài cánh cửa. Có tiếng gào thét và chửi

chề, vài âm thanh ầm ỹ không đầu không đuôi và kêu la rền rĩ. Anh lau khô tay và đi ra cửa ngay khi Juana Mendoza, một y tá khác kêu tên anh.

Anh lao đến cửa, và phanh kít lại ở hành lang trước khi lao rầm vào đám người bao gồm Juana, Susanna, hai người đàn ông và một người phụ nữ đang

khó nhọc khiêng một phụ nữ khác. Đám người che mắt khuôn mặt người phụ nữ bị thương, nhưng David có thể thấy chiếc váy cô ta mặc đầm máu và anh lập tức chuyển sang trạng thái cấp cứu. “Có chuyện gì?” anh hỏi khi đá một chiếc hộp ra khỏi đường đi và lôi ra một cái băng ca.

“David.”

Giọng

Susanna tắc nghẹn. “Đó là Milla.”

Trong một giây, từ ngữ không hề có nghĩa gì với David khi anh nhìn quanh, trông đợi thấy mặt vợ ở phía sau mình. Rồi câu nói của Susanna thấm vào anh, anh nhìn khuôn mặt bất tỉnh, trắng nhợt như tờ giấy của người phụ nữ bị thương, thấy những lọn tóc

xoăn nâu sáng bám quanh gương mặt cô, và thế giới dường như chao đảo. Milla ư? Không thể là Milla được. Cô ấy đang ở nhà với Justin, an toàn lành lặn cơ mà? Người đàn bà trông như bị mất sạch máu này chỉ giống vợ anh thôi, chỉ thế thôi. Không phải là Milla.

“David!” Lần này giọng Susanna trở nên gay gắt

hơn. “Tĩnh lại ngay! Giúp chúng tôi đưa cô ấy lên cáng.”

Nhờ rèn luyện lâu năm nên anh mới cử động được, để bước tới và nhắc người phụ nữ trông giống Milla lên băng ca. Váy cô ấy đầy máu, tay cô ấy đầy máu, chân cô ấy, thậm chí cả đôi xương đòn của cô ấy cũng đầy những máu. Không -

chỉ một chiếc thôi, chiếc
xăng đan trông giống hệt
đôi Milla vẫn thường đi.
Anh nhìn thấy một móng
chân màu hồng sáng bóng
của cô, cùng sợi dây chuyền
vàng mỏng quanh mắt cá
chân phải, và anh cảm thấy
như ruột gan mình lộn tung
phèo hết cả.

“Chuyện gì đã xảy ra?”
David hỏi, giọng anh khàn

đặc và xa vắng như giọng người nào khác, ngay cả khi cơ thể anh đã di chuyển và họ nhanh chóng đẩy Milla vào phòng phẫu thuật mà anh vừa từ đó bước ra.

“Vết thương do dao đâm phần dưới,” Juana nói, lắng nghe những tràng âm thanh quanh họ trước khi đóng cửa và cách ly mọi tiếng ồn. “Hai gã đàn ông

đã tấn công cô ấy ở chợ.”
Chị thở ra một hơi rùng
mình. “Chúng đã bắt Justin
Milla chống trả lại chúng,
và một trong hai gã đã đâm
cô ấy.”

Nghe thấy tiếng ồn ào
huyên náo, Rip lao vào
trong phòng. “Lạy Chúa,”
anh ta lắp bắp khi nhìn thấy
Milla; rồi nhanh chóng im
lặng và bắt đầu chuẩn bị

những dụng cụ của mình.

Justin! David quay cuồng vì cú sốc thứ hai. Hai thằng khốn nạn đã bắt cóc con trai anh! Anh đã chuẩn bị quay người về phía cánh cửa. Anh thực sự đã bước lùi một bước khỏi chiếc băng ca, đi về phía cửa để lao ra ngoài và tìm kiếm con mình. Rồi anh do dự và nhìn lại v

Mình đang mất cô ấy,
David nghĩ. Milla sắp sửa
chết ngay trước mặt anh,
trừ khi anh tỉnh táo thoát
khỏi cơn sốc và hành động.
Nhìn từ vị trí vết thương, có
lẽ con dao đã đâm vào thận
trái, và chỉ Chúa mới biết
còn những thương tổn nào
nữa. Cô ấy đang chảy máu;
cô ấy chỉ còn vài phút trước
khi cơ thể ngừng hoạt
động...

David gạt bỏ mọi thứ ra khỏi đầu và thọc vào đôi găng tay mới Anneli đang giơ ra cho anh. Anh không có thời gian để rửa ráy; anh cũng chẳng có thời gian để tìm kiếm Justin; tất cả những gì anh kịp làm là vươn tới con dao mổ nhanh chóng đặt vào lòng bàn tay và huy động từng gam kỹ năng có trong người. Anh cầu nguyện, chửi thề, anh

chiến đấu với thời gian trong khi cắt vào cơ thể vợ mình. Đúng như anh nghi ngờ, lưỡi dao đã đâm vào thận trái của cô. Đâm vào, quý thần ơi; nó gần như đã xé đôi quả thận. Không cách nào cứu được quả thận, và nếu anh không lôi nó ra rồi khâu các mạch máu lại trong thời gian kỷ lục thì anh cũng không cứu được Milla.

Đó là một cuộc đua tàn bạo và khốc liệt. Chỉ cần anh phạm phải một sai lầm, chỉ cần anh do dự, chỉ cần một giây lơ tay hay lóng ngóng, anh sẽ thua, và Milla sẽ chết. Cuộc phẫu thuật lần này là một cuộc chiến nhanh đến điên cuồng, với mạng sống của cô treo lơ lửng trên từng quyết định và hành động trong giây lát. Trong khi họ dốc hết số máu

dự trữ vào cô, anh phải chiến đấu để máu không chảy ra nhanh như tốc độ đưa vào. David không biết việc đó kéo dài bao lâu; anh không bao giờ hỏi, không bao giờ tìm ra. Bao lâu chẳng có gì quan trọng. Chiến thắng mới là tất cả, bởi vì anh không chịu đựng được cái điều ngược lại.

Chương 2

Mười năm sau El Paso, Texas

Điện thoại di động của Milla đổ chuông. Trong một giây cô đã định không trả lời; cô đang mệt muốn chết, chán nản và đầu đau kinh khủng. Nhiệt độ bên ngoài hơn 41 độ C, và kể cả khi điều hoà nhiệt độ trong xe

đang bật hết cỡ, hơi nóng
vẫn chiếu qua tấm kính chắn
gió để thiêu đốt hai cánh tay
cô. Hình ảnh khuôn mặt
bầm dập của Tiera Alversor
và đôi mắt xanh vô hồn của
cô bé mười bốn tuổi vẫn
hiện rõ mồn một trong tâm
trí cô. Đêm nay cô sẽ mơ
thấy tiếng khóc thốn thức
của Regina Alverkhi chỉ
nghe tin cô con gái nhỏ của
mình không bao giờ về nhà

được nữa. Đôi khi Đội tìm kiếm thành công, nhưng đôi khi họ đến quá trễ. Hôm nay họ đã quá trễ.

Lúc này Milla không hề muốn gánh thêm rắc rối của người nào khác; cô đã có đủ rắc rối của chính mình. Nhưng cô không bao giờ biết người gọi đến có thể là ai hay tại sao họ lại gọi, và rốt cuộc chính cô đã tự biến

việc tìm kiếm con người thành cuộc thập tự chinh của cá nhân mình. Vì thế cô mở mắt ra chỉ vừa đủ để tìm nút bấm, rồi ngay lập tức nhắm mắt lại để tránh ánh mặt trời gay gắt buổi xế chiều. “A lô?”

“Senora [1] Boone phải không?” Một giọng thổ âm nặng trĩu trong loa lấp đầy khoang xe Chevy. Millie

không nhận ra giọng đó, mỗi ngày cô nói chuyện với quá nhiều người tới nỗi chẳng phân biệt được ai là ai. Mặc dù vậy đây chắc chắn là công việc, bởi vì chỉ khi liên quan đến Đội tìm kiếm cô mới được gọi là Milla Boone. Sau khi ly dị cô đã lấy lại tên thời con gái của mình là Edge, nhưng mọi người đã gắn cái tên Boone với mục đích truy tìm

trẻ con mất tích tới nỗi cô
buộc phải dùng nó khi
quảng bá và trong bất kỳ
chuyện gì liên quan tới Đội
tìm kiếm.

[1] Nghĩa là Bà hoặc Cô
trong tiếng Tây Ban Nha.

“Vâng, tôi đây.”

“Đêm nay có một cuộc
hẹn. Tại Guadalupe, lúc

mười rưỡi. Đằng sau nhà thờ.”

“Hẹn gì cơ...” cô bắt đầu hỏi, nhưng giọng nói đã cắt ngang.

“Diaz sẽ có mặt.”

Điện thoại im bật. Milla bật dậy, cơn đau đầu bị lãng quên khi chất adrenalin trào lên trong cơ thể cô. Cô tắt

điện thoại và ngồi phỗng
như tượng, những ý nghĩ
quay cuồng.

“Guadalupe nào mới
được?” Brian Cusack nói tù
ghế lái, gần như tức tối vì
cậu ta đã nghe hết

“Hẳn phải là chỗ gần
nhất, nếu không thì họ đã
chẳng gọi.” Có tới vài địa
đanh Guadalupe ở Mexico,

dân số có chỗ lên tới năm
mươi ngàn, có Guadalupe
chỉ chứa vài trăm nhân
mạng. Guadalupe gần với
biên giới nhất chỉ là một cái
làng.

“Vớ vẩn,” Brian Cusack
nói. “*Chuyện vớ vẩn.*”

“Không phải chuyện
đùa đâu.” Lúc đó đã hơn
sáu giờ; chẳng có ai ở văn

phòng giờ này để hỗ trợ cho họ cả. Cô có thể triệu tập mọi người, nhưng không còn thời gian để lãng phí nữa. Nếu cuộc họp diễn ra lúc mười rưỡi thì họ cần phải vào vị trí từ trước đó ít nhất một giờ. Guadalupe cách El Paso và Juarez khoảng năm mươi dặm. Với giao thông như thế này, họ sẽ phải mất từ bốn mươi lăm phút tới một giờ mới

đến được biên giới. Sẽ bớt
lãng nhãng hơn nếu họ đồ
chiếc SUV lại, đi bộ qua cầu
vào Mexico và sử dụng
phương tiện di chuyển tại
đó, còn hơn là phải làm
mấy thứ thủ tục giấy tờ để
lái xe qua, nhưng nó chỉ
“bớt lãng nhãng” thôi,
không phải là “không lãng
nhãng”. Trong lúc cấp bách,
bất kỳ rắc rối nào cũng có
thể quyết định thành công

và thất bại.

Cả hai đều mang hộ chiếu và visa du lịch được phép ra vào Mexico nhiều lần; đó là giấy tờ bắt buộc lúc nào cũng phải có trong người, bởi vì họ không biết khi nào sẽ bị gọi qua biên giới. Dù vậy, đó là tất cả những gì họ có, cộng thêm cặp ống nhòm đêm mà họ đã dùng để tìm kiếm cậu bé

Dylan Peterson - một trường hợp thành công, tạ ơn Chúa - đang được bọc trong túi vải trong khi lao đi tìm kiếm Tiera Alversor ngay.

Họ sẽ phải dừng tạm những thứ ấy, bởi vì không đời nào cô bỏ qua cơ hội tóm được gã Diaz này.

Diaz. Gã đàn ông lần

lút y như làn khói trong một ngày nổi gió, nhưng có lẽ lần này họ sẽ gặp may.

“Chúng ta không có thời gian để lấy vũ khí,” Brian nói đều đều khi cậu ta thấy một khoảng trống và lái chiếc SUV to lớn vọt lên trên chiếc Toyota nhỏ màu trắng có những vết bùn lớn trên cánh cửa

“Chúng ta phải khẩn trương thôi.” Họ không bao giờ mạo hiểm mang lậu vũ khí qua biên giới; thay vào đó họ sắp xếp để mua vũ khí khi đã qua bên kia.

Cô cố gọi Joan Westfall, hy vọng gặp được người phó của mình ở nhà, nhưng chỉ thấy máy trả lời tự động. Milla để lại cho Jack một tin nhắn báo sơ nơi họ

đang đến và lý do. Chính cô là người đặt ra nguyên tắc không người nào trong Đội tìm kiếm được đi một mình, hoặc đi mà không nói cho ai biết mình đang đi đâu.

Sau hai năm, đây là lần đầu tiên cô có manh mối của Diaz!

Tim Milla nện thình thịch trong lồng ngực. Có lẽ

đây chính là tia hy vọng mà cô tìm kiếm trong mười năm nay.

Vụ bắt cóc Justin nằm trong vòng bí ẩn, chỉ toàn những đồn đoán và nghi ngờ. Không có vụ đòi tiền chuộc nào, và hai gã đàn ông đã cướp con khỏi tay cô tại chợ làng nhỏ bé ngày hôm đó đã biến mất. Nhưng dần dà Milla bắt đầu nghe

phong thanh tin tức về một gã chột, kẻ cô chưa bao giờ tóm được trong các cuộc săn lùng. Rồi, hai năm trước, một phụ nữ đã gợi ý với cô rằng có lẽ gã tên Diaz biết về vụ ấy. Trong suốt hai mươi lăm tháng qua, Milla ráo riết truy tìm hắn như thể chó săn, nhưng cô chẳng thu được gì ngoại trừ những lời đồn đại điên rồ.

Một ông già đã cảnh báo cô nên bỏ cuộc đi, vì tìm Diaz tức là tìm tới cái chết - tốt hơn hết hãy tránh xa hắn ta. Diaz biết tin tức, hay cũng có thể đứng đằng sau, trong rất nhiều vụ mất tích. Cô còn nghe nói Diaz chính là gã chột. Không, không đúng; gã chột làm việc cho Diaz. Hoặc Diaz đã giết gã chột vì vô tình bắt lầm một đứa bé Mỹ và gây

ra cả đồng rắc rồi.

Milla đã nghe tất cả những câu chuyện đó, và nhiều hơn nữa. Người ta có vẻ sợ khi nói về hắn, nhưng cô vẫn hỏi dò và chờ đợi ngày nào đó rốt cuộc sẽ có câu trả lời. Thậm chí sau từng ấy thời gian, cô vẫn chẳng hề biết hắn là ai hay hắn là hạng người như thế nào, chỉ biết rằng bằng cách

nào đó hẳn liên quan tới vụ bắt cóc con cô.

“Có lẽ kẻ nào đó đang muốn giăng bẫy để bắt Diaz, đột nhiên Brian nhận xét.

“Tôi biết.” Không có lý do nào khác cho cuộc gọi đó, và việc này làm Milla lo lắng. “Nếu mọi chuyện xấu đi, chúng ta chỉ việc ở

nguyên một chỗ và ẩ²n nấp,”
cô nói.

“Nhưng nếu hắ²n ta
chính là kẻ chị đang tìm
kiếm bấy lâu nay thì sao?”

Milla nhắm mắt lại,
không thể trả lời. Họ sẽ
tránh xa mọi rắc rối phát
sinh, nhưng lữ Diaz đúng là
gã chột đã bắt cóc Justin thì
sao? Cô không biết liệu

mình có thể kiểm soát được
con giận dữ đang sôi sục
trong người như thể một
ngọn núi lửa ẩn mình hay
không. Cô không thể giết
hắn ngay; kể cả khi hắn
chính là gã ấy, cô vẫn cần
nói chuyện với hắn để tìm
ra hắn đã làm gì con cô.
Nhưng trời ơi, cô muốn giết
hắn làm sao! Cô muốn xé
toạc hắn ra y như cách hắn
đã làm lòng cô tan nát.

Vì không có câu trả lời, Milla tập trung vào hiện tại. Cô có thể làm được việc đó; cô đã gắng gượng trong mười năm qua bằng cách chỉ tập trung vào những việc cô phải làm ngay lúc này. Cô và Brian đều đã mệt mỏi và đói ngấu, mà họ còn phải trải qua cả một đêm dài trước mặt. Cô bèn lục trong chồng kệo PayDay và bóc cho mỗi người một

thanh.

Họ đã từng tới Guadalupe, nhưng cô vẫn dò dẫm tìm trong hộp bản đồ cho tới khi tìm thấy tấm bản đồ thị trấn ấy và nghiên cứu địa hình ở đó. “Có bao nhiêu nhà thờ ở Guadalupe nhỉ? Tôi không thể nhớ được.”

“Cầu Chúa là chỉ có

một cái, vì gã này còn chẳng
thèm cho chúng ta tên nhà
thờ nữa. Cho tôi một thanh
Life Savers nữa đi.”

Milla lấy điện thoại ra
và gọi cho Benito, mỗi liên
lạc của họ ở Juarez. Benito
là tay cung cấp xe rất cừ,
bất kể khi nào họ cần tới, và
tất nhiên không phải là loại
xe ưa nhìn của các hãng cho
thuê. Benito là chuyên gia

với những chiếc bán tải te tua, ọp ẹp không làm ai chú ý và chắc chắn cũng chẳng bị phá hoại nếu có vút nó chổng chơ ở trên đường. Đó là vì chúng chẳng còn gì để phá hỏng cả. Chúng tro khốc, thực sự chẳng đáng ăn cắp. Nhưng chúng còn chạy được, và luôn đầy ắp xăng. Giấy tờ cũng luôn hợp lệ, phòng trường hợp họ bị canh sát chặn

Mua vũ khí thì mạo hiểm hơn - Mexico có những luật rất khắt khe về vũ khí. Nhưng thế không có nghĩa là vũ khí bị cấm tiệt; chỉ là nếu bị bắt quả tang mang súng, họ sẽ gặp rắc rối to. Milla không thích phạm luật, nhưng khi phải đương đầu với những con rắn đội lốt người, thì phải chuẩn bị sẵn sàng. Cô bấm số một tay cung cấp vũ khí

bất hợp pháp và đặt hàng. Cô không bao giờ biết chính xác người ta sẽ mang tới thứ gì, nhưng cô muốn một khẩu tự động 22 li rẻ tiền, vì họ sẽ vứt nó khi trở lại Mỹ.

Đúng như cô tiên liệu, lúc bảy rưỡi tối họ mới đổ chiếc SUV lại, đi bộ qua cầu và làm thủ tục giấy tờ. Benito đang kiên nhẫn chờ với một chiếc xe tải không

thể xập xệ hơn, một chiếc Ford cũ với phần rỉ sét nhiều hơn cả phần có sơn. Không có cửa chặn sau xe, cửa hành khách được buộc dây cho đóng lại - mà rất có thể là để giữ cho nó còn dính vào thân xe - và kính chắn gió được gắn bằng băng dính. Thực sự là băng băng dính. Dù đang vội, cả Milla lẫn Brian đều phải dừng lại và chớp mắt trước

cái vật vô thừa nhận này.

“Lần này anh đã tạo ra cả một tuyệt tác đấy, Benito,” Brian kính nể nhận xét.

Benito cười toe toét làm lộ ra một chiếc răng đã bị gãy trống hoác. Anh ta thấp nhưng săn chắc, tuổi từ bốn mươi tới bảy mươi, và là người hay cười nhất mà

Milla từng gặp. “Tôi đã thử rồi,” anh ta nói bằng giọng đặc New York. Benito được sinh ra ở Mexico nhưng cha mẹ đã đưa anh ta vượt biên từ khi còn rất nhỏ, và anh ta chỉ có vài mảnh ký ức mơ hồ về nơi mình sinh ra. Sau đó anh ta trở về cội nguồn Mexico và ổn định cuộc sống, nhưng vẫn không thể rũ bỏ trọng âm New York. “Còn không hoạt động đâu,

và nếu đèn pha không sáng lúc cậu kéo thì hãy ấn vào thật mạnh rồi từ từ nhẹ nhàng thả ra lần nữa. Cậu phải đưa cái nút vào đúng vị trí thì mới được.”

“Cái này có động cơ không, hay bọn tôi phải đẩy nó đi bằng chân?” Milla hỏi, ngó vào bên trong. Cô chỉ đùa một phần, bởi vì một phần sàn xe đã bị thủng

và cô có thể trông thấy cả nền đất.

“Nào, động cơ là cả một công trình nghệ thuật đấy. Nó kêu nhẹ như mèo, và mạnh hơn cô tưởng nhiều. Lúc cần là hữu dụng lắm.” Anh ta không bao giờ đặt câu hỏi về nơi họ sắp đến hay việc họ sắp làm, nhưng anh ta biết Đội tìm kiếm làm gì.

Milla mở cửa bên ghế lái rồi trèo vào trong, thận trọng bò qua ghế và tránh cái lô trên sàn xe. Brian đưa cho cô chiếc cặp chứa hai chiếc ống nhôm, một cái chắn màu xanh sẫm cùng hai chai nước; và cô cẩn thận cất mọi thứ trong khi cậu ta trượt vào phía sau tay lái.

Chiếc xe tải cũ tới mức

chẳng có lấy một dây đai an toàn nào; nếu cảnh sát giao thông chặn lại chắc chắn họ sẽ phải trả tiền phạt. Tuy nhiên, đúng như Benito đã hứa, động cơ khởi động ngay từ lần xoay chìa khóa đầu tiên. Brian lái xe qua những con phố đông đúc của Juarez rồi dừng lại trước một *farmacia* - tiệm thuốc. Milla chờ ở trong xe trong khi cậu ta đi vào gặp

mối liên lạc của họ, một người phụ nữ chỉ biết tên là Chela. Chị ta có vẻ ngoài rất dễ nhận, ăn mặc gọn gàng và trạc tứ tuần. Chị ta đưa cho Brian một cái túi mua hàng hiệu Sanbom; Briar đưa lại cho chị ta ít tiền khéo đến nỗi không ai biết một giao dịch vừa diễn ra; rồi cậu ta trở vào trong xe tải và họ lên đường tới Guadalupe.

Lúc đó trời đã tối và Brian vật lộn với cái nút bật đèn pha cho đến khi chúng sáng lên. Bất kỳ ai cũng không nên lái xe ở Mexico trong đêm. Đó không chỉ là lúc diễn ra các vụ cướp trên đường cao tốc, mà còn là thời điểm hơi ấm trên vỉa hè lôi kéo bọn súc vật tới gần đường lộ. Đêm phải một con ngựa hay một con bò chẳng hay ho chút nào, cả

với xe lẫn thú. Còn những cái hố và các rủi ro khác rất khó nhìn trong đêm. Và để cho việc lái xe thêm phần mạo hiểm, người Mexico đôi khi còn cố tình lái xe trong đêm, mà không bật đèn pha.

Brian rất thích lái xe ở Mexico. Cậu ta vẫn còn khá trẻ, mới hai mươi lăm, nên thích đem tầm nhìn ban đêm

và phản xạ của mình ra thì
thố với bất kể thứ gì đang
chờ ở trên đường. Cậu ta
vững vàng như một tảng đá
và chẳng biết đến nghĩa của
từ “hoảng loạn,” vì thế
Milla yên lòng để việc lái xe
cho cậu ta, trong khi cô bám
cứng lấy chỗ ngồi và cầu
nguyện.

Khi họ tới được
Guadalupe thì cũng đã gần

mười giờ, sát giờ hẹn một cách đáng ngại. Đó là một ngôi làng nhỏ khoảng bốn trăm dân, có một con phố chính với các cửa hiệu san sát, một quán rượu thường thấy và một loạt các toà nhà khác. Con đường đã xuống cấp tới mức gần như chỉ toàn đất và sỏi, mặc dù vẫn còn vài mảng vỉa hè.

Họ lái xe xuống phố

chính, thấy rằng ở đây chỉ có một nhà thờ; đằng sau nó là một nghĩa trang chen chúc những cây thập tự và bia mộ. Milla không quan sát được nhiều trong lúc xe lướt qua; cô không biết liệu có con đường nhỏ nào giữa nhà thờ và nghĩa trang hay không, mặc dù hẳn phải có chỗ nào đó để đậu xe.

“Chẳng có chỗ nào để

đỗ xe cả,” Brian cầu nhàu, và cô hướng sự chú ý trở lại đường phố. Cậu ta nói đúng; chỗ đỗ xe thì có, nhưng lại chẳng có nơi nào không gây sự chú ý của những kẻ không thích bị rình mò.

“Phải lộn ngược lại chỗ quán rượu thôi,” cô nói. Có vài chiếc xe con và xe tải đỗ ở đó, đủ để nguy trang cho

chiếc xe của họ. Brian gạt đầu và tiếp tục lái qua nhà thờ, giữ tốc độ ổn định và chậm rãi. Cậu ta rẽ phải ở chỗ tiếp theo vào một con đường hẹp. Khi đến ngã tư, cậu ta rẽ phải tiếp rồi đi ngược trở lại quán rượu.

Đỗ chiếc xe tải giữa một chiếc Chevrolet Monte Carlo đời 1978 và một chiếc Volkswagen Beetle kiểu cổ,

họ chờ đợi và quan sát mọi người trên phố. Âm thanh huyền não vọng ra từ trong quán rượu, nhưng cử động duy nhất mà họ nhìn thấy chỉ là của một chú chó tò mò hít ngửi quanh cửa ra vào.

Hai người trườn ra khỏi xe và nhanh chóng hoà vào bóng tối. Con chó nhìn về hướng họ và sủa một tiếng

thăm dò, chờ một lát xem họ có phản ứng gì không, rồi quay lại nhiệm vụ tìm-và-ăn.

Họ không chạy hay lẫn lút từ nhà này sang nhà khác vì như thế sẽ thu hút sự chú ý, mà đi từng bước quả quyết nhưng không vội vã. Tin xấu là chưa đầy mười lăm phút nữa đã tới giờ hẹn. Tin tốt là ở Mexicc

chỉ có khách du lịch mới đến đúng giờ, vì ở đây sự đúng giờ được coi là một hành xử tồi. Điều đó không có nghĩa là nhà thờ không bị theo dõi, nhưng nó giúp họ có nhiều cơ may tới được nơi trú ẩn mà không bị ai nhìn thấy.

Cách nhà thờ bảy mươi lăm thước, họ rời khỏi phố chính và lúi xuống một con

ngõ nhỏ xúu dẫn thẳng ra rìa
nghĩa trang.

“Kế hoạch là gì?” Briar
vừa thì thào vừa nhét một
trong hai khẩu súng vào
trong túi áo, rồi lấy ra một
ống nhôm ban đêm. “Chúng
ta nhảy bổ vào chúng, tìm
xem tên nào là Diaz rồi bắt
hắn đi thẩm v

“Không đơn giản thê

đâu,” Milla nói cộc lốc. Brian còn trẻ, to lớn khỏe mạnh và tràn đầy testosterone [2], từ trước tới nay cậu ta có thể xử lý mọi chuyện xảy ra trong đời. Nhưng chỉ ‘từ trước tới nay’ thôi. Cô biết rõ hơn cậu ta rằng sảy một ly đi một dặm nhanh như thế nào. “Chúng ta sẽ làm thế nếu chỉ có hai gã, nhưng nếu nhiều hơn thì không.”

[2] Tiết tổ sinh dục nam
– đem lại hưng phấn và cảm
giác hăng máu.

“Kể cả khi chỉ có ba?”

“Đúng.” Nếu chỉ có hai
gã đàn ông, cô và Brian có
thể làm chúng bất ngờ và áp
đảo cả hai. Milla không
ngán phải chĩa súng vào cả
hai trong lúc thẩm vấn Diaz.
Nhưng nếu có nhiều hơn

hai... cô không ngu ngốc cũng không muốn tự sát, và chắc chắn sẽ không mạo hiểm mạng sống của Brian. Có thể cô phải mất thêm hai năm nữa mới có cơ hội nói chuyện với Diaz, nhưng thế còn tốt hơn là phải chôn cất ai đó. “Cậu có thể tìm đường đi vòng qua phía kia của nghĩa trang không?”

“Chuyện nhỏ như con

thỏ!” Brian không chỉ gia nhập quân đội ngay khi học xong trung học, mà còn là cao bồi miền Đông Texas, lớn lên cùng việc lùng sục khắp rừng trong lúc săn nai.

“Vậy thì chọn một chỗ cậu có thể bao quát toàn bộ phía sau nhà thờ, tôi sẽ quan sát phía bên này. Nhớ lấy, nếu chúng có nhiều hơn hai, chúng ta chỉ theo dõi thôi.”

“Hiếu rồi. Nhưng nếu chỉ có hai, tín hiệu tiếp cận là gì?”

Milla do dự. Họ thường dùng radio, nhưng đúng lúc này họ lại chẳng có nhiều thiết bị. “Đúng ba phút sau khi hai gã đó xuất hiện và bắt đầu nói, chúng ta di chuyển. Nếu cuộc trao đổi diễn ra nhanh hơn thế, chúng ta sẽ di chuyển khi

chúng rời đi.” Nếu chúng cảm thấy không an toàn khi gặp nhau ở đây thì ba phút đủ để chúng an tâm - cô hy vọng thế. Đây không phải là phương pháp tốt nhất để hành động đồng thời, nhưng là cách tốt nhất cô nghĩ ra được trong tình huống này. Chỉ có Chúa mới biết họ sẽ phải chờ bao lâu.

Brian khuất dạng trong

bóng tối còn Milla đi
chuyển theo hướng ngược
lại. Chọn chỗ nấp sau một
bia mộ cao, cô dùng ống
nhòm ban đêm để nhìn xung
quanh, nhưng không trông
thấy ai lẩn lút quanh nhà
thờ, cũng không thấy ai
đang trốn đằng sau tấm bia
khác như cô.

Tuy nhiên, cô vẫn chờ
vài phút và quét mắt khắp

khu vực một lần nữa. Vẫn không có gì. Cô cẩn trọng di chuyển tới một bia mộ khác. Phần này của bang Chihuahua là hoang mạc, chỉ toàn xương rồng và cây bụi, vì thế chẳng có cỏ để làm êm bước chân cô. Milla quỳ một chân xuống. Một viên đá chọc vào chân cô, cô nhăn nhó nhưng cố nén và không tạo ra cử động đột ngột nào, chỉ cẩn thận đổi vị

trí.

Có cái gì đó bò qua bàn tay cô. Nó nhỏ tí như một con kiến hay con ruồi. Một lần nữa Milla kiểm soát sự nao núng của mình, nhưng da cô cứ râm ran và cô phải cố lắm mới không thét lên và gạc phăng con bọ đó đi. Cô ghét côn trùng. Cô ghét bị cắn. Cô ghét bò toài trên mặt đất, ghé sát mặt xuống

đất đá lẫn đám bọ. Dù thế cô vẫn làm, và đã luyện cách lờ chúng đi. Việc cô đang làm rất nguy hiểm, Milla biết điều đó, và tim cô bắt đầu nện thành thịch, nhưng cả việc ấy cô cũng đã học cách lờ đi.

Milla nhặt viên đá vừa chọc vào đầu gối mình lên, những ngón tay cô trượt qua một mặt phẳng nhẵn

nhụi hình tam giác, giống kiểu một cái kim tự tháp. Hừm, khá thú vị đây. Cô tự động nhét nó vào túi quần bò.

Cô đã bắt đầu nhặt đá từ nhiều năm nay, và luôn để ý tìm những viên nhẫn thín hay có hình dạng kỳ lạ. Cô đã có một bộ sưu tập khá lớn ở nhà. Những cậu nhỏ đều thích đá, có phải

không nhỉ?

Sau khi quan sát nghĩa trang và khu vực lân cận một lần nữa, cô lom khom đứng dậy đi về bên phải, rồi lại tới một bia mộ khác, chậm chậm tiến vào vị trí của mình.

Che tay trên mặt đồng hồ, cô bấm vào nút bật sáng: mười giờ ba mươi chín.

Hoặc thông tin của kẻ gọi tới là giả, hoặc người ta chẳng vội vã gì đi tới nơi đây. Cô hi vọng là về sau, để cô và Brian không lao vào rắc rối này một cách vô ích

Không. Không phải là vô ích. Sớm muộn gì cô cũng sẽ tìm thấy con trai. Cô chỉ cần tiếp tục lao theo mọi đầu mối. Milla đã làm

việc đó suốt mười năm nay,
và cô sẽ làm việc đó thêm
mười năm nữa nếu cần.
Hoặc là hai mươi năm nữa.
Sao cô có thể từ bỏ đứa con
traì nhỏ của mình cơ chứ!

Trong nhiều năm qua
Milla đã cố mừng tượng
Justin thích gì, sở thích ấy
sẽ thay đổi như thế nào khi
thằng bé lớn lên, và cô mua
những đồ chơi mà cô nghĩ

nó sẽ thích. Nó có thích bóng và xe tải không nhỉ? Nó có phì phì tiếng ô tô khi bò quanh không? Khi nó lên ba, cô tưởng tượng nó ngồi trên xe ba bánh. Lên bốn, chắc nó sẽ đi nhặt đá, giun và những thứ tương tự rồi nhét vào trong túi áo. Cô đầu hàng món giun, nhưng đá thì... cô có thể nhặt đá chứ. Vậy là cô bắt đầu thu thập chúng.

Khi Justin sáu tuổi, cậu tự hỏi nó đang học chơi bóng đá hay là bóng chày mini [3]. Có thể ở tuổi này nó vẫn còn thích đá. Nhưng để chắc ăn, cô mua cả một quả bóng chày và một chiếc gậy nhỏ.

[3] T-Bal – môn thể thao mô phỏng bóng chày, dạy cho trẻ em các kỹ năng cơ bản của bóng chày.

Khi nó tám tuổi, cô
tưởng tượng ra nó với
những chiếc răng khôn đã
mọc, vẫn còn quá lớn so với
mặt nó, và má nó đã mất đi
vẻ bầu bĩnh của trẻ con.
Mấy tuổi thì trẻ con bắt đầu
chơi ở giải Little League
nhỉ? Chắc chắn giờ nó đã có
gậy và găng của riêng mình
rồi. Và có lẽ ai đó đã dạy nó
cách lia một viên đá phẳng
trên mặt nước - cô bắt đầu

tìm kiếm những viên đá
nhẵn, phẳng, để có thể đưa
cho thằng bé khi có dịp.

Giờ thằng bé đã mười
tuổi, có lẽ đã quá tuổi chơi
ném thia lia. Nó sẽ có một
chiếc xe đạp mười tốc độ -
mỗi năm một nấc, cô nghĩ.
Chắc chắn nó đã đủ tuổi để
chơi giải Little League. Có
thể nó thích máy tính, và có
khi nó còn có một bể cá

kiêng nữa. Có thể nó sẽ thả vài viên đá xinh đẹp vào trong bể. Cô đã ngừng mua đồ chơi, và mặc dù cô có một chiếc máy tính, nhưng cô không mua xe đạp hay bể cá. Bọn cá sẽ chết mất vì cô không ở nhà thường xuyên để cho chúng ăn.

Quai hàm siết lại, Miller nhìn chăm chăm vào nghĩa trang tối đen. Cô không thể

để mình nghĩ tới khả năng
thằng bé đã chết - hẳn là
nó sống một cuộc đời bình
thường, hạnh phúc, rằng nó
đã được những người yêu
thương nó tìm thấy, mua lại
hay nhận nuôi và họ đang
chăm sóc nó rất tốt.

Có quá nhiều đứa trẻ bị
bắt cóc đã chết. Chúng bị
nhét vào thùng xe để đưa
lậu qua biên giới, và nếu cái

nóng có giết chết tám trên
mười đứa đi nữa thì cũng
chẳng sao - hai đứa còn lại
có thể đem bán lấy mười,
hai mươi ngàn đô la mỗi
đứa, thậm chí nhiều hơn,
tùy chuộc vào người muốn
đứa trẻ và họ có thể trả bao
nhiều. Cục điều tra liên
bang FBI đã cố an ủi Mill
rằng Justin sẽ được chăm
sóc đặc biệt vì nó có tóc
vàng mắt xanh, và do đó sẽ

đáng giá hơn. Kỳ lạ thay, đó đúng là một sự an ủi, mặc dù trái tim cô đau xót cho những đứa trẻ gốc Mỹ Latinh không được nhận sự chăm sóc đặc biệt đó bởi chúng da màu.

Nhưng lỡ như - lỡ như thằng bé nằm trong số những đứa trẻ không may mắn? Liệu những tên khốn nạn kia có thêm tổn thời giờ

đi chôn xác những nạn nhân
tí hon của chúng hay không?
Hay chúng chỉ việc ném bọn
trẻ vào một cái hố ở đâu đó,
làm mồi cho...

Không. Milla không thể
nghĩ tới đó. Cô không thể đề
cho những ý nghĩ u ám đeo
đẳng trong đầu. Nếu thế cô
sẽ mất kiểm soát - điều cô
tuyệt đối không thể làm
ngay lúc này. Nếu thông tin

là chính xác và ai đó thực sự sắp xuất hiện ở nơi gặp gỡ bí mật này thì cô phải sẵn sàng.

Kim phút trên đồng hồ của cô chậm chạp quay. Kim giờ chỉ tới số mười một, rồi vượt qua. Cuối cùng, lúc mười một giờ ba mươi lăm, cô nghe thấy tiếng động cơ ô tô. Milla lập tức cảnh giác, mặc dù cô

biết rằng đó có thể chỉ là một nông dân đang đi từ quán rượu về nhà. Cô căng mắt ra quan sát, nhưng không có ánh đèn pha nào, chỉ có tiếng động cơ ngày một lại gần.

Hình dáng tối thui của chiếc xe xuất hiện ở góc xa phía sau nhà thờ và từ từ dừng lại khi đi được một phần ba quãng đường.

Milla hít một hơi thật sâu, cố kiểm soát nhịp tim thành thịch của mình. Hầu hết mọi vụ chỉ điểm chẳng mang lại gì ngoài một cuộc rượt đuổi hú hoạ, nhưng lần này đích đến đã thực sự trong tầm tay. Chỉ cần chút may mắn, cô sẽ tóm bằng được Diaz.

Chương 3

Nhờ chiếc ống nhòm, Milla có thể nhìn thấy hai gã đàn ông trong xe, và tìm cô chùng xuống. Rõ ràng là còn những gã khác sẽ gia nhập với bọn chúng, trừ khi cuộc gặp chỉ có hai gã đàn ông ngồi trong xe mà nói chuyện với nhau, việc này thì cô cực kỳ nghi ngờ. Cô

quan sát bọn chúng qua ánh sáng xanh kỳ dị của ống nhòm, nhưng chúng vẫn ngồi trong xe và cô không thể nhìn rõ nét mặt tên nào.

Cô hy vọng Brian cũng suy luận như cô và ở yên một chỗ. Cô đưa mắt tìm kiếm nhưng không trông thấy cậu ta. Bất kể đang trốn ở đâu, cậu ta cũng đã làm rất tốt. Hẳn cậu ta cũng nghi

như cô, rằng còn những kẻ
nữa sắp đến.

Gần mười phút sau, cô
nghe thấy tiếng một chiếc xe
khác. Nó phóng vượt qua
nhà thờ một chút, rồi lùi lại
con đường hẹp để đỗ trái
chiều với chiếc kia.

Hai gã đàn ông ra khỏi
chiếc xe thứ hai. Cửa xe thứ
nhất mở ra và những gã

trong đó cũng ra ngoài.

Milla chiếu ống nhòm vào những gã mới đến khi chúng tiến lại, đối mặt với cô. Gã lái xe là một tay lai thổ dân cao, gầy nhảnh, mái tóc đen để dài và buộc thành túm đằng sau. Gã đi cùng có phần thấp hơn nhưng lực lưỡng hơn. Ngay giây phút nhìn thấy hắ³n, máu cô đông lại.

Suốt mười năm qua cô đã sẵn lòng thẳng khốn ấy. Cái ngày Justin bị cướp đi gần như chỉ còn là một nỗi kinh hoàng mờ mịt trong đầu cô; và ký ức về những ngày sau đó, khi cô vật lộn giành cuộc sống trong cái phòng khám bé tí ở vùng thôn quê ấy, cũng hầu như tan biến. Nhưng lạ lùng thay, đôi khi thời gian như bị đóng băng, và cô vẫn giữ

được vài ký ức hoàn hảo, lắng đọng về cuộc tấn công, đặc biệt là khuôn mặt của gã đàn ông đã giật Justin khỏi vòng tay cô.

Đến giờ cô có thể không còn nhận ra đứa con trai bé nhỏ nữa, nhưng gã đàn ông đã cướp nó... cô có thể nhận ra hắn ở bất kỳ đâu. Cô vẫn nhớ rõ ràng cảm giác nhận cầu của hắn nổ búp trong

bàn tay cào cấu của cô, nhớ rõ những vết rách be bét máu cô đã để lại trên má trái của hắn. Cô đã gây thương t cho hắn, đánh dấu hắn, và cô vui mừng một cách độc địa. Bất kể tên khốn kiếp ấy có già đi bao nhiêu, cô vẫn luôn nhận ra hắn, không lẫn vào đâu được.

Và giờ, sau mười năm,

hắn đang bước thẳng về phía cô. Tròng mắt bên trái của hắn trống hoác, mí mắt đây sẹo và nhăn nhúm. Hai vết sẹo dài chạy dọc mặt hắn.

Chính là *hắn*.

Milla gần như không thở nổi. Phổi cô đau nhói; cổ họng cô bỏng rát; mắt cô mờ đi vì cảm giận.

Đừng hành động nếu chúng có hơn hai người, cô đã bảo Brian thế. Brian rất thông minh; cậu ta thừa biết là hai người bọn họ không thể xử lý được bốn người bọn chúng, trong khi rất có thể cả bốn tên đều mang vũ khí.

Nhưng tên khốn nạn đang ở đó, ngay trước mắt cô. Milla đã biết chuyện này

có thể xảy ra, thế nhưng phản ứng của cô quá mãnh liệt, nó làm cô gần như mù mị. Một làn sương đỏ giăng trước mắt cô, những tiếng gào rú vang vọng điên cuồng trong tai cô.

Các cơ bắp của cô run lên bần bật. Cô muốn xé toạc hần bằng tay không. Một phần nhỏ trong đầu cô biết việc đó là điên rồ,

nhưng tay cô hình như không còn thuộc về cô nữa, nó bắt đầu thò vào trong túi lấy khẩu súng, và cô bắt đầu nhô m dậy.

Nhưng, Milla thậm chí không nhắc được đầu gối lên. Có cái gì đó cứng và nặng đập vào giữa lưng cô rồi ấn cô xuống mặt đất, vô hiệu hoá mọi cử động. Mọi việc xảy ra cùng một lúc,

quá nhanh đến nỗi cô không có thời gian phản ứng. Chân cô bị đè chặt, một bàn tay chèn qua miệng cô và giật đầu cô ngửa ra sau, một cánh tay cứng như thép khoá quanh họng cô. Chỉ trong tích tắc, cô đã bị khoá cứng.

“Cử động hoặc gây tiếng ồn, tôi sẽ bẻ cổ cô.”

Giọng nói lạnh lùng và
hăm dọa, những từ ngữ thốt
ra khế tới mức Milla gần
như không nghe thấy,
nhưng cô hoàn toàn hiểu

Cô cố gắng suy nghĩ
trong lúc quay cuồng. Đây
có phải là một trinh sát,
được cử đến trước để đảm
bảo nơi hẹn không bị theo
dõi không? Nếu đúng thì
hắn cũng đã trông thấy

Brian, và theo lẽ thường thì hấn sẽ khử Brian trước. Có lẽ hấn đã làm rồi. Có lẽ Brian đang nằm chết ở đâu bên kia nghĩa trang, bị cửa họng hoặc bẻ gãy cổ. Nhưng nếu đây là gã trinh sát thì tại sao hấn lại bảo cô không được gây ồn?

Hấn không thể cùng hội với bốn gã kia. Bất kể hấn quan tâm gì đến cuộc gặp

mặt này, hẳn cũng ở đây vì lý do riêng. Vì thế có lẽ Brian vẫn còn sống, và có thể, nếu cô yên lặng, cô cũng sẽ thoát được với căn cô nguyên vẹn.

Milla không thở nổi. Mắt cô mờ đi, cô gắng gượng hít được một hơi ngắn. Cánh tay quanh cô hòng cô thả lỏng chút xíu, đủ để cho cô hóp một bùm

không khí.

Đầu bị giật ngược ra sau nên cô chỉ có thể thoáng trông thấy bốn gã đàn ông qua khoé mắt. Chúng đã mở hai cốp xe, và giờ hai gã đang kéo cái gì đó ra khỏi chiếc xe thứ hai rồi chuyển nó tới cốp xe kia.

Viên đá trong túi quần cô đang cọ vào điểm nhạy

cảm chỗ bẹn. Ngực cô bị ấn
phẳng lì trên nền đất, còn
xương sống cô bị vắn cong
tới phát đau. Chẳng có chút
mềm mại hay thương xót
nào nơi gã đàn ông đang đè
cô xuống, hắn ta cứ như
một tảng thép vậy. Một bên
mặt hắn ép vào đầu cô,
nhưng mặc dù cô có thể
cảm nhận ngực hắn đang
phập phồng thở những hơi
ngắn, đều đặn, tên khốn này

không mảy may hột hơi hay lo lắng - không hề có làn hơi nào phả vào da cô khi hắt thở ra. Cảm giác thật rùng mình, cứ như hắt ta không hắt là người vậy.

Hắt không chú ý mấy tới cô. Giờ khi đã khống chế được cô, hắt hoàn toàn tập trung vào bốn gã đàn ông đang sau nhà thờ.

Sau khi hoàn thành xong giao dịch, bốn gã trở vào trong xe. Kẻ bắt cóc Justin đang bỏ đi. Mất mười năm cô mới tìm được hắn, vậy mà giờ hắn đang đi mất. Milla đẩy người lên chống lại gã đàn ông đang giữ cô, toàn bộ cơ thể căng lên chống cự, nhưng hắn càng siết chặt cổ họng cô hơn nữa. Khi tầm nhìn lại mờ đi, cô buông xuôi bất

lực, một tiếng nấc dâng lên trong ngực. Ở vị trí này, cô vô dụng chẳng khác nào một con rùa bị lật ngửa.

Chiếc xe thứ hai chậm chậm lái đi, rẽ ở góc cua và biến mất. Chiếc đầu tiên bắt đầu đi lùi trên con đường hẹp. Gã đang giữ cô đột nhiên nhôm dậy và lật ngửa cô ra. “Ngủ đi,” hắn gầm ghè, và những ngón tay hắn

ấn mạnh vào gáy cô.

Cô cố chiến đấu, nhưng cô đã bị thiếu ô xy nghiêm trọng đến mức gần như bất tỉnh. Hấn cúi xuống cô, một thân hình tối đen không rõ hình thù đầy đe dọa, và thế giới trở nên trống rỗng.

Milla tỉnh dậy và thấy mình đang nằm trên đầu gối Brian, cậu ta lo lắng vỗ nhẹ vào mặt, vào vai, vào cánh tay cô. “Milla? Milla! Tỉnh dậy đi!”

“Tôi tỉnh rồi,” cô lầm bầm, lời lẽ rời rạc. “Ngủ.”

“Ngủ ư?” *Chị ngủ gật ư?* Sự khó tin làm giọng cậu ta to hơn.

Milla cố nhớ lại, nhưng cô cảm thấy như thể mình đang ở dưới nước, mỗi cử động đều phải nỗ lực. “Không. Một gã ... đánh lér tôi.”

“Cái gì? Chết tiệt!” Brian ngẩng phắt lên và trừng trừng nhìn xung quanh. “Chắc hẳn bọn chúng có thằng theo dõi mà ta không nhận ra.”

Cô gượng nhắc mình khỏi đầu gối cậu ta và ngồi dậy. Cả người cô đau nhức, như thể vừa bị giộng xuống đất.Ồ, chờ đã - đúng là thế mà.

“Không, hấn ta không phải đồng bọn của chúng.”

“Làm sao chị biết?

“Hấn bảo sẽ bẻ gãy cô

tôi nếu tôi phát ra tiếng.”

“Sao hắ^u ta phải làm thế, trừ^u khi...”

“...hắ^u ta cũng đang theo dõi^u bọn chúng,” Milla nói nốt khi Brian ngưng giữa chừng để cố^u gắng nắm bắt mọi chuyện.

“Nhưng sao phải đánh lén^u chị? Chúng ta cũng chỉ

đang theo dõi. Hẳn ta có thể ở nguyên tại chỗ và chúng ta sẽ không bao giờ biết, đúng không?”

Nỗi đau khổ xé toạc người Milla khi cô nhớ lại mình đã ở gần tên khốn bắt cóc Juscin đến thế nào. Cô nhắm mắt lại. “Tôi sắp sửa làm một việc ngu ngốc.”

“Như thế nào? Chị có

làm gì ngu ngốc đâu?”

“Một trong hai gã ở chiếc xe thứ hai chính là kẻ đã bắt cóc Justin.”

Brian hít vào một hơi dài, rồi thở ra. “Chết tiệt. Khốn nạn thật.” Cậu ta im lặng một lúc. “Tôi đoán chị sắp lao vào hấn hả? Bất chấp việc chúng có tới *bốn* người?”

Sự im lặng của cô đủ để trả lời. Cô lột chiếc mũ lưỡi trai ra và cào tay qua mái tóc xoăn rối bời. “Tôi luôn mơ đến cháy ruột cháy gan được thấy hắn lần nữa. Tôi đã nghĩ về việc đó suốt mười năm qua, tưởng tượng ngày được tóm sống hắn bằng chính đôi tay mình. Tôi sẽ bắt hắn phải nôn ra những câu trả lời, kể cả khi tôi phải chết.”

“Và chị sẽ chết; cả bốn
bọn chúng đều mang đồ -
trong trường hợp chị không
để ý thấy.”

Cô đã không để ý. Sau
khi nhìn thấy khuôn mặt đã
ám ảnh những giấc mơ của
mình suốt cả thập kỷ qua,
cô đã không chú ý đến
chuyện gì khác nữa. Rõ ràng
gã đàn ông đánh lén cô
đồng thời cũng đã cứu mạng

Milla rên rĩ đứng dậy. Cặp ống nhòm lẫn cạnh tấm bia liền kề. Tuy nhiên, khẩu súng trong túi cô không còn nữa. Chắc hẳn kẻ tấn công cô đã lấy đi.

Cơn đau đầu lúc trước đang trở lại dữ dội hơn, làm thái dương cô nhói nhói, và cô cảm thấy hơi buồn nôn. “Về nhà thôi,” Milla mệnh lệnh nói. Cô đã tới quá gần,

nhưng chẳng đạt được gì cả. Sự thật cay đắng đắng nghét trong miệng cô.

Họ lặng lẽ trở về xe tải. Khi đi qua quán rượu, cơn giận dữ trong cô lại bốc lên và Milla bốc đồng quay lại, đẩy cánh cửa quán rượu mạnh tới nỗi nó đập đánh sầm vào tường. Những khuôn mặt thô kệch thảng thốt quay sang cô, mờ mịt

trong ánh sáng tối hù của căn phòng nhỏ đầy khói thuốc.

Cô không bước vào trong. Thay vào đó cô nói bằng thứ tiếng Tây Ban Nha nhún nhuyển: “Tên tôi là Milla Edge. Tôi làm việc cho tổ chức ‘*Đội tìm kiếm*’ ở El Paso. Tôi sẽ trả mười ngàn đô la Mỹ cho bất kỳ ai có thể nói cho tôi biết cách

tìm được Diaz.”

Chắc phải có đến một triệu Diaz ở Mexico, nhưng dựa vào vẻ mặt đột nhiên căng thẳng của những người đàn ông trong quán rượu, hẳn tất cả bọn họ đều hiểu cô muốn nói ai. Tuyên bố phần thưởng trong một quán rượu nhỏ ở một ngôi làng bé tí có thể sẽ chẳng mang lại kết quả gì, nhưng

ít nhất cô cũng cảm thấy như mình đã *làm* gì đó. Kẻ đã hủy hoại cuộc đời cô mười năm về trước chỉ vừa mới có mặt ở làng này, đằng sau nhà thờ, và “Diaz” là cái tên duy nhất cô có. Một cú đâm bừa vào đêm tối đôi khi cũng khiến ai đó đổ máu.

Phụ nữ không được chào đón trong các quán

rượu Mexico, ngoại trừ điểm. Một người đàn ông chuẩn bị đứng lên, và Brian bước lại gần sau lưng cô, khiến bọn họ chú ý tới sự hiện diện đường bệ của anh. “Đi thôi,” cậu ta nói, siết chặt cánh tay cô để cô thấy là cậu ta không đùa.

Milla trèo vào trong chiếc xe tải xấu xí và Brian vào sau cô. Động cơ khởi

động ngay khi cậu ta xoay chìa khoá.

“Làm thế để làm gì?” Brian nóng nảy hỏi. “Lúc nãy cũng bảo bọn tôi là đừng mạo hiểm, vậy mà giờ chị lại bước thẳng vào một quán rượu? Việc ấy chỉ kêu gọi rắc rối thôi.”

“Tôi đâu có vào trong.” Cô xoa trán và thở dài.

“Cậu nói đúng. Tôi xin lỗi, tôi đã không suy nghĩ. Nhìn thấy hấn ta sau bao nhiêu năm như thế...” Giọng cô khàn đục và cô nuốt nước bọt. “Tôi xin lỗi,” cô lại nói, nhìn xuyên qua tấm kính chắn gió chẳng chịt bằng dính vào trong đêm tối.

Móng tay Milla cắm sâu vào lòng bàn tay cô. Mười năm đã trôi qua kể từ

khi cô nhìn thấy khuôn mặt ma quỷ ấy. Cô đã hy vọng mười năm ấy là những năm dài, đau khổ cho hẳn, mặc dù không đời nào chúng có thể dài và đau khổ như với cô được. Cô đã hy vọng hẳn sẽ phải hứng chịu một loại bệnh tật vô phương cứu chữa nào đó và đau đớn khủng khiếp, nhưng không chết. Cô không muốn hẳn chết. Chưa được. Cho đến

khi cô có được thông tin từ
hắn và tìm thấy Justin. Rồi
cô sẽ rất sung sướng tự tay
giết hắn. Hắn đã hủy hoại
cô, tại sao cô không được
tiêu diệt hắn chứ?

Những tháng năm lần
lượt trôi qua tâm trí cô,
giống như đồng hồ đếm
ngược.

Mười năm trước, Justin

đã bị cướp khỏi tay cô.

Chín năm trước, David ly dị cô. Cô không thể đổ lỗi cho anh. Mất một đứa con khiến cha mẹ căng thẳng và khủng hoảng tinh thần tới mức hôn nhân đổ vỡ. Trong trường hợp của họ, David không chỉ mất con, anh còn mất luôn cả vợ. Kể từ lúc hồi tỉnh sau khi bị đâm, mỗi ý nghĩ của cô, cuộc đời cô

đều tập trung vào việc tìm kiếm Justin. Đơn giản là trong cô chẳng còn lại gì cho David nữa.

Tám năm trước, trong lúc theo đuổi một đầu mỗi chẳng cung cấp chút thông tin nào về Justin, cô đã tìm ra một đứa trẻ bị bắt cóc. Đứa bé sơ sinh sống dở chết dở vào lúc ấy, nhưng vẫn qua khỏi, và Milla được an

ủi phần nào khi trông thấy niềm vui sướng tốt cùng của bà mẹ trước sự trở về của đứa con. Chính cô đã không có được cái kết có hậu ấy, nhưng có lẽ cô có thể mang tới những cái kết có hậu cho người khác.

Bảy năm trước, cô thành lập *Đội tìm kiếm*. Đó là một nhóm gồm vài thành viên được trả lương nhưng

hầu hết là tình nguyện viên, họ hành động để săn lùng trẻ bị mất tích. Các sở cảnh sát trên toàn quốc đều thiếu người và thiếu kinh phí, đơn giản là họ không có thời gian hay nhân lực để cống hiến toàn tâm toàn lực cho những vụ như thế này. Sự khác biệt giữa việc tìm thấy một đứa trẻ mất tích đã chết hay còn sống nhiều khi chỉ là vấn đề có bao nhiêu

người tham gia vào cuộc tìm kiếm ấy. Milla hành động rất giỏi, nhờ vào tiếng tăm của cô sau vụ bắt cóc Justin, cô cũng rất giỏi gây quỹ nữa.

Sáu năm trước, David đã tái hôn. Việc đó khiến Milla tổn thương nhiều hơn cô tưởng tượng. Một phần trong cô phẫn nộ vì anh đã xây dựng lại cuộc đời mà

không có cô, không có Justin, nhưng phần lớn là cô đau đớn. Cô rất yêu David. Cô vẫn còn yêu anh, mặc dù thời gian họ yêu nhau đã kết thúc vào cái ngày Justin bị cướp. David là người đàn ông tốt nhất cô từng biết. Mỗi người phản ứng với nỗi đau theo cách khác nhau, David thì lao đầu vào công việc, cứu những ca bệnh hiểm nghèo, còn Milla

vẫn tiếp tục không ngừng
nghỉ tìm kiếm con trai họ.

Năm năm trước, *Đội tìm kiếm* nhận vụ tìm người mất tích đầu tiên. Giờ họ không chỉ tìm kiếm trẻ lạc mà còn tìm bất kỳ ai bị mất tích. Nỗi đau của những người ở lại - luôn phải tự hỏi chuyện gì đã xảy ra - là quá lớn, và cô không thể bỏ mặc.

Bốn năm trước, David và vợ mới của anh đã có con, Milla lo âu đến thấp thỏm khi nghe tin ấy. Lỡ như đó là một bé trai, một đứa con trai khác thì sao? Cô biết mình thật nhỏ nhen, nhưng có lẽ cô không thể chịu đựng được nếu như con của David là con trai. Trước niềm vui mừng khôn xiết của cô, họ có một cô con gái. Và Milla tiếp tục đi

tìm đứa con của mình.

Ba năm trước, trong bữa tiệc mừng Giáng sinh tại nhà bố mẹ cô ở Ohio, anh trai cô, Ross, lỡ mồm bảo cô là đã đến lúc cô nên tiếp tục sống và thôi không để cho một chuyện xảy ra bảy năm trước làm u ám mọi kỳ sum họp gia đình nữa. Trước sự ghê tởm của cô, chị gái cô, Julia đã tránh

ánh mắt cô và không lên tiếng bảo vệ cô. Kể từ đó, Milla chỉ gặp bố mẹ khi các anh chị em của cô không tới. Các kỳ nghỉ đều rất cô đơn, nhưng cô không thể tha thứ cho sự nhản tâm của anh trai mình.

Hai năm trước, cô nghe thấy cái tên Diaz lần đầu tiên. Sau tám năm tìm kiếm vô vọng, cuối cùng đã có

một mẫu thông tin có thể liên quan đến Justin.

Năm ngo David và vợ anh có đứa con thứ hai, một đứa con trai. Khi nghe chuyện, Milla đã khóc cho tới lúc kiệt sức mà thiếp đi đêm hôm đó.

Đêm nay... đêm nay cô đã gặp hắn, tên quái vật đã hủy hoại cuộc đời cô. Cô đã

ở quá gần, vậy mà rốt cuộc vẫn trắng tay.

Nhưng hắn vẫn còn sống. Và giờ nếu biết hắn đang ở khu vực nào, cô sẽ sẵn lòng hắn đến tận nơi. Cô sẽ sẵn lòng hắn như một con chó săn, đến chết vẫn không từ.

Chương 4

Hơn bốn rưỡi, Milla lẻ bước vào căn hộ của mình. Cô mệt rã rời và chán nản tới mức không mong muốn gì hơn là ược trèo lên giường và vùi mình dưới chăn.

Quá gần.

Cô không thể gạt điệp khúc đó ra khỏi đầu. Nhiều năm trời cô duy trì hy vọng và quyết tâm mà chẳng có gì bám víu, vậy mà giờ đây, khi đã thực sự trông thấy tên khốn đó và biết hắn còn sống, biết hắn đang ở đâu, cô lại chỉ cảm thấy tuyệt vọng vì đã không thể bắt được hắn.

“Mình sẽ không để việc

đó làm mình nản lòng,” Milla nói to, đi vào phòng tắm và lột quần áo bắn ra. “Mình sẽ không thể.” Đó là cách cô đã vượt qua địa ngục mười năm qua, đơn giản là cô không chịu đầu hàng. Đôi khi cô cảm thấy mình như những người lính Nhật Bản sau Thế chiến thứ Hai, vẫn tiếp tục chiến đấu rất lâu sau khi chiến tranh kết thúc bởi vì họ không

chịu chấp nhận kết quả của nó.

Chiếc gương trong phòng tắm phản chiếu một khuôn mặt căng thẳng và nhợt nhạt vì kiệt sức, với đôi mắt nâu thâm quầng và đường môi mím chặt. Đêm nay, trông cô già hơn tuổi ba mươi ba rất nhiều. Lọn tóc bạc trên mái tóc rối bù của cô nổi rõ hơn dưới ánh

đền nê-ông. Vài ngày sau vụ bắt cóc, một y tá ở phòng khám đã nhận thấy một lọn tóc của cô biến thành màu trắng. Lọn tóc ấy luôn nổi bật trong những bức hình chụp tại các buổi gây quỹ, một lời nhở cho tất cả mọi người rằng cô biết quá rõ nỗi đau của những ông bố, bà mẹ mất con.

Cô nhớ ra tối mai lại có

một buổi gây quỹ khác.
Không, *tối nay*. Chỉ vì cô
chưa đi ngủ không có nghĩa
là ngày mới còn chưa tới.

Nhưng sau khi Milla đã
tắm, mặc áo ngủ vào, rồi
buông mình xuống giường,
giấc ngủ vẫn không chịu tới.
Đêm nay cô đã ở quá gần
với kẻ bắt cóc Justin, và
suýt chút nữa thì cô đã
khiến cả cô và Brian bị giết.

Nếu cô lao vào bốn gã kia, súng lăm lăm trong tay, chúng sẽ bắn vào cô và tất nhiên Brian sẽ phải bắn yểm trợ cô. Thật đáng sợ. Briar đã đúng khi thất vọng về cô. *Đội tìm kiếm* không phải là những kẻ săn mồi; họ không được huấn luyện để lao vào những vụ nổ súng. Các thành viên cốt cán trong đội đều tập bắn súng để biết cách bảo vệ bản thân khi

cần thiết, nhưng chỉ có thể.

Nhưng vì việc này có dính dáng đến Justin, cô đã mất hoàn toàn lý trí, mọi ý thức cảnh giác. Cô sẽ phải làm tốt hơn thế, nếu không cô sẽ chết mà không bao giờ tìm được con mình.

Cuối cùng Milla cũng thiiu thiiu ngủ, và cô mơ thấy Justin. Đó là một giấc mơ

quen thuộc cô thường mơ thấy trong vài năm đầu sau khi thằng bé bị bắt cóc, nhưng giờ tiềm thức của cô hiếm khi tái diễn nó nữa. Giấc mơ chỉ rất ngắn ngủi, nhưng nó thật đến kinh ngạc. Cô đang đu đưa thằng bé trong khi nó bú, cảm thấy trọng lượng bé nhỏ của nó trên hai cánh tay và hơi ấm của thân thể bé xíu ấy trên người mình. Cô người thấy

mùi trẻ sơ sinh ngọt ngào,
chạm vào mái tóc vàng
mềm mại và vuốt ve đôi má
mượt như nhung của nó. Cô
cảm thấy sữa của mình chảy
ra, cái miệng chúm chím
của thằng bé mút lấy núm
vú cô... và cô cảm thấy yên
bình vô cùng.

Milla thức dậy trong
lúc đang khóc, như mọi khi.
Cứ mỗi lần cơ thể mệt mỏi

là cô không tài nào ngủ lại được. Sau nửa giờ cố gắng gạt giấc mơ ra khỏi tâm trí, cô đầu hàng, trở dậy pha ít cà phê; rồi trong lúc máy chạy, cô cởi bộ áo ngủ và tập vài động tác co duỗi cùng yoga ưa thích.

Vì Milla không bao giờ biết một vụ tìm kiếm sẽ đòi hỏi cô phải làm gì, chạy trên đường phố hay trèo lên núi

đá, nên cô cố gắng giữ sức khoẻ tốt. Nhưng chẳng có việc gì là dễ dàng hay tự nhiên đối với cô. Cô cực kỳ ghét đồ mồ hôi, gần bằng ghét côn trùng hay ghét bị bắn vậy. Mặc dù vậy cô vẫn làm, vì đó là việc cô phải làm, cũng như cô đã học cách sử dụng vũ khí kể cả khi cô ghét tiếng ồn, khói, mùi và mọi thứ liên quan đến chúng, cố lắm cô cũng

chỉ là tay súng xoàng,
nhưng cô kiên trì tập luyện
cho đến khi ít nhất cũng đạt
được bậc trung bình. Để
truy lùng kẻ đã bắt Justin,
cô đã học cách làm rất nhiều
thứ mà cô không thích, đã
biến mình thành một người
khác hẳn.

Không, chính là những
tên khốn ấy đã thay đổi cô.
Cô đã thay đổi kể từ giây

phút Justin bị giật khỏi tay mình. Kể từ lúc tỉnh lại trong phòng khám nhỏ ấy, cô đã là một người phụ nữ khác, chỉ tập trung vào một việc: tìm lại đứa con.

Đó là lý do David ly dị cô.

Đúng, anh đã ly dị cô, nhưng anh không bỏ rơi cô. Anh khẳng khẳng mua căn

hộ này cho cô ở bờ Tây El Paso, và hàng năm gửi cho cô bốn mươi ngàn đô la tiền trợ cấp. Hai việc ấy cho phép cô tập trung toàn thời gian cho *Đội tìm kiếm*.

Nếu cô để mặc anh, chắc David sẽ dốc hết tài sản để mua cho cô một căn biệt thự rộng thênh thang và gửi cho cô một khoản tiền lớn khác thường mỗi năm.

Căn hộ này chỉ thuộc cỡ trung, rộng khoảng một trăm chín mươi mét vuông với hai phòng ngủ, hai phòng tắm trên tầng hai và một phòng tắm nhỏ dưới tầng một. Nó đã hai mươi năm tuổi, ăm cúng mà không hề phô trương. Con số bốn mươi ngàn đô một năm là nhiều hơn mức sống thoải mái của cô tới mười lăm ngàn, nhưng Milla hiểu

đó là cách David giúp đỡ cô trong cuộc tìm kiếm. Anh không thể làm việc cô đang làm, vì thế anh làm những gì có thể, và nếu tính đến chuyện giờ anh đã có một gia đình, việc đó còn hơn cả rộng rãi.

Tập xong, cô rút một cốc cà phê và mang nó lên lầu để mặc quần áo. Hôm nay không cần mặc quần bò

và đi ủng, ơn Chúa, cô có thể mặc váy và đi xăng-đan cho mát. Milla luôn tận dụng những ngày không phải đi lại để thông thả dưỡng ẩm da, chăm sóc mái tóc, trang điểm và xịt nước hoa; chỉ là những thứ vật vãnh, những thứ cô làm cho chính mình, nhưng chúng xoa dịu nhu cầu trong cô. Mặc dù có những ngày cô sẽ trông giống một bản sao

pha trộn giữa một nữ quân nhân với Thelma và Louise [1] ngay trước khi họ lao mình qua hẻm núi, bên trong cô vẫn là một người phụ nữ thích những thứ nữ tính.

[1] Hai nhân vật nữ chính trong bộ phim Thelma & Louise, được xây dựng với tính cách trái ngược nhau: Thelma yếu đuối và

thụ động, còn Louise độc lập và mạnh mẽ. Với hai mẫu hình phụ nữ cá tính sát cánh bên nhau ấy, bộ phim được coi là biểu tượng cho khát vọng nam nữ bình quyền đầu thế kỷ XX.

Do phải tốn thêm thời gian chăm chút cho nhan sắc, Milla đến văn phòng muộn. *Đội tìm kiếm* đặt trụ sở trên tầng thượng của một

nhà kho vốn do True
Gallager - một doanh nhân
ở El Paso quyên tặng. Tầng
trệt của nó vẫn còn được sử
dụng, và cô đã quen với
tiếng động cơ cần cầu ở bên
dưới, tiếng hét của đám
công nhân và tiếng những
chiếc xe tải mười tám bánh
tới để nhận hay chuyển máy
móc.

Các văn phòng trên lầu

rất sơ sài. Bóng đèn nê ông không máng, sàn gạch rạn nứt và tường sơn xanh lá cây kiểu công nghiệp. Bàn làm việc bằng kim loại cũ kỹ đã trầy xước, phần lớn ghế ngồi đều phải quấn băng dính, và chỉ có hai căn phòng riêng - thực ra là nửa riêng tư, vì nửa trên của bức tường trước mặt cả hai căn phòng đều được trở cửa sổ lớn. Tuy nhiên, hệ thống

điện thoại là loại tối tân. *Đội tìm kiếm* đã bỏ tiền vào chỗ cần thiết nhất.

Milla yêu các nhân viên của cô. Chúa biết họ không làm việc tại đây vì tiền - vốn chỉ là một con số khiêm tốn. Họ làm việc nhiều giờ dài đằng đẳng, bao gồm hầu hết các ngày thứ bảy, và đôi khi làm luôn cả chủ nhật. Bản thân cô không có

lương, kể cả lương danh
nghĩa. Phần lớn thành viên
của *Đội tìm kiếm* đều là tình
nguyện viên, trải rộng trên
khắp cả nước, họ tặng
không thời gian và công sức
bất kể khi nào được cần tới
để tìm người bị mất tích
trong khu vực của mình.
Tuy nhiên, những thành
viên cốt cán của đội, nhóm
ở tại El Paso này thì cống
hiến toàn bộ thời gian cho

công việc và được trả lương.

Brian đang ở chỗ máy pha cà phê khi Milla đi vào. “Làm một cốc nhé?” cậu ta hỏi, và cô gật đầu.

Joann nhìn lên bằng ánh mắt lo lắng. “Tối qua thế nào? Cô tìm được gì không?”

“Kẻ bắt Justin đã có mặt ở đó,” Milla nói huých toẹt, và một loạt những tiếng xôn xao vang lên. Mọi người đều đẩy ghế ra và vội tiến lại.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Debra hỏi, đôi mắt xanh của cô mở lớn. “Chị có nói chuyện với hắn không?”

Brian tiến lại và đặt cái

cốc nhựa vào tay Milla.
“Không, bọn chúng có bốn người, chúng tôi chỉ có hai.”
Cậu ta liếc nhìn cô ngụ ý là cậu ta sẽ không để lộ chuyện cô đã thiếu xét đoán.

Mặc dù vậy Milla không định giấu giếm - cô nói thẳng: “Kế hoạch là thế, nghĩa là chúng tôi sẽ không manh động nếu chúng có hơn hai người.

Nhưng khi trông thấy hắn, tôi đã mất kiểm soát. Tất cả những gì tôi muốn làm là siết tay quanh cổ họng hắn.”

“Lạy Chúa tôi,” Olivia buột miệng. “Chuyện gì đã xảy ra? Chúng có bắn hai người không?”

“Chúng không bao giờ biết chúng tôi ở đó. Tôi bị một gã khác đánh lén và hạ

gục.”

“Lạy Chúa tôi,” Olivia lại nói. “Cô có bị thương không? Đã đi gặp bác sĩ chưa?”

“Tôi không sao.”

“Tôi không hiểu,” Joann nói. “Rõ ràng tên này biết cô ở đó, tại sao hắn không báo với bọn kia?”

“Hắn không cùng bọn. Hắn cũng đang theo dõi chúng.”

“Chà, lằng nhằng thật,” ai đó lẩm bẩm.

“Có biết đó là ai không?” Debra hỏi.

“Không. Tôi không nhìn thấy hắn. Mặc dù vậy, bất kể hắn định làm gì, hắn đã

cứu mạng chúng tôi bằng cách đánh lén tôi. Và để tôi thú tội nốt - tôi cũng đã lao vào một quán rượu và đưa ra phần thưởng mười ngàn đô la cho bất kỳ ai có thể cho tôi biết tìm Diaz ở đâu. Vì thế, nếu các bạn có nhận được cuộc gọi nào hỏi về phần thưởng, thì đây là lý do nhé.”

“Hoá ra là thế Olivia

nói, mày nhướng lên.
“Ngay sáng sớm nay tôi đã nhận được một cuộc gọi đe dọa, bảo tôi tránh xa Diaz ra nếu không sẽ chết. Đại khái tôi nghĩ cô ta đã nói thế. Lúc ấy chưa uống cà phê, nên khả năng nghe tiếng Tây Ban Nha của tôi còn chưa được tăng tốc tối đa. Tôi đã bảo cô ta là tôi chẳng có bạn trai nào tên Diaz cả.”

“Cô ta à?” Milla hỏi, chân mày cô cũng nhướng lên.

“Chắc chắn là một ‘cô’. Thế nên tôi mới nghĩ tới một cô bạn gái đang giận dữ. Nghe như kiểu cô vừa làm ai đó điên tiết vậy.”

Phải, đúng vậy. Việc này thật hay ho. “Cô có lấy được số không?”

“Có chứ.” Olivia tới bên bàn làm việc của mình và - kiểm tra máy hiển thị cuộc gọi. “Số gọi từ El Paso, nhưng tôi không nhận ra số tổng đài.”

Brian chồm tới và nhìn vào dãy số. “Thẻ điện thoại,” cậu ta nói. “Không dò được đâu.”

Có điều gì đó nơi Briar

luôn làm cho từng đầu dây thần kinh của Olivia căng tiết. “Thật sao?” Giọng có lạnh như băng. “Tôi đoán là cậu cũng có thể đọc vanh vách cả tuổi, giới tính và cân nặng từ một số điện thoại đấy nhỉ, anh chàng Thợ săn Da trắng Vĩ đại?” Câu cuối là lời nhấc móc tinh tế vào tiểu sử quân nhân của cậu ta - Olivia vốn là một chú chim bồ câu bé

nhỏ hiền lành cực kỳ miễn cưỡng khi phải học mọi thứ về vũ khí.

“Không phải giới tính,” Brian nói, cười toe toét. “Tôi dùng một phương pháp khác để tìm hiểu chuyện đó.” Cậu ta đổ thêm dầu vào lửa bằng cách xoa đầu cô trước khi thận trọng lùi khỏi tầm tay. “Tôi thường mua thẻ điện thoại

để gọi các cuộc đường dài, vì thế tôi biết dây số hiển thị lên máy sẽ như thế nào. Với kinh nghiệm lâu năm của mình, tôi dám nói rằng đó là một chiếc thẻ AT&T, có thể mua được dễ dàng ở bất kỳ siêu thị Wal-Mart nào và còn nhiều nơi khác nữa.”

Milla can thiệp. “Hãy xem lại mọi nhân tố nào. Chiều muộn ngày hôm qua,

tôi nhận được một cuộc gọi trên điện thoại di động cung cấp manh mối về Diaz. Người gọi là đàn ông. Tôi không để ý sốôi sẽ xem lại xem nó có khớp với số gọi hôm nay không. Brian và tôi đều nghĩ đó có thể là một cái bẫy, không phải cho chúng ta, mà cho Diaz. Ai đó muốn gạt hấn ra khỏi đường đi.

“Chúng tôi đã tới chỗ hẹn, và trong số những gã có mặt, có kẻ đã bắt cóc Justin. Tôi chỉ nhận diệp được hắn. Có thể hắn chính là Diaz, khả năng trùng hợp là khá lớn.”

Milla để ý thấy khi cô nói, Joann cầm cúi ghi chép từng ý một.

“Bốn gã đàn ông đến

trong hai chiếc ô tô, mỗi xe hai gã, và lôi cái gì đó ra khỏi cốp một chiếc xe để chuyển sang cốp bên kia. Tôi không nhìn ra được đó là gì...”

“Một xác người,” Briar nói, thẳng thừng. “Bị quấn trong một cái bạt hoặc một cái chăn.”

Cơn ớn lạnh chạy dọc

sống lưng Milla. Đáng lẽ cô phải nhận ra, nhưng cô đã quá chăm chú vào gã chột. Lại thêm một bằng chứng nữa cho thấy cô phải kiểm soát những cảm xúc của mình; cô đang bỏ qua những chi tiết quá rõ ràng.

“Tôi bị một kẻ tấn công giấu mặt hạ gục, hấn ta chỉ quan tâm tới bốn gã kia chứ không hề quan tâm tới

chuyện tôi đang làm gì ở đó. Khi bốn tên kia lái xe đi, hắn đánh ngay vào huyết để làm tôi bất tỉnh...”

“Chị đã không kể cho tôi chuyện đó,” Brian ngắt lời, ánh mắt sắc bén.

“Chỉ là bất tỉnh thôi. Ít nhất tôi không bị chấn động.”

“Đúng, nhưng nếu bị ấn lâu quá, chị có thể bị tổn thương não bộ đấy.”

Cô đã không nghĩ tới viễn cảnh mình có thể dễ dàng bị tạt nguyên như thế nào. Nhưng cô cũng không thể làm gì để bảo vệ bản thân, ngoài việc không có mặt ở đó ngay từ đầu, còn chuyện rút lui khỏi cuộc tìm kiếm thì cô không bao giờ l

Milla lắc đầu gạt đi những hồi tưởng sợ hãi của mình. “Tôi cho là hắn đã đi theo một trong hai cái xe, nhưng cũng có thể hắn đã bám theo Brian và tôi. Tôi không thể nghĩ ra lý do hắn phải làm thế, ngoài tò mò, nhưng nó vẫn là một khả năng. Tôi đã đưa ra phần thưởng mười ngàn đô cho thông tin về Diaz trong một quán rượu đây gần ông, và

sáng nay một phụ nữ gọi tới bảo chúng ta tránh xa Diaz ra nếu không sẽ chết.” Cô dừng lại. “Có ai muốn thêm gì vào đồng lộn xộn này không?”

Không ai trả lời. Joann nghiên cứu các sự kiện. “Tôi thấy sự kiện bất thường nhất chính là gã đàn ông đã tấn công cô. Mọi thứ khác đều có lý. Gã chợt có

thế là Diaz và ai đó đã gài
bẫy hắn. Khi cô đi vào trong
quán rượu và tuyên bố thế
kia, hắn đã nghe được, rõ
ràng đoán ra cô suýt tóm
được hắn, vì cô cũng ở cùng
ngôi làng ấy vào cùng một
thời điểm, và hắn đã cử ai
đó gọi tới cảnh cáo cô.”

Milla cũng nghĩ vậy,
nhưng không mạch lạc
được như thế. Joann có sở

trường tách bạch mọi chuyện khiến Milla thấy cô gái càng đáng giá.

“Rõ ràng người gọi tới cho tôi đầu tiên muốn chúng ta tóm được Diaz, vì một lý do nào đó. Có lẽ là cạnh tranh, nhưng tôi không quan tâm là vì sao. Giờ chúng ta chỉ biết chờ anh ta gọi lại lần nữa.”

Việc đó đi ngược lại ý cô. Cô muốn cào xới khắp làng Guadalupe, kể cả khi logic bảo với cô rằng việc đó chỉ tốn thời gian. Cô muốn hành động theo cách nào đó, bất kỳ cách nào, thay vì ngồi chờ một cú điện thoại có thể nhiều ngày, nhiều tuần, thậm chí không bao giờ tới.

Điện thoại reo ngay lúc

ấy, và một nhân viên vội vã trả lời. Sau khi nghe một phút, anh ta nhìn lên và nói: “Báo động Amber [2] ở California, khu vực San Clemente.”

[2] Tức báo động khẩn cấp về trẻ em bị bắt cóc. Amber là tên của một đứa bé chín tuổi bị bắt cóc và giết hại ở bang Texas, Mỹ năm 1996.

Đó là hiệu lệnh vào trận. Chỉ trong vòng vài giây, tất cả mọi người đều gọi điện thoại, báo động đội quân tình nguyện viên ở San Clemente và vùng phụ cận, cử mọi người ra xa lộ và quốc lộ, tìm kiếm một chiếc xe khả nghi, chiếc Honda Accords màu xanh. Theo lời nhân chứng, một gã đàn ông đã chộp lấy cô bé mười hai tuổi trong bãi đỗ xe của

tiệm đồ ăn nhanh và đẩy cô bé vào trong xe hắt. Một người phụ nữ đã đọc được một phần biển số xe khi chiếc xe lạng lách qua bãi đỗ.

Với thông tin đó, *Đội tìm kiếm* sẽ thiết lập những điểm quan sát - những người mang ống nhòm tìm kiếm chiếc Honda Accord màu xanh do đàn ông lái.

Khi xác định được một chiếc, thông tin sẽ được chuyển tới những Người tìm kiếm đang trên xe, họ sẽ tiếp cận chiếc xe và kiểm tra biển số. *Đội tìm kiếm* không cố bắt người; nếu họ định vị được chiếc xe, đến lượt họ sẽ thông báo cho nhà chức trách trong khu vực và đề nghị nhà chức trách xử lý.

Milla kiểm tra đồng hồ:

tám giờ bốn mươi ba phút ở California. Giao thông đang đông đúc, một việc có thể có ích hoặc không. Nếu một người đang nghe đài thì anh ta sẽ nghe thấy Báo động Amber, nhưng nếu anh ta đang nghe đĩa CD hoặc MP3 thì sẽ không hề biết.

Cô gạt mọi sự kiện đêm qua đi và tập trung vào việc tìm cô bé ở California trong

khi cô bé vẫn còn sống.

Cô đã không thể làm việc đó cho chính con mình, nhưng cô có thể làm cho con người khác.

Chương 5

Cuộc gây quỹ được tổ chức tại nhà thi đấu một trường trung học địa phương. Milla có vài chiếc váy dự tiệc khá ổn, và đêm nay cô mặc b ư a thích của mình vì cần tới dáng vẻ quyến rũ ấy để gắng gượng qua những lúc mệt mỏi rã rời. Màu váy xanh nhạt rất

hợp với làn da nâu ấm áp của cô, và đôi giày đi kèm khá thoải mái nên cô sẽ không bị đau chân tới cuối tiệc.

Cô đã rời văn phòng sớm vài giờ và dành thời gian tự chăm sóc bản thân. Cố chớp mắt một chút để có sức cầm cự thêm vài giờ nữa. Cô xử lý mái tóc xoăn và mặc dù không bao giờ

hoàn toàn chế ngự được nó, ít nhất cô cũng tạo được một kiểu tóc cho ra vẻ là cố ý làm xoắn. Việc massage làm cho nước da cô sáng hẳn lên và trông đỡ mệt mỏi hơn, và cô trang điểm nhẹ nhàng để làm mềm khuôn mặt mình thêm nữa. Nước hoa, tất da chân, đồ trang sức - Milla yêu thích nghi thức làm mọi việc ấy, yêu cảm giác của mình khi làm

thế. Cô hiếm khi có cơ hội
nuông chiều bản thân trong
những việc nữ tính này, nên
cô vui sướng tận hưởng
những dịp gây quỹ. Chúng
vừa có lợi cho tình hình tài
chính của *Đội tìm kiếm*, vừa
cải thiện đáng kể sức khỏe
tinh thần của cô.

Milla lái chiếc Toyota
SUV màu trắng sáu năm
tuổi của mình tới trường

trung học, bãi đỗ xe ở đó đã đông nghẹt đủ các loại xe con, xe tải, xe SUV [1] Những người ăn mặc đẹp dễ dàng nhanh chóng bước về phía nhà thi đấu, bởi vì chỉ có kẻ ngốc mới đứng ngoài cái nóng tháng Tám ở El Paso này. Mặc dù mặt trời đã lặn và ánh hoàng hôn đang dần buông, Milla vẫn cảm thấy những giọt mồ hôi đang tích tụ giữa hai

bầu ngực cô trong chuyến đi bộ ngắn tới nhà thi đấu.

[1] Viết tắt của sport utility vehicle – kiểu xe thể thao đa chức năng, hầu hết được thiết kế để có thể vượt những địa hình xấu.

Cô mở một trong hai cánh cửa nặng nề của khu nhà ra và bước vào trong luồng khí mát mẻ. Những

chiếc bàn tròn dành cho tám tới mười người đã được kê sẵn trên sàn nhà lót nỉ xanh để tránh bị trầy xước. Mặt bàn trải khăn trắng, bộ đồ ăn và khăn ăn được xếp đặt chính xác, hoa tươi đặt giữa mỗi bàn. Ở đầu phòng là một chiếc bàn dài đặt trên cái bục tạm, cùng một bục phát biểu. Cô sẽ ngồi ở đó cùng với những người tổ chức sự kiện này, ông thị

trưởng và những thành viên
ưu tú ở El Paso, những
người đã cố gắng giúp đỡ
cô.

Milla luôn phát biểu
trong các sự kiện này, và
sau nhiều năm cô không còn
cần tới bài chuẩn bị nữa.
Bài phát biểu của cô về bản
chất là giống hệt nhau, mặc
dù chi tiết có thay đổi đôi
chút; cô luôn nói về những

cuộc tìm kiếm do *Đội tìm kiếm* tiến hành, với những cái kết có hậu và những cái kết buồn. Kết có hậu là để mình chứng rằng *Đội tìm kiếm* đang làm những việc hữu ích; còn kết buồn để mình chứng rằng, với số tiền tài trợ đầy đủ hơn, họ có thể làm được tốt hơn thế. Đêm nay, Tiera Alversor chiếm trọn tâm trí cô. Một cô gái mười bốn tuổi đáng

lẽ không phải kết thúc cuộc đời trên một bãi rác bẩn thỉu, đây chuột bọ, mạch máu chứa đầy ma túy như thế.

Mỉm cười trò chuyện với vài người quen, tiến đến cái bục. Cô sắp đi được nửa đường thì một bàn tay cứng rắn, ấm áp nắm lấy khuỷu tay cô khiến cô phải dừng lại rồi lập tức thả cô ra. Cô

quay lại, mỉm cười khi bắt gặp ánh nhìn từ đôi mắt đen thẳm đang nheo lại của True Gallagher. “Chào anh, True anh khoẻ không?”

“Trông cô mệt mỏi quá,” anh ta nhận xét thẳng thừng, lơ đi những lời lịch sự xã giao.

“Cảm ơn anh,” cô trả lời, giọng châm biếm. “Có

lẽ công sức trang điểm của
tôi đổ xuống sông xuống bể
cả rồi.”

“Tôi không nói là trông
cô tệ. Tôi nói là trông cô
mệt.”

“Vâng, nhưng công sức
tôi bỏ ra là để làm cho mình
trông bớt mệt mỏi hơn mà.”

“Có lẽ nó cũng hiệu quả

đấy.” Anh ta nhìn cô bằng ánh mắt sắc sảo. “Mà cô mệt tới mức nào?”

“Kiệt sức,” cô nói, và mỉm cười.

“VẬY thì nó khá là hiệu quả đấy.”

True là một doanh nhân khởi nghiệp từ tay trắng, tự lần mò thoát khỏi nghèo

khô, và chính quá trình vật
lộn ấy đã khiến anh ta trở
nên quyền uy và mạnh mẽ.
Quyền năng đó nằm ở mặt
cá tính nhiều hơn tài chính,
và cô chắc chắn đến lúc chết
True Gallagher sẽ thành một
triệu phú đô la. Anh ta lạnh
lùng và kiên định, và anh ta
không cho phép bất kỳ điều
gì cản đường mình. Vậy mà
kể từ lúc mới bắt đầu tận
hưởng chút ít thành công,

anh ta đã quan tâm đến và là một trong những mạnh thường quân trung thành nhất của họ.

Milla không biết True bao nhiêu tuổi; anh ta có thể ở đâu đó giữa ba mươi lăm và bốn mươi lăm. Khuôn mặt anh ta đen sạm và phong trần bởi nhiều giờ dài phơi mình dưới ánh mặt trời Texas, cơ thể anh ta vẫn

còn gọn gàng và khoẻ mạnh. Anh ta cao lớn, khoảng một mét chín mươi hoặc chín ba, và sở hữu một sức hút hoang dã khiến phụ nữ vô thức bị hút vào. Đôi khi True cũng mang vài cô tới các sự kiện thế này, nhưng anh ta thường đi một mình. Vì hiện không có Hoa khôi tháng Tám nào bám ng vào cánh tay, nên hôm nay hẳn là một trong những buổi dự

tiệc một mình của anh ta.

“Đêm dài hả?” True hỏi, một bàn tay đặt trên lưng cô, dẫn cô bước tiếp tới phía trước căn phòng.

“Đêm qua. Tôi hy vọng đêm nay sẽ yên bình hơn.”

“Chuyện gì đã xảy ra thế?”

Milla không định thuật lại mọi sự. Thay vào đó cô chỉ nói: “Một ngày tôi tệ, Chúng tôi tìm được người mất tích, nhưng cô bé đã chết.”

“Chà, tệ thật. Cô bé bao nhiêu tuổi?”

“Mười bốn.”

“Đó là một độ tuổi khó

khăn. Mọi thứ đều có vẻ như là tận cùng thế giới, và cô không tài nào nói lý lẽ với người không nhìn thấy ngày mai được.”

Cô không thể tưởng tượng được True Gallagher có bao giờ trải qua cảm giác lo lắng tuổi dậy thì, hay tình trạng nghiện hút, hay bất kỳ một điểm yếu nào đó. Cô thậm chí còn ngạc nhiên vì

anh ta biết về chúng. Anh ta cứ như là gỗ lim vậy, chẳng bị môi trường xung quanh tác động chút nào.

Sức mạnh của anh ta thu hút Milla. Cô thích những câu đùa không-hẳn-là-tán-tĩnh giữa hai người, mặc dù cô luôn cẩn trọng để không vượt qua ranh giới. Anh ta là một nhà bảo trợ có nhiều ảnh hưởng, và cô

sẽ cực kỳ ngu ngốc nếu để
cho mỗi quan hệ của họ biến
thành mỗi quan hệ cá nhân.
Dù thế nào thì công việc với
khoái cảm cũng không bao
giờ hoà hợp được với nhau;
và khi cô phụ thuộc phần
nào vào lòng hào phóng của
anh ta để duy trì hoạt động
của *Đội tìm kiếm*, mỗi tình
ngắn ngủi với anh ta sẽ dẫn
tới đại họa.

Hơn nữa, ngay lúc này Milla không có thời gian để yêu đương, cho dù thoáng qua hay không. Cô không những không thể hết mình chú tâm vào chuyện tình cảm, mà công việc còn đòi hỏi cô phải đi lại rất nhiều. Cô đã cố hẹn hò với người này người kia kể từ khi ly dị; và nếu có người nào đó để mắt đến cô, anh ta sẽ không thích những lúc cô

rời xa thành phố. Không may, đó không phải là một việc mà cô sẽ thoả hiệp, chấm hết. Vài cuộc tình của cô héo tàn dần. Dần dần Milla đi tới kết luận rằng chừng nào mà cô chưa thể cống hiến bản thân cho thứ gì đó ngoài việc tìm kiếm Justin, thật không công bằng với cả người đàn ông lẫn với cô khi phí phạm thời gian của hai người.

Và trong tim, cô biết rằng mình vẫn chưa gặp được người nào có thể sánh với tình yêu cô dành cho David. Cô không còn yêu anh nữa, thời gian và cuộc sống đã chứng minh điều đó - nhưng một phần trong cô sẽ luôn yêu người đàn ông là anh trước đây. Cô không còn muốn anh; không còn nằm thao thức hàng đêm để khao khát anh. Có một lần

ranh khắc nghiệt trong đời cô, và David thuộc về phía bên kia của lần ranh ấy. Nhưng cô đã biết thế nào là tình yêu, và kể từ đó, chưa ai nhen lại được cảm xúc ấy trong cô.

True Gallagher đang muốn thử. Milla cảm nhận được điều đó. Nó nằm ở cách anh ta chạm vào cô - luôn theo kiểu đúng đắn,

công khai - nhưng vẫn là *đụng chạm*. Anh ta còn chưa cố gắng đẩy mỗi quan hệ của họ đi xa hơn, nhưng ý nghĩ thì vẫn ở đó, sâu trong tâm trí anh ta. Cô không nghi ngờ gì chuyện dần dà anh ta sẽ thử làm.

Và cô sẽ phải tìm một cách tế nhị nào đó để từ chối mà không làm tổn hại đến *Đội tìm kiếm*.

Nhà thi đấu nhanh chóng đông nghịt người, và Marcia Gonzales, trưởng ban tổ chức sự kiện đang ra hiệu cho cô cùng Gallagher ngồi xuống chỗ của mình. Milla ngồi vào chiếc ghế True vừa kéo ra cho cô, cạnh cái bục, và cô không ngạc nhiên khi anh ta chiếm cái ghế ngay cạnh. Cô tự động gạt chân sang một bên để không có chuyện chân

anh ta vô tình chạm vào chân cô.

Công ty cung cấp đồ ăn bắt đầu phân phát những khẩu phần gà dai nhách và đậu Hà Lan theo thông lệ tại các buổi gây quỹ. Gà đã quay chín, đậu Hà Lan có rắc mấy miếng hạnh nhân, còn bánh mì thì khô queo. Milla thà ăn một miếng bánh thịt chiên giòn, một cái

hamburger hay bất kỳ thứ gì khác, còn hơn là gà và đậu.

True xiên miếng thịt gà như thể anh ta đang tưởng tượng ra cảnh giết con vật tội nghiệp. “Sao họ không bao giờ cho chúng ta ăn món thịt nướng nhỉ?” anh ta cầu nhàu. “Hoặc là bít tết chẳng hạn?”

“Bởi vì có nhiều người không ăn được thịt đỏ.”

“Đây là El Paso. Ai chả ăn thịt đỏ.”

Có lẽ anh ta nói đúng, nhưng nếu ai đó trong thành phố không ăn thịt đỏ, họ sẽ nằm trong nhóm tham dự các sự kiện từ thiện. Những người tổ chức đã khéo léo tính đến phương án an toàn.

Không may, an toàn có nghĩa là thịt gà và đậu Hà Lan.

True lôi một cái lọ nhỏ từ trong túi áo vest ra và bắt đầu rắc thứ gì đó màu đỏ lên thức ăn của mình.

“Cái gì thế?” Milla hỏi.

“Gia vị miền Tây Nam
Muốn thử không?”

Mắt cô sáng lên. “Ôi, làm ơn.”

Cô không dùng nhiều gia vị như True vừa rắc, nhưng vị giác của cô đã ưa nước miếng.

“Tôi đã mang theo cái lọ này từ vài năm nay rồi,” anh ta thú nhận. “Nó đã cứu vớt đời tôi.”

Một người phụ nữ ở phía bên kia vươn người sang “Tôi có thể mượn nó được không?” bà ta hỏi, và rất nhanh chiếc lọ đã được truyền đến tận cuối bàn, mọi người đều mỉm cười và mức độ nhiệt tình tăng lên đáng kể.

Milla nhìn khuôn mặt mạnh mẽ của True trong lúc họ ăn. Có điều gì đó nơi

những đường nét ấy khiến cô tự hỏi phải chăng người đàn ông này có gốc gác Latinh? Cô biết anh ta có những mối quan hệ chặt chẽ với cộng đồng gốc Latinh ở cả hai đầu biên giới.

True đã lớn lên trên những con phố khắc nghiệt. Những mối quan hệ của anh ta không chỉ dừng lại ở chỗ bọn móc túi và gái điếm, mà

cả những phần t tồi tệ hơn nữa. Liệu anh ta có thể tìm ra điều gì đó về Diaz giỏi hơn cô không nhỉ?

“Anh có bao giờ nghe nói về một người tên Diaz không?” cô hỏi.

Có lẽ chỉ là tưởng tượng của cô, nhưng cô nghĩ anh ta thoáng cứng người lại trong một giây.

“Diaz à?” anh ta nói. “Đó là một cái tên phổ biến. Tôi biết có đến năm sáu chục người tên như thế.”

“Kẻ này làm việc ở bên kia biên giới. Bằng cách nào đó hắn có dính dáng đến việc buôn người qua biên giới.”

“Một tên buôn người.”

“Tôi không nghĩ vậy. Tôi không nghĩ hẳn ta tự mình làm việc ấy.” Cô do dự, nghĩ về lời khẳng định chắc chắn của Brian là bốn tên đàn ông đêm qua đã chuyển đi một thi thể. “Có lẽ hẳn còn giết người nữa.”

True hóp một ngum nước. “Tại sao cô lại hỏi về một kẻ như thế?”

Bởi tôi nghĩ rằng hắn là tên khốn kiếp đã bắt cóc con trai tôi. Milla nuốt lại câu đó và tìm đến cốc nước của mình. “Tôi sẽ lần theo bất kỳ ai có thể dẫn tôi tới chỗ Justine,” cuối cùng cô nói.

“Vậy cô nghĩ là gã Diaz này có liên quan?”

“Tôi biết kẻ đã bắt Justin chỉ có một mắt, bởi vì

tôi đã cào đứt con mắt kia.”
Cô hít vào một hơi thở sâu,
run rẩy. “Và tôi nghĩ tên
hắn là Diaz. Có thể không
phải, nhưng cái tên cứ ám
ảnh tôi mãi. Nếu anh có thể
tìm được bất kỳ điều gì về
một gã chột tên Diaz, tôi sẽ
rất biết ơn anh.”

“Chuyện chột mắt sẽ
khoanh vùng hẹp hơn. Tôi
sẽ xem mình có thể biết

được gì

“Cảm ơn anh.” Millie biết anh ta có thể dùng yêu cầu này của cô để đề nghị những chuyện khác, nhưng đó là một tình huống cô chỉ phải đương đầu nếu nó xảy ra. Cô nghĩ anh ta đã nghe thấy cái tên đó. Đúng, có lẽ anh ta biết rất nhiều người có họ là Diaz, nhưng nó vẫn có một ý nghĩa nào đó với

anh ta trong ngữ cảnh cô vừa nêu ra. Vì lý do gì đó True đang trở nên cẩn trọng, giấu nhẹm những lá bài của mình. Có lẽ anh ta đã tiếp xúc với Diaz trong quá khứ sâu kín của mình, và anh ta không muốn ai biết chuyện đó.

Người ta đang phục vụ món tráng miệng, bánh trứng với lớp kem sôcôla.

Milla không nhận bánh của mình mà uống cà phê. Đã đến lúc cô cần phải phát biểu, và cô muốn tập hợp các suy nghĩ của mình. Những người này đã trả bốn mươi đô la cho một bữa ăn đạm bạc, và vài người trong số họ còn viết riêng một tờ séc cho *Đội tìm kiếm* sau đó; ít nhất cô cũng phải dành cho họ một bài phát biểu rành mạch.

Đến mười rưỡi, sau khi đã phát biểu, cảm ơn và bắt tay xong, Milla uể oải trèo vào trong xe. Ngay khi cô chuẩn bị đóng cửa, True gọi tên cô và sai bước đến.

“Tối mai cô đi ăn tối với tôi được chứ?” anh ta hỏi, không màu mè mở đầu hay phỉnh phờ rào đón, điều này khiến Milla cảm kích vô cùng, bởi vì giờ cô đã rất

mệt và cô không nghĩ mình có thể xử lý nổi dù chỉ là một cuộc đối đáp nhẹ nhàng.

“Cảm ơn anh, nhưng tôi còn một buổi gây quỹ khác ở Dallas vào tối mai.”

“Thế ngày kia?”

Cô cười gượng. “Ngày kia, tôi còn chẳng biết tôi sẽ

ở đâu. Tôi không đoán chắc được điều gì cả.”

True để cho vài giây im lặng trôi qua. “Thật là một cuộc sống khó khăn, Milla. Không có thời gian cho bất kỳ chuyện riêng tư nào.”

“Tin tôi đi, tôi biết chứ.” Cô cười khúc khích. “Dù sao tôi cũng không thể đi ăn tối cùng anh, bởi vì

tình huống hiện nay.

“Tình huống đó là...?”

“Anh là người bảo trợ của *Đội tìm kiếm*. Tôi không thể hủy hoại tổ chức bằng những cuộc giao du của tôi được.”

Thêm một giây im lặng nữa. “Cô rất thành thật,” cuối cùng anh ta nói. “Và

thẳng thắn. Tôi ngưỡng mộ chuyện đó, nhưng tôi vẫn nghĩ tôi sẽ làm cô đôi ý.”

“Thế thì anh sẽ phải cô hết sức đấy,” Milla nhẹ nhàng chữa lại.

True cười, âm thanh trầm, đầy nam tính và ngọt ngào. “Đó có phải là một thách thức không?”

“Không, đó là sự thực. Trên đời này không gì có ý nghĩa với tôi hơn việc tìm được con trai, và tôi sẽ không làm bất kỳ điều gì để ảnh hưởng tới việc đó. Chấm hết.”

“Đã mười năm rồi.”

“Tôi không quan tâm nếu có là hai mươi năm.” Bởi vì Milla đã quá mệt,

giọng cô nghe gay gắt hơn ý định ban đầu. Điều True vừa nói quá giống với những gì anh trai cô từng nói với cô, rằng đã tới lúc gác chuyện đó lại sau và tiếp tục sống, như thể cuộc đời *Justin* đã xong hẳn rồi, như thể tình yêu cũng có một giới hạn thời gian vậy. “Tôi không quan tâm nếu đó có là cả cuộc đời tôi.”

“Cô đã vẽ ra cho mình một con đường thật khó khăn.”

“Đó là con đường duy nhất tôi nhìn thấy.”

True khẽ vỗ vào cửa xe cô và lùi lại. “Trong lúc này thôi. Tôi sẽ xem mình có thể biết gì về gã Diaz này và báo lại với cô. Cho đến lúc ấy hãy cẩn thận nhé.”

Anh ta vừa nói câu kỳ cục. Milla nhìn đắm đắm vào anh ta, những lời nói đã xuyên qua được lớp màn mệt mỏi kiệt quệ của cô. “Anh biết điều gì đó về Diaz, có phải không?”

Anh ta không trả lời trực tiếp mà chỉ nói: “Tôi sẽ xem mình có thể tìm được gì.” Rồi anh ta đi về phía xe mình, và Milla nhìn chăm

chằm vào sau lưng anh ta.

Đúng, chắc chắn anh ta biết điều gì đó. Và điều ấy hẳn là không hay ho lắm, vì anh ta đã cảnh báo cô phải cẩn thận.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Milta bất chấp cái nóng vẫn còn lưu lại kể cả khi đêm đã về. Cô đang đi đúng đường, cô biết

thế. Và rất có thể sẽ khiến
cô phải chết nếu đi theo con
đường đó.

Chương 6

Có một lúc trong đêm, Milla tỉnh giấc với một ý nghĩ rõ ràng trong đầu: cô vẫn chưa nhìn lại cuộc gọi báo cho cô về vụ gặp mặt ở Guadalupe trong điện thoại. Con số đó có thể không quan trọng, nhưng mà... cũng có thể có. Vẫn còn một và ngái ngủ, cô lão đảo ra

khỏi giường, bật điện thoại lên và tra danh sách những cuộc gọi gần nhất. Nó ở đó, và là một số ở El Paso.

Cô đã bấm vào nút *gọi lại* rồi mới liếc nhìn đồng hồ. Mới hai giờ hai mươi phút sáng. Cô vội vã ấn vào nút *kết thúc*. Dù đó là ai thì cũng phải chờ đến sáng hửng, chắc chắn họ sẽ tỏ ra hợp tác hơn.

Cô viết lại con số đó, tắt đèn rồi trở lại giường. Mặc dù chỉ ngủ được chập chờn nhưng cô vẫn thức dậy như mọi khi, lúc năm giờ ba mươi. Milla nhớ ra hôm nay là Chủ nhật, ngày duy nhất trong tuần cô không phải đến văn phòng - trừ khi có chuyện gì đó khẩn cấp.

Cô nằm lại trên giường thêm mười lăm phút nữa,

tận hưởng sự sáng khoái khi không có việc gì làm. Cô hiếm khi ngủ dậy muộn, hầu như là *không bao giờ*, ngay cả khi có cơ hội, nhưng cảm giác vẫn rất tuyệt khi không phải l ra khỏi giường để bắt đầu một ngày mới.

Ngay khi Milla định ngồi dậy thì điện thoại reo. Cô rên rĩ tung chăn và nhảy ra khỏi giường. Cô đã quen

với những cuộc gọi bất ngờ vào đêm và sáng sớm tinh mơ, nhưng hầu như chúng luôn mang tới công việc và bụng dạ cô thất lại mỗi khi trả lời một cuộc gọi.

“Milla, True Gallaghe đây. Tôi có đánh thức cô không?”

Cô ngạc nhiên đến nỗi phải ngồi xuống giường.

“Không, tôi vốn dậy sớm lắm. Anh cũng vậy nhỉ?”

“Thực ra tôi đã thức suốt đêm để thu thập thông tin cho cô, và tôi muốn nói chuyện với cô trước khi tới văn phòng.”

“Anh đã thức suốt đêm?” Cô không định làm anh ta phải tốn công chùng đó. “Mà anh đi làm cả Chủ

nhật sao?”

True cười khùng khục.
“Không thường xuyên,
nhưng hôm nay tôi có vài
việc phải giải quyết.”

“Tôi ghét việc anh phải
thức suốt đêm vì tôi. Tôi xin
lỗi. Không phải là chuyện
gấp gáp gì; anh có thể chờ
đến mai mà.”

“Những người tôi cần nói chuyện cùng không thể gặp được vào ban ngày.”

“Tôi hiểu. Đáng lẽ tôi phải nghĩ ra.” Bản thân cô cũng đã phải đương đầu với loại người ấy khá thường xuyên.

“Tôi có vài tin tốt và vài tin xấu. Tin tốt là tôi đã tìm được chút thông tin về

gã Diaz mà cô nói, nhưng tin xấu là nó chắc chắn chẳng đem lại gì tốt lành cho cô.”

“Ý anh là sao?”

“Cô đang tìm gã đàn ông đã cướp con cô phải không? Như thế có nghĩa là hắn đã t động ở Chihuahua mười năm về trước. Nhưng gã Diaz này thì không. Hắn

mới bắt đầu nổi lên năm năm gần đây thôi.”

Sự thất vọng ê chề ngấm vào Milla, bởi vì đó là cái tên duy nhất cô từng nghe nhắc đến mà có liên quan tới vụ bắt cóc. “Anh chắc không?”

“Theo chỗ tôi biết thì chắc. Gã này chẳng để lại dấu vết nào trên giấy tờ.

Nhưng cô nên mừng khi
hắn không phải người cô
tìm, bởi vì hắn là tin xấu từ
đầu đến chân. Người ta nói
hắn là một sát thủ. Nếu cô
muốn ai đó biến mất, cô chỉ
cần buông một lời, và Diaz
sẽ liên lạc với cô. Hắn truy
lùng mục tiêu của mình và
giải quyết vấn đề của cô.
Hắn làm việc đó cực giỏi.
Ai bị hắn lùng theo cũng
tháo chạy, nhưng hắn luôn

tìm được họ. Đối với vài người, cái tên duy nhất của hắn là Kẻ truy lùng.”

“Anh chắc là gã Diaz này không chột mắt chứ?”

“Chắc chắn.”

Milla bám vào còng rơm duy nhất còn lại. “Tôi nghe đồn là hình như hắn đang thuê một toán buôn

người, vì thế có thể kẻ bắt cóc Justin đang làm việc cho hắn.”

“Tôi không nghĩ vậy. Tôi không nghe tin gì như thế. Theo chỗ tôi tìm hiểu được, Diaz luôn hành động một mình.”

Lại thêm một cơ hội nữa tan biến như bong bóng trong tay cô, y hệt như

những cơ hội khác, trong suốt mười năm qua. Cô nghe thấy điều gì đó, khắp khởi hy vọng rằng cuối cùng mình đã có tiến triển, để rồi không có gì cả. Không có thông tin mới, không tiến triển, và không có Justin.

“Còn có Diaz nào khác không?” Milla lại bám vào một cái bong bóng khác, cô biết thế, nhưng cô còn có

thể làm gì? N gừng bám víu
ư?

T rue thở ra một hơi mệt
mỏi. “C ó quá nhiều. B ả
thân tôi biết vài gã, những
kẻ tôi không muốn quay
lưng lại với chúng. Nhưng
tôi có thể loại ra vài gã bởi
chúng đang ở chỗ khác
trong khoảng thời gian
chúng ta đang nói đến.”

Ý anh ta là ở trong tù.
“Còn những người còn lại?
Có ai trong số họ chột mắt
không?”

“Tôi vẫn đang dò hỏi
vài nơi khác. Nhưng ngày
nay, khi mọi người nói đến
‘Diaz’ là họ đang nói đến kẻ
sát nhân. Tôi không ngạc
nhiên khi tên hán xuất hiện
trong các câu hỏi của cô, và
tôi rất mừng vì cô sẽ không

phải đương đầu với hẳn.”

Có phải đương đầu với chính quỷ sa tăng thì cô cũng vẫn mừng nếu điều đó giúp cô tìm được Justin. “Tất cả những gì tôi muốn là thông tin,” cô vừa nói vừa xoa trán. “Tôi không thềm quan tâm tới công lý nữa. Tôi chỉ muốn hỏi hẳn vài câu. Nếu anh tìm được một Diaz có thể dính dáng

tới chuyện mười năm trước, anh có thể chuyển lời tới hắn là tôi sẽ không tố cáo hắn, tôi chỉ muốn nói chuyện thôi, được không?” Đó là một lời nói dối. Bất kể tên của gã chột ấy là gì, Milla muốn giết hắn.

“Tôi có thể thử, nhưng đừng hy vọng. Và cũng làm ơn giúp tôi một chuyện.”

“Nếu tôi làm được.”

“Hãy nói với tôi nếu cô cần liên lạc với ai đó, hay tìm gì đó. Với cô chuyện tự mình lần theo những gã này là quá nguy hiểm. Sẽ tốt hơn nếu tên cô đứng ngoài hoàn toàn, để cô không rơi vào tầm ngắm của bọn chúng.”

“Tên tôi không có trong danh bạ. Địa chỉ trên danh

thiếp của tôi là địa chỉ của
Đội tìm kiếm.”

“Có ích đấy, nhưng gia
cố thêm một lớp bảo vệ nữa
giữa cô và bọn chúng cũng
chẳng mất gì. Tôi biết cách
đương đầu với chúng.”

“Nhưng việc đó chẳng
phải sẽ đặt anh vào vòng
nguy hiểm sao? Từ nhiều
năm nay, tôi đã gây dựng

được tiếng tăm cho *Đội tìm kiếm* là tất cả những gì chúng tôi quan tâm đến chỉ là tìm được người, chứ không phải chơi trò cảnh sát, vậy tại sao họ lại tin tưởng anh hơn tôi?

“Bởi tôi quen biết một vài người,” True nói toạc ra. Giọng anh ta dịu hơn. “Hãy để tôi giúp, Milla à. Hãy để tôi làm việc này.”

Bản năng mách bảo Milla đừng chấp nhận đề nghị của anh ta, vì làm việc đó sẽ cho phép anh ta tiếp cận cô gần hơn mức cô muốn. Nhưng mặt khác, anh ta là một tài sản cô có thể sử dụng; trong một đêm anh ta đã tìm ra nhiều điều về Diaz hơn cô tìm được trong hai năm - giả sử là họ vẫn đang nói về cùng một người.

“Được rồi,” cô nói, tỏ rõ sự miễn cưỡng. “Nhưng tôi không thích thế.”

“Tôi biết.” Giọng anh ta có vẻ vui hơn. “Tin tôi đi đó là một việc làm khôn ngoan.”

“Tôi biết thế là khôn ngoan; tôi chỉ hy vọng với anh đó không phải một hành động đại dột. Tôi

không biết cảm ơn anh thế nào cho đủ vì đã nhọc công...”

“Chắc chắn cô có thể. Nếu tối mai cô còn trong thành phố thì hãy đi ăn tối với tôi.”

“Không,” Milla nói chắc nịch. “Lý do tôi đưa ra cho anh đêm qua vẫn còn đó.”

“Ây chà, cũng đáng để thử mà.” Anh ta đổi đề tài một cách trơn tru. “Cô bay tới Dallas chuyến nào?”

“Hai giờ mấy gì đó.”

“Tối nay có quay về không?”

“Không, tôi sẽ ở đó qua đêm và đáp chuyến đầu tiên sáng mai.”

“VẬY thì bảo trọng nhé, tôi sẽ nói chuyện với cô khi cô về.”

“Vâng. Và cảm ơn anh À...” Milla đột nhiên nghĩ về một chuyện khác. “Anh có tìm được tên gọi của Diaz không? Cái tay sát thủ ấy? Chúng ta có thể dùng nó để phân loại những tin đồn tôi nghe được, và loại bỏ những tin liên quan tới

hắn.”

“Không, tôi không biết tên của hắn,” True nói, nhưng có một sự do dự thoáng qua lại một lần nữa khiến cô nghĩ anh ta biết nhiều hơn những gì đang nói.

Mặc dù vậy, vì anh ta đã nhọc công để giúp cô, Milla không định cản nhắc

tính cần trọng quá mức của anh ta. Cô cảm ơn anh ta lần nữa, chào tạm biệt và bắt đầu chuẩn bị cho chuyến đi Dallas.

Cô cần phải giặt quần áo, viết séc thanh toán các hoá đơn, và dọn dẹp nhà cửa cho thật tinh tươm. Đến chín rưỡi, chồng quần áo bẩn cuối cùng của cô đã yên vị trong máy sấy. Cô dán

tem vào những chiếc phong bì sẽ gửi đi và quyết định tự mang chúng tới bưu điện thay vì để trong hộp thư qua đêm, vì trong đó có cả tiền thanh toán thẻ tín dụng của cô. Cô nhặt chìa khoá xe, kiểm tra lại lần cuối để chắc chắn là số của người chỉ điểm vẫn còn trong điện thoại. Đôi khi các con số cứ tự biến mất, và Milla không biết tại sao. Có lẽ tại cô đã

bấm nhằm một tổ hợp phím nào đó để xoá chúng đi, nhưng dù vì lý do gì thì chúng cũng biến mất. Quả nhiên, khi cô mở phần danh bạ ra và truy cập vào danh sách cuộc gọi, chẳng có gì ở đó cả. Không có gì. Không một số nào.

Milla phồng má lên thất vọng, rồi chạy lên lầu để lấy tờ giấy cô đã viết vội số

điện thoại vào từ đêm qua. Cảm ơn trời đất cô đã viết nó ra. Cô có thể ghé qua văn phòng, làm vài công việc giấy tờ và kiểm tra số điện thoại trên máy tính ở đó.

Nhà kho đóng cửa vào Chủ nhật, thường thì bãi đỗ xe trải sỏi chẳng có bóng dáng chiếc xe nào. Tuy nhiên, hôm nay chiếc Jeep Cherokee màu đỏ của Joan

đang đỗ ngay cạnh cửa. Milla đậu xe cạnh đó và trèo lên bậc cầu thang lộ thiên dẫn lên tầng hai. Khi cố mở cửa, cô thấy nó đã bị khoá, một việc làm khôn ngoan, vì Joann chỉ ở đây có một mình. Milla mở khoá cánh cửa thép nặng nề và đi vào trong, miệng gọi “Joann?” vừa để xác định vị trí bạn mình vừa để chị ấy biết là có ai đó đang ở đây.

Để cho an toàn, cô khoá cánh cửa đằng sau mình lại

“Trong này,” Joann trả lời và ra khỏi phòng nghỉ. “Tôi đang nỡ ít bắp rang bơ, và tôi có hai túi cơ. Cô muốn ăn một ít không?”

“Không, cảm ơn, tôi đã ăn một bữa sáng thực thụ rồi.”

“Bắp rang bơ cũng 'thực thụ' chứ sao. Tôi còn có cả bánh Pop-Tart nữa.”

Joann là một con nghiện ăn vặt, việc đó càng khiến người ta phải ngạc nhiên khi chị gây đến thế. Chị bốn mươi tuổi, đã ly dị và có một cậu con trai mười tám, nhưng trông chị không già hơn tuổi ba mươi là mấy. Mái tóc vàng của chị ngắn

cũn gần như đầu con trai, đôi mắt xanh lúc nào cũng sáng lấp lánh. Joann thường mang đến tiếng nói của lý trí khi xúc cảm vượt tầm kiểm soát trong văn phòng này, một chuyện xảy ra khá thường xuyên. Công việc của họ quá căng thẳng, đôi khi quá đau đớn, và những cuộc khủng hoảng nho nhỏ đã thành chuyện cơm bữa.

“Sao hôm nay chị lại đến?” Milla hỏi.

“Công việc giấy tờ, còn gì nữa? Cô thì sao?”

Miila thở dài. “Cũng công việc giấy tờ. Và tôi muốn tra một số điện thoại trên máy tính.”

“Số nào?”

“Số đã gọi tới điện thoại của tôi chiều thứ Sáu, cảnh báo về Diaz ấy. Đó là mã số của El Paso, vì thế tôi tò mò.”

“Cô gọi thử chưa?”

“Chưa. Tôi định gọi đêm qua, nhưng lúc đó muộn rồi - hay nói đúng hơn là quá sớm - nên tôi quyết định chờ. Và nếu tôi

tìm ra chút thông tin về chủ nhân số máy trước khi gọi thì hay hơn nhiều.”

vào phòng mình và khởi động máy tính. Trong lúc chiếc máy cổ lỗ rề rề chạy, cô quay về bàn và lật giở chồng giấy tờ lấy ra những việc có thể làm xong trong khoảng thời gian ít ỏi.

Khi máy khởi động

xong, cô xoay ghế lại, vào Google và đánh số điện thoại cần tìm. Trong vòng hai giây cô đã có tên và địa chỉ trạm điện thoại gọi tới. Chẳng sau, cô nghe tiếng Joann đi vào.

“Tìm được gì không?”

“Đó là một trạm dịch vụ điện thoại công cộng.”

Joann dựa hông vào bàn và chờ Milla quay số. Cuộc gọi được trả lời sau năm hồi chuông. “Trạm dịch vụ điện thoại công cộng đây.”

Cung cấp nhiều thông tin quá nhỉ, Milla nghĩ. “Xir chào, tôi là Milla ở tổ chức *Đội tìm kiếm*, chúng tôi đã nhận được một cuộc gọi từ chỗ anh khoảng sáu giờ

chiều ngày thứ Sáu. Anh có thể...”

“Xin lỗi,” người đàn ông nóng nảy cắt ngang. “Đây là một chiếc điện thoại trả tiền. Tôi không có thời gian theo dõi tất cả những ai dùng nó. Cô bị gọi quấy rối hả?”

“Không, đó là một cuộc gọi bình thường; tôi chỉ

đang cố liên lạc lại với người đàn ông đã gọi đến thôi.”

“Tôi không thể giúp cô được. Xin lỗi.” Anh ta gác máy luôn. Milla thở hắt ra thất vọng rồi đặt máy xuống.

“Anh ta nói gì?” Joann sốt ruột hỏi.

“Phải,” một giọng nói trầm, không chút cảm xúc vang lên đằng sau họ. “Anh ta đã nói gì?”

Joann nháy dưng và hét lên một tiếng thảng thốt khi quay lại. Milla đứng dậy đột ngột đến nỗi ghế của cô bị bật ra sau và chúi vào bàn, rồi không hiểu bằng cách nào mà sau đó cô đứng được ngay cạnh Joann, chết

lặng, nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang đứng chắn ngay cửa văn phòng, sống lưng cô ớn lạnh còn tim thì đập như sấm động trong lồng ngực. Họ đang ở một mình trong văn phòng. Cửa đã khoá. Làm thế nào anh ta vào được? Anh ta muốn gì?

Anh ta không mang vũ khí, ít nhất là cô chẳng

trông thấy cái nào. Nhưng dù vậy, Milla vẫn thấy bất an, bởi đôi mắt anh ta là đôi mắt lạnh lẽo và lãnh đạm nhất mà cô từng gặp. Cô đang nhìn vào đôi mắt của một tên sát nhân, và mặc dù cô sợ đến phát run lên, vẫn có điều gì đấy mê hoặc nơi ánh mắt kia khiến cô không tài nào nhìn sang chỗ khác được. Giống hệt như một con rắn hổ mang đang thôi

miên con mỗi trước khi tấn công.

Ở anh ta có một sự bất động khác thường, cứ như thể anh ta không phải là người.

Bên cạnh cô, Joann đang thở dồn dập, đôi mắt chị mở to nhìn chăm chăm không chớp vào người lạ mặt. Milla chạm vào bàn

tay Joann để trấn an và Joann lập tức túm chặt lấy tay cô không rời.

Người đàn ông thoáng liếc đôi tay nắm chặt nhau của họ rồi nhìn lại vào mặt họ. “Đừng bắt tôi phải hỏi lại,” anh ta nói, vẫn bằng cái giọng đều đều tuyệt đối ấy.

Giọng nói này. Mill

biết giọng nói này. Nhưng nỗi sợ hãi vẫn đập thình thịch trong mạch máu cô, và cô không thể nhớ ra điều gì. Milla nuốt khan, cố gắng đẩy từ ngữ ra khỏi cổ họng đang tắc nghẹn, nhưng giọng cô rất căng thẳng. “Anh ta nói đó là một chiếc điện thoại trả tiền. Anh ta không biết những ai đã dùng nó, anh ta bận quá không chú ý được.”

Hai mí mắt khẽ hạ xuống là phản ứng duy nhất của người lạ mặt trước câu trả lời của cô.

Họ không có cách nào chạy qua anh ta được. Anh ta không quá to lớn, nhưng cũng đủ to, cao khoảng một mét tám hoặc tám lăm gì đấy. Cơ thể gọn gàng, rắn chắc cũng có nghĩa là người anh ta toàn cơ bắp và sức

mạnh, cộng với tốc độ của một con rắn chuông nữa. Anh ta có vẻ là người xấu, một cái bóng đầy đe dọa lồ lộ gần như sờ thấy được.

Rồi Milla thình l nhậ ra, và cô cảm chấy chóng mặt như máu đã rút cạn khỏi não. Cô đưa tay ra nắm lấy mép bàn để tìm trợ lực. “Anh là người đã đánh tôi ngất đi,” cô thì thào đầy

kinh ngạc. Và trong giây phút đó cô còn nhận ra một điều khác nữa, điều làm cho hai đầu gối cô run rẩy và suýt nữa thì khụy xuống. “*Anh là Diaz.*”

Vẻ mặt của anh ta vẫn không hề thay đổi. “Tôi nghe đồn cô muốn nói chuyện với tôi,” anh ta cất lời.

Chương 7

Ôi, Chúa ơi. *Diaz*. Cô nhớ lại những điều True đã nói, rằng Diaz là một sát thủ, và cô tin True. Chẳng còn gì phải nghi ngờ nữa.

Diaz bước vào trong văn phòng, đóng cửa lại, rồi di chuyển sang bên cạnh để lưng không quay ra mặt

kính. Làm như vậy anh ta đã chặn luôn lối thoát ở đầu hỏ tại chiếc bàn hình chữ U của Milla; nếu họ muốn chạy ra ngoài thì họ sẽ phải nhảy qua nó.

Anh ta kéo một cái ghế ra và ngồi xuống, gác một bên chân đi ủng lên chân kia. “Tôi đang ở đây,” anh ta nói. “Nói đi.”

Một phần đầu óc của Milla trống rỗng; người ta nói gì với một sát thủ nhỉ? Xin chào, rất vui được gặp anh ư? Nhưng phần còn lại của não cô đang ráp nối các sự việc và đi đến những kết luận hiển nhiên. Rõ ràng Diaz không phải gã chột. Anh ta đã quan sát cuộc gặp đêm thứ Sáu, vì thế anh ta hoặc đang săn đuổi một trong những gã ấy hoặc

đang theo đuôi bọn chúng, đợi bọn chúng dẫn tới mục tiêu. Cô nghi là trường hợp sau, bởi vì anh ta chỉ quan sát thôi. Và nếu có ai tìm được gã chột thì đó phải là Diaz. Có khi lúc này anh ta còn biết tên con hoang ấy đang ở đâu.

Cô từ từ kéo Joann sang một bên và bước tới đằng trước chị. Thật không công

bằng khi Joann bị kéo vào chuyện này trong khi Milla mới là người gây chuyện, và đây là rắc rối mà cô phải giải quyết. Cô bèn kéo một chiếc ghế khác ra và ngồi xuống.

“Tôi là Milla Edge,” cô bắt đầu nói.

“Tôi biết.”

Việc Diaz hoàn toàn chẳng có chút biểu cảm nào trên mặt đúng là gây nản lòng. Mọi thứ thuộc về anh ta đều làm Milla mất nhuệ khí, vậy mà có khi cô đã bước qua anh ta trên phố mà chẳng hề nhìn lại lần thứ hai. Anh ta không phải là một gã điên, không giống một tên sát nhân điên cuồng; mà mang một vẻ rất tự chủ và tách biệt. Mái tóc

đen cắt ngắn và phần cầm phủ đầy râu lởm chởm nhưng không có vẻ bất hảo. Chiếc áo sơ mi màu ô liu sạch sẽ, cả chiếc quần bò màu đen và đôi ủng đế cao su cũng vậy. Tay áo sơ mi bó sát hai bắp tay, nhưng cánh tay anh ta thuộc loại gân guốc, nổi lên những thớ thịt và mạch máu chứ không phải cơ bắp. Nếu anh ta có mang vũ khí thì hẳn nó phải

được nhét trong ủng. Việc đó chẳng làm cô yên dạ chút nào, cả thực tế anh ta đang ngồi một cách vô cùng thoải mái cũng thế. Một con rắn có thể tấn công không cần báo trước, nhưng anh ta giống một con báo hơn. Nhà thơ Ogden Nash từng viết *“Nếu bị báo kêu tên, đừng đến.”* Vậy mà chính cô đã gọi một con báo, và giờ cô phải đương đầu với nó.

Ngoài một thoáng ngần
ngủ liếc nhìn nắm tay của
Joann và cô, anh ta không
hề rời mắt khỏi khuôn mặt
cô và điều đó đáng sợ hơn
hết thấy.

“Tôi nghe nói anh
chuyên tìm người,” cô khẽ
nói.

Đằng sau cô, Joann đột
ngột cử động. “Milla...”

Milla biết chị sắp nói rằng đây không phải là một ý hay, rằng có lẽ cô nên cân nhắc lại, cùng tất cả những điều hợp lý khác. Ánh mắt Diaz không lay động, và Milla giơ tay lên để chặn ngang những lời phản đối của bạn mình.

“Thỉnh thoảng,” Diaz trả lời.

“Gã chốt mắt trong cuộc gặp hôm thứ Sáu. Tôi muốn tìm hắn.”

“Hắn chẳng là ai. Hắn không quan trọng.”

“Hắn quan trọng với tôi,” Milla nói và hít một hơi. Người đàn ông này cho cô một cơ hội thực sự để tìm ra chuyện gì đã xảy đến với con cô, nên dù cô có

phải thoả thuận với quý sứ
đi nữa cũng chẳng sao.
“Mười năm trước, đứa con
traí sáu tuần tuổi đã bị cướp
khỏi tay tôi. Chồng cũ của
tôi là bác sĩ; anh ấy và vài
đồng nghiệp mở một phòng
khám miễn phí tại khu vực
nghèo nhất của Chihuahua
và chúng tôi đã sống ở đó
một năm. Con tôi được sinh
ra ở đó. Tôi đang đi chợ thì
có hai gã giật thẳng bé khỏi

tay tôi, nhưng tôi đã chống trả và móc mắt bên trái của một trong hai gã ấy. Gã còn lại đã đâm tôi từ sau lưng và cả hai trốn thoát. Kể từ lúc ấy tôi chưa nhìn thấy con mình.”

Có điều gì đó lấp lánh trong ánh mắt Diaz, một sự thay đổi rất nhỏ cho thấy anh ta đã tập trung chú ý. “Vậy cô chính là người đó.”

“Người đó?” cô nhắc lại.

“Người đã làm con lợn Pavón chột mắt.”

Pavón. Ôi lạy Chúa, đó là tên hắn. Sau mười năm, cô đã biết được tên hắn. Milla nhắm mắt lại, hít vào một hơi thật sâu, hai tay nắm thành nắm đấm. Nhịp tim của cô đã ổn định lại

một chút, nhưng giờ nó đập còn mạnh hơn lúc nãy trong lồng ngực, làm tai cô ù đi vì tiếng máu trào dâng trong huyết quản. Cô muốn hét lên. Cô muốn khóc. Cô muốn lao đi tìm hấn *ngay bây giờ*; cô muốn đập đầu hấn vào tường cho đến khi hấn phải cho cô câu trả lời cô muốn. Nhưng cô không thể làm những việc đó, nên cô đành ấn chặt hai nắm tay

run rẩy và đấu tranh để
kiềm chế.

“Anh biết họ của hấn
không?” cô hỏi qua hàm
răng nghiến chặt.

“Arturo.”

Arturo Pavón. Những
chữ cái tự động hấn sâu vào
não Milla. Cô chưa bao giờ
quên khuôn mặt hấn, cô

cũng sẽ không bao giờ quên tên hắn, hay giây phút này. Cô đã chiến đấu và kiên trì quá lâu mà không có gì để bầu vùi; giờ đột nhiên mọi chuyện lại thay đổi quá nhanh đến mức cô cảm thấy như thể thế giới đang chao nghiêng khỏi trục. Cuối cùng đã tồn tại một khả năng thực sự là ít nhất cô cũng biết được liệu thằng bé còn sống hay không. Và nếu

cô tìm được nó thật, tìm được con mình thật...

“Anh có tìm được hấn không?” cô hỏi, vươn tới trước như thể chỉ bằng sức mạnh ý chí cô cũng sẽ lái được sự việc theo ý muốn của mình. “Tôi muốn nói chuyện với hấn. Tôi muốn biết hấn đã làm gì với con trai tôi...”

“Con cô đã bị bán đi,”
anh ta nói cộc lốc. “Pavón
không biết bán cho ai đâu.
Hắn chỉ là một *pendejo*, một
ganan.”

Milla chớp mắt. *Ganan*
nghĩa là “du côn.” Nhưng
hình như Diaz còn gọi
Pavón bằng cái tên tục tĩu
hơn thì phải. Rõ ràng cô
không biết nhiều thành ngữ
tiếng Tây Ban Nha của

Mexico. “Hắn là cái gì cơ?”

“Chẳng là gì cả. Hắn chỉ là một thằng lon ton làm theo lệnh thôi.” Diaz nhún vai. “Hắn cũng là một tên khốn xấu xa vô lại, nhưng tóm lại hắn chẳng có chút quyền lực nào.”

“Hắn vẫn là mắt xích duy nhất của tôi, và tôi phải lần theo đó để tìm con trai

mình.”

“Cô có thể lần theo đường dây, nhưng rất có thể nó chẳng dẫn đi đâu cả mà lại vòng về chỗ cũ. Bọn buôn lậu không lưu giữ giấy tờ. Tất nhiên hắn sẽ nhớ cô, và có lẽ cả con cô nữa, nhưng tất cả những gì hắn biết là thằng bé đã bị mang qua biên giới và bán đi. Thê thôi.”

Milla không thể chấp nhận chuyện dấu vết ấy chẳng dẫn đến đâu. Pavón không đời nào có thể tự mình mang Justin qua biên giới; gần như chắc chắn kẻ làm việc đó là gã đàn ông thứ hai, kẻ đã đâm cô. Pavón sẽ biết tên hắn. Và khi cô tìm được gã đó, hắn sẽ biết một cái tên khác. Nếu cô cứ tiếp tục đào bới, dần dà cô sẽ tìm được

Justin.

“Tôi vẫn muốn tìm ra hấn,” cô bướng bỉnh nói. “Đêm đó anh đã theo dõi hấn, anh đã ngăn tôi...”

“...khỏi tự giết mình.”

“Phải,” cô thừa nhận. “Có lẽ thế. Tất nhiên anh chẳng có ý bảo vệ tôi, anh chỉ không muốn chúng biết

có người đang theo dõi. Nhưng dù sao đi nữa, vì anh đang theo dõi hẩn, tại sao anh không thể...”

“Tôi không chỉ theo mình hẩn,” Diaz cắt ngang. “Tôi đang lần theo đuôi con rắn cho đến khi nó lộn về đầu.”

“Nhưng anh biết hẩn ở đâu.”

“Không. Tôi không biết.”

Milla như muốn thét lên trong tuyệt vọng. Lúc này cô sẽ không chấp nhận một ngõ cụt; đơn giản là không thể. “Anh có thể tìm được hân.”

“Tôi có thể tìm được bất kỳ ai. Sớm hay muộn thôi.”

“Bởi vì anh không từ bỏ, tôi cũng không từ bỏ. Nếu vấn đề là tiền bạc thì tất nhiên tôi sẽ trả tiền cho anh.” Lương tâm cô không thể để cho *Đội tìm kiếm* thanh toán, nhưng cô sẽ đưa cho anh ta đến đồng tiền tiết kiệm cuối cùng của mình, và cầu xin David cho thêm nếu cô phải làm thế. David sẽ làm bất kỳ điều gì để giúp cô tìm được Justin.

Diaz nhìn cô với một chút tò mò ánh lên trong mắt, như thể cô là một sinh vật ngoài hành tinh và anh ta không biết cái gì đang làm cô tức giận. Anh ta rõ ràng là gã đàn ông ít cảm xúc; còn cô lại là người phụ nữ có quá nhiều cảm xúc. Vì không thể lôi kéo được anh ta về mặt tình cảm, cô đánh vào lý trí của anh ta. “*Đội tìm kiếm* có mạng lưới rất

rộng, anh không tưởng tượng nổi đâu. Nếu anh giúp tôi, tôi sẽ giúp anh.”

“Tôi không cần giúp.” Ánh mắt anh ta lại lạnh lùng và dửng dưng. “Và tôi luôn làm việc một mình.”

Phải có điều gì đó cô làm được cho anh ta chứ. “Một tấm thẻ xanh[1] thì sao?” Cô có thể xin xỏ vài

ân huệ, tìm được cách lách luật.

[1] Đơn xin định cư tại Hoa Kỳ được chấp thu

Lần đầu tiên trên mặt Diaz có một biểu cảm thực sự: anh ta cố nín cười. “Tôi là công dân Mỹ.”

“Vậy thì là cái gì?” Milla tức tối hỏi. “Tại sao

anh không chịu nhận việc này? Tôi không yêu cầu anh giết ai cả; chỉ cần giúp tôi tìm hủn ta.” Hay anh ta chỉ thích được đi săn, được vật lộn với cái chết?

“Điều gì khiến cô nghĩ rằng tôi sẽ giết kẻ nào đó cho cô?” Giọng anh ta hạ thấp, khuôn mặt đanh lại và trống rỗng.

Milla luôn giữ bí mật về người đưa tin cho mình, nhưng những dây thần kinh của cô đang như các mảnh kính vỡ chọc vào cô. Bằng mọi giá, cô phải thuyết phục Diaz giúp cô. “Trước Gallagher đã dò hỏi vài thông tin cho tôi, về bất kỳ người nào tên Diaz mà có thể dính dáng tới vụ bắt cóc con trai tôi.”

“True Gallagher...” anh ta nhắc lại, như là đang thử phát âm cái tên đó trên lưỡi mình.

“Anh ấy là một trong các nhà bảo trợ.”

“Và thông tin ấy nói rằng...?”

“Rằng anh là một sát thủ.” Milla không thể giấu

giếm sự thật, hay cố nói tránh đi. Có lẽ anh ta không phải là sát thủ, nhưng cô vẫn không hề nghi ngờ chuyện anh ta có thể giết người và đã từng giết người. Và nếu thế, việc biết rằng cô đã rõ chân tướng mà vẫn sẵn lòng thuê anh ta có thể làm anh ta quyết định khác đi.

Joann khẽ kêu lên kinh

hoàng, nhưng Diaz không nhìn vào chị.

“Thông tin của cô sai rồi. Có những lý do sẽ khiến tôi giết người, nhưng tiền không phải một trong số đó, dù có thể tôi nhận thù lao.”

Vậy không hẳn là anh ta chưa từng giết người, hay sẽ không giết người nữa. Nhưng kỳ lạ làm sao, cô

tin cậy thấy vững tâm. Ít nhất người đàn ông này cũng có một loại kim chỉ nam đạo đức nào đó, một chuẩn mực mà anh ta tuân theo.

Diaz chụm hai bàn tay vào nhau, nhìn cô qua những đầu ngón tay trong lúc có vẻ như đang suy ngẫm điều gì đó. Cuối cùng anh ta nói: “Kể cho tôi nghe mẫu thông tin cô có được về

tôi hôm thứ Sáu.”

“Không có gì nhiều. Người gọi đến là một người đàn ông gốc Latinh. Anh ta chỉ nói là anh sẽ có mặt ở cuộc gặp đằng sau nhà thờ ở Guadalupe, lúc mười giờ rưỡi. Cuộc gọi được thực hiện từ một trạm dịch vụ, và người chủ không biết gì về nó.”

Milla không thể đọc được điều gì đang diễn ra đằng sau đôi mắt đen lạnh lùng kia, nhưng cô có thể tưởng tượng anh ta đang lọc qua những người quen biết và các khả năng.

“Vào lúc đó, tôi chỉ có những tin đồn mơ hồ về một người đàn ông tên Diaz, kẻ có dính dáng đến vài vụ mất tích. Tôi tưởng anh có thể là

gã chốt, bởi vì tên anh cứ xuất hiện trong mỗi liên hệ với hắn.”

“Tôi chẳng có mỗi liên hệ nào với hắn.”

“Có người nói là hắn làm việc cho anh.”

Đôi mắt Diaz trở nên lạnh lẽo hơn cả lúc này.

“Vấn đề là tôi đã nhờ người dò hỏi thông tin về anh suốt hai năm qua. Ai cũng có thể là người gọi đến.” Milla dừng lại, chợt nghĩ ra một ý khác. “Tuy nhiên, tôi đã treo một phần thưởng ngay từ đầu, nhưng tôi thấy rất lạ là mình lại nhận được một cuộc gọi nặc danh và không hề có một nỗ lực nào nhằm có được số tiền ấy.”

“Không phải bất kỳ ai cũng có thông tin về hành tung của tôi.”

Và anh ta không thích như thế

“VẬY NHỮNG AI BIẾT ANH SẼ Ở ĐÂU?” cô hỏi. “Bất kỳ ai mà anh tiết lộ cho, hiển nhiên rồi. Và người đã cho *anh* thông tin về cuộc gặp mặt nữa.”

“Tôi chẳng kể cho ai cả, vậy là đã thu hẹp được danh sách các khả năng. Câu hỏi là, tại sao?”

“Brian và tôi nghĩ anh bị người ta gài bẫy, nhưng rõ ràng không phải thế. Pavón và những tên kia chẳng hề biết anh đã ở đó.”

“Brian,” anh ta nói. “Đó chắc là người đã nấp ở phía

bên kia nghĩa trang?”

Vậy là anh ta cũng đã trông thấy cả Brian. Miller gật đầu. “Cậu ta cũng làm việc cho *Đội tìm kiếm*. Chúng tôi ra ngoài vì một vụ và đang trên đường về nhà thì tôi nhận được cuộc gọi.”

Có điều gì đó đang diễn ra. Như thể cô đã bị ném

một cách có chủ tâm vào đường đi của Diaz vậy. Cô không cần phải đọc nét mặt của người đàn ông này để biết điều gì đang diễn ra trong đầu anh ta, bởi vì cô cũng nghĩ như thế.

“Tôi sẽ giúp cô,” đột nhiên Diaz nói và đứng dậy. “Tôi sẽ liên lạc lại.”

Anh ta rời khỏi văn

phòng, và vài giây sau, Milla cùng Joann nghe thấy tiếng cửa ngoài đóng lại. Họ nhìn nhau, rồi cùng lao ra chỗ cửa sổ để xem anh ta đi đâu.

Cầu thang lên văn phòng không có ai. Cả bãi đậu xe cũng vậy. Không hề có bóng dáng nào của anh ta, và mặc dù Milla đã mở cửa để lắng nghe tiếng động

cơ xe khởi động, cô chẳng nghe thấy gì. Cứ như là anh ta vừa biến mất vậy.

“Làm sao anh ta vào được nhỉ?” Cô sửng sốt.

“Tôi không biết,” Joan rên rỉ, ngồi sụp xuống chiếc ghế gần nhất. “Chúa ơi, tôi chưa từng sợ hãi như thế trong đời! Có lẽ anh ta đã ở đây từ lúc tôi đến. Nếu

muốn anh ta có thể làm bất kỳ việc gì.”

Milia đi kiểm tra các cửa sổ xem liệu có dấu hiệu bị đột nhập không. Tuy nhiên, cô chẳng tìm thấy vết trầy xước nào mới trên các chốt cửa, cũng chẳng có cửa sổ nào bị vỡ cả. Bất kể Diaz dùng phương pháp nào để đi vào, anh ta cũng đã xóa sạch mọi dấu vết.

Joann vẫn run rẩy trông thấy. “Tôi không thể tin cô đã ngồi xuống và nói chuyện với anh ta, điềm tĩnh như không. Tôi chưa từng thấy ai đáng sợ đến thế.”

“Trông tôi điềm tĩnh ư?” Milla nuốt khan và cũng tìm chiếc ghế của mình. “Không đâu. Tôi run đến nỗi gần như không đứng nổi, vì thế tôi phải

ngồi xuống.”

“Tôi có thấy thế đâu. Tôi tưởng anh ta sắp giết chúng ta. Đôi mắt anh ta - nhìn vào chúng cứ như là nhìn vào cái chết của chính mình vậy.”

“Nhưng anh ta đã không giết chúng ta, lại còn cho chúng ta thông tin mà tôi đã cất công tìm suốt mười năm

nay.” Milla nhắm mắt lại.
“Arturo Pavón. Tôi đã có
một cái tên. Cuối cùng, tôi
đã có một cái tên! Chị có
biết thế là thế nào không?”
Những giọt nước mắt nhức
nhối trong mắt cô chảy
xuống từ hai mí mắt nhắm
chặt. “Giờ tôi đã thực sự có
cơ hội tìm lại con mình; tôi
đã có cơ hội đầu tiên!”

Chương 8

Buổi gây quỹ ở Dallas thành công hơn Milla mong đợi; sự kiện đó không chỉ kiếm được tiền mà *Đội tìm kiếm* còn tìm được một công ty phần mềm hứa sẽ nâng cấp hệ thống máy tính cho họ. Hình ảnh những chiếc máy tính mới nhảy múa trong đầu Milla, nhưng

đó không phải là điều khiến cô tỉnh như sáo trên giường ngủ của khách sạn đêm ấy.

Sự phấn khích bùng bùng trong người mỗi lần cô nghĩ tới chuyện đã xảy ra sáng hôm đó. Cô cảm thấy như mình vừa lao thẳng vào lửa mà vẫn an toàn thoát ra; cô gần như ngất ngậy trong hi vọng. Milla muốn gọi cho David, muốn kể với anh

rằng rốt cuộc cô đã thực sự có tiến triển, rằng cô đã biết tên kẻ bắt cóc và có một chuyên gia - cô còn có thể gọi Diaz là gì khác được? - đang giúp cô tìm ra hắn. Cô muốn chia sẻ niềm vui này với ai đó, và còn ai tốt hơn là bố của Justin?

Nhưng đó là cuộc gọi mà cô sẽ không cho phép mình được thực hiện. Bây

giờ David không còn là chồng cô. Anh đã có một gia đình khác, và Milla rất thận trọng trong việc xâm phạm vào đó. Khi nào có tin gì chắc chắn về Justin, cô sẽ gọi anh. Anh gọi cho cô hai lần mỗi năm, và đó là khi cô kể cho anh nghe thông tin mới, mà thực ra trong mười năm qua chẳng có gì nhiều. Để cuộc sống riêng tư của anh êm ấm hết mức có thể,

cô không bao giờ gọi cho anh. Chấm hết.

Milla không thể dần lại nổi phần khích và háo hức, vì thế cô không cố ngủ nữa mà cứ hồi tưởng lại mọi chuyện đã xảy ra sáng đó, kể từ cuộc điện thoại của True cho đến giây phút Diaz biến mất.

Bí ẩn lớn nhất là ai đã

gọi báo cho cô cuộc gặp ở
Guadalupe và tại sao. Phê
thưởng không thể là lý do,
vì đó là cuộc gọi nặc danh.
Nhưng ai đó đã đặt cô vào
đường đi của Diaz, và cô
không biết họ định giúp hay
hại cô. Diaz có thể giết cô
quá dễ dàng chứ không chỉ
làm cô ngất xỉu. Và sau khi
gặp anh ta, cô càng chắc
chắn việc giết cô không hề
làm anh ta mất ngủ.

Nghĩ nát óc nhưng không ra lý do hợp lý cho cuộc gọi đó, cuối cùng Milla đành coi đó là nhờ Chúa phù hộ. Chưa biết Diaz là một điềm may hay gở, thế nhưng chỉ trong vài phút anh ta đã cho cô một thông tin vô giá, cho cô cơ hội khả quan nhất cô từng có để tìm Justin.

Cô không thể tin mình

đã thực sự thuyết phục được anh ta giúp đỡ họ. Cô không thể tin mình đã ngồi cách đầu gối anh ta chỉ có vài phân, vờ như chẳng hề sợ hãi. Đôi mắt anh ta là đôi mắt lạnh lùng nhất, như thể không thứ tình cảm nào chạm nổi anh ta. Anh ta *biết* phân biệt phải trái, cô nghĩ vậy, nhưng anh ta không *cảm thấy* điều đó. Nếu anh ta chọn làm điều anh ta cho

là phải, đó thuần túy chỉ là một quyết định lý trí chứ không phải vì tình cảm.

Nhưng cũng vì thế mà Milla nghĩ mình có thể thoả thuận với Diaz. Lẽ ra anh ta có thể giết cô và Brian trong đêm ở Guadalupe vì đã vướng vào đường đi của anh ta, nhưng anh ta đã không làm vì họ không phải là mối nguy hiểm đối với

anh ta. Chừng nào cô còn khá chắc về những ranh giới của người đàn ông này, Milla nghĩ mình có thể tin cậy và làm việc cùng anh ta.

Cô hi vọng như vậy.

Cân nhắc đến phản ứng của True trước cái tên Diaz, cô quyết định giữ bí mật chuyện đích thân người đàn ông này đã xuất hiện trong

văn phòng cô. True có tính bao bọc của một con người mạnh mẽ, anh ta có thể báo cảnh sát, mà cô không muốn điều đó chút nào.

Càng ít người biết về Diaz càng tốt. Cô nhớ trong đầu là sẽ gọi Joann ngay sáng mai, trước khi chị đến văn phòng và bảo chị đừng nhắc tới Diaz với bất kỳ ai.

Milla đáp chuyến bay đầu tiên rời Dallas đi El Paso, tạt qua căn hộ để rút hành lý và đi tiếp tới văn phòng. Mới sáng sớm mà trời đã nóng ngột ngạt, nhắc cô nhớ rằng cô trông chờ mùa đông biết bao.

Khi bước vào văn phòng, cô nhận thấy ngay

Brian đang có tâm trạng bốn
cột, cậu ta luôn trêu chọc
Olivia và làm chị nổi đóa.
Ngày hôm nay cậu ta đang
cho chị lời khuyên về thời
trang, và việc đó đang chọc
cười hầu hết mọi người
trong văn phòng.

“Chị nên thử một kiểu
tóc mới,” cậu ta nói trong
lúc ngả ngón trên góc bàn
làm việc của chị. “Cái gì đó

đong đưa một chút. Và to
một chút. Chị biết đấy,
những sóng lộn và những
thứ tương tự.”

Mọi yếu tố nữ tính
trong người Olivia đều bị
xúc phạm, chị bắn cho cậu
ta một cái nguyệt dài lạnh
lùng. “Trông tôi sẽ giống ai,
Farrah Fawcett chết tiệt à?”

“Không, nhưng chị có

thể thử mà,” cậu ta nói đầy nghiêm túc.

Olivia chậm rãi đứng dậy cho đến khi họ gần như chạm mũi vào nhau, một việc mà với chiều cao một mét sáu mươi lăm chị chỉ có thể làm được khi cậu ta đang ngồi trên bàn. “Cậu nhóc,” chị thông thả nói, “tôi đã từng hủy diệt nhiều gã đàn ông hay ho hơn cậu:

lợi dụng họ, bòn rút họ và
vứt bỏ họ. Đừng có cố trèo
cao mà ngã đau

Brian tỏ ra *trì độ* rất
giỏi. “Cái gì cơ?” cậu ta nói,
hoang mang thấy rõ. “Tôi
chỉ đang cố giúp thôi mà.
Chị biết đấy, cho chị vài lời
khuyên và đại loại như
vậy.”

“Thật sao? Tôi không

biết bọn tú chi phát triển[1]
lại là những chuyên gia thời
trang đấy.”

[1] Nguyên văn:
Neanderthals, là một loài
trong chi Người đã tuyệt
chủng, được cho là những
người cộc cằn, thô lỗ.

Cậu ta cười toe. “Đôi
khi những thứ tự nhiên
hoang dã lại thành một

đấy.”

“Tôi chắc cậu biết rõ
lắm.”

Joann bắt gặp ánh mắt
của Milla và chỉ về phía văn
phòng cô. Milla nhìn theo
và gần như rên lên thành
tiếng khi cô trông thấy ai
đang chờ mình. Bà Roberta
Hatcher đang tìm kiếm
người chồng mất tích của

mình, ông này biến mất vào một ngày cuối tuần trong lúc bà đang ở Austin thăm chị gái. Vì cả quần áo cùng với ô tô của ông ta và phân nửa số tiền trong tài khoản tiết kiệm của họ cũng mất theo, cảnh sát đã đi đến một kết luận đúng đắn là chẳng có tội ác nào ở đây, ông Hatcher đã tự ý bỏ đi và họ chẳng thể làm được gì hết. Thế là bà ấy quay sang nhờ

Đội tìm kiếm giúp đỡ, và không chịu nhận câu trả lời không.

Milla nghĩ nếu có thể tìm được ông Hatcher, cô sẽ rất vui vẻ được bóp cổ ông ta. Làm sao ông ta dám để vợ mình trải qua chuyện này? Nếu muốn bỏ đi thì ít nhất ông ta cũng phải có gan và có đủ lịch sự để *nói* với bà ấy, thay vì để mặc bà

ấy khô sở như thế này. Tất nhiên, trái tim Roberta vẫn sẽ tan vỡ, nhưng ít nhất bà cũng biết được chuyện gì đang diễn ra, biết được ông ta còn sống và tình trạng hôn nhân hiện tại của bà là gì.

“Xin hãy giúp tôi,” Roberta nói khẽ bằng giọng khào khào như thể bà đã khóc quá nhiều tới mức cổ

họng sưng phồng và khô
rát. Milla biết quá rõ cảm
giác ấy là như thế nào. “Tôi
biết cô đã nói ông ấy không
phải bị mất tích, rằng ông
ấy đã tự ý bỏ đi, nhưng cô
không thấy sao, tôi không
biết chắc như thế. Lỡ một kẻ
chuyên lòng gạt nào đó đã
thuyết phục ông ấy làm việc
gì đ, và giờ ông ấy đã mất
tất cả số tiền và quá xấu hổ
không dám về nhà, hoặc

ông ấy đã bị thương hay thậm chí là chết thì sao? Tôi đã thử tìm vài hãng thám tử tư như cô khuyên, nhưng tôi không trả nổi chi phí. Kể cả nơi rẻ nhất cũng vẫn vượt quá khả năng của tôi. Làm ơn.”

“Tôi không thể,” Milla nói, cũng buồn như chính người phụ nữ này. “Chúng tôi cũng giống như bà thôi.

Chúng tôi không có nguồn tài chính vô hạn; chúng tôi phải vun vén từng xu. Rất có khả năng ông Hatcher đã bỏ bà và không đủ dũng cảm để nói với bà. Làm sao tôi có thể dùng các nguồn lực ít ỏi này để tìm một người gần như chắc chắn đã tự ý bỏ đi được?”

“Nhưng cô không thể kiểm tra số thẻ bảo hiểm xã

hội của ông ấy để xem có phải ông ấy đang làm việc ở đâu đó không à?”

“Việc đó đòi hỏi một dịch vụ trả phí đặc biệt, và chúng tôi không có cái đó. Những người chúng tôi tìm bị mất tích chứ không phải đang đi trốn.” Milla xoa trán, cố nghĩ ra một giải pháp. “Bà đã thử hỏi *Đội cứu tế* chưa? Họ có tìm

miễn phí những người thân bị mất tích đấy. Tôi không biết liệu họ có làm trong trường hợp này không, nhưng có lẽ họ giúp được.”

“*Đội cứu tể?*” Roberta lắm bầm. “Tôi không biết là họ làm việc này.”

“Nếu họ không thể giúp bà, thì hãy tìm một luật sư đi. Bà hãy làm những gì có

thể để bảo vệ mình về mặt pháp lý.”

Một giọt nước mắt chảy xuống má Roberta. “Tôi còn chưa kể cho các con,” giọng bà đứt quãng. “Làm sao tôi kể với chúng là bố chúng cứ thế bỏ đi được?”

Bà ấy có hai người con trai, cả hai đều đã lập gia đình và có con cái. “Cứ kể

với họ đi,” Milla nói. “Bà phải kể, còn hơn là để họ tìm ra theo cách khác. Lỡ ông ấy gọi cho họ thì sao? Lúc đó họ sẽ giận bà vì không chịu nói cho họ biết chuyện gì đang diễn ra.”

“Tôi cứ nghĩ,” bà quệt má, “tôi vẫn nuôi hy vọng ông ấy sẽ trở về nhà và chúng sẽ không bao giờ biết được.

“Đã gần ba tuần rồi,” Milla nhẹ nhàng nói. “Kể cả nếu giờ ông ấy quay lại, bà vẫn chấp nhận sao? Bà vẫn muốn ông ấy sao?”

Một giọt nước mắt nữa rơi xuống. “Ông ấy không yêu tôi, phải không? Nếu có, ông ấy đã không làm thế này. Ông ấy *đã không thể* làm thế. Tôi biết tôi đã đề cho mình hơi tàn tạ, nhưng

tôi đã gần sáu chục rồi, và
giờ tóc tôi có bạc đi một tí
cũng có sao đâu, phải
không? Thế nhưng Benny
lúc nào cũng giữ gìn. Và
ông ấy chỉ có một chút xiu
tóc bạc.”

“Ông ấy có thể có tình
nhân không?” Milla biết
rằng cảnh sát đã hỏi Roberta
câu ấy. Vào lúc đó, trong
con sốc, lolắng điên cuồng

và sợ hãi rằng cuộc sống của mình sắp đổ bể, Roberta đã tự động chối.

Tuy nhiên, bây giờ khuôn mặt bà méo xệch, bà đưa tay lên che mắt. “Tôi không biết,” bà ấy khóc. “Có thể. Hầu như ngày nào ông ấy cũng chơi gôn. Tôi không bao giờ kiểm tra. Tôi đã *tin tưởng* ông ấy.”

Có những người sẵn sàng chơi gôn kể cả trong thời tiết nóng nực nhất, nhưng hàng ngày ư? Milla không nghĩ vậy. Và cả Roberta cũng thế, khi bây giờ bà đã nhìn sự việc từ một góc độ khác.

“Làm ơn đi, hãy gặp một luật sư,” Milla lại nói. “Và đổi tài khoản ngân hàng của mình đi. Tôi cá là

bà vẫn chưa làm việc đó phải không? Tên ông ấy vẫn còn trên tài khoản. Lỡ như ông ấy rút hết tiền thì sao? Lúc đó bà sẽ làm gì?”

“Tôi không biết, tôi không biết,” Roberta rên rỉ, đứng đưa từ trước ra sau trong lúc quần trí. Rồi bà bắt đầu vô thức lục lọi trong ví của mình. Đoán được bà cần gì, Milla rút một tờ

khăn giấy từ cái hộp trên bàn và ấn vào tay Roberta.

Sau vài phút chằm chằm và sục sịt, Roberta hít một hơi dài. “Có lẽ trong những tuần vừa qua tôi đã cư xử như một con ngốc. Tôi cần phải thức tỉnh để nhìn rõ sự việc. Ông ta đã bỏ tôi. Tôi có thể cố nhờ *Đội cứu tế*, nhưng cô nói đúng: đầu tiên tôi phải đổi tài

khoản ngân hàng và bảo vệ những gì còn lại.” Cầm bà run run. “Tối nay tôi sẽ gọi cho các con và mọi chuyện. Tôi không thể tin là ông ta lại làm việc này. Bỏ tôi là một chuyện, nhưng còn mấy đứa con thì sao? Ông ta phải biết rằng chuyện này sẽ thay đổi tất cả, vì thế hẳn là cả con cái ông ta cũng không quan tâm nốt.”

Đôi mắt Roberta đỏ quạch và sưng húp, nhưng đầu bà đã ngẩng cao và bước chân bà vững vàng rời khỏi văn phòng. Cánh cửa chỉ vừa mới đóng lại sau lưng bà thì điện thoại của Milla reo vang. Cô bấm nút và ngồi xuống ghế, bắt đầu cảm thấy kiệt sức.

“Milla đây.”

“Chào mừng. Hôm nay có rảnh để đi ăn trưa không?”

Đó là Susanna Kasper, bác sĩ sản đã đỡ đẻ cho cô trong cái phòng khám miễn phí bé tẹo ở Mexico ấy. Cuộc sống đôi khi thật nực cười: Susanna và Rip, chồng chị, thích người Mexico đến mức họ đã ở lại El Paso để hành nghề. Bằng cách đó họ

vẫn ở trong nước Mỹ nhưng lại rất gần nền văn hoá mà họ yêu quý. Mỗi năm họ đi ít nhất hai chuyến tới các vùng khác nhau của Mexico.

Susanna luôn cố gắng giữ liên lạc với Milla, bất chấp thời gian biểu vô cùng bận rộn của một bác sĩ sản. Susanna đã ở trong phòng khám vào cái ngày kinh khủng đó, chị và Rip đã

tham gia vào cuộc chiến tuyệt vọng của David nhằm cứu mạng Milla. Đôi khi hàng tháng trời hai người phụ nữ không liên lạc với nhau do lịch làm việc kín mít, nhưng bất cứ khi nào có thể họ đều ăn trưa cùng nhau - những lần đó thường là do một-phút-ngẫu-hứng.

“Trừ khi có việc gì đó bất ngờ xảy ra,” Milla nói.

“Cho em thời gian và địa điểm đi?”

“Mười hai giờ rưỡi. Ở Dolly’s nhé.”

Dolly’s là một quán cà phê nhỏ kiểu cách phục vụ món gà và luôn đông nghịt vào buổi trưa, với toàn phụ nữ muốn ăn thứ gì đó nhẹ nhàng. Có vài doanh nhân tới ăn ở đó, nhưng hầu hết

cánh đàn ông đều tránh thật xa những bộ bàn ghế thanh nhã nơi đây.

Khi Milla buông máy, Joann ló đầu vào cửa. “Tôi đã không hề nhắc tới anh ta, chị thì thảo. “Anh ta gọi lúc sáng sớm. Ít nhất tôi nghĩ đó là anh ta. Giọng anh ta làm cho tôi sớn hết cả da gà, nên tôi khá chắc chắn đó là ai.”

Milla thậm chí chẳng cần nghe đến giọng người đàn ông đó cũng thấy nổi da gà. Cô lơ đãng xoa hai cánh tay. “Anh ta muốn gì?”

“Anh ta không nói. Anh ta hỏi có cô ở đây không. Tôi bảo không, rồi nói với anh ta chuyến bay của cô mấy giờ sẽ hạ cánh và mấy giờ cô có thể tới, rồi anh ta cúp máy.”

“Chị có cho anh ta số di động của tôi không?”

Trông Joann có vẻ lúng túng. “Không. Tôi định thế, nhưng tôi không biết liệu cô có muốn cho anh ta hay không.”

Vì có thể Diaz đã biết số nhà và địa chỉ của cô rồi, do cô lỡ miệng nói ra tên thật của mình là Milla Edge

ở quán rượu đêm hôm thứ Sáu, Milla thấy cho anh ta số di động của mình cũng chẳng hại gì. “Tôi sẽ cho anh ta số điện thoại khi nào gặp lại.”

“Gặp ai cơ?” Brian hỏi từ ngưỡng cửa.

Có lẽ văn phòng của họ nên sử dụng một tấm ngăn chính thức, Milla nghĩ khi

nhìn quanh. Có thể cô sẽ kê
với Brian về Diaz sau - cô
còn chưa biết phải giải thích
thế nào về chuyện mình đã
có một thoả thuận với một
gã đàn ông rõ ràng là kẻ
xấu, đấy đã là nói giảm rồi -
nhưng giờ thì cô chưa sẵn
sàng. Vì thế cô đánh lạc
hướng cậu ta bằng cách đổi
chủ đề.

“Brian, tôi biết là cậu

chỉ đang chọc ghẹo và trêu Olivia thôi, nhưng tôi không chắc là *chị ấy* biết đâu. Tôi không muốn văn phòng này rối tung cả lên...”

“Cô ấy biết,” cậu ta nói, thọc tay vào túi quần bò và cười với cô, nụ cười toe toét, phô cả hàm răng trắng theo kiểu e then tôi-chỉ-là-một-cậu-chàng-nhà-quê mà cậu ta thường dùng để làm

mọi người mất cảnh giác.
“Chúng tôi đang “Nếu cậu
đã nói vậy,” Joann nói bằng
giọng hồ nghi. “Xem hoạt
cảnh một phút trước, trông
như cậu sắp bị đánh ấy.”

“Không đâu. Olivia là
người theo chủ nghĩa hoà
bình; cô ấy không tin vào
bạo lực.”

“Trừ khi cậu đẩy chị ấy

đi quá giới hạn,” Milla nói.
“Và tôi nghĩ là cậu đang
tiến rất gần rồi đấy.”

“Tin tôi đi.” Cậu ta
nháy mắt với cô. “Mà chị đã
nói gì với bà Hatcher vậy?
Lúc rời khỏi đây trông bà ấy
cứ như là một người phụ nữ
đang hành quân ra trận ấy.”

“Tôi đã thuyết phục bà
ấy đổi tài khoản ngân hàng

và gặp một luật sư.”

“Tạ ơn Chúa,” Joani nói. “Đáng lẽ bà ấy phải làm thế ngay khi nhận ra ông ta đã lấy đi nửa số tiền của họ.”

“Bà ấy chưa sẵn sàng lắng nghe chuyện đó. Cần phải để cú sốc qua đi thì bà ấy mới chịu nghe.”

“Cầu mong ông ta sẽ bỏ lê bò càng về nhà trong vài tháng tới và nhận ra bà ấy đã ly dị xong rồi,” Brian nói. “Cái đồ thôi tha đó.”

“Amen.” Milla nhìn vào chồng giấy tờ trên bàn cô và thở dài. “Tôi sẽ đi ăn trưa với Susanna nếu không có chuyện gì gấp. Mọi thứ ổn cả chứ?”

“Đều trong tầm kiểm soát. Ngay sáng sớm nay tôi đã nhờ nhóm ở Vermont đi tìm một bà cụ bị bệnh Alzheimer đi lạc khỏi nhà, và trong vòng một giờ họ đã tìm được bà cụ. Còn có vài cô cậu sinh viên đi leo núi ở Sierra Nevada không về nhà đúng lịch, và người ta đang lập đội tìm kiếm ở đó.”

“Chúng mất tích bao

lâu rồi?”

“Một ngày. Đáng lẽ chúng phải về nhà tối hôm qua, nhưng bố mẹ chúng chưa nghe tin gì từ chúng

“Mong là bọn chúng đủ khôn ngoan để ở cùng một chỗ với nhau.” Và không có đứa nào bị thương. Và ít nhất một trong số chúng đã đưa bố mẹ hay bạn bè lịch

trình dự kiến. Milla luôn thấy ngạc nhiên vì biết bao nhiêu người đi về miền hoang dã mà không thèm nói với ai nơi họ sắp đi.

Cô kể cho các nhân viên nghe về nhà bảo trợ mới của họ ở Dallas với lời hứa tặng một hệ thống máy tính mới, rồi tập trung vào xử lý đồng giấy tờ chất ngất.

Một giờ sau, Olivia ló đầu vào cửa để hỏi gì đó, Milla chớp ngay cơ hội. “Nếu Brian bắt đầu đùa quá lố thì cứ nói cho tôi biết nhé.”

“Tôi có thể xử lý cậu ta mà,” Olivia mỉm cười nói. “Không sao đâu, thật đấy. Brian nghĩ cậu ta có thể làm tôi nổi khùng và tôi thích làm cậu ta cụt hứng. Khi

nào cậu ta thôi không rào trước đón sau và thu đủ dũng cảm để mời tôi đi chơi, tôi sẽ làm cậu ta quên hết chuyện tóc nhiều và não ít này.”

Mời chị ấy đi chơi ư?
Mắt Milla mở lớn. Chuyện là như thế ư? “Cậu ta là cựu quân nhân,” cô buột miệng. “Cậu ta bảo thủ. Cậu ta đàng ông đến mức thái quá...”

“Cậu ta cũng trẻ hơn tôi mười tuổi,” Olivia nói, nụ cười nở rộng hơn nữa. “Nghe hay đấy chứ? Chắc chúng tôi không quẩn quanh mãi với các vấn đề xã hội đâu, nhưng nếu thế tôi cũng có thể giữ vững lập trường của mình với cậu ta. Ai mà biết được? Có khi tôi còn khiến cậu ta nghĩ theo cách của tôi ấy chứ.”

Milla choáng váng nhìn theo Olivia khi chị đi ra với bước chân nhún nhảy. Hấp dẫn giới tính thật là một điều kỳ diệu. Cô cần phải điều chỉnh lại ý nghĩ của mình trước việc Olivia và Brian ở bên nhau - quả là họ rất hoà hợp, bởi vì cả hai đều cứng đầu cứng cổ đủ để không cho người kia lấn át mình.

Chà. Hôm nay đúng là một buổi sáng thú vị.

Bữa trưa cùng Susanna² chịu như mọi khi. Susanna luôn luôn hỏi thăm về *Đội tìm kiếm*; ngay từ những ngày đầu chị đã tỏ ra quan tâm thực sự và thi thoảng xuất hiện trong các buổi gây quỹ. Chị không bao giờ tọc mạch, không bao giờ nhắc lại cái ngày kinh khủng mà

Justin bị bắt đi, nhưng chị luôn hỏi xem tình hình tiến triển đến đâu rồi. Milla có đầu mối nào mới là lại kể cho chị nghe, nhưng hầu hết cô chẳng có gì để kể. Ngày hôm nay, cô có chuyện để kể, nhưng khi Susanna hỏi, cô chỉ lắc đầu. Đôi khi Susanna cũng tham dự các buổi gây quỹ, chị cũng có quen biết với True Gallagher, và Milla không

muốn chẳng may chị lại kể
gì đó với anh ta. Kể cả khi
cô yêu cầu Susanna giữ bí
mật, Milla vẫn biết chuyện
đó bất khả thi. Susanna sẽ
kể với Rip, Rip sẽ kể với a:
đó, và trước khi Milla kịp
nhận ra, True có thể đã gọi
điện mạng tới tấp và Diaz
sẽ biến mất. Cô không thể
mạo hiểm như thế, vì vậy cô
giữ bí mật.

Bữa ăn gần kết thúc thì Susanna nhúng thìa của mình vào cốc kem đu đủ và hỏi một cách tự nhiên: “Gần đây em có hẹn hò với ai không?”

Milla phá lên cười, cổ máy đồn thổi đúng là hiệu quả! “Nếu ý chị là True Gallagher thì câu trả lời là không.”

“Chị lại nghe khác đấy.” Một nụ cười khế nở trên khoé miệng đẹp của Susanna và đôi mắt xanh của chị lấp lánh.

“Anh ta đã hỏi, và em đã từ chối. Chuyện chỉ có thế.”

“Chị nghe nói đêm thứ Bảy vừa rồi anh ta còn hộ tống em đến tận xe ô tô của

em nữa.”

“Nhưng anh ta chỉ làm có vậy thôi mà.”

“Vì Chúa, sao em không chịu đi chơi với anh ta nhỉ? Anh ta là...” Susanna dừng lời, khẽ rùng mình. “Anh ta là một *người đàn ông*, với chữ *Đàn Ông* viết hoa.”

“Em biết. Anh ta cũng là một trong các nhà bảo trợ của *Đội tìm kiếm* nữa.”

“Thế

“Thế tức là em sẽ không làm bất kỳ việc gì gây hại cho nguồn tài chính của chúng em, cho dù đó là True hay bất kỳ ai không thích việc em hẹn hò với một trong các nhà bảo trợ.”

“Em có thể nguyện trình bạch đâu,” Susanna nói, có phần bực bội.

“Em biết. Đó là lựa chọn của riêng em. Với em, *Đội tìm kiếm* quan trọng hơn những cuộc giao du, kể cả khi có một người đàn ông nào đó chẳng liên quan gì đến tiền bạc của bọn em.”

“Đó có phải là lý do em

cứ chia tay hết người này đến người khác không?”

Milla mỉm cười. “Thực ra là họ chia tay em đấy chứ. Và thực ra mới chỉ có hai người kể từ khi David và em ly dị.”

Miệng Susanna há hốc “Hai á? Em mới hẹn hò với hai người thôi á?”

“Không. Em có hẹn hò với vài người, khi nào có thể. Nhưng chỉ có hai lần là gần giống như một mối quan hệ. Chị có nhớ Clin Tidemore không?”

“Nhớ mang máng thôi. Em từng hẹn hò với anh ta một hai lần gì đấy thì phải.”

“Hơn thế. Anh ấy là một trong hai lần gần-

giống-mỗi- quan-hệ của em.”

“Một anh chàng dễ thương.”

“Đúng vậy. Anh ấy muốn em ở bên nhiều hơn mức em có thể, trong khi em không sẵn sàng, vì vậy bọn em ai đi đường nấy.”

“Hồi ấy em chẳng nói

gì cả. Chị cứ tưởng anh ta chỉ là một bạn hẹn bình thường.

“Chẳng ích gì khi hâm lại chuyện cũ trong khi em không sẵn lòng nhượng bộ.”

“Nhưng em phải nhượng bộ thôi.” Ánh mắt Susanna trở nên nghiêm túc. “Sớm muộn gì em cũng sẽ phải nhượng bộ. Đó là cách

duy nhất để duy trì một mối quan hệ.”

“Có lẽ đến ngày nào đó,” Milla nói. Ngày nào đó khi cô đã tìm được Justin và quý dữ không còn quăng quật cô nữa. Cho đến ngày đó, cô không thể nghỉ ngơi, không thể để cho bất kỳ cái gì khác có ý nghĩa hơn với cô.

“Càng sớm thì càng tốt đấy,” Susanna nói, rồi liếc nhìn đồng hồ và cầm hoá đơn của mình. “Chị phải đi đây. Hai giờ là các cuộc hẹn khám bắt đầu rồi.”

Milla cũng đứng dậy và họ ôm nhau. Rồi Susanna lao đi, tâm trí chỉ còn công việc. Milla nán lại phía sau, cầm lấy túi xách và để lại tiền boa vì Susanna đã quên.

Hai khách hàng khác chen giữa cô và Susanna ở quầy thanh toán, nên đến lúc Milla ra được khỏi quán thì chiếc Mercedes đỏ của Susanna đã cách cô hai dãy nhà. Milla đi qua đường tới chỗ đậu chiếc SUV Toyot của mình, đầu cúi xuống tìm chìa khoá xe trong đáy túi. Cô thường nhét nó ngay trong túi quần, nhưng chiếc váy mỏng cô mặc hôm nay

lại không có túi.

Nó đây rồi. Lúc tìm thấy nó thì cô đã gần đến chỗ chiếc xe. Cô lôi chùm chìa khoá ra, nhìn lên, và suýt thì không ngăn nổi tiếng thét thảng thốt khi suýt đâm sầm vào một người đàn ông như từ trên trời rơi xuống, đứng chắn giữa cô và chiếc xe.

“Tôi đang chờ cô,” Diaz
nói.

Chương 9

“Đừng có cấm mặt mà đi như thế,” anh ta nói tiếp, đôi mắt đen nheo lại dưới bóng chiếc mũ rộng vành. “Và lúc nào cũng nên cầm sẵn chìa khoá trong tay trước khi ra khỏi một toà nhà.

Tạ ơn trời là cô đang

đeo kính râm nên anh ta không thể thấy mắt cô đang lồi ra v sợ đến thế nào, Milla hoảng hồn nghĩ. Tin cô vẫn còn đập thình thịch và mồ hôi lạnh lấm tấm trên da. Cô phải ngừng phản ứng với anh ta như thế này, trước khi anh ta nhận ra cô thực sự sợ quẩn cả mông mỗi lần anh ta chỉ hơi động đây.

Nhưng như thế không có nghĩa là Diaz còn chưa nhận ra chuyện đó, bởi vì cô thấy khóe miệng anh ta nhếch lên một tí ti.

“Thường thường tôi cũng làm thế,” cô thấy chính mình đang giải thích trong lúc tra chìa khoá vào ổ. Tay cô run run và cô phải làm lần thứ hai mới được. Milla tự hứa với mình là chiếc xe

tiếp theo cô mua chắc chắn sẽ có hệ thống khoá điều khiển từ xa. Vừa mở cửa xe, cô vừa nói: “Joann bảo là anh đã gọi.”

“Ừ.” Anh ta vươn người qua cô, ấn vào nút mở khoá để mở tất cả các cửa rồi trèo vào ghế hành khách.

Rõ ràng anh ta sẽ đi

chung với cô. Hoặc là thế hoặc là anh ta không muốn nói chuyện trong lúc đứng ở lề đường. Hít một hơi dài, cô chui vào sau vô lăng, khởi động xe rồi bật điều hoà ở mức cao, hạ thấp các cửa kính để xả bớt hơi nóng đã tích tụ trong chiếc xe đóng kín.

Anh ta bỏ chiếc mũ Stetson tối màu lúc vào

trong xe và xoay người để ném nó ra ghế sau. Rồi anh ta thắt đai an toàn.

Trong một giây Milla bị sốc trước hình ảnh một sát thủ cài dây an toàn. Cô chớp mắt khi chợt hiểu anh ta thắt đai an toàn vì muốn chiếc xe đi cho chóng.

Cô đặt túi lên sàn xe phía sau rồi thắt đai an

toàn. “Đi đâu đây?” cô hỏi, phòng khi anh ta đã định sẽ đi đâu.

Anh ta nhún vai. “Cô lái mà.”

“Tôi đang quay về

“Tốt thôi.”

“Xe anh đâu?”

“Ở một nơi an toàn. Tôi sẽ nói cho cô biết khi nào nên thả tôi xuống.”

Milla nhún vai, kiểm tra gương và đánh xe ra khỏi bãi đỗ khi cô trông thấy một chỗ trống trong dòng xe cộ. Không khí phả ra đã bắt đầu mát lạnh, vì thế cô nâng kính cửa, ngăn cách hai người trong một không gian nhỏ riêng tư. Trước đây cô

chưa từng nhận ra một chiếc xe lại nhỏ bé và riêng tư đến thế, nhưng kể cả khi Diaz là người *bất động* nhất mà cô từng biết, anh ta vẫn có một cách riêng để chiếm lĩnh không gian và biến nó thành của mình. Cô cảm thấy vừa chật chội lại vừa ngọt ngào, mặc dù anh ta chẳng làm gì ngoài im lặng ngồi bên cạnh cô.

“Sao anh gọi tôi?” cuối cùng Milla hỏi.

“Hiện giờ Pavón không ở quanh đây. Hẳn ta đang đi trốn ở đâu đó.”

Nỗi thất vọng thúc mạnh vào bụng Milla như búa tạ. Cô siết chặt tay trên vô lăng. “Anh đã biết rồi ư?”

“Phải. Nhưng đừng lo, rồi hắn sẽ xuất hiện. Cô có kể với ai về tôi không?” Cô nhận ra anh ta đang kiểm tra gương chiếu hậu, theo dõi những chiếc xe đi quanh họ. Diaz không nói thẳng ra, nhưng kể từ lúc bước vào chiếc SUV cùng cô, anh ta chẳng hề thư giãn.

“Không, và tôi cũng đã dặn Joann đừng nhắc đến

anh.”

“Chị ta có đáng tin
không?”

“Hơn hầu hết mọi
người.” Đáng lẽ Milla đã
nói cô tuyệt đối tin tưởng
Joann, nhưng Diaz không
tin vào những cái tuyệt đối;
với anh ta chỉ có người
đáng tin ít hay nhiều chứ
không ai đáng tin hoàn toàn.

Và anh ta đã đúng, cô nghĩ. Dù cô có tin tưởng Joanr bao nhiêu, vẫn luôn có một khả năng là điều gì đó sẽ bị rò rỉ ra ngoài trong lúc chuyện trò.

Anh ta tiếp tục nhìn dòng xe cộ, cô cố gắng quan sát anh ta nhiều nhất có thể trong lúc lái xe. Diaz là người gọn gàng; quần áo không hề vấy bẩn, móng tay

ngắn và sạch. Hôm nay anh ta mặc một chiếc quần bò màu nâu sẫm và chiếc áo sơ mi hình như từng có màu be, nhưng bị giặt nhiều lần quá nên biến thành màu kem nhạt. Anh ta đeo một chiếc đồng hồ trông hiện đại đến nỗi như thể nó tính được cả hành trình đến các vì sao vậy, nhưng ngoài ra không còn phụ kiện nào khác. Hai bàn tay đặt yên

trên đôi mắt trông mạnh mẽ và gân guốc, với những mạch máu chạy thẳng lên trên trán.

Khuôn mặt nhìn nghiêng của anh ta cứng rắn, tự chủ và hơi dữ tợn. Cằm vẫn còn lõm chồm râu, đôi môi mím lại như thể anh ta chẳng thấy cuộc đời mình có gì đáng vui. Có lẽ là không có gì đáng vui thật,

cô nghĩ. Niềm vui đến từ con người, từ những mối quan hệ gắn kết mọi người với nhau, còn Diaz thì hoàn toàn cô độc. Có thể anh ta đang ngồi ngay cạnh cô, nhưng một phần của anh ta dường như lại ở một nơi xa lắc.

“Anh đã tìm ra ai gọi điện cho tôi tối thứ Sáu chưa?” Milla cất tiếng hỏi

khi sự im lặng đã trở nên không thoải mái.

“Chưa. Tôi gặp một
ngõ cụt.”

Anh ta có nói theo
nghĩa bóng không nhỉ? Có
phải người liên lạc của anh
ta giờ chết rồi không?

“Rồi tôi sẽ tìm được
hắn,” anh ta nói tiếp, và cô

thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Điện thoại của cô reo vang. Diaz nhìn quanh, lấy túi xách cho cô. “Cảm ơn,” Milla nói, lôi chiếc điện thoại ra khỏi túi. Trên màn hình là số của văn phòng. “A lô?”

“Chúng ta có một cậu bé bốn tuổi bị lạc,” Debra Schmale nói mà không cần

mào đầu. “Cậu bé sống gần công viên trung tâm. Nó đã bị lạc khỏi nhà ít nhất hai giờ rồi.” Cô cho địa chỉ. “Đồn cảnh sát là nơi đầu tiên nhận được tin. Gia đình và hàng xóm đã tìm kiếm cậu bé hàng giờ trước khi gọi cho họ. Cảnh sát gọi tới yêu cầu chúng ta trợ giúp. Chúng tôi đang tập hợp người trên phố đó nhanh nhất có thể. Gần như cả văn

phòng đều đang trên đường tới đó.”

“Tôi sẽ gặp mọi người ở nhà cậu bé,” Milla nói và kết thúc cuộc gọi. Cô liếc sang bên và đổi làn, nhấn ga để bắt kịp đèn xanh trước mặt. Cô rẽ phải, rồi lại rẽ phải lần nữa để phóng theo hướng ngược lại lúc này. “Tôi nên thả anh ở đâu?” cô hỏi Diaz.

“Có chuyện gì vậy?”

“Một bé trai bốn tuổi bị mất tích gần núi Franklin.” Hôm nay trời vẫn nóng tới 38°C; nếu thằng bé không tìm được chỗ tránh nắng thì nó có thể chết vì trụy tim. Nhưng nếu nó tìm được chỗ trú thì việc tìm nó lại càng khó khăn hơn.

Diaz nhún vai. “Tôi sẽ

đi với cô. Tôi biết khu vực đó.”

Milla không bao giờ nghĩ anh ta sẽ nói thế. Anh ta sẽ khiến mình lộ diện trước rất nhiều người. Cô đã nghĩ anh ta sẽ lẩn tránh đám đông.

“Tên anh là gì?” cô hỏi.
“Nếu anh muốn giữ bí mật nhân thân của mình, tôi

không nên gọi anh là Diaz.”

Người đàn ông này có một cách để không trả lời các câu hỏi ngay lập tức. Anh ta luôn luôn dùng một hoặc hai giây, như thể đang cân nhắc cả câu hỏi lẫn câu trả lời. Cái khoảng dừng nhỏ ấy thật khiến người khác nản lòng.

“James,” cuối cùng anh

ta nói.

Milla nhấn ga và vượt lên trước một chiếc xe thể thao.

“Đó có phải là tên thật của anh không?”

“Phải.”

Có lẽ đúng, có lẽ không. Nhưng chừng nào anh ta

còn chấp nhận cái tên ấy thì việc nó có là tên thật của anh ta hay không c quan trọng.

Con phố nơi cậu bé mất tích sống chật ních ô tô, cả xe công lẫn xe riêng, và mọi người đang đi dọc hai bên phố gọi tên cậu. Một nhóm người đang đứng trước nhà cậu bé và Milla trông thấy một phụ nữ trẻ buồn bã

đang khóc trên vai một người lớn tuổi hơn.

Lòng cô thắt lại. Cô đã từng là người phụ nữ trẻ ấy. Dù đã bao lần cô trông thấy một bà mẹ khóc vì lo âu, dù đã bao lần những đứa trẻ được tìm thấy an toàn và trở về nhà, trong một giây kinh khủng cô vẫn bị kéo ngược trở lại khu chợ nhỏ ngoài trời ấy, nơi mà lần

cuối cùng cô nghe được tiếng khóc của con mình.

Tìm được một chỗ để đỗ xe, Milla nhảy ra và lấy túi khăn cấp của mình trong cốp sau. *Đội tìm kiếm* luôn mang theo một bộ quần áo, bởi vì họ không bao giờ biết mình sẽ ở đâu và ăn mặc như thế nào lúc nhận được một cuộc gọi. Cô trèo vào ghế sau, vội vã lột váy rồi

mặc chiếc quần túi hộp, đi tất và xỏ chân vào giày đế mềm. Trong lúc cô thay đồ, Diaz đứng ở cửa xe và quay lưng lại với cô, chắn tầm nhìn của mọi người. Milla thoáng ngạc nhiên trước sự chu đáo của anh ta. Tiếp theo là mũ lưỡi trai và kính râm, rồi cô nhét vào túi quần vài thứ: một chiếc điện đàm, một cái còi, một bình nước, một cuộn băng gạc và

một hộp kẹo cao su. Còi là để đánh động cho người ở gần đó trong trường hợp không dùng được điện đàm, còn những thứ kia là dành cho cậu bé.

Nhóm của cô đã nhận ra chiếc SUV và đang tiến lại gần. Brian dẫn đầu, và mặc dù cậu ta cũng đeo kính râm, Milla có thể thấy cậu ta đã chú ý ngay tới Diaz.

Cô trèo ra khỏi ghế sau, khoá cửa xe rồi nhét chùm chìa khoá vào trong túi quần trước. “Đây là James,” cô giới thiệu trước khi Brian kịp hỏi câu nào. “Anh ấy sẽ giúp chúng ta. Ai phụ trách đây?”

“Baxter,” Brian nói.

“Tốt.” Trung úy Phillip Baxter là một người có kinh

nghiệm trong các vụ tìm kiếm thế này, một người đàn ông vững vàng, hiểu biết và vô cùng cẩn thận.

“Tên cậu bé là

“Max. Thằng bé vẫn khoẻ mạnh, nhưng hôm nay nó bị nhiễm trùng tai và lên cơn sốt nên không đi nhà trẻ. Mẹ nó nghĩ là nó đang ngủ trưa trong lúc chị ta đi

giặt quần áo, nhưng khi trở lại kiểm tra thì thằng bé không còn trên giường nữa.”

Việc Max bị ốm rất đáng lo ngại; cơn sốt sẽ càng làm nó dễ bị kiệt sức dưới cái nóng hơn. Họ cần phải tìm được nó thật nhanh. Cô mới ở ngoài trời được vài phút mà đã bắt đầu vã mồ hôi rồi.

Tất cả bọn họ đều tập trung ở sân trước để báo cáo quân số với Baxter, ông này đang cầm một bìa kẹp hồ sơ và điều hành các nhóm tìm kiếm để không bỏ sót khu vực nào trong khi các khu khác lại bị chồng chéo. Lính của ông, những chuyên gia thành thạo, chỉ huy mỗi nhóm.

Baxter gật đầu với

Milla khi nhóm của cô đi tới. “Milla,” ông nói thay lời chào. “Mừng là nhóm của cô đến được. Họ đã chờ rất lâu mới gọi 911 nên thằng bé có thời gian để đi lang thang xa hơn. Lúc trước nó đã muốn đến nhà bà ngoại, nhưng vì nó đang ốm nên mẹ nó không cho, và nó nổi cáu.”

“Bà thằng bé sống ở

đâu?”

“Cách đây vài dặm. Mẹ nó nói rằng nó biết đường đến nhà bà, vì thế chúng tôi đang tập trung phần lớn sức lực tìm kiếm giữa hai địa điểm.”

Diaz, nãy giờ lấp ló phía sau cô nhưng vẫn luôn theo sát, hỏi, “Thằng bé dùng cửa nào?”

Milla thấy ngạc nhiên vì anh ta lên tiếng, nhưng rõ ràng anh ta không lo lắng việc cảnh sát El Paso có thể nhìn thấy mình. Điều đó khiến cô phần nào vững tâm; nhiều khả năng anh ta không bị truy nã ở phía bên này biên giới.

Baxter nhìn anh ta sắc sảo rồi chỉ tay. “Cửa sau. Tới xem đi.”

Sân sau gọn gàng và được rào quanh bằng hàng rào mắt cáo. Có một bộ ghế xích đu và cầu trượt, vài chiếc tải xúc đất đồ chơi mà thằng bé rõ ràng đã dành rất nhiều thời gian chuyển đất từ chỗ này sang chỗ khác, và một chiếc xe ba bánh dựa vào hàng rào.

“Tôi cho là thằng bé đã trèo lên xe ba bánh, tìm

được chỗ bám tay và cứ thế trèo qua hàng rào,” Baxter nói. “Tôi nghĩ chỉ có đường đó thôi.”

Diaz lơ đãng gật đầu, ánh mắt lạnh băng nghiên cứu khu vực quanh đó để tìm thứ có thể đã thu hút sự chú ý của thằng bé. “Có thể là một con chó,” anh ta nói gần như với chính mình. “Một chú cún con, hoặc mèo

con. Hy vọng đó không phải là một con linh cầu.”

Cổ họng Milla thắt lại. Cô cầu mong thứ đã lôi cuốn cậu bé ra khỏi sân nhà không phải là bất kỳ một loài độc ác nào, dù là động vật hay con người.

“Anh không nghĩ thằng bé sẽ tới nhà bà nó à?” Baxter hỏi.

“Có thể. Nhưng nếu một con chó hay mèo con đi qua thì thằng bé cũng có thể sẽ đi theo. Ông biết bọn trẻ thế nào rồi đấy.”

“E là thế.” Baxter thở dài, đôi mắt lo lắng.

Diaz đi tới chỗ hàng rào mà Max đã trèo qua và ngồi thụp xuống để quan sát mặt đất, rồi anh ta ngẩng đầu

lên và từ từ nhìn xung quanh. Đó là việc mà *Đội tìm kiếm* hay làm, hạ mình xuống bằng tâm cao của đứa trẻ để nhìn mọi việc như chúng đã nhìn. Khi nhìn từ trên xuống, người lớn thường bỏ lỡ những nơi ẩn nấp hay những viên đá có hình thù thú vị.

“Rất nhiều người đã giẫm lên đất ở chỗ này,”

Diaz nói, ý bảo họ đã xoá mất những dấu vết nhỏ mà đáng lẽ anh ta đã nhìn thấy. “Ông đã gọi chó nghiệp vụ chưa?”

“Một giờ nữa sẽ đến.” Đúng với tính cách của mình, Baxter không phật lòng trước những câu hỏi của Diaz. Ông không cảm thấy phải chứng tỏ với ai điều gì; mục đích của ông là

tìm được đứa trẻ bị mất tích, không còn gì khác nữa. Nếu Diaz có thể giúp được thì thật tốt.

Diaz gầm gừ. Thằng bé đã mất tích hơn hai tiếng. Một giờ nữa mới mang được chó đến đây, định hướng cho nó, cho nó ngửi mùi - thế tức là thằng nhỏ đã phải ở ngoài trời bốn tiếng đồng hồ trong cái

nắng này, bị ốm và không có chút nước nào.

Baxter nhìn vào bìa kẹp hồ sơ của mình. “Được rồi, Milla, hãy tập hợp người của cô nào.” Joann cho ông danh sách tên họ, ông điền nó vào bảng thông tin rồi bắt đầu gọi hai người một, vừa đánh dấu trên danh sách vừa đưa ra các chỉ dẫn. Ông chỉ vào Diaz và

Milla. “Tôi muốn hai người hướng thẳng tới ngọn núi.” Ông nhìn Diaz. “Tôi thấy anh có vẻ giống người biết đọc dấu vết, còn Milla thì có giác quan thứ sáu trong chuyện suy đoán bọn trẻ con sẽ đi đâu. Có khi đúng là thằng bé đã đi theo một con chó hay cái gì đó.”

Ông mô tả nhân dạng của Max cho mọi người -

tóc đen, mắt nâu, mặc chiếc áo sơ mi Blues Clues màu trắng, quần ka ki và đi xăng-đan - rồi cho họ lên đường.

Cô và Diaz người trước kẻ sau len lỏi qua những bãi cỏ tro trụi và những con ngõ nhỏ. Họ thường phải quỳ xuống bò bằng đầu gối và hai tay hay ngồi xổm để tìm bên dưới gầm xe, trong bụi

rậm, hầm nhà hay bất cứ chỗ nào mà một cậu bé có thể chui lọt. Cứ vài mét Milla lại gọi tên Max, rồi dừng lại lắng nghe. Một hòn đá nhọn chọc vào đầu gối cô; một mảnh kính cắt vào tay cô. Cô lờ đi mọi sự khó chịu đó, lờ đi cái nóng, tập trung vào việc tìm kiếm, gọi tên cậu bé và lắng nghe. Milla đã làm việc này không biết bao nhiêu lần, vậy mà lần

nào cảm giác cấp bách trong
cô cũng y hệt như nhau.

Họ đi được khoảng tám
trăm mét thì Diaz tìm thấy
dấu chân trẻ con trên mặt
đất. Milla bò xuống bên
cạnh anh ta và sẫm soi vết
chân. Trông nó có vẻ nhỏ
bằng chân một đứa trẻ bốn
tuổi, và thuộc về một chiếc
giày hay dép đế trơn chứ
không phải đế mềm.

“Cô đang chảy máu
kia,” đột nhiên Diaz nói.

Milla liếc nhìn bàn tay
mình. “Chỉ là một vết cắt
nông thôi. Tôi sẽ chăm sóc
nó khi nào chúng ta trở về.”

“Băng nó lại luôn bây
giờ đi. Đừng để mùi máu
của cô làm hỏng dấu vết.”

Cô đã không nghĩ về

chuyện đó. Cô dừng lại, lôi cuộn băng gạc ra và bắt đầu quấn xung quanh bàn tay. Cô băng kín được vết thương, nhưng với một tay cô không buộc chặt được. Diaz lôi một con dao kỳ quái ra khỏi ủng, cắt cuộn băng rồi xẻ phần đầu thành hai mảnh để buộc thành một nút thắt thật chặt.

“Cảm ơn anh,” Miller

nói. Cô nhìn quanh. “Anh có thấy dấu chân linh cầu nào không?”

“Không.”

Thật tốt. Bọn linh cầu ăn mọi sinh vật bé nhỏ, bắt kể cái gì từ một con chuột, một con thú nuôi trong nhà cho đến một đứa bé.

Họ lại quỳ xuống, kiểm

tra kỹ càng mọi thứ. “Max!” Milla gọi. “Max ời!” Có lắng nghe, vẫn không có tiếng trả lời.

Cô nóng đến nỗi bắt đầu thấy bụng nhộn nhạo, vì thế cô uống một ngụm nước và đưa cái chai cho Diaz, anh ta cũng uống. Nếu chỉ sau nửa giờ cô đã cảm thấy thế này thì Max còn cảm thấy thế nào sau những ba

giờ đồng hồ? Nếu thằng bé có ở đâu đó gần đây thì nó phải nghe tiếng họ gọi rồi chứ?

Một ý tưởng chợt lóe lên, cô lôi chiếc điện đàm ra và bấm nút. “Milla đây. Têr đây đủ của Max là gì?”

Ít phút sau có tiếng trả lời lạo xạo trên sóng điện đàm. “Max Rodriguez

Galarza.” Milla bèn thả chiếc điện đàm trở lại túi quần, chống hai tay lên hông, hít một hơi thật sâu và bắt chước giọng mẹ mình. “Max Rodriguez Galarza, con ra đây ngay!” Cô gọi bằng giọng nghiêm khắc nhất của mình.

Diaz bắn cho cô cái nhìn ngạc nhiên, và khoé miệng anh ta choáng cong

lên vẻ thích thú.

“M-mẹ? Mẹ ời!”

Giọng nói nhỏ rơ hồ, nhưng rõ ràng nó vừa vang lên ở đâu đó. Milla giật mình kinh ngạc vì chút mẹo nhỏ đã thực sự thành công; rồi cảm giác đặc thắng ngọt ngào khiến cô quay sang Diaz cười toe toét. “Tìn được thẳng bé rồi!” cô reo

mừng, rồi lại hét lên lần nữa. “Max! Con ở đâu, chàng trai?”

“Ồ đây ạ,” giọng nói nhỏ lại vang lên.

Diaz bèn lao qua khoảng sân sau ở bên tay phải của họ.

“Ra đây ngay lập tức!” cô gọi để thằng bé nói thêm

gì đó. Có vẻ như nó sợ giọng nói uy quyền.

“Không được ạ! Con bị kẹt rồi.”

Một chiếc xe bán tải đậu trong sân sau cách đó hai ngôi nhà, và Diaz quỳ xuống bên cạnh nó, ngó vào trong. “Thằng bé đây rồi,” anh ta nói. “Mông quần của nó bị mắc vào gầm xe.”

Milla tóm lấy điện đàm thông báo tin tốt lành trong khi Diaz nằm ép bụng trườn xuống dưới gầm xe tải. Cô cũng quỳ xuống, bỏ kính và nhìn anh ta dùng con dao cắt sợi thắt lưng trên chiếc quần soóc nhỏ đang móc Max vào dưới gầm xe. Cô nghĩ đến chuyện sẽ xảy ra nếu ai đó vào trong xe và lái đi mà rùng mình. Max sẽ bị quăng quật đến chết, và nếu

radio trên xe bật to thì thậm chí người lái xe sẽ không nghe được tiếng hét của nó.

“Bắt được rồi,” Diaz nói, nắm chắc lấy thành bé bằng một tay trong lúc nhét con dao trở lại ủng; sau đó anh ta lôi Max trườn ra khỏi gầm xe.

Max ướm sưng mồm hôi, khuôn mặt nhỏ xanh rớt và

có những quầng thâm quanh mắt, nhưng cậu bé vẫn nhìn chăm chăm họ và thông báo: “Cháu không được nói chuyện với cô chú. Cô chú là người lạ.”

“Hoàn toàn đúng,” Milla nói, quỳ xuống bên cạnh cậu bé và lấy chai nước ra khỏi túi. “Cháu khát không? Cháu không phải nói gì cả, chỉ cần gật

đầu nếu có khát.”

Cậu bé gật đầu, đôi mắt sẫm màu troe sợ sệt nhìn vào cô. Cô vặn mở nắp chai nước và đưa cho nó. “Của cháu đây.”

Max dùng cả hai tay tóm lấy cái chai, đôi tay mũm mĩm bé nhỏ nhưng đã bắt đầu có dấu hiệu của một bàn tay to lớn. Cậu bé tu

nước ừng ực, dốc cái chai lên cao đến nỗi một ít nước bị trào cả ra áo sơ mi. Lúc nó uống được nửa chai, Diaz vươn tay ra để ngăn lại. “Chậm thôi nào, *chiquis*. Cháu sẽ bị sặc nếu uống quá nhanh hoặc quá nhiều đấy.”

Max lại nhìn chăm chăm vào anh ta. “Từ đó nghĩa là gì ạ?”

“Chiquis á?”

Max gật đầu và Diaz nói: “Ổng phun nước.”

Max cười khúc khích rồi lấy tay che miệng. “Cháu lỡ nói chuyện mất rồi,” cậu bé nói.

“Cứ thú thực với mẹ là được.” Diaz cúi xuống và bế thẳng bé lên. “Nào, đi gặp

bà ấy thôi. Mẹ đang tìm cháu đây.”

“Cháu đã cố đuổi theo con mèo,” Max nói, vòng một cánh tay quanh cổ Diaz. “Nó chui xuống dưới gầm xe nên cháu cũng chui vào, nhưng sau đó cháu bị kẹt.”

“Chuyện đó hầu như ai cũng gặp mà.”

“Chú có bị kẹt đâu.”

“Suýt thì bị đấy.”

Milla lắng nghe những câu huyền thuyên của Max và những câu trả lời thoải mái của Diaz. Anh ta rất dễ chịu với cậu bé và cô nhận ra người đàn ông này không hẳn là người thích cô độc như cô nghĩ. Một lúc nào đó anh ta đã từng tiếp xúc với

trẻ con, biết cách nói chuyện với chúng, và anh ta đang bế Max như thể đã làm việc đó hàng trăm lần. Chắc chắn Max không sợ anh ta. Đó là góc khuất mà cô chưa từng nghĩ tới ở Diaz, và nó làm cô thấy tò mò.

Baxter và vài người của ông cùng với hai nhân viên y tế gặp họ ở giữa đường, cả mẹ của Max cũng chạy

theo. Chị ta hét lên lên khi
trông thấy con mình và cậu
bé kêu to, “Mẹ ơi! Con đã b
kẹt!”

Người phụ nữ giật Max
ra khỏi cánh tay Diaz, ôm
ghì lấy nó, hôn hít khắp mặt
nó, đầu nó, và mọi chỗ chị
ta với tới. Chị ta vừa cười
vừa khóc vừa trách mắng
nó, còn Max thì đang cố kê
với chị về chú mèo con, về

con dao to tướng mà người đàn ông này đã dùng để cắt cái quần của nó, và chuyện nó biết đáng lẽ nó không được nói chuyện với những người lạ.

Họ mang Max đi kiểm tra, nhưng vì cậu bé núp bóng chiếc xe tải nên tránh được cháy nắng và cái nóng đỉnh điểm. Milla cùng những người khác trong *Đội*

tìm kiếm từ từ quay lại khu vực trung tâm. Người của cô đều tới báo cáo và tản mát đi trong những chiếc xe con và xe tải. Cô đang chuẩn bị chui vào trong chiếc SUV của mình thì một phóng viên truyền hình địa phương chặn cô lại để xin lời bình luận. Milla gửi những lời chúc tốt đẹp nhất tới gia đình đứa bé, khen ngợi cảnh sát El Paso,

quảng cáo một chút cho *Đội tìm kiếm* và giải thích ngắn gọn làm thế nào mà Max đã chui vào gầm xe tải rồi quần áo bị giắt vào đấy. Cô để ý thấy Diaz đã biến mất khỏi tầm nhìn và không nhắc tới anh ta. Hẳn anh ta không bao giờ muốn để lộ mặt và tên trên sóng truyền hình.

Tay phóng viên đi khỏi, Milla chui vào xe và khởi

động, chờ xem Diaz có tái xuất hiện không. Quả nhiên, anh ta mở cửa và trượt vào trong ghế hành khách. Họ thắt đai an toàn và cô đánh xe một vòng chữ U.

Phải vài phút sau anh ta mới nói: “Cô đã không có được giây phút ấy.”

Milla biết cái giây phút mà anh ta đang nói, khi mẹ

của Max trông thấy con mình còn sống và khoẻ mạnh, niềm vui sáng ngời toả rạng trên gương mặt chị. “Vâng,” cô nói, cổ họng đột nhiên nghẹn lại. “Lần cuối tôi trông thấy con mình, nó đang khóc. Nó đang ngủ say trên ngực tôi, vậy mà đột nhiên bị giật khỏi tay tôi. Nó đã gào khóc thảm thiết.” Lúc này đây, cô lại nhìn thấy khuôn mặt nhỏ

đang gào thét rõ ràng y hết
như ngày đó. Cô nghiền
chặt hàm, ngăn lại dòng
nước mắt nhức nhối.

“Tôi đã tại sao cô làm
việc này,” Diaz nói sau một
khoảng im lặng rất lâu.
“Cảm giác thật tuyệt.”

Cô hắng giọng. “Không
có gì tuyệt vời hơn.”

Anh ta nói bằng giọng bình thản: “Tôi không biết liệu cô có tìm được con trai mình hay không, nhưng tôi sẽ giết Pavón cho cô.”

Chương 10

“Không!” Milla la lên, thẳng thốt đến nỗi vô lăng bị giật mạnh trong tay cô. “Chưa được!” Cảm thấy kinh sợ chính mình, cô nói “Ôi Chúa ơi,” và tắt vội xe vào lề đường.

“Cô không muốn hấn chết à?” Diaz hỏi bằng

giọng cứ như anh ta đang hỏi cô có muốn ăn kèm khoai tây chiên với món chính không - lãnh đạm, đều đều, tách biệt một cách kỳ quái.

“Có!” Giọng Milla không lãnh đạm mà vô cùng sôi sục. “Tôi muốn hắn phải chết; tôi muốn tự tay giết hắn; tôi muốn cào nốt con mắt còn lại của hắn và cắt

thận hấn; tôi muốn hấn bị
đau đớn tới mức phải gào
thét xin tôi kết liễu hấn
trước khi chết. Nhưng tôi
không thể. Tôi phải tìm xem
hấn biết những gì về con tôi.
Sau đó, tôi không quan tâm
chuyện gì sẽ xảy ra với
hấn.”

Diaz đợi vài giây sôi
sục ấy trôi qua trước khi
hỏi: “‘Thận’ à?”

Milla nhìn chăm chăm vào anh ta, mắt mở lớn, ý định của cô hoàn toàn bị trật trìa chỉ bằng một từ. Trong cả tràng giận dữ của cô, anh ta lại bắt đúng một chi tiết chẳng phù hợp chút nào với phần còn lại. Kể từ giây phút cô tỉnh dậy sau cuộc phẫu thuật ở phòng khám nhỏ ấy, toàn bộ cuộc đời cô, con người cô đều tập trung vào việc tìm kiếm Justin. C

đã không để cho mục tiêu của mình bị lung lay, đã cắn chặt răng chịu đựng những cơn đau thể xác, đã gần như gạt cuộc sống của mình sang một bên bởi vì với cô không còn điều gì khác quan trọng hơn con trai. Milla đã không để ý đến tổn hại của cơ thể mình trong cuộc tấn công ấy. Cho đến tận khi lời giận dữ trên, cô mới nhận ra cô tức giận đến

thế nào với chuyện bọn chúng gây ra cho cô, những đau đớn cô phải chịu đựng và cái giá phải trả cho sức khỏe của cô.

Milla quay đi, nhìn chăm chăm ra ngoài cửa kính. “Tôi đã kể với anh là tôi bị đâm mà,” cô nói. “Tôi đã mất một quả thận.”

“May mà cô có hai

quả.”

“Tôi thích có cả hai quả hơn,” cô cúi kính. Cô nhớ lại cơn đau kinh hoàng, nhớ lại cảnh mình quần quai mê man trên mặt đất. Tất nhiên, cô hoàn toàn sống được với chỉ một quả thận. Nhưng lỡ nó bị hỏng thì sao?

Cô hít một hơi dài và

buộc mình quay về chủ đề chính.

“Đừng giết hấn,” cô nói. “Xin anh đấy. Tôi phải nói chuyện với hấn.”

Anh ta nhún vai. “Lựa chọn của cô thôi. Chừng nào hấn còn không giở trò với tôi, tôi sẽ để hấn yên.”

Milla không nói gì, cô

đưa xe trở lại đường phố, tập trung vào việc lái xe để không phải nghĩ về bất kỳ điều gì ngay lúc này. Sự im lặng lại ngự trị, và cô để cho nó kéo dài nhiều phút trôi qua. Có những lúc kể cả sự im lặng khó chịu cũng vẫn tốt hơn lời nói.

“Đừng tự mình đi tìm hấn,” anh ta nói khi kiểm tra những chiếc xe xung

quanh họ. “Bất kể có chuyện gì cũng đừng tự đi một mình. Kể cả khi cô nghe nói hấn đang ngồi ngay bên ngoài văn phòng cô. Kể cả khi cô đã không gặp tôi cả tuần liền. Đừng tự đi.”

“Tôi không bao giờ đi một mình. Luôn có ai đó đi cùng tôi khi ra ngoài làm nhiệm vụ. Nhưng nếu Pavón ở ngay ngoài văn

phòng tôi thì tôi chẳng hứa
hẹn gì cả.”

“Ở Guadalupe cô chỉ có
một mình.”

“Brian ở đó, anh cũng
biết mà.”

“Cậu ta ở tí bên kia
nghĩa trang. Cậu ta chẳng hề
biết tôi ở quanh đó. Tôi đã
có thể bẻ cổ cô mà cậu ta

chẳng làm được gì hết.”

Không thể tranh cãi gì về việc đó. Chính cô cũng đã không biết Diaz ở đó cho đến tận lúc anh ta vồ lấy cô. “Tôi sẽ cản trọng hết mức có thể,” cô nói. “Tôi biết những giới hạn của mình.”

“Đêm qua lại có một xác phụ nữ xuất hiện ở Juarez. Cô ta là một sinh

viên Mỹ tên Paige Sisk. Cô ta và bạn trai đã ở Chihuahua; một đêm cô ta đi tới nhà vệ sinh và không bao giờ trở lại.”

Milla biết có một tên giết người hàng loạt ở Juarez làm tổn không biết bao nhiêu giấy mực của báo chí. FBI đã làm việc với các nhà chức trách Mexico và kết luận rằng tất cả các vụ

giết người đều là những án mạng đơn lẻ, bởi có rất nhiều phụ nữ trẻ bị mất tích và được phát hiện đã chết kể từ năm 1993. Vài nhà tội phạm học thì nhất trí rằng: đây không phải là một tên giết người hàng loạt, mà là hai, thậm chí nhiều hơn nữa. Số vụ ở Juarez rất nhiều.

Cuối cùng, hai tài xế xe

buýt đã bị bắt và người ta cho rằng các vụ giết chóc sẽ ngừng lại. Nhưng giờ Diaz đang nói với cô rằng không phải thế.

“Có cùng phương pháp hành động không?”

“Không.” Anh ta lại liếc quanh đường phố. “Cô ta bị mất nội tạng.”

Milla thấy buồn nôn.
“Ôi trời.”

“Phải. Vì thế hãy làm như tôi bảo, và tránh xa Mexico vào lúc này. Hãy để tôi xử lý.”

“Nếu có thể,” cô lẩm bẩm, và anh ta phải bằng lòng với chừng đó, vì cô sẽ không hứa với anh ta sẽ chọn cách an toàn, nếu phải

đổi bằng thông tin gì đó liên quan đến Justin. Cô sẽ không ngu ngốc, không nói dối, nhưng cô cũng không để tuột mất cơ hội.

“Trời sắp mưa,” Diaz nói, hoàn toàn lạc đề, trong lúc nhìn chăm chăm vào rìa mây tím vừa mới xuất hiện nơi đường chân trời phía tây.

“Tốt. Mưa cho đỡ nóng.” Nhiệt độ cao đang giết chết người già và làm tất cả những người khác phát điên. El Paso thường rất nóng vào mùa hè, nhưng không nóng đến thế này.

“Có lẽ,” anh ta lẩm bẩm. “Thả tôi xuống đây.”

“Đây ư?” Họ đang ở giữa một ngã tư đông đúc.

“Đây.”

Milla đập phanh, đồng thời bật xi nhan để len vào làn đường bên tay phải rồi tắt vào lề. Một tiếng còi inh ỏi vang lên phía sau nhưng cô không buồn nhìn. Diaz cởi dây an toàn, bước ra và bỏ đi mà không buồn chào hay tỏ chút gợi ý nào về lần xuất hiện kế tiếp của anh ta. Milla nhìn xem anh ta đi

đâu, chú ý tới cái cách anh ta bước đi như mèo, cứ như chân anh ta có gắn lò xo. Anh ta biến mất đằng sau một chiếc xe tải nhỏ và không thấy đâu nữa. Cô vẫn tiếp tục đợi, nhưng anh ta đã lặn mất tăm. Hoặc là thế hoặc anh ta đã chui xuống đất rồi. Hay anh ta đã chui xuống dưới gầm xe tải và bám vào càng xe. Hay...

Milla chẳng biết Diaz đã đi đâu và cô ước gì anh ta đừng có làm thế nữa.

Diaz tìm đường trở lại chỗ anh đậu chiếc xe bán tải màu xanh bụi bặm của mình. Chiếc xe hoàn toàn không có chỗ nào đáng chú ý, chỉ trừ việc nó hoạt động hoàn hảo. Nó không đẹp,

nhưng chạy được. Anh đủ tiền mua một chiếc đời mới hơn nhưng chẳng thấy có lý do gì phải từ bỏ chiếc này. Nó hợp với anh, và không thu hút sự chú ý.

Từ lúc sinh ra Diaz đã chủ động tránh xa sự chú ý của mọi người. Tự bản năng anh biết cách ngụy trang tốt nhất, và nếu có khi nào người ta chú ý đến anh, thì

đó là vì anh muốn như thế. Hồi nhỏ anh đã lặng lẽ và cô độc, khiến mẹ anh phải đưa anh đi khám tâm thần, bệnh chậm phát triển trí tuệ, bất cứ cái gì có thể giải thích cho việc anh chỉ ngồi đó và nhìn đăm đăm vào mọi người xung quanh chứ hiếm khi tham gia vào bất kỳ cuộc chuyện trò hay hoạt động nào. Thậm chí việc biết mẹ lúc đầu lo lắng cho

anh, về sau thì khó chịu khi ở cạnh anh cũng chẳng khuấy động nổi một tình cảm hay phản ứng nào nơi anh.

Anh quan sát mọi người. Anh nhìn xem gương mặt họ, cơ thể họ kể một câu chuyện khác so với lời nói của họ như thế nào. Và trái ngược với ý nghĩ của mẹ, anh không phải là một

đưa trẻ ít vận động. Khi nào bà không nhìn thấy, hay khi bà đang ngủ, anh lại lang thang khắp nhà, khám phá vùng lân cận hay khắp miền đồng quê. Giống những con thú săn mồi, ban đêm anh thấy thoải mái như ở nhà. Kể từ cái thời còn nhỏ đến nỗi phải kiễng chân mới với tới nắm đấm cửa, anh đã chuồn ra ngoài vào buổi tối và đi khám phá. Anh thích

động vật hơn con người. Động vật rất thành thật; không một con vật nào, kể cả loài rắn, biết thế nào là nói dối. Ngôn ngữ cơ thể của chúng biểu hiện chính xác những gì chúng nghĩ và cảm thấy, và anh tôn trọng điều đó.

Một thời gian sau, năm Diaz lên mười tuổi, mẹ anh quá mệt mỏi nên đã gửi anh

đến chỗ bố anh ở Mexico. Ông già còn quan tâm tới việc con trai mình làm được bao nhiêu việc nhà hơn cả chuyện hoà nhập xã hội, nên Diaz thấy thoải mái hơn nhiều. Nhưng chỉ với ông nội thì anh mới tìm được một tâm hồn đồng điệu. *Abuelo* của anh cũng tách biệt như một đỉnh núi quanh năm tuyết phủ, hài lòng với việc quan sát hơn là tham

dự, ý thức riêng tư của ông giống như một hàng rào thép bao quanh mình. Người Mexico nhìn chung rất thân thiện, thích giao lưu, nhưng ông của anh thì không. Ông rất kiêu hãnh và xa cách, dữ dằn khi bị đụng chạm. Người ta bảo rằng ông thuộc dòng dõi người Aztec. Tất nhiên có hàng ngàn người như thế, hay họ tự nhận mình như thế.

Abuelo của anh không bao giờ nói điều gì, nhưng những người khác thì bảo vậy. Đó là cách họ giải thích về ông. Và đến lượt Diaz, đó cũng là cách họ giải thích về anh.

Diaz đã cố không gây rắc rối gì. Ở trường học, cả Mỹ và Mexico, anh đều đạt điểm tốt. Anh không nghịch ngợm. Anh không hút thuốc,

không uống rượu, nhưng đó không phải bởi bất kỳ trách nhiệm xã hội nào, mà là bởi anh xem chúng như những thứ mềm yếu và gây xao lãng.

Anh thích sống ở Mexico. Bất kể khi nào tới thăm mẹ ở Mỹ, anh đều cảm thấy ngọt ngào. Anh cũng chẳng thăm mẹ thường xuyên cho lắm; bà quá bận

rộn với những cuộc giao du của mình, với việc tìm một ông chồng khác. Bố của Diaz đã là chồng thứ ba của bà, và anh không chắc họ có từng làm đám cưới hay chưa. Nếu có thì chắc cũng không phải là ở nhà thờ, bởi vì đến lúc Diaz tới sống với bố, ông đã có một bà vợ khác và bốn đứa con.

Năm Diaz mười bốn

tuổi, mẹ anh đòi anh lại. Bà nói muốn anh lấy bằng ở Mỹ, và anh đã làm thế. Bà đổi chỗ ở thường xuyên đến nỗi anh học tới sáu trường trong bốn năm cuối thời niên thiếu, nhưng anh vẫn tốt nghiệp. Anh không hèn hò; bọn con gái mới lớn có thân hình tuyệt thật đấy, nhưng tính cách của họ làm anh chán nản. Diaz nghĩ có lẽ anh là người duy nhất

trong lớp còn trong trắng. Đến tận năm hai mươi tuổi anh mới quan hệ lần đầu, và kể từ đó anh chỉ ở với vài người đàn bà. Tình dục cũng hay ho, nhưng nó đòi hỏi anh phải tự nguyện lâm vào tình trạng dễ bị tấn công, và anh khó mà chấp nhận được chuyện đó. Không chỉ thế, phụ nữ có xu hướng sợ anh. Anh cố không bao giờ thô bạo,

nhưng sự mãnh liệt trong ân ái của anh dường như vẫn làm họ sợ.

Diaz có một ý nghĩ hài hước xấu xa là có lẽ nếu anh quan hệ thường xuyên hơn, anh sẽ không có vẻ đói khát đến mức ấy. Nhưng tự mình giải quyết vấn đề đó là tốt nhất, nên anh thường làm thế. Đã mấy năm qua anh chưa gặp người đàn bà

nào đủ hấp dẫn đến mức khiến anh cân nhắc chuyện ngủ với cô ta - cho đến khi anh trông thấy Milla Edge.

Anh thích cách cô di chuyển, quá duyên dáng và uyển chuyển. Cô không đẹp, không phải kiểu đẹp rực rỡ của phụ nữ Mỹ. Khuôn mặt cô khoẻ khoắn, gò má cao, chiếc cằm cứng rắn, hai hàng chân mày và lông mi

sậm màu. Mái tóc dài không quá vai của cô như những cuộn sóng màu nâu sáng với một lọn tóc trắng nổi bật ở phía trước. Khuôn miệng cô đầy nữ tính, mềm mọng và hồng tươi. Và đôi mắt cô... đôi mắt nâu của cô là đôi mắt buồn nhất anh từng thấy.

Đôi mắt ấy khiến anh muốn đặt mình ở giữa cô và

thế giới, và giết bất kỳ kẻ nào gây cho cô thêm đau đớn. Rất nhiều phụ nữ sẽ sụp đổ nếu gặp chuyện tương tự như cô. Thế mà cô lại chiến đấu, không ngừng chiến đấu, bất kể mục đích ấy có vô vọng và việc duy trì nó có khó khăn đến đâu. Lòng dũng cảm ấy khiến Diaz cảm thấy mình hèn mọn hơn bao giờ hết. Đây chính là người phụ nữ mà

anh thực sự muốn tìm hiểu.
Ít nhất là trong một thời
gian.

Đó là nếu anh có thể
giữ cho cô còn sống. Arturo
Pavón là một *chingadera*,
một thằng khốn độc ác. Cô
sẽ đau đớn và suy sụp tinh
thần khi cố tìm kiếm c,
nhưng đó là còn may. Ai
cũng biết rằng Pavón nuôi
lòng thù hận sâu sắc với

ringa đã cào rách mắt hấn. Hấn sẽ vô cùng thích thú được bán cơ thể cô trên chợ đen.

Hiện nay Pavón dính dáng đến việc còn tồi tệ hơn bắt cóc trẻ em rất nhiều, và cái giá phải trả cũng cao hơn. Trước đây nếu bị bắt hấn sẽ phải đi tù; giờ sẽ là án tử hình. Mexico không có án tử hình, nhưng bang

Texas thì có, và từ những gì anh đã tìm hiểu được cho đến nay, băng tội phạm này đặt trụ sở ở El Paso. Pavón có thể sẽ không bị hành quyết, nhưng tên trùm của hắn thì chắc chắn bị. Diaz không biết chính xác luật quốc tế áp dụng thế nào trong trường hợp này, nhưng nếu Pavón bị bắt trên đất Mỹ, anh nghĩ luật của Mỹ sẽ được thực thi.

Anh từng bảo Milla là mình không giết người vì tiền, và một chừng mực nào đó anh đã nói thật. Anh giết người và được trả tiền cho việc đó, nhưng tiền không bao giờ là nguyên nhân. Có những kẻ gây ra tội ác đáng ghê tởm, thế nhưng nếu chúng có lúc nào đó bị đưa ra trước tòa và bị phán có tội, chúng cũng sẽ chỉ bị lĩnh án tù hoặc quản thúc.

Có lẽ Diaz không có tư cách quyết định chuyện sống chết của chúng, và có lẽ anh sẽ phải trả giá sau này, nhưng anh không bao giờ cảm thấy tội tệ sau khi giết người. Một kẻ lạm dụng tình dục trẻ em, một tên hiếp dâm hàng loạt, một tên sát nhân - những kẻ đó không xứng đáng được sống. Vài người cho rằng việc đó cũng biến anh thành kẻ sát nhân,

nhưng anh không cảm thấy mình như vậy. Anh là kẻ hành quyết. Anh có thể sống với điều đó.

Anh sẽ giúp Milla tìm Pavón, bởi vì dù thế nào cô cũng sẽ tiếp tục cố gắng, và ở bên anh cô sẽ an toàn hơn. Nhưng quan trọng hơn, *Pavón* là đầu mối để dẫn tới đầu rắn. Nếu tiếp tục lần theo con cá nhỏ, dần dà anh

sẽ tìm được con cá lớn.

Những xác chết xuất hiện ngày một nhiều ở Juarez và khắp bang Chihuahua. Bản thân việc đó không bất thường, vì có vài vụ do tên sát thủ hàng loạt gây ra. Nhưng ngày càng có nhiều thi thể bị ăn cắp nội tạng được tìm thấy, và nó không giống kiểu hành động cũ. Những

phương pháp giết người khác nhau đã được sử dụng. Vài người bị bắn, vài người bị đâm, vài người bị siết cổ. Trong vài trường hợp kinh khủng, các bộ phận nội tạng rõ ràng đã bị cắt đi trong lúc nạn nhân vẫn còn sống, mặc dù Diaz hy vọng là ít nhất họ đã bất tỉnh khi tiến trình ấy bắt đầu. Nạn nhân có cả nam lẫn nữ, hầu hết là người Mexico, tuy nhiên có

ba người trong số ấy, như Paige Sisk, là khách du lịch. Thi thể của họ được tìm thấy ở những vùng khác nhau của Juarez, bị vứt bỏ một cách cầu t như thể họ không còn giá trị gì nữa. Thế mà không phải vậy.

Một quả tim thì đáng giá bao nhiêu trên chợ đen?

Một lá gan? Hai quả

thận? Hai lá phổi?

Những người có tên trong danh sách được cấy ghép chết dần mỗi ngày trong lúc chờ đợi bộ phận nội tạng phù hợp. Nhưng nếu như vài người trong số này có tiền và không muốn chờ thì sao? Nếu như họ có thể đặt hàng, chẳng hạn một trái tim, từ một người hiến tạng với nhóm máu cụ thể

nào đó thì sao? Nếu như họ
sẵn sàng trả hàng triệu? *Và
nếu như người hiến tặng kia
không chỉ không sẵn lòng, mà
còn chưa chết thì sao?*

Dễ thôi. Hãy làm cho
người hiến tặng đó phải
chết.

Việc của Diaz là tìm ra
kẻ đứng đằng sau chuyện
này, không phải bọn làm

thuê, bọn lính tép riu như Pavón - những kẻ bắt cóc các nạn nhân. Chắc chắn phải có một sào huyết nơi cắt nội tạng và làm lạnh, rồi lập tức được chuyển tới cho người nhận đang chờ, nhưng anh vẫn chưa xác định được vị trí. Cũng có thể anh nhầm: việc cắt rời nội tạng có thể được tiến hành ở bất kỳ chỗ nào thuận tiện nhất vào thời điểm đó.

Còn cần gì hơn là một con dao và ít đá nào?

Bất kể kẻ nào đang làm việc này cũng phải được học hành chút đỉnh, để các nội tạng không bị hỏng. Chưa chắc đã là một bác sĩ, nhưng ít nhất là ai đó có trình độ chuyên môn y tế. Mặc dù vậy Diaz vẫn nghĩ về kẻ vô danh ấy như là “Bác sĩ.” Như thế mọi

chuyện sẽ đơn giản hơn trong đầu óc anh. Bác sĩ có thể là tên cầm đầu; còn ai khác ở vào vị trí tốt hơn để biết về danh sách cấy ghép, ai nằm trong danh sách, và ai có đủ tiền để bí mật thu xếp một bộ phận nội tạng?

Đêm thứ Sáu, phía sau nhà thờ Guadalupe, anh chắc chắn mình đã trông thấy một cuộc luân chuyển

nạn nhân mới. Thậm chí có
khi đó chính là cô Sisk nọ.
Sự xuất hiện của hai người
khác tại nơi ấy đã gây cản
trở, đặc biệt khi người phụ
nữ sắp sửa làm hỏng hết
mọi chuyện bằng cách khơi
mào tấn công. Diaz ngưỡng
mộ lòng gan dạ của cô ta, có
điều anh phải ngăn cô ta lại.
Anh không muốn Pavón và
đồng bọn của hắn biết có ai
đó đang theo dấu chúng;

chúng sẽ trở nên cần trọng hơn, và như thế càng khó lần theo hơn.

Xử lý người phụ nữ đó đã làm anh mất vài giây quý giá, và anh đã mất dấu chúng. Tuy nhiên, anh sẽ có những cơ hội khác với Pavón; chính nạn nhân mới là kẻ không có cơ hội thứ hai.

Anh đã được chỉ điểm về cuộc gặp phía sau nhà thờ. Rồi Milla lại được chỉ điểm là anh sẽ có mặt ở đó. Ai có thể biết rõ hơn là chính người đã báo tin cho anh? Và người đó là kẻ quái nào? Người gọi cho anh là một phụ nữ; còn người gọi cho Milla lại là đàn ông. Có chuyện gì đang xảy ra vậy? Việc cả hai đều được chỉ đến nhà thờ đó cùng một lúc

có phải là ngẫu nhiên
không, hay là cố ý?

Anh không tin vào
những chuyện ngẫu nhiên.
Như thế an toàn hơn.

Chương 11

Lúc Susanna Kasper rí vào lối xe chạy và bấm nút mở cửa ga-ra thì đã gần chín giờ. Trước cả khi cánh cửa trượt mở và chị nhìn thấy chỗ đỗ xe bên cạnh trống không, chị đã biết Rip chưa về nhà, bởi ngôi nhà trát vữa stucco màu kem to lớn tối thui. Lúc nào Rip c

nhà nó cũng sáng bừng lên như trung tâm thành phố.

Giờ đây, hầu như Rip không có mặt ở nhà khi chị về. Và kể cả khi có nhà, anh cũng hiếm lắm mới nói chuyện.

Hai mươi năm hôn nhân đang sắp đi đến hồi kết, và chị không biết làm sao để ngăn việc đó lại. Họ

có quá nhiều điểm chung đến nỗi chị không hiểu nổi tại sao khoảng cách giữa họ lại trượt xa đến thế. Cả hai đều yêu sự nghiệp của mình và đều có mức lương cao. Ngôi nhà của họ là nơi đáng ngưỡng mộ, họ có quỹ hưu trí dồi dào và Rip thoải mái tận hưởng sự thành đạt của họ. Họ thích cùng một bộ phim, một thể loại nhạc; hầu hết mọi lần họ bầu cử cho

cùng một người; thậm chí họ còn thích cùng một đội bóng bầu dục của trường đại học, đội Ohio State Buckeyes. Vậy thì trực trặc là ở đâu?

Susanna đóng cửa ga-ra lại phía sau, đi vào nhà rồi nhập mật mã vào hệ thống báo động. Chị yêu thích giây phút đầu tiên về đến nhà, khi nhìn thấy những

căn phòng thanh nhã, người
thấy mùi sạch sẽ thơm tho
của chúng cùng với hương
hoa khô ngọt ngào xua tan
đi mùi thuốc khử trùng của
bệnh viện trên người chị.
Chị còn yêu hơn nữa nếu
Rip ở đó chờ chị về, nhưng
giờ đây việc đó rất hiếm
hoi.

Nguyên nhân khả dĩ
nhất - thông thường nhất -

là một người phụ nữ khác.
Một nữ y tá, tất nhiên rồi.
Chẳng phải đó là chuyện
muôn thuở hay sao? Một vị
bác sĩ thành đạt đến độ tuổi
trung niên, bắt đầu cảm thấy
kém sức sống, và sức sạo
xung quanh để tìm một
người đàn bà trẻ tuổi
hơn cho đời sống tình dục
của mình khởi sắc. Điểm
khác biệt duy nhất trong
tình cảnh của họ là nếu ly

dị, Rip sẽ không phải trả
cho Susanna tiền cấp
dưỡng, vì nguồn thu nhập
của chị cũng tương đương
với của anh, và dù thế nào
chị cũng sẽ không đòi hỏi
tiền cấp dưỡng. Nhưng
mức sống của anh sẽ đi
xuống vì không còn khoản
lương của chị nữa. Về phần
chị thì chắc chị vẫn ổn; tất
nhiên chị sẽ giữ ngôi nhà và
khăng khăng bắt Rip phải

trả đủ tiền nhà. Ly dị không phải là một nước cờ khôn ngoan đối với Rip.

Nhưng chị không muốn ly dị. Chị yêu Rip. Kể cả sau chừng ấy năm, chị vẫn yêu anh. Anh vui tính, thông minh và nồng nhiệt, và dù nghề bác sĩ gây mê chỉ có mỗi tiếp xúc rất ngắn với bệnh nhân, anh vẫn có thể tạo ra một cuộc chuyện trò

và làm bệnh nhân thư giãn tốt hơn bất kỳ người nào chị biết.

Có lẽ họ nên có con. Khi họ còn trẻ hơn và phải vật lộn trong nghề, đồng thời vẫn phải trả khoản vay thời sinh viên, họ đơn giản là không có cả thời gian lẫn tiền bạc để có con. Đặc biệt là không có tiền; Susanna rùng mình khi nhớ lại mọi

thứ đã thiếu thốn như thế nào, tuyệt vọng như thế nào. Mọi người cứ nghĩ bác sĩ tắm trong tiền bạc, nhưng thực ra không phải, ít nhất là với hầu hết các bác sĩ. Bạn phải mất nhiều năm mới thành một bác sĩ, trong lúc đó vẫn phải vay hết khoản này đến khoản khác để trang trải cho việc học hành, rồi thêm nhiều năm sau nữa để tạo dựng một

danh tiếng tốt trong nghề. Rồi bạn phải vật lộn để trả lương cho nhân viên, y tá, toàn bộ chi phí thuê nhà và dụng cụ thuốc men, thiết bị, bảo hiểm. Đôi khi số tiền nợ chất lên như núi. Nhưng vợ chồng chị đã làm được: trả hết món nợ thời sinh viên, dần dần dư dả và cuối cùng là có đủ tiền để tận hưởng cuộc sống.

Và giờ chị đã gần năm mươi tuổi - quá trễ để có con. Chị đã không có kinh trong gần sáu tháng nay, hơi sớm hơn độ tuổi mãn kinh trung bình một chút, nhưng không phải là quá sớm. Tất nhiên chị đã lịch khám ở chỗ một bác sĩ khác, chỉ để đảm bảo là không có gì trục trặc. Mọi thứ đều bình thường, sức khỏe của chị rất tuyệt vời, nhưng chắc chắn

là chị sắp mãn kinh.

Chị và Rip đã không quan hệ trong vòng... bốn tháng rồi nhỉ? Susanna không chắc lắm. Cũng đã một thời gian. Tất nhiên, bản thân anh cũng đã năm mươi tuổi, và ở tuổi đó người ta chậm chạp dần. Đời sống tình dục của họ lúc đầu khá là thường xuyên, mãn nguyện, và rồi -

chẳng còn gì cả.

Chắc hẳn phải có một người đàn bà khác.

Chị đang ở trong phòng ngủ thay quần áo thì nghe thấy tiếng bíp của hệ thống báo động khi cửa ga-ra bật mở. Rip đã về. Chị không biết nên vui hay nên sợ khi phải gặp mặt anh. Chị chỉ vừa kịp xỏ chân vào ống

quần pijama thì anh đã đi vào phòng, khuôn mặt nhăn nhó và mệt mỏi.

“Anh đã ở đâu đấy?” Susanna cúi kính, mặc dù chị đã định không thềm nói một lời nào. “Đáng lẽ anh phải có mặt ở nhà từ lúc năm giờ chứ?”

“Thế thì có gì khác biệt?” Rip hỏi mà chẳng

buồn lên giọng. “Em cũng có ở nhà đâu.”

“Em muốn biết anh ở đâu, phòng khi có ca cấp cứu.”

Anh cởi áo khoác ra. “Vậy thì em nên kiểm tra các tin nhắn của mình thường xuyên hơn.”

“Em đã kiểm tra tin

nhấn...” Susanna ngừng lời. Chị đã không kiểm tra chúng kể từ lúc rời văn phòng.

“Rõ ràng là không.” Anh bước qua chỗ máy trả lời tự động và bật các tin nhắn. Có hai cuộc gọi nhớ của một người bạn ở xa và một người mời họ tới dự bữa tiệc tối thứ Bảy, rồi đến giọng của Rip nói với chị

rằng đồng nghiệp của anh, Miguel Cardenas, bị mắc phải một loại virus gì đấy và giờ đang nôn thốc nôn tháo, thế nên anh sẽ phải thay vào chỗ anh ta trong một ca cấp cứu.

gần như cảm thấy xấu hổ. Gần như thôi. Chỉ vì lần này Rip vô tội không có nghĩa là tất cả những lần về muộn khác của anh cũng

thế. “Cấp cứu gì thế?”

“Tai nạn xe cộ. Nát khung xương chậu, gãy xương sườn, lưng phổi, tim bầm dập nghiêm trọng.” Anh ngừng lời. “Anh ta chết rồi.”

Giọng Rip cũng mệt mỏi y như vẻ ngoài của anh. Anh xoay cổ và so vai, cố làm giảm bớt những chỗ

đau nhức, giống như anh vẫn thường làm sau một ngày dài ở bệnh viện. “Em đã ở đâu?”

“Việc này việc nọ. Felicia D’Angelo bị ra chú máu, tưởng là cô ấy bị co thắt tử cung nên em đã cho cô ấy nhập viện. Em đã khám cho cô ấy rồi làm vài xét nghiệm. Cô ấy ổn. Bạ gái của anh là ai?”

Rip không hề lỡ một nhịp, thậm chí không buồn ngạc nhiên vì câu hỏi. “Anh không có bạn gái.”

“Tất nhiên là anh không có. Đó là lý do tại sao anh hiếm khi về nhà, tại sao chúng ta không còn ngủ với nhau nữa, tại sao anh cư xử hết như anh không thể chịu đựng nổi việc nói chuyện với em. Bởi cái người bạn

gái mà anh không có này. Đó có phải là một người làm trong văn phòng không? Hay y tá ở bệnh viện?”

Mắt Rip nheo lại khi sự tức giận nổi lên trong đó. “Anh không đi ngủ lang, Suze. Chấm hết.”

“Vậy thì chuyện gì đã xảy ra?” Susanna không

muốn phải cầu xin, không chịu cầu xin, nhưng khoảng cách giữa họ đang giết dần giết mòn chị. “Đó có phải là vì em sắp mãn kinh không?”

“Anh còn không biết thế,” anh nói, và vì lý do gì đó câu này còn gây đau đớn hơn bất kỳ câu nào khác, có nghĩa là anh chú ý đến chị quá ít.

“Nếu không phải thế thì là gì?”

Rip im lặng một lúc lâu rồi nhún vai. “Chỉ là vì giờ đây chúng ta đã là hai người khác nhau. Thế

“*Thế thôi à?*” Dường như Susanna sắp nổ tung vì những cảm xúc chất chứa trong mình; giận dữ, thất vọng và đau đớn hoà lẫn

vào nhau. “Chúng ta là *những con người khác nhau* à? Vậy từ khi nào chúng ta trở nên khác biệt thế? Ai đã thay đổi? Em hay là anh?”

“Chẳng ai cả,” chồng chị khẽ nói. “Đó là vấn đề đấy. Có lẽ ngay từ đầu chúng ta đã khác biệt rồi.”

“Anh có thôi tào lao đi không?” Chị hét lên, co tay

thành năm đấm. “Em không biết có chuyện gì đang xảy ra! Em không biết anh đang nói về cái gì! Tất cả những gì em biết là chúng ta đang đồ võ và việc ấy giết chết em! Vì Chúa, làm ơn nó: thẳng ra đi!”

“Bỏ đi.” Có vẻ như anh hoàn toàn không bị lay chuyển trước cơn giận của chị. “Bỏ qua đi. Anh không

định bỏ em; chúng ta cứ ai làm việc nấy như từ xưa đến nay, giữ cho cuộc sống của chúng ta như cũ.”

“Anh điên à? Làm sao mà như *cũ* được? Làm sao anh có thể hôm nay yêu một người còn hôm sau làm như chúng ta thậm chí chưa từng được giới thiệu với nhau?”

“Được. Anh sẽ nói cho em biết.” Đột nhiên giọng Rip chắt đầy nọc độc. “Anh sẽ nói cho em biết trong vòng hai từ thôi: True Gallagher.”

Susanna loạng choạng lùi một bước, đầu óc trống rỗng. “Cái gì cơ?” Con sốc làm tê liệt ý nghĩ của chị, khiến chị đứng đó, há hốc miệng mà không nói nổi lời

nào. Chắc chắn là không.
Chắc chắn anh không...

Rip không nói gì thêm,
chỉ nhìn chị.

Rồi trí óc chị trở lại
hoạt động với tốc độ điên
cuồng, cứ như sau một tiếng
click thực sự. “Em không
hẹn hò với True Gallagher
Anh nghĩ *em* đang lảng
nhãng với anh ta ư? Lạy

Chúa, Rip, em đang cố gár
ghép anh ta với Milla mà!”

iều gì đó chuyển động
trong mắt Rip, lướt qua
khuôn mặt anh, nhanh đến
nỗi chỉ không thể đọc được.
“Hãy để Milla được yên,”
anh nói cộc lốc. “Cô ấy
xứng đáng với người tốt
hơn anh ta nhiều.”

“Sao anh phải ác cảm

với True như thế? Anh ta đã làm gì anh nào? Em thề, em *hứa* với anh, em không lừa dối anh để dấn dúi với bất kỳ ai và chắc chắn không phải với anh ta!” Chị cô nghĩ về những lần nói chuyện với True ở nơi công cộng, mà thực ra là không nhiều lắm, cố nghĩ về bất kỳ điều gì họ đã nói hay làm để có thể cho người xung quanh ấn tượng là họ đang

dan díu với nhau.

“Anh không tin em,”
Rip nói. “Và hãy bỏ qua
chuyện này đi.”

Anh quay gót rời khỏi
phòng và Susanna biết rằng
anh sẽ không còn ngủ chung
phòng với chị nữa. Cho đến
giờ ít nhất họ còn làm việc
đó, mặc dù mỗi người ngủ
một bên giường, và ngay cả

một bàn tay cũng nhắc
quyết không lạc vào ranh
giới trung lập giữa họ.

Susanna muốn cười phá
lên. Chị muốn khóc. Chị
muốn ném cái gì đó; chị
muốn đánh cái gì đó; chị
muốn đánh Rip vì anh là
một tên khốn thối tha. Anh
là tên khốn bởi vì trong biết
bao nhiêu nguyên nhân, hoá
ra là anh đang ghen.

Chị không thể tin được mình chung hững với lý do này đến thế. Trong khi chị nghi ngờ anh ngoại tình, anh cũng nghi ngờ chị y như vậy. Chị biết là mình không lãng nhãng. Trừ khi Rip âm mưu buộc tội chị để đánh lạc hướng chị, cả anh cũng chẳng có gì cả.

Vậy là hôn nhân của chị còn chưa đến hồi kết. Nó

chỉ đang trải qua thời gian khó khăn. Nếu chị cứ kiên trì, mọi chuyện dần dà sẽ trôi chảy và anh sẽ nhận ra là mình đã hoàn toàn lầm lẫn, rồi họ sẽ vẫn hồi được tình cảm nồng ấm khi xưa. Cho đến lúc đó, chị sẽ phải hết sức cẩn thận.

Không dùng điện thoại bàn, Susanna lấy điện thoại di động ra khỏi túi xách,

đóng cửa phòng ngủ và đi vào phòng tắm, đóng luôn cả cửa phòng này. Lúc đó chị mới bấm số của True.

“Rip nghĩ chúng ta đang đan díu với nhau,” chị thì thào vào điện thoại khi anh ta bắt máy. “Anh ấy đã ng lắmlắm.”

“Vậy thì hãy xoa dịu đám lông xù của anh ta đi.

Chúng ta không thể để cho anh ta làm điều gì ngu ngốc kiểu như là bám theo chị.”

“Tôi biết. Tôi đã bảo anh ấy là tôi đang cố gán ghép anh với Milla, nhưng anh ấy bực đến nỗi ghét luôn cả ý tưởng ấy.”

“Cứ chối quanh với anh ta đi. Chị có tiến triển gì cho Milla không?”

“Có lẽ là không. Anh biết cô ấy ngang bướng thế nào trong những chuyện liên quan đến tổ chức của mình rồi đó. Cô ấy e là nếu hẹn hò với anh, cô ấy sẽ mất một đồng đô la tài trợ của một bà già nào đó, người cho rằng việc cô ấy hẹn hò với một nhà bảo trợ là không hay lắm.”

“Phải, cô ta cũng nói

với tôi như thế. Mặc dù vậy cứ tác động đi. Tôi không muốn ép người quá mà biến mình thành kẻ đáng ghét.”

“Tôi sẽ cố hết sức. Với lịch làm việc của chúng tôi, đôi khi gặp nhau chuyện phiếm cũng quá khó khăn.”

“Vậy thì hãy tạo cơ hội đi. Nhỡ đâu đột nhiên cô ta

bắt gặp thông tin nào không nên có. Tôi cần phải biết làm sao cô ta có được nó, và biết mọi động thái của cô ta trước khi cô ta thực hiện một việc gì. Tôi không thể làm việc đó nếu không gần gũi với cô ta.”

“Biết rồi, biết rồi. Như tôi đã nói, tôi sẽ cố hết sức. Tôi không thể vịn tay cô ấy mà ép cô ấy đi chơi với anh

được.”

“Sao lại không?” Giọng True có vẻ hài hước. “Hãy mời cô ta đi ăn tối với chị và Rip, và tôi sẽ vô tình xuất hiện? Nghe thế nào?”

“Tôi không biết liệu tôi có thể khiến Rip làm bất kỳ việc gì vào lúc này không. Tôi sẽ cố thuyết phục anh ấy.”

“Chị làm đi, và làm cho tử tế vào.” Anh ta nói rồi cúp máy- Susanna cũng tắt di động của mình.

Chị hít một hơi dài. Chà, kế hoạch nghe thì đơn giản đấy: quyến rũ chồng mình. Nhưng thực hiện kế hoạch thì quả là gian nan.

Chương 12

Một tuần trôi qua mà Milla không nghe được tin gì từ cả True lẫn Diaz. Dĩ nhiên cô đã biết mình lầm trong việc tưởng Diaz có dính dáng đến vụ bắt cóc Justin, nhưng cô vẫn mong True ít nhất cũng gọi đến báo là anh ta chẳng có tin gì mới.

Lúc nào cô cũng cảm thấy nhấp nhô, hy vọng nhìn thấy Diaz mỗi lần rẽ vào đâu đó hay mở cánh cửa nào đó. Đôi khi cô có cảm giác đang bị theo dõi và lập tức nhìn quanh, nhưng thực tình nếu anh ta có ở gần đó cô cũng không bao giờ trông thấy. Mà sao anh ta lại phải theo cô nhỉ? Có lẽ anh ta đang ở đâu đó bên Mexico, làm việc gì đó

của anh ta, cả hợp pháp lẫn bất hợp pháp.

Đáng lẽ anh ta đi rồi cô phải thấy thư thái hơn mới phải. Bất kể khi nào người đàn ông này lại gần, mọi giác quan của Milla lại cảnh giác cao độ, như thể cô đang đứng trước một con thú chưa thuần hản mà cô không thể tin cậy tuyệt đối. Nhưng khi anh ta không ở

đây và cảm giác nguy hiểm qua đi, sự phòng bị của cô rớt xuống và đôi khi cô thấy mờ mắt vì một thoáng ham muốn âm ỉ.

Thật là điên rồ. Cô đã từng bị những người đàn ông khác hấp dẫn kể từ sau David. Cô cũng nhận thức được có chút hấp dẫn giữa mình và True Gallagher, mặc dù những lý do khiến

cô không thuận theo nó vẫn
vẹn nguyên và cô chẳng hề
mảy may thay đổi tâm ý.
Tuy nhiên, hấp lực về mặt
thể xác với Diaz lại đáng
báo động. Anh ta là người
đàn ông *kém* an toàn nhất
mà cô từng gặp, lại còn có
thể cực kỳ bạo lực nữa. Cô
chỉ mới nếm thử tí chút vào
cái đêm bị anh ta đánh gục
ở Guadalupe, nhưng cô có
thể đọc được điều đó trong

mắt anh ta, trong phản ứng của những người nghe thấy tên hay có bất kỳ mối quan hệ nào đó với anh ta.

Cô hẳn là đồ ngốc mới nghĩ đến bất kỳ điều gì khác ngoài mối quan hệ công việc với anh ta - nếu như anh ta có khả năng có một mối quan hệ. Tình dục thì có, nhưng mối quan hệ thì không. Việc đó đòi hỏi phải

có một ràng buộc về tình cảm mà cô không nghĩ là anh ta muốn có, hay thậm chí là có khả năng thiết lập. Hơn nữa, cô có thực sự muốn lên giường với một người mà cô gần như là sợ không?

Có lẽ, *nhưng chỉ một lần*, khao khát trong cô thì thầm, nó nói lên việc cô đã thực sự bị cám dỗ như thế

nào, bởi vì trước đây cô chưa từng gặp khó khăn khi phải kiềm chế bản thân nếu việc đó ảnh hưởng tới cuộc tìm kiếm Justin. Diaz là cc hội tốt nhất cô từng có để biết được chuyện gì đã xảy ra với con trai, và cô không dám để bất kỳ điều gì phá hỏng mọi chuyện.

Một khi đã thừa nhận sự hấp dẫn nguy hiểm anh

ta gây cho cô, Milla lại càng
hồi hộp hơn khi chờ anh ta
xuất hiện theo cái cách bất
thình lình của mình. Một
phần trong cô cái phần nữ
tính sâu xa khao khát một
bàn tay đàn ông mạnh mẽ,
muốn biết ham muốn ấy là
với bản thân anh ta, hay đó
chỉ là tưởng tượng của cô vì
cảm giác an toàn khi anh ta
hiện diện. Tuy nhiên, phần
lý trí trong cô lại tự hỏi liệu

cô có thể kiểm chế phản ứng của mình và không để anh ta trông thấy dấu hiệu quan tâm nhỏ nhất từ cô hay không? Trước khả năng nhận biết chính xác môi trường xung quanh và cái cách quan sát mọi người tỉ mỉ của anh ta, cô sẽ phải cân trọng gấp đôi.

Sau khi anh ta tìm được Pavón cho cô, có lẽ...

Không. Cô không được để mình nghĩ đến điều đó. Cô không thể cứ treo lơ lửng cái khả năng đó như một điều hấp dẫn thường trực, một phần thưởng ở cuối con đường. Cô phải đóng băng những phản ứng nhục dục của mình và chỉ tập trung vào một điều duy nhất: Justin. Mỗi quan hệ duy nhất cô cho phép mình có với những người đàn ông

không đủ sức khơi gợi đam mê của cô, để lúc nào cô cũng hoàn toàn kiểm soát bản thân. Cô có thể và đã gạt họ xuống hàng thứ yếu mà không cần suy nghĩ. Nhưng cô e là mình sẽ không thể làm thế với Diaz.

Do cô quá căng thẳng, nên khi Susanna vô tình bắt gặp một buổi tối cô rảnh rang và mời cô ra ngoài ăn

tối với vợ chồng họ, Milla đã vui mừng chớp lấy cơ hội được tạm thời tránh xa khỏi mớ ý nghĩ của mình. Thông thường cô thích tận hưởng thời gian rảnh rỗi hiếm có này tại nhà, nhưng cô cảm thấy như chuyện gì đó rất tệ sắp xảy ra và sự căng thẳng thần kinh đang làm cô phát điên.

Quyết tâm hưởng thụ

buổi tối, cô mặc một trong những bộ váy yêu thích nhất, một chiếc váy không tay bằng lụa màu kem với phần chân váy mềm rũ phất phơ quanh đầu gối mỗi khi cô bước đi. Mặc dù cơn mưa đã giảm bớt phần nào cái nóng, nhưng bình thường ở El Paso vào tháng Tám vẫn còn oi ả, và chiếc váy trông mát mẻ tuyệt vời.

Rip và Susanna tới đón cô. Cô đã đề nghị để mình tự lái xe và sẽ gặp họ ở nhà hàng, nhưng Rip luôn muốn bảo vệ cô kể từ ngày Justin bị bắt cóc. Gần như lúc nào anh cũng đòi đón cô và đảm bảo chắc chắn cô về nhà an toàn mỗi khi đi ăn tối với họ.

“Xin chào,” anh nói, mỉm cười với cô. “Váy điệu

quá.”

“Cám ơn anh.” Cô đáp lại nụ cười của anh. “Thỉnh thoảng ăn mặc diện mà không phải phát biểu cũng hay.”

“Em làm chuyện này mãi rồi.” Anh mở cánh cửa hành khách cho cô và cô chui vào trong. Khi đã ngồi sau vô lăng anh nói, “Chẳng

lẽ không còn ai khác ở *Đội tìm kiếm* làm nhiệm vụ PR được à?”

“Em ước được như thế lắm. Nhưng tất cả mọi người đều gắn khuôn mặt em với những trẻ em bị mất tích, vì thế nên họ đòi nghe em nói.”

“Nhưng em cần có cuộc sống của chính mình,”

Susanna nói, quay đầu lại từ ghế trước để nhìn cô bằng đôi mắt u buồn.

“Em có một cuộc sống đấy chứ,” Milla nói. “Nó chính là đây. Đây là điều em đã chọn.”

“Hoặc là điều đã được chọn cho em. Em không cần phải tiếp tục nữa, em biết đấy. Em chỉ cần làm công

việc gây quỹ thôi. Sự căng thẳng mà em đang phải chịu...” Susanna “Chị không biết làm sao mà em duy trì được lâu đến thế, ít nhất em cũng phải nghỉ phép định kỳ chứ.”

“Chưa được đâu,” Milla nói. Chưa, cho đến khi cô tìm được Justin.

Susanna thở dài. “Ít

nhất cũng đi khám thường xuyên và uống vitamin nhé. Các loại vitamin uống trước khi sinh sẽ rất tốt với em, vì em bị căng thẳng quá mà.”

“Vâng, mẹ ạ,” Millie nhại giọng bọn trẻ con làm cho cả Rip và Susanna đều cười. Nhưng vitamin đúng là một ý hay. Trong lúc cô có cảm giác bước đột phá có thể đến bất kỳ ngày nào,

cô không muốn bị ốm. Cô cần phải sẵn sàng, cần phải thật khỏe mạnh.

Susanna thôi không cần nhằn nữa và họ bắt đầu nói về những người bạn chung, trao đổi vài chuyện phiếm. Rip bình luận vài câu, nhưng chẳng bao lâu Milla nhận ra hôm nay anh dường như khang khác. Giọng nói và nụ cười của anh vẫn ấm

áp khi nói chuyện với cô, nhưng giữa anh và Susanna có một sự căng thẳng gần như sờ thấy được. Rõ ràng là họ đã cãi nhau, việc đó làm cô thấy không thoải mái. Thà họ hủy cuộc hẹn còn hơn là ép buộc cô và chính họ phải ngồi ăn một bữa tối cứng ngắt, ngượng nghịu, nhưng giờ thì cô đã há miệng mắc quai rồi.

Nhà hàng họ chọn khá là sang trọng, thực ra nó là một trong những quán ruột của Milla, bởi ở đó có món nướng tuyệt vời. Cô chọn cá hồi nướng trên củi tuyệt tùng và chuẩn bị trải qua buổi tối với những câu chuyện nhỏ không ngọt. Cô có thể giữ cho bữa ăn diễn ra tự nhiên, kể cả khi hai người họ không thể chịu nổi nhau.

Bữa ăn kéo dài nhưng cuối cùng họ đã gần ăn xong và chỉ vừa mới gọi cà phê thì Milla cảm thấy ai đó đứng sau mình. Cô ngược lên và bắt gặp khuôn mặt sẵn chắc, phong trần của True Gallagher. “True!” cô và Susanna cùng thốt lên. Cô bắt cái nhìn nghi hoặc vào bạn mình. Có phải Susanna đã sắp đặt chuyện này không?

“Tôi vừa quay sang đây thì chợt trông thấy cô,” anh ta nói, đặt tay lên lưng ghế của Milla và chạm vào bả vai cô. “Susanna, Rip, hai người khoẻ không? Tệ quá, tôi không trông thấy mọi người sớm hơn, nếu không chúng ta có thể ăn tối cùng nhau rồi.

“Chúng tôi khoẻ,” Susanna nói, mỉm cười.

“Làm việc quá sức, như mọi khi. Anh thì sao?”

“Cũng vậy thôi.”

“Chúng tôi chỉ vừa mới gọi cà phê; nếu không vội sao không ngồi cùng chúng tôi nhỉ?”

“Cảm ơn chị, tôi sẽ ngồi lại.” Anh ta đặt thân hình cao to của mình vào chiếc

ghế trống giữa Milla và Susanna rồi nhìn Milla đản đui. “Đạo này tôi không gặp cô; cô có gì mới không? Trông cô...”

“Nếu anh nói ‘mệt mỏi’, tôi sẽ đản anh đấ,” cô cứng rắn nói.

Anh ta cười toe. “Tôi chỉ định nói là trông cô tuyệt lắm thôi.”

“Ừm.” Cô không bị thuyết phục. “Và không, chẳng có chuyện gì mới cả. Đi tìm những người mất tích, cố gắng xin thêm tiền. Tôi đã tìm được một nhà bảo trợ mới ở Dallas, một công ty phần mềm.”

True nói: “Tốt đấy.”

Rip không đóng góp

câu nào vào cuộc trò chuyện, thậm chí còn không chào True. Milla liếc nhìn anh và thấy khuôn mặt anh mất hết vẻ ấm áp thường có; ánh mắt anh tối sầm khiến cô nhớ tới Diaz.

Chết tiệt. Cô đi chơi với ý định quên Diaz chứ không phải để nhớ về anh ta. Nhưng có chuyện gì với Rip vậy? Bình thường anh là

một người rất thân thiện.
True đã làm gì đến nỗi bị
anh ghét bỏ như thế?

Một tiếng bíp bỗng
nhiên vang lên từ trong túi
Susanna. Chị rên lên. “Ít
nhất tôi cũng được ăn
xong.” Chị lôi máy nhắn tin
ra và liếc nhìn dòng tin
nhắn. “Bệnh viện gọi. Tôi đi
gọi điện một chút nhé, rồi sẽ
trở lại ngay.” Nói vội vã đi

ra cửa.

“Đối với một bác sĩ thì tin nhắn không bao giờ là điềm lành cả,” True nói. Tay anh ta lại một lần nữa đặt trên lưng ghế của Milla, ngón tay cái khẽ xoa vai cô trước khi anh ta có vẻ như nhận ra và rút tay lại đúng chỗ của mình. Hoặc có lẽ anh ta cố tình làm việc đó một cách vụng trộm và

không muốn cho cô thời gian để tránh đi.

Cầm Rip siết lại, anh không nói gì với câu bình luận của True. Thay vì ngồ: đó im lặng cho đến khi Susanna quay lại, Milla hỏi “Anh có tìm thêm được thông tin gì cho tôi không?” Nếu cô không hỏi, anh ta sẽ thấy tò mò.

“Vẫn không có gì cả.
Tôi e đó là một ngõ cụt.”

“Thông tin về cái gì?”
Đột nhiên Rip hỏi, và mặc
dù câu hỏi thô lỗ không
giống tính cách của anh,
Milla nhận ra là mình cũng
bất lịch sự khi đã loại anh
khỏi câu chuyện.

“Em nghĩ là rất cuộc
mình đã tìm được một cái

tên liên quan đến vụ bắt cóc và nhờ True kiểm tra xem sao.” Cô không cần phải nói rõ vụ bắt cóc nào, kể cả khi *Đội tìm kiếm* liên quan đến rất nhiều vụ. Cái ngày kinh khủng ấy vẫn luôn là một điều chung cho tất cả bọn họ.

Rip thậm chí không liếc nhìn True. “Sao không yêu cầu cảnh sát kiểm tra? Em

biết họ sẽ làm việc đó cho em mà?”

“Em biết, nhưng Tru có những mối quan hệ ở cả bên kia biên giới...”

Susanna trở lại, khuôn mặt chị căng thẳng khi chen ngang họ. “Tôi xin lỗi, tôi phải đi. Felicia D’Angelo bị sốt và huyết áp tăng. Cô ấy mới mang thai được hai

mười tuần. Tôi phải tới bệnh viện.”

“Bệnh viện nào?” Rip hỏi vì chị có quyền ưu tiên ở hai bệnh viện.

Chị bảo với chồng rồi cúi xuống hôn má anh, lờ đi cái cách anh cứng người lại. “Em sẽ lấy xe đi. Anh bắt taxi nhé?”

“Khỏi phiền bắt taxi,”
True nói, nhìn từ Milla sang
Rip. “Tôi có thể đưa cả hai
về nhà.”

“Không, thế phiền hà
quá,” Milla nói. “Chúng tôi
sống ở hai đầu thành phố
mà.”

“Tôi biết. Không sao
cả.”

Rip nói: “Chúng tôi sẽ gọi xe. Tôi muốn trông thấy Milla về đến nhà an toàn, vì vậy tôi sẽ gọi một chiếc taxi đưa cô ấy về trước rồi đến lượt tôi.”

“Thật là lố...” Susanna định nói, nhưng chị ngăn mình lại và dành cho Rip một cái nhìn chán nản khiến Milla nghĩ đúng thật mình đã bị gài bẫy. “Thôi được

rồi. Anh thích sắp xếp thế nào cũng được. Em phải đi đây; hy vọng là được gặp lại anh đêm nay.” Chị chộp lấy túi của mình rồi vội vã đi ra cửa.

Người bồi bàn mang cà phê ra và Milla ngồi một cách không thoải mái giữa hai người đàn ông trong lúc uống cốc của mình, cả hai đều chẳng buồn nhìn đến

cốc của họ và cuộc tranh giành cô trong phép lịch sự vẫn tiếp diễn. True quyết tâm đưa cô về; Rip cũng quyết tâm không cho anh ta làm thế. Cô trông thấy sự kiềm chế của Rip sắp đến giới hạn nên quyết định chen vào.

“Nào nào,” cô bình tĩnh nói. “Chẳng ai trong hai người hỏi tôi muốn gì cả.”

Cả hai lập tức quay sang cô, khuôn mặt Rip tỏ vẻ hơi hồi lỗi. “Xin lỗi. Chắc em có cảm giác mình như khúc xương chạc nhỉ?”

“Hơi hơi.” Cô mỉm cười với anh, bởi cô biết anh sẽ không thích điều cô sắp nói. “Em cần nói chuyện với True, vì thế em sẽ đi với anh ấy.”

Cô đã đúng; Rip không thích thế chút nào, mặc dù anh đủ lịch sự để không tranh cãi một khi cô đã đưa ra quyết định.

Theo ý em vậy,” Rip nói khi người bồi mang mấy hoá đơn của họ đến, anh lấy thẻ tín dụng ra khỏi ví, đặt nó lên một trong số chúng. True chuẩn bị cầm lấy hoá đơn của Milla thì bị cô ngăn

lại bằng một cú lườm. Cô đặt vài tờ tiền lên tờ hoá đơn.

Rip yêu cầu người bồi bàn gọi cho anh một chiếc taxi.

“Hãng taxi nói sẽ có xe trong vòng mười phút nữa,” người bồi bàn nói khi anh ta trở lại.

“Bọn em sẽ đợi,” Milla nói nhưng Rip lắc đầu.

“Không, cứ đi đi. Chỉ có vài phút thôi mà. Anh sẽ uống nốt chỗ cà phê trong lúc chờ.” Anh đứng dậy hôn lên má cô “Lâu lắm rồi chúng ta mới ăn tối với nhau. Đừng làm người xa lạ nhé.”

Milla cười khúc khích.

“Cứ như là thời gian biểu của anh và Susanna khá hơn của em ấy.”

“Đúng thế thật. Đi về cẩn thận nhé.” Anh gật đầu chào True rồi ngồi lại khi cô và True rời khỏi nhà hàng.

“Xe tôi ở hướng này,” anh ta nói, chỉ về bên trái và khẽ hướng cô sang đó bằng cách đặt tay lên lưng cô.

“Tôi có cảm giác Rip không thích tôi.”

Cô âm ừ cho qua chuyện và chờ đến khi họ ở trong chiếc Lincold Navigator màu bạc của True mới nói, “Tôi cũng không vui vẻ lắm đâu. Tôi không thích bị điều khiển hay dẫn dắt.”

True ngồi im lặng một

lúc, chìa khoá trong tay. Cuối cùng anh ta nói, “Để thấy đến thế cơ à?” trong lúc tra chìa vào ổ và khởi động máy.

“Khá là dễ.” Nếu Tru chối rằng việc anh ta ở đó không được sắp đặt trước, cô có thể sẽ tin anh ta, nhưng cô tôn trọng anh ta vì đã không cố lảng tránh sự thật. Cô chợt nhớ ra một

điều khác và hỏi, “Làm sao anh biết tôi sống ở đâu?”

“Tôi không biết chính xác. Tôi chỉ biết cô sống ở khu Westside, vì tôi đã hỏi Susanna. Địa chỉ của cô là gì?”

Cô nói và anh ta gật đầu. “Tôi biết đường rồi.” True là người gốc El Paso nên biết rõ đường trong

thành phố.

“Tin nhắn gọi Susanna có phải là thật không?”

Anh ta nhún vai. “Theo tôi biết thì có. Dù thế nào tôi cũng đã định sẽ đưa cô về.”

“Những gì tôi nói là thật lòng đấy, True. Tôi sẽ không hẹn hò với anh. Tôi cảm kích việc anh đưa tôi

về, nhưng chỉ có thể thôi.”

Xe cộ trên đường khá thừa thớt. Milla nhìn những ngọn đèn đường hắt bóng lên mặt True, nhìn nét mặt anh ta cứng lại và những ngón tay anh ta gõ gõ trên vô lăng. “Em đâu cần phải chôn sống mình,” cuối cùng anh ta nói, giọng tràn đầy thất vọng. “Chúa biết, tôi hiểu vì sao em như thế,

nhưng không nhất thiết phải sống như vậy. Em có thể vừa tìm kiếm con trai vừa sống cho chính mình. Em đã đóng chặt cảm xúc của mình lại; không để cho ai bước vào...”

“Bởi vì bắt người khác phải trông đợi vào thứ tôi không sẵn lòng cho đi thì thật không công bằng,” cô cắt ngang. “Tôi sẽ không

cho anh dù chỉ một phút trong quỹ thời gian của mình nếu tôi nghĩ rằng phút ấy có thể giúp tôi tìm được thông tin liên quan tới Justin.”

“Em vẫn có thời gian ăn tối với Susanna và Rip đây thôi.”

“Anh biết là mối quan hệ đó khác với thứ mà anh

đang nói tới. Nếu tôi phải hủy cuộc hẹn vào phút chót vì cần đi gặp ai đó thì họ sẽ không buồn. Giữa chúng tôi là tình bạn, nhưng cuộc sống của chúng tôi chỉ giao nhau lúc này lúc khác chứ không cuốn vào nhau hoàn toàn.”

“Ý em là chúng ta thậm chí không thể làm bạn?”

Cô khịt mũi. “Cứ làm như tôi tin đó là những gì anh muốn ấy.”

Dù khó chịu, anh ta vẫn cười toe. “Chết tiệt, em chì thật đấy. Nhưng tôi thích thách thức.”

“Tôi không thách thức anh. Đây không phải là một trò chơi giành lợi thế. Tôi rất bực vì anh đang đặt tôi

đúng vào cái vị trí mà tôi luôn muốn tránh. Nếu tôi không hẹn hò với anh, anh sẽ không thích; nhưng nếu tôi hẹn hò với anh mà không đặt anh lên hàng đầu, anh cũng sẽ không thích. Đúng là một tình huống kiểu gì cũng thua.”

Cầm anh ta siết lại. “Thế nếu tôi hứa sẽ giúp em tìm con trai thì sao? Nếu tôi

cũng đi cùng em trong lúc em đuổi theo bất kể lời đồn nào nghe được thì sao? Em đang phải đối mặt với bọn chó sói và những tên khốn gian xảo như thế, em sẽ cần sự bảo vệ.”

“Tôi không bao giờ đi gặp ai một mình.” Milla nhìn chăm chăm qua kính chắn gió. Chưa đầy hai tuần trước cô sẵn sàng vô lấy bất

kỳ cơ hội nào để có được sự trợ giúp của anh ta, nhưng đó là trước khi cô gặp Diaz. Dù anh ta có nhiều tiền và nhiều quan hệ đến thế nào, cô không nghĩ True có thể tìm Pavón hiệu quả bằng Diaz. Có lẽ cô đã sai. Có lẽ cô đang phạm phải lỗi lầm lớn nhất đời, nhưng cô đã lựa chọn và cô sẽ theo đến cùng, bất chấp hiểm nguy của lựa chọn ấy có rõ ràng

đến thế nào.

Anh ta thăm chửi thế rồi nói: “Nếu đảng nào em cũng phải chọn lấy ai đó, tại sao người ấy không thể là tôi?”

“Bởi vì anh còn có hệ lụy đi kèm. Nói thật đi: anh có ngừng bảo trợ cho *Đội tìm kiếm* nếu tôi từ chối hẹn hò với anh không?”

True lùi lại như thể cô vừa tát anh ta. “Trời đất, không!”

“VẬY câu trả lời cuối cùng của tôi là không.”

Hai tay True siết chặt vô lăng, nhưng anh ta không nói thêm nào cho đến khi rẽ vào phố nhà cô. “Nhà em là nhà nào?”

Milla chỉ cho anh ta căn hộ của mình, căn cuối cùng bên tay trái, và anh ta đưa xe vào lối xe chạy ngắn, đèn pha chiếu loang loáng trên cửa trước nhà cô.

“Cảm ơn vì đã đưa tôi về,” cô nói khi tháo dây an toàn và mở cửa.

True cho xe đỗ lại và ra khỏi chiếc SUV to lớn

nhưng anh ta không đủ nhanh để đi vòng quanh xe mở cửa cho cô. Bàn tay anh ta nắm lấy khuỷu tay cô khi anh ta đi bộ cùng cô đến cửa trước.

“Được rồi,” đột nhiên anh ta nói. “Tôi sẽ ngừng chuyện này lại. Nhưng nếu em cần gì thì hãy gọi tôi. Bất kể ngày hay đêm. Tôi nói thật đấy. Không có hệ

lụy gì đâu.”

Lời đề nghị làm Millie cảm động, cô ngược lên mỉm cười với anh ta. “Cảm ơn anh.”

True nhìn đăm đăm xuống cô; và trước khi cô có thể lùi lại, cô đã ở trong vòng tay anh ta. Bất chấp đôi giày hơn bảy phân của cô, anh ta vẫn cao hơn cô

khoảng mười lăm phân, và khi anh ta cúi xuống, cô cảm thấy bị áp đảo hoàn toàn. Bàn tay anh ta xò rộng trên lưng cô, miệng anh ta phủ lên miệng cô.

Milla đặt cả hai tay lên vai anh ta và đẩy mạnh, cố bật người ra khỏi anh ta. Trong những tình huống khác, có lẽ cô đã thích nụ hôn này, có khi còn đáp lại.

Anh ta rất biết cách hôn; khuôn miệng ấm áp, hơi thở dễ chịu, lưỡi treu đùa một cách thân mật nhưng không chiếm đoạt. Ở nơi hông cô đang dựa sát vào người anh ta, cô cảm thấy vật ấy cứng dần lên.

Cô vùng ra khỏi anh ta và đẩy mạnh hơn; anh ta thả hai tay xuống rồi lùi lại.

“Anh vừa nói anh sẽ ngừng lại cơ mà?” Cô giận dữ.

“Tôi đang ngừng lại đây.” Khuôn mặt anh ta rắn đanh, hai mắt nheo lại. “Nhưng tôi muốn nếm vị của em, và tôi muốn em biết vị của tôi. Nếu em đổi ý, em chỉ cần nói cho tôi biết.”

Kiểu kiêu ngạo đàn ông

ấy không phải là không hấp dẫn, nhưng sự mãnh liệt của anh ta khiến Milla lo ngại và cô chẳng hề muốn dùng dằng ở đây chút nào. Cô lấy chìa khoá nhà ra và mở cửa. “Tạm biệt,” cô vừa nói vừa bước vào trong, rồi đóng cửa và khoá ngay lại chỉ trong một chuyển động.

Milla thấy bắn loạn đến nỗi phải mất một lúc mới

nhận ra đèn không bật. Cô
cứng đờ người, và trong
bóng tối bủa vây cô nhận ra
mình không ở một mình.

Chương 13

Thay vì đi về nhà, Rip bảo taxi đưa anh đến bệnh viện. Ra khỏi taxi, anh kiểm tra bãi đỗ xe bệnh viện và không ngạc nhiên khi chẳng thấy xe mình đâu. Anh thất vọng, nhưng không ngạc nhiên. Tuy vậy, Rip vẫn cài thẻ nhân viên của mình lên áo và đi vào khoa cấp cứu.

“Felicia D’Angelo có nhập viện không?” anh hỏi tiếp tân, cô này liền kiểm tra máy tính.

“Không, thưa bác sĩ, chỉ có Ramon D’Angelo chứ không có Felicia nào cả.”

Chỉ để chắc ăn, Rip bác taxi đưa anh tới bệnh viện còn lại mà Susanna được

quyền ưu tiên, ô tô của anh không có trong bãi đỗ, và cũng chẳng có Felicia D'Angelo nào nhập viện.

Anh ước rằng Susanna có ở nhà khi anh về, rằng tin nhắn giả và câu chuyện bịa vợ mình dựng lên chỉ là nhằm gán ghép Milla và Gallagher lại với nhau. Bất chấp mọi chuyện, anh vẫn nuôi hy vọng.

Nhưng khi Rip về nhà, các cửa sổ đều tối om. Anh trả tay lái xe taxi hậu hỹ rồi rảo bước trên vỉa hè và mở khoá cửa trước, vô thức bật hệ thống báo động và gạt công tắc đèn.

Anh tự hỏi Susanna sẽ bịa ra câu chuyện gì khi về nhà. Anh tự hỏi chị đang ở đâu. Và anh tự hỏi mình sẽ phải làm cái quái gì.

True có thể còn chưa vào trong xe; có thể anh ta sẽ nghe thấy tiếng kêu của cô -ý nghĩ ấy cháy bùng lên trong đầu Milla khi cô cô hít đây không khí vào trong cổ họng bị thít chặt của mình. Nhưng đây giống như một cơn ác mộng, khi bạn cứ cố hết sức gào thét mà không thốt nổi lời nào.

Cô chỉ có thể phát ra được một âm thanh tắc nghẹn khi một bàn tay chắc khỏe chẹn ngang miệng và một cơ thể cứng như thép đẩy cô vào tường, ghim chặt cô lại đó.

“Suyt,” một giọng trầm trầm thốt lên. “Đừng hét. Tôi đây mà.”

Đây mà. Kể cả khi đã biết đó là Diaz cô cũng

chẳng bớt hoảng loạn là
mấy. Tim cô nện thình thình
vào xương ức đến nỗi cô
cảm thấy nôn nao. Cô cảm
tạ vì anh ta đang giữ cô
dính vào tường, bởi vì hình
như đầu gối cô không đủ
sức đỡ cơ thể nữa.

Diaz nghiêng người về
một bên và bật đèn lên. Ánh
sáng màu vàng tràn ngập
ngoài hành lang. Trên

đường vang lên tiếng xe khởi động, rồi tiếng lốp nghiêng lên vỉa hè khi True lái đi.

Diaz bỏ tay ra. Khuôn mặt anh ta vô cảm, đôi mắt lạnh lẽo. “Cô với True Gallagher đang có chuyện gì à?”

Cô đánh anh ta. Cô đánh vào cánh tay, vào vai

anh ta; rồi lấy túi xách đập vào một bên đầu anh ta. “Chết tiệt, anh làm tôi sợ gần chết!” cô hét lên, những giọt nước mắt vừa sợ hãi vừa nhẹ nhõm lăn dài xuống má. Run rẩy ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cây đèn bàn, cô lục lọi túi xách tìm khăn giấy.

Khuôn mặt Diaz không còn vô cảm nữa; anh ta

đứng chết trân hoàn toàn vì cô dám đánh anh ta - và có lẽ còn vì anh ta đã để cô làm

Anh ta ngồi xổm trước mặt cô, mắt gần như ngang bằng mắt cô. “Tôi không cố tình - tôi xin lỗi.” Anh ta cẩn trọng đưa tay ra nắm lấy tay cô, và anh ta không chắc phải làm gì tiếp theo. Những ngón tay khoẻ mạnh

và ấm nóng, lòng bàn tay chai sạn; anh ta cầm tay cô trong tay rồi khẽ vuốt các khớp bằng ngón cái. “Cô ổn không?”

“Ý anh là tim tôi đã đập lại bình thường chưa hả?” Milla gắt, rồi đột nhiên cười phá lên. Sau đợt trào dâng adrenalin, cô yếu đến nỗi không đứng lên nổi, vì thế cô dựa đầu vào tường và cứ

thế cười trong lúc chùi nước mắt.

Một điều không tưởng đã xảy ra. Hai khóe miệng của anh ta khẽ nhếch lên.

Hình ảnh Diaz mỉm cười làm Milla kinh ngạc đến nỗi cô ngừng bật và nhìn chăm chăm vào anh ta. Tim cô vừa bắt đầu bình ổn lại, nhưng giờ lại đập hoang

dại, và lần này thì không phải vì sợ hãi. Toàn bộ cơ thể cô nóng bừng lên, run rẩy. Diaz đang nắm tay cô, mỉm cười - giờ mới là lúc cô nên hét lên, bởi vì so với phút trước thì cô đang gặp nguy hiểm hơn gấp trăm lần.

“Sao thế?” Diaz hỏi, lúng túng trước cái cách cô đang nhìn anh ta chăm

chăm.

“Anh đang cười.” Cứ như thể anh ta vừa đánh rơi một phần mặt nạ và để cô nhìn xuyên qua bức màn lãnh đạm anh ta thường trưng ra với thế giới vậy. Ngạc nhiên, bối rối, lo lắng, hài hước cùng hiện lên trên mặt Diaz. Điều Milla sợ phải trông thấy nhất là ham muốn, vì thế cô giật tay ra

và chỉnh trang lại vẻ ngoài theo kiểu phụ nữ vẫn làm: gạt tóc ra khỏi mặt, vuốt phẳng nếp váy, chấm dưới mắt để lau chỗ mascara bị lem.

“Tôi vẫn cười đấy chứ,” Diaz nói, như thể anh ta không hiểu vì sao một hành động nhỏ như thế lại làm cô giật mình.

“Khi nào?”

“Trời ạ, tôi không ghi
lại. Tôi còn cười lớn nữa

“Trong năm nay có
không?”

Anh ta chuẩn bị nói gì
đó nhưng cân nhắc lại và
nhún vai. “Có lẽ là không.”
Sự hài hước lại bắt đầu
cong lên trên khoé miệng

anh ta. “Cô lấy túi xách đánh tôi.”

“Tôi xin lỗi,” cô nói. “Tôi sợ quá nên mất bình tĩnh. Anh có đau không?”

“Cô đùa à?”

“Không đùa. Tôi cố ý đánh vào đầu anh mà.”

“Đó chỉ là mấy cú đập

của phụ nữ thôi.”

Đúng thế thật. Milla thoáng thất vọng. Cô đã không ngừng luyện tập, cố gắng rèn cho mình tinh thần thép của chiến binh để có thể xử lý những tình huống đúng như thế này, vậy mà thay vì làm được điều gì hữu dụng, cô lại tự động trở về với những phản ứng thuần nữ nhi. Nếu hôm nay

Pavón ở đây, chắc giờ này cô chết rồi.

Diaz vẫn ngồi xồm trước mặt cô, gần đến nỗi cô có thể cảm nhận hơi ấm cơ thể anh ta trên hai chân mình. Mái tóc đen cắt ngắn rối tung, như thể anh ta chỉ dùng tay lùa qua tóc khi nó còn ướt vậy. Lần đầu tiên kể từ khi cô gặp anh ta, anh ta đã cạo râu, dù vẫn mặc

quần bò, áo sơ mi và đi ủng đen như thường lệ. Ánh đèn càng tôn thêm những đường nét gồ ghề trên khuôn mặt góc cạnh, khiến đôi mắt đen dường như sâu hơn, và khuôn miệng thường mím chặt trở nên mềm mại hơn.

Milla cố hết sức để che giấu cơn run rẩy. Cô vẫn nuôi hy vọng rằng những phản ứng thể xác của cô với

anh ta chỉ là tưởng tượng, nó chỉ thoáng bùng lên nhờ bầu không khí chết chóc quanh anh ta mà thôi. Phụ nữ vẫn thường tơ tưởng đến những người đàn ông nguy hiểm. Nhưng đây không phải là mơ tưởng, và cô phải siết chặt hai tay để khỏi vươn ra và vuốt ve khuôn miệng ấy. Diaz không phải là một chàng trai hư, anh ta là một

người đàn ông nguy hiểm, và tốt hơn là cô nên ghi nhớ sự khác biệt ấy. Anh ta không bước đi bên phía những thiên th

Nhưng họ đang ở một mình trong nhà cô, bị cách ly trong vùng sáng nhỏ nhoi của ngọn đèn, và Milla biết rằng chỉ cần một gợi ý nhỏ là Diaz sẽ làm tình với cô. Anh ta không hề tán tỉnh

hay thậm chí ám chỉ rằng mình nghĩ về chuyện ấy, nhưng cô biết anh ta sẽ không từ chối cô. Anh ta sẽ chiều theo cô, và rồi lại biến mất, cuộc mây mưa chẳng có ý nghĩa gì với anh ta hơn việc uống nước khi bị khát.

Vì vậy Milla ngồi yên trên ghế, khép hai chân lại với nhau. Cô không chấp nhận biến mình thành công

cụ thỏa mãn tình dục cho bất kỳ ai, kể cả cho chính cô.

“Gallagher đã hôn cô,” Diaz nói, cho cô biết là anh ta đã theo dõi họ từ cửa sổ. Cái mặt nạ bằng đá quen thuộc lại đeo trên mặt.

“Tôi không muốn thế.” Vì lý do gì đó, cô cảm thấy mình nợ Diaz một lời giải

thích. “Anh ta liên tục mời tôi đi chơi, và tôi liên tục từ chối.”

“Sao tối nay cô lại đi cùng anh ta?”

“Tôi đi ăn tối với vợ chồng người bạn và True ghé qua bàn chúng tôi. Bạn tôi đều là bác sĩ và một trong hai người bị gọi tới bệnh viện để xử lý một ca

cấp cứu. Chị ấy mang xe đi nên True đưa tôi về nhà trong lúc chồng chị ấy về bằng taxi.”

Anh ta im lặng cân nhắc chuyện đó, rồi lắc đầu. “Tôi sẽ không giúp nếu cô không tránh xa anh ta.”

Milla không phật ý vì tối hậu thư đó, bởi nó phù hợp với cảm xúc của cô.

“Được thôi.”

“Thế thôi à?”

“Thế thôi. Anh biết anh ta phải không?”

“Chúng tôi đã từng gặp nhau.”

Vậy mà khi cô hỏi True về Diaz, anh ta đã chẳng dă động gì đến việc đó. Thay

vào đó anh ta giả vờ là sẽ dò hỏi thông tin. Có thể anh ta nghĩ cô sẽ an toàn hơn nếu không bao giờ dính tới Diaz, nhưng cô thích tự ra quyết định và chấp nhận mạo hiểm hơn. Bằng cách giữ cô tránh xa Diaz, anh ta đã cản đường cô đến với thông tin mà cô đang cần vô cùng.

“Anh tìm được Pavón

không?”

“Tôi vẫn đang tìm. Đã có một đầu mối. Mặc dù vậy có thể hắn sẽ biến mất độ một tháng, vì hắn đã nghe phong thanh tôi đang tìm hắn.”

Bất kỳ người nào có đầu óc đều sẽ trốn đi lâu hơn thế, có khi là trốn cả đời. “Vậy tại sao anh lại ở

đây, nếu chẳng có thông tin gì mới?”

“Đề báo cho cô biết tôi đã vô tình tìm được thứ có thể làm cô quan tâm. Một trong những người đưa tin của tôi biết vài điều về một đường dây buôn bán trẻ em khoảng mười năm trước.”

Milla cứng người, gai lạnh nổi lên dọc sống lưng

và chân tóc. Phổi cô đột nhiên như thít lại. “Anh ta đã nói gì?” cô hỏi, giọng nghèn nghẹn.

“Đó là một tổ chức tương đối cao cấp, trong loại tội phạm này. Bọn trẻ được mang qua bên giới trong một chiếc máy bay tư nhân chứ không phải bị nhồi nhét vào cốp xe ô tô và vượt biên bằng đường bộ.”

Milla vẫn không hoàn toàn lấy lại được hơi thở bình thường; cô chỉ có thể thở hên hển. Một chiếc máy bay!

Cô đã mơ thấy biết bao nhiêu cơn ác mộng khi nghĩ đến Justin bị chết vì trụy tim trong một cái cốp xe nào đó và bị ném ra ngoài chẳng khác gì rác rưởi.

“Chưa chắc đây đã là đường dây bắt cóc con cô,” anh ta cảnh báo. “Nhưng thời gian rất khấp, và chúng từng hoạt động ở miền nam Chihuahua và Coahuila. Chúng có một đầu mối liên lạc để sắp xếp giấy khai sinh cho bọn trẻ, để chúng được nhận làm con nuôi một cách hợp pháp.”

“Giấy khai sinh ư?”

Vậy đó phải là một người làm việc trong toà án hạt, hoặc bệnh viện. Vì Justir được sinh ra ở Mexico và tất cả giấy tờ đều được làm ở đó, cô không chắc cụ thể giấy khai sinh được cấp như thế nào, và cô chưa bao giờ nghĩ tới việc kiểm tra.

“Hiện nay mọi thứ không còn như xưa nữa,” anh ta nói, như thể đang đọc

tâm trí cô. “Tất cả đều được nhập vào máy vi tính. Và các giấy khai sinh có thể đến từ bất kỳ bang nào.”

“Tôi biết.”

“Vậy cô định sẽ làm gì?”

“Các giấy khai sinh được cấp theo nhóm. Trong một hạt nhỏ có bao nhiêu

đứa trẻ được sinh ra cùng ngày, cùng tuần, thậm chí là cùng tháng? Nếu con số của vài tháng nào đấy mà cao hơn đáng kể so với các tháng khác thì tôi sẽ xem lại chỗ đó.”

Diaz im lặng, và cô chò trong lúc anh ta trầm ngâm suy nghĩ. Cuối cùng anh ta ngẩng lên nhìn cô. “Người ta cho rằng đường dây buôn

bán trẻ em đó đã ngừng hoạt động khi chiếc máy bay bị rơi.”

Môi Milla tê dại khi niềm hy vọng vừa dâng đầy trong cô lại biến thành một cơn ác mộng khác. “Khi nào?”

“Gần mười năm trước. Tất cả mọi người trên máy bay đều chết, bao gồm cả

sáu đứa trẻ.”

Milla nhìn chăm chăm vào hai bàn tay mình rất lâu sau khi anh ta đi khỏi. Cuộc đời không thể tàn nhẫn đến thế, Chúa không thể tàn nhẫn đến thế, khi để cho cô kiên trì được lâu như vậy, đã đi được xa đến thế này rồi lại cướp mọi thứ khỏi

tay cô. Cô biết Justin chưa chắc đã ở trên chiếc máy bay đó, có lẽ một đường dây buôn bán trẻ em khác đã bắt thằng bé, nhưng đây lại là một cơn ác mộng khác mà cô phải đương đầu, một kết thúc kinh hoàng khác đối với những mạng sống nhỏ bé vô tội.

Có lẽ cô sẽ không bao giờ tìm được con mình, dù

cô có dành cả đời đi tìm kiếm. Nhưng cô sẽ tìm được những kẻ đứng sau chuyện này - không, không phải “những kẻ” mà là “*nhữngconquáivật*” - và cô sẽ giết chúng cho dù đó là điều cuối cùng cô làm trong đời. Điều gì đó nơi cô đã thay đổi, và Milla không còn sẵn sàng bỏ qua bất kỳ điều gì để đổi lấy thông tin về đứa con mất tích của cô,

hay bất kỳ đứa trẻ bị mất tích nào nữa. Cô muốn công lý, và cô muốn báo thù.

Chương 14

Susanna mệt mỏi đến nỗi khi đưa xe vào ga-ra, mỗi cử động của chị đều lỏng ngóng và rệu rã. Chị nhắm mắt, ngồi lại một lát trong chiếc xe đã mở cửa, cố gắng triệu hồi chút năng lượng để ra khỏi xe. Đó là một đêm rất, rất dài, và giờ có lẽ chị chỉ được ngủ

khoảng hai tiếng trước khi phải dậy và bắt đầu ca làm việc ở bệnh viện, tiếp theo là khám bệnh trong văn phòng suốt cả ngày, rồi đến ca làm buổi tối - khi ấy chị mới có thể về nhà để ngã xuống giường.

Chị tự hỏi True đã xoay sở thế nào với Milla tối qua. Chị hiểu Milla đủ rõ để biết rằng cô đã nhìn thấu vở kịch

của họ, và cô rất khó chịu.

True tưởng có thể đùa
bỡn với Milla, nhưng anh ta
không hiểu cô như Susanna.
Milla thuộc tuýp phụ nữ
thích mặc váy hơn mặc
quần, thích nấu nướng,
trang trí nhà cửa và chăm lo
cho bọn trẻ. Cô thậm chí đã
từng lên kế hoạch làm giáo
viên. Móng tay cô lúc nào
cũng được cắt tỉa sạch sẽ,

và trong suốt mười một năm quen biết cô, chị chưa từng nhìn thấy một lần nào Milla không đánh móng chân. Kể cả khi vừa sinh con, móng chân cô cũng tô màu hồng nhẹ nhàng.

Nhưng những dân làng chứng kiến vụ bắt cóc nói rằng Milla đã chiến đấu như một con hổ cái vì con. Và mặc dù chỉ còn cách cái chết

trong gang tấc vì vết thương chí mạng, kể từ giây phút hồi tỉnh, cô như bị ám, chỉ có một ý nghĩ trong đầu, chỉ có một mục đích trong đời: tìm c

Milla đã chế ngự bản tính của mình, gò ép mình thành một con người cứng rắn hơn. Cô đã đến những nơi mà đàn ông có vũ trang còn ngần ngại, đã nói

chuyện với du đảng và bọn
nghien, kẻ cắp và giết người
- và vì lý do gì đó, mặc dù
không ai trong số chúng
thực sự cho cô thông tin
hữu ích, chúng cũng không
làm hại cô. Có lẽ, trong sâu
thẳm tiềm thức, bọn đó hy
vọng mẹ chúng cũng sẽ
không ngừng tìm kiếm.

Việc cô còn quá trẻ, với
cả một biến đau thương

trong đôi mắt lớn màu nâu
lại càng có lợi. Lọn tóc bạc
trên đầu cô luôn hút mắt
mọi người, nhắc họ nhớ tới
nỗi đau cô phải chịu. Cô đã
ở mọi nơi: trên truyền hình,
trên tạp chí, trong văn
phòng Tổng thống Mexico,
nói chuyện với cảnh sát Liên
bang và Đội tuần tra biên
giới, nói chuyện với bất kỳ
ai có thể giúp được. Cô đã
trở thành biểu tượng của

những bà mẹ điên cuồng vì bị cướp mất con, biểu tượng của một trái tim tan vỡ - và của sự quyết tâm. Cô thậm chí đã cắt đứt với chính gia đình mình.

David đã phải bước sang một bên. Milla đã cho thấy một tinh thần thép, một tính cách bướng bỉnh đến tận cốt lõi con người. Cô tôn sùng David biết bao,

nhưng vẫn rời bỏ anh.

Vậy mà True lại nghĩ mình có thể làm khá hơn ư? Susanna không nghĩ thế. Nhưng vì anh ta khẳng khẳng, mà những gì anh ta muốn thì phải có bằng được. Chị không ngu đến mức từ chối anh ta. Hơn bất cứ ai, chị biết rõ người đàn ông này có thể trở nên thô bạo đến thế nào, và chị luôn

cẩn thận không đối đầu với anh ta.

Cánh cửa dẫn từ nhà ra ga-ra bật mở và Rip xuất hiện. “Em định ngồi đó cả đêm à?” anh hỏi.

Ôi Chúa ơi! Sao anh vẫn còn thức? Thông thường Susanna sẽ rất vui nếu anh chờ chị về, nhưng không phải lúc này, không phải

đêm nay. Có lẽ anh vẫn còn tức vì True và Milla, nhưng chị đã quá kiệt sức và không muốn đôi co với anh.

“Em mệt đến mức có thể ngủ ngay tại đây được,” chị vừa nói vừa ra khỏi ô tô. “Lẽ ra em nên ở lại bệnh viện.”

“Có lẽ thế,” anh đồng tình, bước sang một bên để

chị vào nhà. “Nếu vậy thì em đã có mặt ở đó khi tôi đến kiểm tra.”

Susanna đông cứng người giữa chừng, rồi bước tiếp vào trong nhà và đi lên cầu thang, thực ra là lên bước. Chết tiệt! Đáng lẽ chị phải che đậy thế nào đó, nhưng vì anh đã buộc tội chị tâng tịu với True, mà anh vốn biết là True không

ở cùng với chị, nên chị không hề nghĩ đến việc anh sẽ kiểm tra.

“Không có gì để nói à?”
Rip hỏi sau lưng chị.

“Không. Nếu anh sắp sửa cẩu diên vì em không nghe tin nhắn, hay vì cô nhân viên đó không biết em ở đâu, thì em chẳng thể làm gì được. Em sẽ đi tắm rồi đi

ngủ.”

“Tôi không gọi điện. Tôi tới cả hai bệnh viện. Em đã không ở đó. Cả Felicia D’Angelo cũng không. Vậy nên tôi đã tìm trong danh sách bệnh nhân của em, lấy số của Felicia và gọi cho cô ấy. Cô ấy nói rằng cô ấy cảm thấy rất ổn, trong trường hợp em muốn biết.”

Chết tiệt. Khốn nạn thật.

Rip trở thành Sherlock Homes từ khi nào vậy?

“Ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện,” Susanna nói, vì chị không thể nghĩ ra điều gì để nói lúc này. Chị vừa mới chửi thề - nghĩa là chị đang mất kiểm soát. Chị không dám cãi nhau với Rip, nếu không sẽ nói ra những điều không nên nói.

Chị đi vào phòng ngủ và đóng cửa lại, dựa vào cửa trong lúc chờ xem Rip có vào theo không, liệu một cú đẩy có làm chị ngã nhào về phía trước hay không. Nhưng một lúc sau chị nghe thấy tiếng bước chân anh trên hành lang về phía căn phòng anh đang ngủ, và với một tiếng thở dài nhẹ nhõm, chị khoá cửa và đi vào phòng tắm.

Chị dùng điện thoại di động để gọi True. Anh ta trả lời sau hai hồi chuông, giọng vẫn cảnh giác và đầy uy quyền như mọi khi.

“Rip đã kiểm tra tôi,” chị nói. “Anh ấy biết tôi không có mặt ở cả hai bệnh viện. Thậm chí anh ấy còn gọi cho bệnh nhân mà tôi nói là tôi đến khám.”

“Tìm lấy ai đó và đề cho Rip bắt gặp chị đang ngủ với gã, thế là anh ta sẽ thôi không tìm hiểu nữa.”

Susanna nhắm mắt trước câu trả lời thô lỗ của True. Chết tiệt là anh ta nói đúng: nếu chị làm thế, Rip sẽ nghĩ anh đã vạch trần được bí ẩn và sẽ thôi nhòm ngó. Nhưng chị chưa bao giờ lừa dối Rip, và chị sẽ

không bắt đầu bây giờ, bất kể anh có nghĩ gì hay True có nói gì.

“Mọi chuyện với Milla thế nào?”

“Chả có chuyện gì cả.” Susanna có thể nghe thấy cơn giận trong giọng anh ta, và chị biết Milla đã phản ứng đúng như chị nghĩ.

Tuy nhiên chị vẫn nói:
“Cô ấy bị ám ảnh bởi việc
tìm đứa con. Cô ấy không
quan tâm tới gì khác.”

“Rõ ràng là cũng chẳng
thèm nghe lý lẽ. Tôi cần
phải có cách nào đó để theo
dõi cô ta. Trước đây cô ta
chưa từng là một mối nguy
hiểm, nhưng giờ thì có. Ai
đã kể cho cô ta về Diaz vậy?
Chúng ta không thể để hấn

xen vào chuyện này.”

Susanna không biết Diaz, nhưng chị đã *nghe* nói về anh ta. True Gallagher không biết sợ cả ma quỷ, thế mà anh ta lại gồm cái gã Diaz này. Hẳn giữa họ phải có nhiều ân oán lắm. Chị có cảm giác Diaz sẽ hơn cả vui mừng nếu cản bước hay gây rắc rối được cho True. Danh tiếng của Diaz cực kỳ đáng

sợ; nếu Milla liên lạc được với anh ta và thuyết phục được anh ta giúp cô, họ sẽ phải có một kế hoạch tự bảo vệ cụ thể.

“Cho cô ấy vài đầu mỗi rơm đi,” chị gợi ý. “Làm cô ấy mãi đuổi theo những bóng ma.”

True cười khùng khục. “Ý hay đấy.” Anh ta ngừng

lời. “Tôi vừa mới nhận ra số máy chị gọi cho tôi không phải số nhà chị.”

“Tôi đang gọi di động.

“Chết tiệt! Chị biết ta có thể bị nghe lén!”

“Nếu tôi gọi bằng máy nhà, Rip sẽ cầm lên nghe ngay.”

“VẬY thì tìm cách khác đi, đừng có dùng di động.” Tiếng đập máy đập vào tai chị.

Susanna nhăn nhó kết thúc cuộc gọi. “Mẹ kiếp cả anh nữa,” chị lẩm bẩm. Chị lại chửi thề rồi. Chị đứng đó một lúc, lảo đảo vì kiệt sức. Chỉ muốn lăn ra ngủ ngay, nhưng sau việc vừa làm, chị không muốn đi ngủ

mà không tắm.

True ra khỏi giường ngay sau khi cúp máy với Susanna. Hấn tin chị ta, nhưng đôi khi chị ta có thể làm những việc ngu ngốc đến khó tin. Hấn đã bảo chị ta hết lần này đến lần khác là không được dùng điện thoại di động hoặc điện

thoại không dây. Hãy dùng
điện thoại bàn. Chúng an
toàn nhất.

Dần dần hấn sẽ phải
tăng cường các biện pháp
an ninh của mình, hấn nghĩ.
Lắp bộ xáo âm trong các
điện thoại. Dùng thiết bị
chống nghe trộm để ngăn
những kẻ muốn nghe trộm
bằng một chiếc micro
parabol. Hiện giờ thì hấn

chưa phải là một con cá đủ to để bất cứ ai phải bỏ ra từng đó công sức nhằm bắt hấn. Nhưng chỉ một, nhiều lắm là hai năm nữa, hấn sẽ đủ khả năng thoát ra với một gia tài tầm cỡ đến mức cần phải trông nom và đầu tư.

Chỉ cần hấn có thể qua được vài năm nữa mà không gặp rắc rối gì.

Dù ương ngành, Milla chưa bao giờ là một rắc rối. Hắn đã đảm bảo để không ai nói với cô ta bất kỳ điều gì. Hắn đã theo dõi cô ta qua Susanna và các nguồn thông tin khác. Dần dần, khi Milla đi quyên góp cho Đội tìm kiếm, hắn đã quyết tâm lộ mặt, đóng góp và từ từ lấy được lòng tin của cô ta. Còn cách nào tốt hơn để đón đầu những nỗ lực của cô ta?

Hắn là một nhà bảo trợ. Cô ta nói chuyện với hắn, và mặc dù cô ta thường giới hạn cuộc nói chuyện ở những việc Đội tìm kiếm đang làm, nhưng nếu hắn có hỏi về tình hình của cô ta, cô ta sẽ kể với hắn. Hắn luôn u ý hỏi việc đó.

Việc hắn thích cô ta là một sự ngạc nhiên không dễ chịu chút nào.

Quý thật, hấn muốn ngủ
với cô ta. Hấn muốn lột trần
cô ta. Hấn muốn luồn tay
trong mái tóc xoắn mềm
mại kia và giữ chặt cô ta
trong lúc làm chuyện đó.
True không hiểu - cô ta đâu
phải là tuýp hấn thường
thích? Cô ta không đầy đà,
không điệu dàng, cũng
không thực sự xinh đẹp.
Nhưng cô ta có phong cách,
vóc dáng và đôi mắt nâu

mời gọi đàn ông chết chìm trong đó.

Nếu hắn phải ra lệnh giết cô ta thì thật khốn nạn.

Hắn không muốn thế. Vì một điều, Milla quá nổi danh. Người ta biết tên, biết khuôn mặt cô ta, biết câu chuyện của cô ta. Nếu có bất kỳ chuyện gì xảy ra với cô ta thì nó sẽ trở thành tin

tức trên cả nước, và cảnh sát sẽ đổ xô đi điều tra. Trục không muốn phản ứng thái quá, thu hút những sự chú ý không cần thiết. Còn có những cách khác để ngăn cản người đàn bà này.

Quyến rũ được Milla sẽ là cách tốt nhất để canh chừng nhất cử nhất động của cô ta và kiểm soát tình hình cho đến khi hắn đã sẵn

sàng thoát ra. True biết cô ta cũng bị hấp thu hút, biết cô ta đã có vài mối tình thoáng qua chứng tỏ rằng cô ta không hoàn toàn từ bỏ cuộc sống. Nhưng hắn đã đánh giá thấp sức mạnh của lòng nhiệt tâm ở cô ta, và sau cái cách cô ta cứng người trong vòng tay hắn khi bị hấp hôn, hắn phải chấp nhận rằng cô ta sẽ không đổi ý. Nếu cú lần tới, cô ta sẽ phản ứng ra

mặt và không coi hấn là bạn bè nữa.

Cho nên True đã lùi bước. Không có nghĩa là hấn từ bỏ. Dần dần hấn sẽ có được cô ta, bởi vì hấn giống cô ta ở điểm mấu chốt: không bao giờ từ bỏ.

Sáng hôm sau, khi

Milla thay miếng dán ngừa thai, cô phát hiện ra mình chỉ còn miếng dán dự trữ cho một tháng, nên cô ghi chú lại sẽ gọi tới văn phòng Susanna để lấy một đơn thuốc. Milla luôn cẩn thận trong việc tránh thai, bởi cô biết rõ những mối nguy mình gặp phải nếu bị tấn công. Cô cảm thấy thực sự lo lắng sau sự kiện tối qua, thế nhưng cô vẫn cảm thấy

thấp thỏm kỳ lạ như đang chờ việc gì đó sắp xảy đến.

Cô đã ngủ say như chết. Đối mặt với True đã rất mệt mỏi rồi, nhưng Diaz - khoảng thời gian ngắn ngủi ở cùng Diaz khiến cho cô cảm thấy như mình bị cuốn vào một cơn lốc xoáy, bị lôi qua cả nửa đất nước trước khi bị ném thẳng vào một bồn nước đá. Kinh hoàng,

giận dữ, thích thú, ham muốn, tuyệt vọng - tất cả nổi đuôi nhau bùng lên trong cô. Quá nhiều adrenalin bị đẩy vào cơ thể đã khiến Milla run rẩy, và gục ngã.

Vậy mà điều đầu tiên cô nghĩ đến sau khi thức dậy lại là hình dáng Diaz khi anh ta ngồi xổm trước mặt cô, mỉm cười trong ánh đèn

bàn. Và bởi vì cô còn chưa tỉnh hẳn, nên trí tưởng tượng của cô đã đi lang thang và đặt họ ở vào một vị trí khác, anh ta đang cúi trên người cô, đôi mắt mơ màng và nụ cười dịu dàng trên khoé miệng khi anh ta từ từ xâm nhập...

Milla gạt hình ảnh đó đi, rùng mình vui sướng kể cả khi cô không chịu để trí

tưởng tượng của mình đi xa hơn. Dù sao nó cũng đã đủ xa để làm cô bị sốc. Cô đã từng ham muốn những người đàn ông khác, tưởng tượng ra cảnh làm tình với họ. Nhưng không một người nào, kể cả David, từng quyến rũ được cô rồi bỏ con đường cô đã đặt ra cho chính mình.

Vậy mà Diaz đã làm

được. Ngủ với anh ta không chỉ là một sai lầm của cá nhân cô, mà còn gây ra những rối loạn cho mối quan hệ công việc của họ. Vì lợi ích của Justin, cô không dám thay đổi tình trạng mối quan hệ ấy. Nhưng kể cả khi đã biết như thế, cô vẫn muốn, vẫn tha thiết mong được nếm, được chạm vào và cảm nhận anh ta ở bên trong cô.

Diaz chưa từng hôn cô, cũng chỉ chạm vào tay cô có một lần, nhưng chỉ với một nụ cười anh ta đã hoàn toàn xóa đi ký ức về True.

Cô cần phải kiểm soát bản thân trước khi làm việc gì ngu ngốc. Diaz hẳn sẽ biến mất nếu cô đeo bám và bắt đầu đòi hỏi bất kỳ chút tình cảm nào từ phía anh ta, và cô không tin là mình sẽ

không làm thế. Cô chưa từng cảm thấy thế này kể từ khi... chà, cô chưa từng cảm thấy thế này bao giờ. Với David, cô hoàn toàn an tâm trong tình yêu của anh. Chưa từng có chút bấp bênh nào về mặt tình cảm. Tuy nhiên, Diaz lại là thái cực hoàn toàn trái ngược - anh ta có thể cho cô vài điều, nhưng sự an toàn không nằm trong danh mục

Milla chợt nhận ra mình đang bị ám ảnh như mọi phụ nữ khác. Cô nên gạt anh ta ra khỏi tâm trí mình, tập trung vào việc kiểm soát bản thân và làm những việc phải làm hàng ngày. Công việc hàng ngày ở Đội tìm kiếm còn quan trọng hơn ham muốn nhục dục của cô nhiều.

Trong lúc lái xe đi làm,

Milla đã gọi tới văn phòng Susanna, nhưng sau năm phút chờ máy trong khi len lỏi giữa hàng xe cộ đông nghẹt, người ta chỉ bảo cô rằng Susanna muốn cô tới tận nơi khám, vì lần cuối cùng đã cách đây hai năm rồi.

Chết tiệt. Milla thở dài và đặt lịch hẹn, ghi vội ngày giờ ra giấy để nhớ gọi trước

cho Susanna và hy vọng đến lúc hẹn mình sẽ ở trong thành phố.

Cô vừa đến văn phòng thì thấy Joann ló đầu ra khỏi phòng chị. “Báo động Amber ở Lubbock!”

Trong vòng một phút tất cả mọi người đều đã có mô tả nhân dạng của đứa trẻ: một cô bé ba tuổi bị bắt

cóc khỏì sân trước trên một chiếc xe Ford cũ màu xanh đậm; gã tài xế là một người da trắng, xấp xỉ ba mươi, tóc dài màu vàng. Cảnh sát Lubbock thụ lý vụ việc, nhưng Đội tìm kiếm vẫn gọi tất cả bạn bè trong khu vực Lubbock và nhờ họ tỏa ra các con phố, các đường quốc lộ, mang theo điện thoại di động cùng với mô tả chiếc xe và gã tài xế.

Bốn mươi lăm phút đây căng thẳng sau đó, người ta đã nhìn thấy chiếc xe tải và báo cho cảnh sát. Khi một chiếc xe tuần tra của cảnh sát nháy đèn, gã tài xế tắt ngay vào lề mà không hề phản đối gì. Hóa ra đây là cuộc tranh chấp giữa một cặp vợ chồng đã ly dị, cô bé là con của anh ta, và nó không chỉ vui mừng được ở bên bố, mà còn bắt đầu khóc

toáng lên khi bị cảnh sát tách khỏi anh ta.

“Con người,” Milla ghé tởm nói, khẽ đập đầu xuống bàn. “Tại sao họ lại làm thế với con cái mình nhỉ?”

“Bởi vì...” Joann đang định trả lời, bỗng nhiên chị hỗn hển thành tiếng. “Đoán xem ai vừa bước vào kia,” chị hoảng hốt thì th

Milla ngẩng đầu lên, tim bắt đầu đập mạnh khi nhìn thấy Diaz bước về phía mình bằng dáng điệu như mèo thường lệ. Nhiều mái đầu đang quay lại, nhìn theo anh, và những cuộc nói chuyện đột ngột tắt ngấm. Brian bật dậy, đề cao cảnh giác như cách cậu ta vẫn phản ứng trước sự hiện diện của một kẻ săn mồi trong nhóm mình. Chắc chắn cậu

ta nhận ra Diaz từ cuộc tìm kiếm cậu bé Max tuần trước, nhưng việc đó dường như chẳng tạo được khác biệt nào.

Diaz ngừng trên ngưỡng cửa phòng cô, khẽ quay người sang bên để không ai có thể bất ngờ tấn công anh từ phía sau lưng. “Hãy đi với tôi sang bên kia biên giới,” anh nói. Khuôn

mặt anh đóng trong chiếc
mặt nạ vô cảm mọi khi.

“Ngay bây giờ à?”

Anh nhún vai. “Nếu cô
quan tâm.”

Milla định hỏi “Quar
tâm chuyện gì cơ?” nhưng
anh đã không ở đây nếu đó
không phải là chuyện liên
quan đến Justin.

“Tôi sẽ đi thay quần áo,” cô đứng lên và nói. Cô đang mặc váy mỏng và đi xăng-đan.

“Như thế này là được rồi. Chúng ta sẽ đi Juarez.”

Milla lấy túi xách, kiểm tra để đảm bảo trong đó có mọi thứ cô cần, rồi nói “Đi thôi.”

Khi họ tới chân cầu thang, Diaz nói: “Chúng ta sẽ đi xe tôi,” và chỉ về hướng một chiếc xe bán tải màu xanh bụi bặm.

“Chúng ta lái xe qua biên giới hay đi bộ qua?”

“Đi bộ. Thế nhanh hơn.”

“Tôi có nên gọi điện sắp xếp một chiếc xe nữa không?” cô hỏi khi kéo

váy để trèo lên bậc xe cao.

“Không cần. Tôi có một chiếc khác ở bên kia.”

“Chúng ta sẽ làm gì? Sẽ gặp ai?”

“Có thể là chị của gã đã đâm cô.”

Chương 15

Họ đi bộ qua một chiếc cầu và trình bằng lái xe, đó là tất cả những gì cần thiết để khách du lịch được ở lại bên trong khu vực biên giới tự do. Diaz lôi điện thoại ra khỏi thắt lưng và gọi một cuộc ngắn; trong vòng mười phút, một đứa trẻ tươi cười lái chiếc bán tải Chevrolet

màu nâu hơi ri tới. Diaz đưa cho nó một tờ hai mươi pêsô gấp lại, nó ném cho anh chìa khoá rồi lăn ngay vào đám đông.

Chiếc xe tải này còn cao hơn cả cái trước, Milla mở cửa và tìm một tay nắm để kéo mình lên. Trước khi cô kịp kéo váy, Diaz đã bước đến sau cô, đặt tay lên hai bên eo và nhấc cô vào chỗ

ngồi.

Cô ổn định chỗ ngồi và thắt dây an toàn trong khi anh đi vòng qua xe rồi chui vào sau tay lái. Bụng dạ bồn chồn, những đầu dây thần kinh của cô xoắn lại. “Có thể là chị của gã ấy à?” cô hỏi.

“Tôi không chắc. Chúng ta sẽ xem xem.” Anh cúi tới

trước và mở hộp dụng cụ, lấy ra một khẩu tự động đút trong bao và đặt nó ở chỗ ngồi bên cạnh mình.

“Làm sao anh tìm được bà ta?”

“Điều ấy không quan trọng,” anh nói nhanh và Milla hiểu. hững nguồn tin cũng như cách làm là của riêng anh. Cô không muốn

xét nét cả hai thứ ấy.

Diaz im lặng lái xe qua những đường phố ồn ào của Juarez. Đường phố chật hẹp và đông đúc, với những tòa nhà và lều lán vẹo vọ ở hai bên, rác rưởi vương đầy mặt đất. Những gã đàn ông, những cậu choai choai mặt mày cau có nhìn chăm chăm vào cô với sự tức tối và ý định xấu xa không thềm che

giấu, nhưng khi liếc mắt sang người đang lái xe, họ vội vã nhìn lảng đi.

Cô nói, “Danh tiếng của anh còn đến đây trước anh ấy nhỉ. ”

“Tôi đã từng đến đây rồi.”

Và gây ra kha khá thiệt hại, căn cứ vào cách những

người này phản ứng khi nhìn thấy anh.

Những chiếc xe mòn cũ và rỉ sét đậu đầy trên con phố Diaz đang đi vào, nhưng anh đã tìm được một khoảng trống đủ để chen chiếc xe tải vào đó. Anh ra khỏi xe, quần bao súng quanh đùi và kiểm tra lại vị trí của nó. Khi đã hài lòng, anh đi vòng quanh xe để mở

cửa cho cô. Sau khi nhắc cô ra khỏi chỗ ngồi và khoá cửa xe, anh nhìn thẳng vào người đàn ông đang gùm gùm quan sát họ cách đó mười thước và khẽ ra hiệu bằng đầu.

Người đàn ông cảnh giác tiến đến. “Nếu lúc chúng tôi quay lại mà chiếc xe chưa bị làm sao,” Diaz nói bằng tiếng Tây Ban Nha

trôi chảy, “tôi sẽ trả ông một trăm đô Mỹ. Nếu nó bị hỏng, tôi sẽ tìm ông.”

Người đàn ông nhanh chóng gật đầu và trở về vị trí đứng gác của mình để canh chừng chiếc xe.

Milla biết sự cảnh giác đó là cần thiết. Tuy nhiên, còn khẩu súng... “Anh có cần phải giơ súng ra trước

bàn dân thiên hạ không? Lõ Preventivos trông thấy thì sao?" Đó là từ tiếng Mexico để chỉ các cảnh sát tuần tra.

Anh khịt mũi. "Nhìn quanh đi. Cô có nghĩ họ thường qua lại đây không? Hơn nữa, tôi muốn đeo khẩu súng ở chỗ tất cả mọi người đều trông thấy, và có thể với tới lúc khẩn cấp."

Bao súng quần quanh
đùi khiến anh trông giống
một kẻ ngoài vòng pháp
luật thời hiện đại; kể cả cái
cách anh đi đứng dường
như cũng gọi lại hồi tưởng
về một thời đại khắc nghiệt
hơn, bạo lực hơn.

Diaz bước thong thả
qua một khu vực chằng chịt
những con ngõ nhỏ và bẩn
thứ. Milla nắm chặt chiếc

túi xách trước ngực và đi sát sau anh, nhưng chắc anh thấy thế còn chưa đủ, bởi vì anh đã giơ tay trái ra, nắm lấy cổ tay phải của cô, kéo cô lại gần mình hơn rồi nhét tay cô vào trong thắt lưng mình. “Giữ chặt, và đừng có đi lạc đấy.”

Cứ như là cô sẽ đi lạc ấy, Milla nghĩ.

Cô cố gắng đi đứng cẩn thận trên đôi xăng-đan cao mảnh. Rõ ràng cái định nghĩa “cô thế này là ổn rồi” của anh khác hẳn cô. Cô thích mặc quần và đi ủng hơn - và thêm chiếc áo vest Kevlar nữa, nếu được lựa chọn – trong lúc lội bộ qua rác rưởi và vô vàn thứ khó hiểu này.

Tay phải Diaz đặt hò

trên báng súng theo cái cách nói rằng anh sẵn sàng dùng nó. Anh rẽ xuống một con ngõ thậm chí còn hẹp hơn tất cả những nơi vừa đi qua và tới một cánh cửa đã từng được sơn xanh, giờ chỉ còn lại vài vệt sơn với mấy cái lỗ được bịt bằng bìa cát-tông dán bằng dính. Anh gõ vào cánh cửa mục nát và chờ đợi.

Milla nghe thấy tiếng sột soạt từ bên trong; rồi cửa mở hé và một con mắt đen nhìn ghé ra ngoài. Chủ nhân của con mắt phát ra một tiếng kêu hoảng hốt tắc nghẹn, như thể bà ta đã nhận ra anh.

“Lola Guerrero.” Anh nói, giọng nghe như đang ra lệnh.

“Si,” người phụ nữ cảnh giác nói.

Diaz vươn tay ra và mở toang cánh cửa. Người phụ nữ kêu lên phản đối và lùi lại vài bước, nhưng khi anh không đi vào trong nhà, bà ta do dự nhìn lại anh. Anh không nói bất kỳ điều gì, chỉ chờ đợi. Căn phòng nhỏ tối mờ, nhưng Milla vẫn có thể nhìn lo lắng bà ta chiếu

vào cô. Mặc dù vậy, có lẽ bà ta thấy vững tâm bởi sự hiện diện của một người phụ nữ khác, nên bà ta thì thào, “Pase” rồi chỉ họ đi vào trong.

Bên trong bốc mùi chua lòm. Một chiếc đèn bàn nhỏ với bóng đèn trần đang chiếu sáng ở góc nhà, và một chiếc quạt điện cũ có cánh bằng kim loại nhưng

không có lồng bảo vệ bên ngoài đang quay ồn ã. Lola khoảng sáu lăm đến bảy mươi tuổi với làn da bóng mượt, hồng hào cho thấy căn phòng của bà ta có thể không ra gì nhưng bà ta vẫn có đủ thức ăn.

Tên tay Diaz lại xòe ra nhiều tờ tiền nữa và anh đưa nó cho Lola. Bà ta cảnh giác nhìn chúng, rồi giật

phắt lấy như thể sợ rằng anh sẽ nghĩ lại việc đó. “Bà có một người em trai,” anh nói bằng tiếng Tây Bar Nha. “Lorenzo.”

Anh có kỹ thuật thẩm vấn thú vị nhỉ, Milla nghĩ. Anh không đặt câu hỏi; anh tuyên bố, như thể đã biết rất rõ rồi.

Một nỗi cay đắng

thoáng hiện trên gương mặt người phụ nữ. “Nó chết rồi.”

Milla vẫn đang nắm thắt lưng của Diaz, và bàn tay cô vô thức siết chặt lấy tấm dây da. Vậy là lại một dấu vết nữa chẳng dẫn tới đâu. Cô cúi đầu, chống lại thôi thúc muốn hét lên vì đau đớn và bất mãn. Như thể cảm nhận được nỗi thất

vọng của cô, Diaz đưa tay ra sau, kéo cô nép vào một bên người anh và lơ đãng vỗ vào vai cô.

“Lorenzo đã làm việc với một gã tên là Arturo Pavón.”

Lola gật đầu và nhô xuống sàn, sự căm ghét làm tối sầm khuôn mặt bà ta. Một tràng tiếng Tây Bai

Nha xô ra, quá nhanh nên Milla không hoàn toàn theo kịp, nhưng cô hiểu rằng Pavón hoặc đã giết Lorenz hoặc là nguyên nhân cái chết của gã ta, và Pavón là một trong những tên thú vật vô nhân đạo nhất, đôi bại nhất.

Lola Guerrero không thích Pavón.

Khi tràng công kích của bà ta rớt cuộc cũng cạn, Diaz nói: “Mười năm trước, con của người phụ nữ này đã bị Pavón bắt cóc

Ánh mắt Lola lướt qua Milla và bà ta khẽ nói: “Tôi rất tiếc, senora.”

“*Gracias.*” Chắc hẳn Lola cũng có con; ánh mắt bà ta lập tức có cái nhìn gần

như là mối liên kết mang
tâm vũ trụ của các bà mẹ,
nó nói rằng *Tô i hiể u n ô i đ a u ấy*.

“Cô ấy đã bị thương
trong cuộc tấn công, bị một
người đàn ông mà tôi tin là
Lorenzo đâm từ sau lưng,”
Diaz nói tiếp. “Em trai bà
nổi tiếng vì dùng dao giỏi,
chuyên môn nhắm vào
thận.”

Ôi lạy Chúa. Milla rùng
mình trước nhận thức rằng
gã đâm cô đã cố tình nhắm
vào thận. Cô muốn vùi mặt
vào vai Diaz, tránh xa
những sự độc ác vây quanh
mình.

Diaz ngừng lời, đôi mắt
lạnh lẽo quét qua Lola. “Bà
đã từng chăm sóc những
đứa trẻ bị bắt cóc,” anh nói.
Milla cứng người, đầu

ngẩng phất lên. Lola đã là một phần của băng nhóm ấy ư? Cô nghe thấy một tiếng gầm gừ khe khẽ, và cô kinh hoàng khi nhận ra nó là tiếng của chính mình.

Cánh tay Diaz khép chặt quanh cô, kéo cô sát vào anh hơn để ngăn cô không cử động.

“Bạn tôi đây đã móc

một mắt Pavón khi cô ấy chiến đấu giành lại con. Ít nhất Lorenzo sẽ kể cho bà nghe về chuyện đó, kể cả khi bà chưa bao giờ chính mắt trông thấy Pavón. Bà sẽ nhớ chuyện đó, nhớ đứa trẻ đó.”

Ánh mắt Lola chuyển từ Diaz sang Milla rồi ngược lại, như thể bà ta đang quyết định xem ai nguy hiểm hơn.

Giống như mọi loài
gặm nhấm, bà ta có một bản
năng tự vệ rất mạnh, và đã
quyết định Diaz đáng sợ
hơn. Bà ta nhìn chăm chăm
vào anh, cứng người cảnh
giác vì anh đã biết nhiều
đến thế. Bà ta định nói dối;
Milla trông thấy bà ta đang
cân nhắc việc đó, trông thấy
những ý nghĩ rượt đuổi trên
khuôn mặt bà ta rất rõ ràng.
Nhưng Diaz vẫn đứng yên

như một tảng đá, chờ đợi, và Lola không cách nào biết được anh đã biết điều gì và chưa biết điều gì. Dù thế nào, chắc bà ta cũng hiểu anh sẽ nhìn thấu mọi lời dối trá. Bà ta nuốt nước bọt và lầm bầm: “Tôi nhớ.”

“Bà đã làm gì với đứa bé?”

Móng tay Milla ấn sâu

vào ngực anh khi cô nín thở chờ đợi câu trả lời.

“Đợt đó có năm đứa,” Lola nói. “Chúng được đưa bằng máy bay qua biên giới ngày hôm đó. Đứa bé da trắng là đứa cuối cùng được mang tới.” Bà ta bắt một cái nhìn thận trọng vào Milla. “Nó mang lại quá nhiều rắc rối - cảnh sát tìm kiếm nó khắp nơi, chúng tôi

không thể chờ được.”

Bay qua biên giới. Millie nhắm chặt mắt. “Chiếc máy bay có bị rơi không?” cô hỏi bằng giọng khàn đặc.

Mặt Lola rạng lên vì có thể đưa ra một tin tốt lành. “Không, không, đó là chuyến sau. Những đứa trẻ khác.”

Không phải Justin. Nó

còn sống. Còn sống! Sai
ngàn ấy năm, cuối cùng cô
đã biết chắc. Một tiếng thốn
thức nghẹn lại trong cổ
họng Milla, cô vùi đầu vào
ngực Diaz, gần như sụp đổ
vì sự căng thẳng không thể
nói ra, không thể xoa dịu
suốt mười năm qua giờ đã
được tháo gỡ. Anh khẽ an ủi
cô, rồi quay trở lại với Lola.

“Ai chủ mưu đánh cắp
bọn trẻ? Ai sở hữu chiếc
máy bay? Ai trả tiền cho
bà?”

Bà ta chớp mắt trước
tràng câu hỏi. “Lorenzo trả
cho tôi, từ phần chia của
nó.”

“Ai là tên trộm?”

Bà ta lắc đầu. “Cái đờ

tôi không biết. Ông ta là một người da trắng giàu có; ông ta sở hữu chiếc máy bay. Nhưng tôi không bao giờ trông thấy ông ta, hay nghe thấy tên ông ta. Lorenzo rất cẩn trọng; nó bảo sẽ bị cắt nếu nói ra. Người da trắng này bảo Pavón ông ta cần bao nhiêu đứa trẻ, và Pavón đi tìm bọn chúng.”

“Cướp bọn chúng,”
Milla chỉnh lại một cách
quyết liệt.

“Chuyện gì xảy đến với
Lorenzo?” Diaz hỏi.

“Nó đã bị cắt cổ, *senor*.
Pavón làm. Đúng y như nó
đã nói. Nó không kể với tôi,
nhưng hẳn là kể với ai đó
khác. Lorenzo lúc nào cũng
ngu ngốc. Nó đã bị cắt cổ

như một lời cảnh cáo để những kẻ khác không mở miệng.”

“Còn ai khác biết về gã da trắng giàu có này không?”

Lola lắc đầu. “Tôi chỉ biết có Lorenzo và Pavón. Chúng tôi thế là tốt nhất. Tôi biết có một phụ nữ khác cũng giúp họ, một

người đàn bà da trắng, nhưng chúng không bao giờ nhắc đến tên bà ta. Bà ta làm gì đó về giấy tờ khai sinh cho bọn trẻ.”

“Bà có biết bà ta ở đâu không? Bang nào?”

Lola vẫy tay một cách chung chung. “Bên kia biên giới. Không phải Texas.”

“New Mexico?”

“Có thể. Tôi không nhớ. Đôi khi tôi cố không lắng nghe, *senor*.”

“Bà có biết gã da trắng giàu có kia sống ở đâu không?”

Sự cảnh giác vụt hiện trên mặt Lola. “Không, không. Tôi chẳng biết gì về

ông ta cả.”

“Bà đã nghe thấy điều gì đó.”

“t sự là không mà. Lorenzo nghĩ ông ta sống ở Texas, thậm chí ngay El Paso, nhưng nó không biết chắc. Pavón biết, nhưng Lorenzo thì không.”

“Bà có biết Pavón có

thế ở đâu không?”

Lola lại nhổ nước bọt.
“Tôi chả quan tâm gì đến
con lợn đó.”

“VẬY hãy quan tâm đi,”
Diaz khuyên bà ta. “Có lẽ
tôi sẽ cảm thấy thân thiện
hơn nếu bà có chút thông tin
về Pavón khi tôi trở lại.”

Trông Lola có vẻ kinh

hoàng trước ý tưởng Diaz sẽ trở lại. Bà ta cuống cuống nhìn quanh căn phòng nhỏ lộn xộn, bồn thối, tấm tối của mình, như đang tự hỏi mình có thể dọn đồ và biến mất nhanh đến đâu.

Diaz khẽ nhún vai. “Bà có thể chạy,” anh nói. “Nhưng sao phải thế? Nếu tôi muốn tìm bà, Lola Guerrero, tôi sẽ tìm được.

Sớm hay muộn thôi. Và tôi không bao giờ quên ai đã giúp tôi, còn ai không giúp.”

Lola gật đầu cực nhanh. “Tôi hiểu, *senor*. Tôi sẽ ở đây. Và tôi sẽ lắng nghe tin tức.”

“Làm thế đi.” Diaz nở lòng cánh tay quanh Milla, quay cô hướng ra cửa.

Milla trụ lại, liếc nhìn người đàn bà đã góp một tay vào việc bắt cóc con cô. “Sao bà có thể làm thế?” cô hỏi, từng từ ngữ thắt lại trong đau đớn. “Sao bà có thể giúp bọn chúng bắt cóc những đứa trẻ khỏi tay mẹ nó?”

Lola nhún vai. “Tôi cũng là một bà mẹ, senora. Tôi nghèo. Tôi cần tiền để

nuôi con tôi.”

Bà ta nói dối. Với tần tuối như bây giờ, kể cả từ mười năm trước đứa út của bà ta ít nhất cũng đã là một thiếu niên. Milla nhìn chăm chăm vào bà ta, cứng người lại khi cơn giận trào qua người cô như một trận tuyết lở. Rõ ràng Lola làm thế chỉ vì tiền. Đây chẳng phải là một nạn nhân, một bà mẹ

nghèo khó sẽ làm bất kỳ điều gì để có thể nuôi các con mình. Người đàn bà này cũng tồi tệ như gã em trai Lorenzo, như Pavón. Bà ta cùng bè đảng với bọn chúng cả, một kẻ tự nguyện tham gia vào đường dây bắt cóc những đứa trẻ trên khắp đất nước Mexico.

“Đồ chó đẻ dối trá!”
Milla nói qua hàm răng

nghiến chặt và lao vào người đàn bà.

Như đọc được ý định của Milla, Lola né sang một bên và nhanh như sóc vặn tay cô ra sau, kề dao vào cổ cô. “Đồ ngu,” bà ta rít lên trong tai cô, và con dao ấn vào sâu hơn. Milla cảm thấy một cú nhói lạnh lẽo ở cổ.

Có một tiếng *cạch* nhỏ,

âm thanh của chốt an toàn vừa được kéo, và Lola đứng chết trân tại chỗ.

“Dường như gia đình bà có xu hướng thích dao kéo thì phải,” Diaz nói rất khẽ, giọng anh không hơn tiếng thì thầm là mấy. “Tuy nhiên, gia đình tôi lại có xu hướng thích những viên đạn.”

Loạng choạng, Miller đánh mắt sang trái và trông thấy Diaz đang cầm khẩu súng lục to tướng ấn vào thái dương Lola. Tay anh không run, mắt anh không hề dao động mà đang nheo lại trong cơn giận lạnh lẽo. “Mẹ được đếm đến một để thả con dao xuống. Một...”

Kể cả như thế anh cũng không chờ bà ta thả nó

xuống. Tay trái anh phóng ra chụp lấy tay Lola và vặn nó cách xa Milla. Có một âm thanh kỳ lạ như tiếng càn cùi khô bị gãy vang lên - Lola cứng người, một tiếng rên nghẹn ngào dội lại trong họng bà ta. Con dao rơi xuống sàn nhà bắn thủ và bàn tay nhanh như ánh chớp ấy chuyển sang Milla, kéo cô về phía anh, giữ cô ở đó bằng gọng kim thép của

mình. Suốt trong thời gian
ấy, khẩu súng trên tay phải
của anh vẫn chĩa vào đầu
Lola.

Lola lùi lại, rên rĩ nắm
chặt tay mình. “Gãy tay tôi
rồi,” bà ta ngồi sụp xuống
chiếc ghế ọp ẹp.

“May cho mẹ là ta đã
không lấy con dao của mẹ
để móc mắt mẹ ra đấy,” anh

nói, vẫn bằng giọng hết sức nhỏ nhẹ đó. “Mụ đã làm bạn ta bị thương. Việc đó khiến ta không vui. Mụ có nghĩ chúng ta hoà rồi không? Hay là ta nợ mụ hơn, có lẽ một cái xương khác...”

“Tôi sẽ tìm ra bất kỳ thông tin gì ông cần biết,” Lola lập bập nói, run rẩy nhìn chăm chăm vào anh

kinh hoàng. Milla có thể hiểu tại sao. Khuôn mặt anh đáng sợ vì vẻ bất động của nó, chỉ có đôi mắt là ánh lên những tia giận dữ. Cô có thể cảm nhận độ mãnh liệt của cơn giận ấy từ sức mạnh cơ thể anh, nghe thấy nó trong giọng nói nhẹ như hơi thở của anh. Diaz không phải là kiểu người mất bình tĩnh trong lúc giận dữ; anh kìm nén lại để làm nó

càng trở nên đáng sợ hơn.

“Kiểu gì mục cũng phải làm thế thôi, *senora*. Vì vậy ta nghĩ có lẽ phải có thêm điều kiện gì khác.”

“Không, không,” Lola rên rỉ. “Làm ơn, *senor*. Tôi sẽ làm bất kỳ việc gì ông yêu cầu.”

Anh nghiêng đầu như

đang suy nghĩ. “Ta còn chưa biết ta muốn gì. Ta sẽ nghĩ về việc đó và cho mọi người biết.”

“Bất kỳ điều gì,” bà ta lại nói, gần như khóc. “Tôi thề đấy.”

“Hãy nhớ điều đó,” anh nói, “và nhớ rằng ta không thích bất kỳ kẻ nào làm đau các bạn ta.”

“Tôi sẽ nhớ, *senor*. Tôi sẽ nhớ.”

Diaz kéo Milla ra khỏi phòng và đẩy cô xuống phố. Cô lại tóm lấy thắt lưng của anh, móc ngón tay vào đó chặt cứng và ấn bàn tay kia lên cổ họng đang nhức nhối. Dòng máu nóng rỉ qua những ngón tay cô. Anh ngoái lại, liếc mắt lên cổ cô. “Chúng ta cần phải rửa và

bằng bó vết cắt ấy. Nó không sâu nhưng làm hỏng hết áo váy của cô rồi. Giữ chặt tay quanh nó nhé.”

Chiếc xe tải vẫn ở nguyên chỗ cũ, người đàn ông mặt cau có đang đứng gác. Ông ta đứng thẳng người khi họ tới gần và khuôn mặt chuyển sang hoảng hốt khi trông thấy máu trên cổ và váy Milla,

như thế bằng cách nào đó người ta sẽ đổ lỗi cho ông ta vì bất kể chuyện gì đã xảy ra vậy. Diaz đưa ra tờ một trăm đô la rồi lấy chìa khoá và mở cửa xe. Anh đặt cô vào trong, gật đầu với người đàn ông và đi sang bên ghế lái.

“Chúng ta sẽ đến Wal-Mart,” anh nói. “Tôi sẽ mua thứ gì đó cho cô mặc cùng

với một ít thuốc sát trùng và băng gạc.”

Siêu thị Wal-Mart nằm trên đại lộ Ejercito Nacional. Milla ấn chặt các ngón tay vào vết cắt trên cổ họng và ngồi chờ trong lúc Diaz tìm đường ra khỏi khu ổ chuột. “Chính xác thì anh đã làm gì với bàn tay của mẹ ta vậy?”

Diaz liếc nhìn cô. “Tôi đã bẻ gãy ngón cái bên phải của mụ ta. Phải một thời gian nữa mụ ta mới lại cầm dao được.”

Milla rùng mình, thêm một lần nữa nhận thức rõ anh là loại người gì.

“Tôi buộc phải làm thế,” Diaz nói nhanh, và cô hiểu. Nỗi sợ là đồng minh

lớn nhất của anh. Chính nó là thứ khiến người ta phải nói chuyện với anh trong khi không chịu nói với ai khác. Nỗi sợ cho anh một mũi nhọn, một thứ mở màn; bản thân nó chính là vũ khí. Và để gây ra nỗi sợ ấy, anh cần phải sẵn sàng dùng hành động để hỗ trợ cho nó.

“Mẹ ta sẽ bỏ chạy,” cô nói.

“Có thể. Nhưng nếu mụ làm thế, tôi sẽ tìm ra mụ, và mụ biết như vậy.”

Họ đã tới Wal-Mart. Milia ngồi lại trong xe trong khi Diaz vào mua những thứ anh cần. Anh trở lại sau chưa đầy mười phút, chứng tỏ những người đi mua sắm bên trong chỉ cần thoáng nhìn là đã nhận ra anh thuộc về hàng đầu trong dòng

người chờ thanh toán. Ít nhất anh cũng đã bỏ bao súng ở đui ra trước khi vào trong, cô nghĩ nếu không chắc sẽ có một vụ náo loạn.

Diaz mua một chai nước, một gói băng gạc, một tuýp thuốc mỡ sát trùng, băng cá nhân, vài miếng băng hình bướm, một chiếc váy và áo sơ mi nữ rẻ tiền. Anh lái vào một bãi đỗ

đăng sau siêu thị, tránh xa khỏi đám đông đi mua sắm và đỗ xe quay mặt vào trong để tạo sự riêng tư tốt nhất có thể. Milla bắt đầu xé gói băng gạc, nhưng lấy mọi thứ khỏi tay cô và nói: “Cứ ngồi yên đây.”

Anh thấm ướt một miếng gạc, đặt nó lên vết cắt rồi cầm tay cô và ấn vào đó. “Giữ nhé.” Cô làm theo, ấ

chặt để ngăn dòng máu vẫn rỉ ra. Anh thấm ướt thêm vài miếng gạc nữa rồi bắt đầu lau cổ và ngực cô, rửa trôi chỗ máu khô. Những ngón tay anh lạnh đậm lướt xuống phía trước ngực cô, tới rìa áo lót.

“Được rồi, giờ cho tôi xem nào,” Diaz nói, bỏ tay cô ra khỏi vết cắt. Anh lột miếng gạc ra và gặt gù hài

lòng. “Không tệ lắm. Có không cần phải khâu, nhưng tôi đã mua một ít băng cánh bướm cho chắc ăn.”

Anh bôi thuốc sát trùng rồi dán vài miếng băng cánh bướm vào để giữ cho vết thương kín miệng. Tiếp theo anh dán một miếng gạc lên trên băng cánh bướm để bảo vệ vết thương thêm một lớp nữa. Làm xong, anh nói:

“Hãy dùng chỗ gác còn lại để lau tay cô trước khi thay đồ.”

Milla nghe lời, vui mừng vì được lau máu khỏi mình, nhưng cô nói, “Tôi không cần phải thay quần áo đâu; tôi cứ thế này về nhà cũng được.”

“Cô định đi qua biên giới trong bộ đồ dính máu

à? Tôi không nghĩ vậy. Và trước khi trở về chúng ta còn phải đi ăn cái gì đó đã.”

Milla mệt mỏi đến nỗi quên mất vụ đi qua biên giới. Cô lau cánh tay xong thì lấy bộ váy áo ra khỏi túi và cắt mác. “Anh quay lưng lại đi.”

Diaz khẽ cười và ra khỏi xe tải, đứng quay lưng

lại cửa xe. Cô ngồi đó một lát, chớp mắt kinh ngạc. Anh đã thực sự cười sao? Anh đã nói là anh vẫn cười, nhưng cô không thực lòng tin, và giờ thì chính tai cô vừa nghe thấy.

Chúa ơi! Anh đã vòng tay ôm cô, lướt tay xuống phía trước ngực cô. Còn cô đã dựa đầu lên vai anh, móng tay cô cắm vào ngực

anh.

Sự thân mật như một con dốc trơn trượt, từ cái này lại dẫn sang cái nọ, và ngày hôm nay cô đã vô tình trượt rất gần tới hiểm họa. Cánh tay anh vòng ôm cô quá tự nhiên; vai anh quá êm ái và sẵn sàng, cứ như nó sinh ra là để dành cho cô vậy.

Cô vội vã kéo váy lên, lột nó qua đầu, rồi tròng chiếc áo vào và chui vào trong váy. Cả hai đều hơi chật, nhưng cho tới lúc về nhà thì thế cũng tạm. Mặc đồ xong, cô vươn tới gõ ngón tay vào cửa xe gọi Diaz trở lại.

“Cô muốn ăn gì ?”

Bụng dạ Milla hơi cồn

cào, chắc chắn cô cần phải ăn gì đó. “Gì cũng được. Đồ ăn nhanh cũng được.”

Thay vì một nhà hàng ăn nhanh, anh dừng ở Fonda, một trong vô số những nhà hàng nhỏ do một gia đình mở ra. Có ba chiếc bàn ở bên ngoài một hàng hiên nhỏ rợp bóng, và anh dẫn cô tới đó. Người bồi bàn, một chàng trai dong

dòng cao, lịch sự bỏ qua đám băng gạc trên cổ Milla. Cô gọi *empanaditas* nhân cá ngừ và một chai nước; còn Diaz gọi *enchiladas* và một chai bia đen.

Trong lúc chờ thức ăn, Milla chơi với khăn giấy của mình, hết gấp lại giờ nó ra. Cô hơi khó chịu với chiếc áo chật. Sau đó, vì không thể lờ anh đi và biết

anh đang lắng lẽ quan sát cô, cô nói, “Anh rất thoải mái khi ở đây.”

“Tôi được sinh ra ở Mexico.”

“Nhưng anh đã nói anh là công dân Mỹ. Anh xin được quyền công dân khi nào?”

“Tôi sinh ra đã có rồi.

Mẹ tôi là người Mỹ. Bà ch vô tình đến Mexico lúc sinh ra tôi thôi.”

Vậy là anh có hai quốc tịch, cũng như Justin.

“Còn bố anh?”

“Người Mexico.

“Anh có hiểu rõ bố mình không?”

“Tôi sống với ông một nửa thời niên thiếu của mình. Tôi cảm thấy tốt hơn là sống với mẹ tôi. Còn cô?”

Rõ ràng đó là tất cả những gì anh định nói về mình. Mặc dù vậy, cô cũng kể với anh về gia đình cô, về sự rạn nứt giữa cô và các anh chị em. “Việc đó rất khó khăn với bố mẹ tôi,” cô

nói. “Tôi biết thế. Nhưng tôi không thể nào ở gần Ross hay Julia mà không...” Milla lắc đầu, không thể tìm đúng từ.

“Họ có con không?”
anh hỏi.

“Cả hai đều có. Ross có ba đứa, Julia có hai.”

“Vậy đáng lẽ họ phải

hiếu cảm giác của cô chứ.”

“Nhưng họ không hiểu. Có lẽ là không thể. Có lẽ anh cần phải thực sự mất đi đứa con của mình thì mới hiểu được. Cứ như thể *một phần của tôi* đã mất đi vậy, như thể không còn gì ngoài một lỗ hổng lớn ở vị trí trước đây của thằng bé.” Milla cắn môi, ngăn những giọt nước mắt chực trào ra.

“V ới tôi, ngừng tìm kiếm nó
chẳng khác nào ngừng thở.”

Diaz nhìn cô bằng đôi
mắt u sầu của anh, đôi mắt
nhìn thấu tâm can người
khác. Rồi anh vươn mình
qua chiếc bàn nhỏ, một tay
đỡ lấy cằm cô, và anh hôn
cô.

Chương 16

Đó chỉ là một nụ hôn ngắn, nhưng nó bất thường đến nỗi Milla chỉ biết ngồi đó, choáng váng. Quá nhiều chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian ngắn như chớp mắt; và cô cảm thấy chóng mặt,, hoàn toàn không thể thích ứng nổi. Cô dùng cả hai tay nắm lấy cổ

tay anh, rồi không biết mình phải làm gì hay nói gì tiếp theo khi anh thả cầm cô ra và lùi lại phía sau.

Khuôn miệng mím chặt kia mềm mại hơn, và cũng dịu dàng hơn cô tưởng. Nụ hôn không hề nồng cháy; thực ra nó mang tính an ủi nhiều hơn. Cô ghét anh vì thế. Cô không nên muốn bất cứ nụ hôn nào của anh,

nhưng nếu phải có một lần thì cô chắc chắn không muốn nó chỉ đến ừ.

Cô lườm anh. “Làm thế để làm gì?”

Khóe miệng anh khẽ nhếch lên trong điệu cười quen thuộc. “Có lẽ là,” anh nói, “em chưa từng trông thấy điều mà người khác nhìn thấy trong mắt em.”

“Chưa, tất nhiên là chưa.” Khi anh không nói gì nữa, cô chờ hẵn một phút, rồi phát câu và hỏi, “Đó là gì?”

Anh nhún vai, dường như đang cân nhắc, lựa chọn trong vô số từ ngữ. Cuối cùng anh nói: “Khó đau.”

Từ ấy tác động vào cô

rất mạnh. *Khôđau*. Chúa ơi, phải, cô đã đau khô. Chỉ những bậc cha mẹ đã từng mất con mới có thể hiểu nỗi điều đó. Vậy mà người đàn ông này, dường như có rất ít cảm xúc trong người, lại nhận ra nó, đáp lại nó. Và cô càng trượt dài theo con dốc đáng nguyên rửa kia.

Người bồi bàn mang đồ ăn đến cho họ và Milla

mừng được chăm chú vào món *empanaditas*, một trong những món Mexico cô yêu thích. Cô mãi miết ăn cho đến khi đĩa sạch bóng. Có vẻ như cái cổ họng bị chửa thực sự đã cải thiện được cảm giác ngon miệng của cô. Chẳng có gì làm bạn cảm kích một bữa ăn hơn là một cuộc chạm trán thoáng qua với thần chết.

Diaz cũng đổi xử tương tự với món enchiladas của mình, mặc dù anh chỉ uống hết nửa chỗ bia

“Anh không thích à?”
cô hỏi, chỉ vào cái chai.

“Cũng tạm. Tôi chỉ không uống nhiều.”

“Anh hút thuốc không?”

“Chưa từng.”

“Bầu cử không?”

“Tôi chưa bỏ kỳ nào kể từ khi đủ tuổi,”

Và anh cũng thất bại an toàn nữa. Cô bực bội nhìn anh. Trên đời có tên sát thủ nào tỉnh táo và có ý thức công dân đến thế không nhỉ?

Đột nhiên Milia nhận ra mình không còn sợ Diaz nữa. Cô không biết chính xác là từ lúc nào và tại sao, nhưng hẳn cô đã không thể tìm được nguồn an ủi trong vòng tay anh nếu cô vẫn còn sợ. Anh thì chẳng thay đổi gì. Nhưng còn cô? Một tuầ rưỡi vừa qua y hệt như một chuyến tàu lượn siêu tốc về tình cảm, và hẳn là sự căng thẳng đã tác động đến cô.

Hắn là cô đã mất trí khi bị một người như Diaz thu hút.

Ít nhất cô cũng không để cho anh nhận ra cảm xúc của mình, Milla nghĩ. Cô đã không đáp lại nụ hôn phớt của anh; thực tế, phản ứng của cô rất hoàn hảo, cho dù không được chuẩn bị trước.

“Em ăn xong chưa?”

anh hỏi.

Cô nhìn vào chiếc đĩa trống không của mình. “Chỉ còn thiếu mỗi nước là liếm sạch nó thôi.”

Lại nụ cười khẽ nhếch mép của anh. “Ý tôi là, em có muốn ăn gì nữa không?”

“Không, tôi đủ rồi, cảm
Ơ

Anh trả tiền bữa ăn của họ, và khi cả hai đi bộ ra chỗ chiếc xe tải, cô nhận ra hôm nay anh đã tiêu tốn bao nhiêu tiền. “Tôi sẽ bồi hoàn các chi phí cho anh,” cô nói.

Diaz không nói gì, Milla tự hỏi cô có làm anh phật ý hay không. Rốt cuộc, anh có nửa dòng máu Mexico và đã trải qua những năm đầu đời ở đó.

Nền văn hoá đề cao lòng tự tôn dân ông này chắc hẳn cũng ít nhiều ảnh hưởng đến anh.

“Hãy cho tôi một bản kê khai chi phí đầy đủ,” cô nói tiếp, không thể bỏ lửng chuyện này.

Khuôn mặt anh lại trở nên lạnh băng. “Tôi nên kê khai tiền hối lộ là cái gì?”

“Là tiền hối lộ. Bọn tôi phải trả tiền đó suốt. Còn cách nào khác để moi thông tin nữa?”

“Có nhiều cách khác. Nhưng đôi khi hối lộ là được rồi.” Anh lôi điện thoại ra và gọi cho ai đó, có lẽ là thằng bé lúc trước, để nó đến gặp anh và lấy lại chiếc xe. Nhưng lần này một cậu nhóc khác xuất

hiện, nó nhỏ hơn và có nụ cười ranh mãnh hơn. Diaz đưa cho nó chìa khoá và ít tiền, nó liền nhảy lên sau vô lăng rồi vù đi.

Milla và Diaz đi bộ qua cầu sang El Paso rồi nhảy lên chiếc xe tải kia của anh. “Cô muốn đi đâu?” anh hỏi. “Trở lại văn phòng hay về nhà?”

“Về nhà.” Cô muốn thay quần áo vì chiếc váy đã trở nên chật chội một cách khó chịu sau khi cô ăn. “Sau đó, nếu anh không phiền, làm ơn đưa tôi quay lại văn phòng.” Cô cần phải lấy lại ô tô của mình. “Nếu anh không có thời gian thì tôi sẽ gọi taxi.”

“Chuyện nhỏ.”

“Nhân tiện, đêm hôm nọ làm sao anh vào được nhà tôi thế? Tôi đã khóa tất cả các cửa chính và cửa sổ mà?”

“Đúng. Tôi đã bỏ một cái khóa. Em cần một hệ thống an ninh.”

“Cái đó có ngăn được anh không?”

“Không, nếu tôi đã muốn vào.”

Diaz chờ dưới phòng khách trong khi cô chạy lên lầu thay quần áo. Cô không buồn chọn bộ nào che được đám băng trên cổ, bởi vì thời tiết rất nóng. Thay vào đó cô tròng vào cái quần vải màu vàng nhạt nhúm và chiếc áo sơ mi không tay màu trắng rồi lao xuống

nhà.

Anh đang xem xét những viên đá đặt rải rác khắp phòng khách. Cô đã dùng những viên đẹp nhất để trang trí, chỗ còn lại thả vào những vật khác nhau: một cái bát lớn màu xanh dương trên bàn nước, hai lọ hoa trong suốt, một con lợn tiết kiệm bằng thủy tinh to dùng. “Chỗ đá này là thê

nào đây?” anh hỏi, đầu hơi nghiêng sang một bên giống một chú chó tò mò.

“Tôi đã nhặt chúng cho Justin,” Milla nói, đứng bất động. “Tôi nghĩ là có thể thằng bé sẽ thích đá. Chẳng phải những chú bé đều thích trò ném đá và mang chúng trong túi quần suốt sao? Giò chắc nó đã quá tuổi chơi trò đó rồi, nhưng đôi khi cứ

nhìn thấy một viên đá lạ là
tôi lại nhặt lên. Thói quen
mà.”

“Tôi thì thích bọn côn
trùng,” anh nói. “Và lũ giun
nữa.”

“Eo ôi!” Cô nhăn mũi
và rùng mình, tưởng tượng
ra một cái túi quần đầy
giun. Rồi cô thở dài. “Tôi
biết mình nên vứt đồng đá

đi, nhưng tôi vẫn không thể làm thế. Có lẽ một ngày nào đó.”

“Em có thể ném chúng vào kẻ đột nhập.”

“Anh là người duy nhất từng đột nhập vào đây.”

“Dù sao thì em cũng chỉ ném như đám phụ nữ mà thôi.”

Bất chấp bản thân, Milla thấy mình đang mỉm cười với anh. “Ừ, tất nhiên rồi. Còn gì khác được?”

Thực vậy, còn gì khác được? Diaz mỉm cười khi anh đi bộ trở lại qua cây cầu vào Juarez. Cô là một cô gái đầy nữ tính. Cô đã cố tỏ ra cứng rắn, chắc chắn cô

vững vàng và có ý chí, nhưng bản năng của cô vẫn hoàn toàn là phụ nữ. Phòng ngủ của cô duyên dáng, với những tấm drap trải giường mềm như sa tanh, hàng chõng gối và thảm mềm dưới chân, còn cả vô số thứ lấp lánh treo trên chụp đèn nữa. Phòng tắm của cô thì thật thơm tho và ngọt ngào.

Milla sẽ không thích khi

biết anh đã chạm vào khăn
trải giường và nhòm vào tủ
quần áo của cô, nhưng anh
thấy tò mò. Anh muốn hiểu
hơn về cô, tìm tòi từ đám
quần áo và mùi hương mà
cô thích. Cô có quần bò,
quần dài và áo sơ mi, nhưng
váy, juyp ngắn và những
chiếc áo cánh điệu dàng lại
chiếm đa số trong tủ. Hôm
nay, khi cô đi xuống nhà sau
khi thay quần áo, trông cô

thật gọn gàng và mát mẻ với hai màu vàng-trắng, cùng một bộ vòng ngọc trai đeo trên cổ tay. Bằng cách nào đó cô đã khiến cho miếng băng trên cổ trông giống một thứ đồ trang sức chứ không phải thứ nhất thiết cần dùng.

Vì cô vốn mềm yếu nên anh sẽ trở lại Juarez mà không có cô. Lola sẽ không

ngờ anh sớm trở lại như vậy, vì thế giờ là thời điểm hoàn hảo nhất.

Hắn Lola phải có ít nhất một vài đứa con. Tất nhiên lúc này chúng đã lớn cả, nhưng có thể một trong số chúng vẫn còn sống chung với mẹ lúc mẹ đang chăm sóc những đứa bé bị đánh cắp cho em trai và Pavón. Bọn trẻ rất tò mò, chúng

thường nghe lỏm được nhiều chuyện kể cả khi bạn tưởng chúng không hề lỏm vờn xung quanh. Bọn con của mẹ rất có thể đã nghe lỏm được vài mẫu đối thoại giữa Lorenzo và Pavón, những thông tin sẽ cho anh một đầu mối khác để lần theo.

Có rất ít điều làm cho Diaz sợ; anh chấp nhận

được đau đớn và cái chết trong khi rất ít người thoát được điều thứ nhất và chẳng ai thoát được điều thứ hai. Nhưng khi Lola kể dao vào cổ họng Milla và máu rỉ xuống cổ cô, lần đầu tiên sau một thời gian rất dài anh đã thấy sợ. Suýt nữa thì anh đã giết Lola ngay lúc ấy, chỉ tích tắc nữa là anh k, nhưng ý nghĩ về phản ứng của Milla khi anh thối tung

óc của Lola lên khắp người cô đã ngăn anh lại.

Trước đó anh đã phải suy tính rất nhanh. Nếu không giết Lola ngay tại chỗ, anh sẽ lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Anh không thể để bất kỳ kẻ nào làm tổn thương người phụ nữ của anh mà không bị trừng phạt. Nếu thế, bọn chúng sẽ nghĩ là anh đã yếu

đi. Chúng sẽ nghĩ chúng có thể qua mặt anh mà thoát tội, mà bình an vô sự với những vụ chém giết và ma túy mà anh đang cố sức ngăn cản. Và vì chúng nghĩ có thể thoát được, nhiều người vô tội sẽ chết. Rồi anh sẽ càng phải giết nhiều người hơn nữa để khiến chúng tin rằng chúng không thể qua nổi mặt anh.

Tất cả những điều đó, và còn nhiều điều khác cùng thoáng hiện trong đầu Diaz trong một tích tắc. Anh sẽ phải làm gì với Lola nếu không giết mụ ta? Đánh mụ một trận như tử chẳng? Thế thì mất thời gian quá, Milla sẽ hoảng loạn và anh thì không thích thô bạo như thế với phụ nữ, kể cả với loại cặn bã như Lola. Bắn mụ chẳng? Với một khẩu chín

ly, viên đạn lớn sẽ xé toạc da thịt, cắt vụn các dây thần kinh và mạch máu. Còn chém mụ? Trừ khi anh băm mụ thành nhiều mảnh, nếu không các vết cắt sẽ rất dễ lành, mà anh thì không muốn phải chặt rời phần cơ thể người nào, dù nhỏ hay lớn.

Lựa chọn duy nhất còn lại là bẻ gãy một cái xương,

một việc sẽ khiến mụ gặp rắc rối trong thời gian nhất định. Diaz đã chọn ngón cái vì con dao, vì anh quá tức giận khi mụ cửa vào cổ Milla. Với ngón tay gãy, mụ sẽ không thể cầm dao trong một thời gian khá lâu. Và trong trò trừng phạt đó có điều gì thật lạnh lùng, như thể kẻ khác sẽ biết anh không hề yếu đi. Chỉ cần nghĩ đến đó là anh đã thực

hiện xong công việc. Nếu anh do dự, Milla có thể đã chết, hay ít nhất cũng bị trọng thương.

Anh đã khiến Milla thấy khó chịu, nhưng cô đã hiểu ngay lập tức vì sao anh lại phải làm một điều gì đó.

Anh cần phải tóm được Pavón. Chẳng thú vị sao khi cùng một gã mười năm

trước dĩnh dáng tới bắt cóc
trẻ em, giờ lại liên quan đến
những bộ phận nội tạng bị
hiến một cách không tự
nguyện? Biết đâu hẳn vẫn
làm cho một chủ?

Từ đáy lòng Diaz trỗi
lên một cảm giác ấm áp dễ
chịu khi nghĩ mình có thể
gói gọn cả hai vấn đề bằng
một cái thòng l

Con trai của Milla đã mất tích rồi. Chỉ có bọn ngu ngốc mới giữ lại các giấy tờ ghi chép, và vì phần lớn các tài liệu xin con nuôi đều được giữ bí mật, anh không nghĩ cô có thể tìm được thằng bé kể cả khi họ đã phá vỡ được đường dây buôn bán và tìm ra tờ khai sinh giả. Nhưng việc tìm ra ít nhất thằng bé đã không có mặt trên chuyến bay bị nạn

hay chết ngạt trong cốp ô tô cũng rất có ý nghĩa với Milla. Anh đã nhìn thấy trong mắt cô niềm vui thoáng chốc xưa tan đi nỗi buồn.

Vụ rớt máy bay cũng là một điểm nữa anh có thể điều tra. Cục Hàng không Liên bang Mỹ sẽ có những giấy tờ lưu lại các vụ như thế này. Diaz không nhớ có

bất kỳ tin tức nào về một chiếc máy bay rơi chứa xác sáu đứa trẻ, và anh chắc chắn một câu chuyện như thế sẽ lưu lại mãi trong đầu anh. Vậy có thể địa điểm máy bay rơi đã bị dọn sạch và những cái xác bé nhỏ đã bị chuyển đi trước khi đội cứu hộ và các điều tra viên tới, chỉ để lại xác phi công; hoặc các nhà chức trách chưa bao giờ tìm ra địa

điểm đó. New Mexico là một bang rộng lớn, gần như trống trải. Trong cả ngàn dặm vuông, một chiếc máy bay bé nhỏ có thể rơi xuống mà chẳng bị ai trông thấy.

Mặc dù vậy, người chủ của chiếc máy bay chắc chắn phải biết nó bị mất tích và tiến hành tìm kiếm nó. Nếu hắn tìm được thì sao? Xóa hoàn toàn dấu vết một

chiếc máy bay, kể cả là máy bay nhỏ, cũng mất khá nhiều công sức. Cách tốt nhất là di chuyển những cái xác, xóa sổ chiếc máy bay bằng cách lột bỏ hết những nhãn hiệu và số sê-ri rồi châm lửa. Có một loạt những hóa chất có thể tạo ra ngọn lửa khổng lồ.

Thật ra thì đó là cách anh sẽ chọn.

Diaz có một bản năng khá tốt để phán đoán cách bọn xấu hành động. Anh chỉ cần nghĩ xem anh sẽ làm như thế nào, và hầu hết mọi lần anh đều đoán trúng.

Giờ anh cần phải thận trọng hơn, vì Milla đang làm anh mềm yếu đi. Anh không biết tại sao, nhưng anh biết chuyện đó đã xảy ra. Vì cô, anh thấy mình làm

những việc mà trước đây anh chẳng phí thời gian làm. Anh vốn không dễ dàng nói chuyện với ai, nhưng anh có thể nói với cô, kể cho cô nghe về mình. Anh ngạc nhiên vô cùng khi cô cũng kể về mình với anh. Lúc đầu cô đã rất sợ anh, nhưng giờ thì không thế nữa, và anh thấy rất hài lòng.

Cô sẽ không ngủ với anh nếu cô còn thấy sợ anh.

Có lẽ cô còn chưa biết anh cảm thấy thế nào. Anh đã kìm mình lại, không muốn quá sỗ sàng khiến cho cô phải chạy trốn. Khi hôn cô, anh đã muốn đẩy sâu mỗi tiếp xúc, nếm vị của cô bằng lưỡi anh, nhưng anh cảm nhận được cô cứng người lại và ngần ngại

không đáp trả, vì thế anh chỉ hôn nhẹ và thoáng qua.

Có lẽ cô cũng chưa biết *chính mình* cảm thấy thế nào, nhưng anh biết cô có tình cảm với anh. Ngày hôm nay cô chấp nhận sự đụng chạm của anh, dựa vào anh, vùi mặt trên vai anh quá dễ dàng. Là một người đàn bà, cô hoàn toàn đáp lại anh.

Đã lâu lắm anh không có người đàn bà nào, nhưng anh sẽ có Milla. Anh sẽ kiên nhẫn, cho cô thời gian để làm quen với anh, và anh không nghi ngờ gì về kết quả cuối cùng. Cô là của anh.

Lần này Diaz không gọi xe tải tới mà chọn một chiếc taxi và bảo nó thả anh xuống một chỗ khá xa nhà

Lola. Rồi anh đi bộ, d: chuyển lạng lẽ, thoải mái, tiếp cận nơi đó từ một hướng khác, nhận thức rõ ràng rằng lần này vũ khí duy nhất của anh là con dao trong ủng. Đến lúc này Lola đã có thời gian để chăm sóc ngón tay. Mụ ta sẽ ở nhà, ôm ấp bàn tay mình, nuốt những viên thuốc giảm đau và nguyên rửa anh. Anh là người cuối cùng mụ muốn

gặp, vì thế mục sẽ hết lòng muốn tổng khứ anh đi bằng cách kể cho anh những điều anh muốn biết. Thậm chí mục sẽ nộp cả con mình cho anh mà chẳng thèm phản đối lấy một tiếng.

Lần này Diaz không buồn gõ lên cánh cửa xập xệ. Anh thử mở nó và phát hiện nó được chốt từ bên trong, nên anh đá tung cửa.

Lola đang nằm trên chiếu, bàn tay băng bó với ngón cái chìa ra ngoài cứng ngắc. Mụ chỉ mặc độc chiếc áo ngủ dơ dáy; bằng chứng cho thấy mụ đã dùng thuốc giảm đau và quyết định đi ngủ, kể cả khi trời còn chưa tối. Mụ thở hỗn hển khi trông thấy anh, khuôn mặt tái nhợt vì kinh hãi.

“Ta đã nghĩ ra thêm

một câu hỏi khác,” anh khẽ

T rue đang có tâm trạng không tốt, bởi vậy khi điện thoại reo lần thứ một ngàn trong ngày hôm đó, hắn giật lấy nó với một tiếng gầm ghè: “Sao?”

Có chút e dè, rồi một giọng rụt rè mang trọng âm

Tây Ban Nha cất lên: ‘*Senor* Gallagher?’

“Phải, có chuyện gì?”

“Ông nói là ông muốn biết tin về Diaz.”

True ngồi thẳng dậy, mọi sự khó chịu đều tiêu tan, hắn đã tập trung hoàn toàn. “Phải, đúng vậy.”

“Phần thưởng vẫn còn đó chứ?”

“Bằng tiền mặt. Đô la Mỹ.” Hấn không bao giờ nuốt lời hứa trả tiền. Tiền luôn giữ cho người ta tiếp tục mở miệng.

“Hôm nay hấn đã ở Ciudad Juarez.”

Juarez. Thằng con

hoang đã ở rất gần rồi.

“Hắn không đi một mình,” giọng nói rụt rè tiếp tục.

“Hắn đi với ai?”

“Một người đàn bà. Họ ở ở *fonda* của chúng tôi. Chính tôi đã phục vụ họ. Tôi đảm bảo đó là Diaz.”

“Anh có nhận ra người đàn bà không?”

“Không, *senor*. Nhưng cô ta là một *gringa*. Cô ta có băng gạc trên cổ.”

True không hiểu sao chuyện trên cổ cô ta có băng gạc lại có nghĩa cô ta là người Mỹ. “Còn gì nữa?”

“Cô ta có mái tóc xoăn

màu nâu với một lọn bạc trên đỉnh.”

True lạnh cứng cả người. Hắn máy móc xin thông tin về nơi phải chuyển tiền đến và sắp xếp để khoản tiền được chuyển đúng tối hôm đó. Sự hiện diện của Diaz ở Juarez giờ đã trở thành một tai họa.

Milla đi cùng hắn.

Milla và Diaz, đi cùng nhau.

Khốn nạn thật.

Hắn phải bắt đầu cắt các đầu mối ngay lập tức. Hắn phải tìm Pavón và đảm bảo chắc chắn thằng khốn ngu xuẩn ấy không nói gì.

Chương 17

True rất giỏi phân tích những lựa chọn của mình. Hắn biết mình đang phải chống lại ai. Diaz chẳng ngu ngốc chút nào - tên con hoang này là một trong những kẻ khôn ngoan nhất mà True từng gặp hay nghe nói tới. Chỉ tên hắn thôi cũng đủ khiến một số kẻ

phải lao nhao chạy trốn, bởi Diaz luôn luôn tìm được con mồi của mình, và không phải lúc nào hắn cũng mang chúng sống sót trở về.

Người ta đồn rằng Diaz được cả hai chính phủ, Hoa K và Mexico bảo trợ. Vì Mexico không cho dẫn độ những tội phạm có thể nhận án tử hình, đất nước này vô tình trở thành thiên đường

cho một vài linh hồn không thể cứu rồi. Hoa Kỳ muốn những kẻ này hoặc phải bị bắt hoặc bị xử lý bằng những cách khác, còn Mexico thì chỉ muốn chúng biến mất và ngừng gây rắc rối, vậy nên rất có khả năng Diaz được cả hai chính phủ trả tiền. Có thể. Có thể hắt ta chỉ là một tay săn tiền thưởng giỏi đồng thời cũng giỏi cả đánh bóng tên tuổi.

Nhưng chắc chắn hẳn ta có quan hệ và sự trợ giúp, và còn có cái mũi của một con chó săn.

True nghĩ, chìa khoá của vấn đề là việc đánh lạc hướng. Hẳn cần làm cho Diaz mãi mê đuổi theo những lời đồn vu vơ trong khi bản thân hẳn sẽ tìm và tiêu diệt Pavón, một việc mà đáng ra hẳn phải làm từ

nhều năm trước. Pavón là kẻ duy nhất, ngoại trừ chính hắn, biết tất tậ mọi chuyện - và True chắc chắn không bao giờ có ý định để chuyện đó xảy ra. Pavón là một tài sản đáng giá - gã có bản năng sinh tồn và bản năng xử lý sự việc đúng cách, chỉ cần nói với gã điều bạn muốn là gã sẽ làm được. Nhưng dù có là tài sản đáng giá hay không, với việc bị

Diaz truy lùng, giờ Pavór chỉ còn là một vật cản đường.

Tin tốt là Pavón đã nghe được Diaz đang lần theo gã và đã đi trốn. Tin xấu là Diaz không bao giờ từ bỏ và cuối cùng sẽ tìm được Pavón. Điều đó có nghĩa đích thân True phải tìm ra Pavón trước. Sẽ chẳng có ai quan tâm đến

Pavón đủ để tiến hành một cuộc điều tra cặn kẽ về cái chết của gã.

Một lựa chọn khác của True - lựa chọn duy nhất còn lại - là cho người tiêu diệt Diaz. Vấn đề là chuyện đó nói thì dễ hơn làm. Và nếu Diaz thực sự được chính phủ bảo trợ, việc đó sẽ mang theo nhiều rắc rối mà True chưa sẵn sàng đón

nhận. Bạn chỉ có thể giấu giếm một sự việc chừng nào không có ai bới lông tìm vết. Tại Liên bang thì luôn thích bới lông tìm vết. Hẳn phải hết sức cẩn trọng nếu muốn lo liệu chuyện này.

Vậy là, chỉ còn cách kéo dài thêm chút thời gian bằng cách rỉ ra một ít tin đồn vu vơ cùng vài cái tên, làm cho Diaz bận rộn. Tìn

ra Pavón và loại bỏ gã rắc rối đó, việc này sẽ kéo dài thêm chút thời gian nữa cho hắn xoá hết dấu vết liên quan đến mình. Rất có thể đây là chung cuộc của một vụ làm ăn rất hời, thật đáng xấu hổ, vì hắn mới chỉ kiếm được phân nửa chỗ tiền hắn muốn trước khi rút chân ra. Nhưng hắn sẽ tìm được một phi vụ khác. Hắn luôn tìm được. Và nếu nhận được cái

giá hợp lý, lúc nào hắ¹n cũng có thể thu về vài món hời tương đương.

True mỉm cười, nghĩ đến tất cả những cái tên mà hắ¹n có thể thả vào trong tin đồn để lái Diaz theo hướng đó. Hắ¹n có thể đùa vui một chút. Trả thù lúc nào cũng thú, phải không?

Thăm thoát đã sang tháng Chín, thời tiết đã dịu hơn, ngày ngắn đi đáng kể và không khí hanh khô lẫn khuất như trên người. Trường học mở cửa trở lại và dường như lũ trẻ riu rít ở mọi nơi. Bất chấp nỗi đau, Milla vẫn khao khát được theo dõi lũ trẻ tầm tuổi Justin, từ lớp mẫu giáo trở lên. Năm nay thằng bé sẽ vào lớp năm, cô nghĩ. Ở nơi

nào đó, thằng bé sẽ bắt đầu năm học mới như tất cả bọn trẻ này, la hét và chạy nhảy, tràn đầy năng lượng và niềm vui. Mắt nó có còn xanh không, hay đã sẫm lại thành màu nâu như mắt cô rồi? Cô nghĩ hẳn chúng sẽ có màu xanh dương, vì chúng giống y như màu mắt của David.

Dường như Diaz lạ:

biến mất. Cái ngày họ tới Juarez cô đã cảm thấy một mối liên hệ mạnh mẽ với anh, nhưng kể từ đó anh lại bất tăm. Tất nhiên, chỉ vì cô cảm thấy một mối liên hệ không có nghĩa là anh cũng thế, và bất kể cô có cảm thấy gì, sự thật vẫn là cô biết rất ít về anh. Thậm chí cô không chắc về tên thật của anh, biết đâu ngày hôm đó anh chỉ vợ quàng lấy cái

tên “James”? Cô cũng không biết anh sống ở đâu, anh bao nhiêu tuổi, anh từng kết hôn chưa - lạy Chúa, lẽ như anh đã có vợ? Ý nghĩ Diaz đã có gia đình làm cô nôn nao. Lẽ như anh đã có con? Hôm đó anh đã rất thoải mái với Max, như vậy rất có thể anh đã có con. Có lẽ lúc này anh đang quây quần bên gia đình ấm áp của mình.

Milla biết mình đang rất lố bịch. Cô chưa từng gặp người đàn ông nào kém thích hợp với một gia đình hơn Diaz. Anh kiểm chế bản thân và cô độc quá mức, đến nỗi cô không thể tưởng tượng ra anh đang sống cùng ai. Nghĩ đến đó, cô lại thấy mình ngốc đến thế nào khi ngay từ đầu đã bị anh hấp dẫn. Nhưng sự thu hút giữa người với người tự nó

vốn thế, và với cô, không nghĩ về anh nữa cũng khó như lên trời vậy.

Diaz không phải là người duy nhất biến mất. Cô vui mừng vì chẳng hề gặp True lần nào nữa. Anh ta hoặc đã ra khỏi thành phố, hoặc đã tìm ra Nàng tháng Chín chiếm hết thì giờ của anh ta một cách khác thường. Cô hy vọng lý do

thứ hai là đúng, để anh ta chuyển sự chú ý sang hướng khác.

Tuần thứ hai của tháng Chín, mẹ cô gọi và bảo cô về thăm nhà. Milla đã không gặp bố mẹ từ kỳ nghỉ mùa Xuân, khi ấy cả Ross và Julia đều đã đi nghỉ với gia đình và cô không phải đụng mặt họ ở nhà bố mẹ. Ngay lúc này, trường học đã khai

giảng và với tất cả những hoạt động ngoại khoá, chắc hẳn họ rất bận và không có thời gian ghé qua nhà bố mẹ. Thêm nữa, mẹ cô sẽ gọi và cảnh báo họ rằng Milla đang đến thăm.

Vui mừng vì cơ hội xả hơi và có điều gì khác để nghĩ tới ngoài Diaz, Milla nghỉ phép vài ngày để bay tới Louisville, Kentucky. C

đó cô thuê một chiếc ô tô và qua sông Ohio tới một thị trấn nhỏ ở nam Indiana nơi bố mẹ cô sống.

Bố cô đã bước sang tuổi sáu mươi lăm và vừa mới nghỉ hưu ở một công ty kế toán; còn mẹ cô, sáu mươi ba tuổi, đã nghỉ dạy tiểu học từ năm ngoái. Bố cô đã bắt đầu om sòm về chuyện chuyển tới Florida, nơi ông

không bao giờ còn phải dọn
tuyệt nữa, nhưng mẹ cô thì
cương quyết ở lại với ngôi
nhà nơi bà đã sống hơn bốn
mươi năm qua và nuôi dạy
ba đứa con của mình.

Milla đã từng nghĩ cuộc
đời cô rồi sẽ rất giống với
cuộc đời mẹ cô: dạy học và
chăm sóc một gia đình.
Nhưng giờ đời cô đã bị đảo
lộn hoàn toàn đến nỗi khúc

sau chẳng giống chút nào khúc *trước*. Cô ghét mỗi rạn nứt giữa mình và các anh chị, nhưng dường như họ không hiểu được cô đã bị biến đổi sâu sắc đến mức nào. Họ muốn cô đi theo truyền thống gia đình, nhưng việc đó đơn giản là không thể. Cô không thể nghĩ đến việc từ bỏ Justin, và cô không thể tha thứ cho họ vì đã nghĩ là cô nên từ

bỏ.

Tuy nhiên, khi cô và mẹ đang tán dóc trong bếp và bà Edge nhận ra mình đã nhắc đến Ross hoặc Julia tới lần thứ ba, cả hai chìm vào sự im lặng gượng gạo, Milla thở dài. “Mẹ, con không mong mẹ chẳng động gì tới họ. Cứ nói về họ nếu mẹ muốn; con cũng thích nghe bọn trẻ đang làm

gì, để bắt kịp những chuyện đang diễn ra.”

Bà Edge cũng thở dài “Mẹ chỉ mong ba con làm hoà với nhau. Mẹ ghét phải thiếu vắng con trong những kỳ nghỉ lễ.”

“Có lẽ ngày nào đó, sau khi con tìm được Justin. Mặc dù con không nghĩ mình sẽ tha thứ cho họ hoàn

toàn vì đã nói con nên quên
thằng bé đi.”

Đôi mắt mẹ cô đầm
nước. “Ôi, cưng à... Con
vẫn còn nghĩ con sẽ t được
thằng bé ư?”

“Con sẽ tìm được,”
Milla quả quyết nói, lòng
đau đớn vì cả mẹ cô cũng
đã từ bỏ. Phải chăng cô là
người duy nhất vẫn còn hy

vọng? “Giờ con đã có những đầu mối mới. Con đã biết thằng bé được mang khỏi Mexico bằng máy bay, có lẽ là tới New Mexico. Con biết một người phụ nữ đã làm giả giấy tờ khai sinh cho nó. Con biết tên những kẻ đã cướp nó khỏi con. Một tên đã chết, nhưng tên còn lại...”

Bà Edge trông có vẻ

choáng váng. “Con... con đã thực sự tìm ra từng ấy chuyện ư? Chỉ mới gần đây à? Con đâu có nói gì khi gọi điện?”

“Trong vòng tháng trước thôi ạ.” Milla cảm thấy xấu hổ vì ít nhất đã một tháng rồi cô không gọi cho bố mẹ. “Mọi chuyện đến rất...” cô tìm một từ ngữ chính xác nhưng không

gây lo lắng “đồn dập.”

“Mẹ cũng nghĩ vậy.” Bà Edge liếc nhìn vết sẹo mảnh còn đỏ trên cổ con gái. “Sao con lại có vết sẹo kia?”

Milla vô thức chạm vào nó. Nó không phải là vết sẹo lớn, và với thời gian nó sẽ mờ đi hoàn toàn. Cô không nghĩ mẹ cô lại để ý chi tiết nhỏ đó. “Từ một vết

cắt,” cuối cùng cô nói.

“Mẹ biết. Con cạo râu
đấy à?”

Milla mỉm cười và
đành nói thật. “Không. Một
mụ đàn bà đã làm đấy. Bà
ta từng tham gia băng nhóm
buôn bán trẻ em; bà ta chăm
sóc những đứa bé bị bắt
cóc, cho đến khi chúng
được đưa bằng máy bay ra

khỏi đất nước.”

Bà Edge ngồi phịch xuống chiếc ghế gần nhất. Má bà tái nhợt trước ý nghĩ con gái út của mình bị tấn công, đồng thời bà lại gần như kích động trước tin tức kia. “Bà ta... bà ta đã trông thấy Justin à? Bà ta đã thực sự trông thấy nó? Còn nhớ nó sao?”

“Bà ta còn nhớ. Nó còn sống, và vẫn khoẻ mạnh

“Bà ta... nhưng sao bà ta tấn công con?”

“Vì con đã làm một việc ngu ngốc.”

“Ngu ngốc thế nào?”

“Con lao vào bà ta.”
Milla phác một cử chỉ vô

vọng. “Con đã quá giận dữ với bà ta, con không ngăn mình được. Bà ta có một con dao.”

“Con đã có thể bị giết!”

Cô đã có thể bị giết vô số lần trong suốt mười năm qua. Tạ ơn Chúa, mẹ cô chẳng hề biết những nơi cô đã từng đi tới, những người cô đã nói chuyện cùng,

những việc cô đã làm. Cô cho mình là người may mắn vì chưa bị bắt, bị đánh, hay bị cưỡng hiếp lần nào. Chắc hẳn các thiên thần hộ mệnh của cô đã phải làm việc ngoài giờ - đó là lý do duy nhất cô vẫn bình an vô sự cho đến nay.

Và nếu Diaz không ở Juarez hôm đó, trăm phần trăm Lola sẽ cắt ngang

cuống hòng cô từ bên này sang bên kia.

Diaz là thiên thần hộ mệnh khác thường nhất mà cô có thể tưởng tượng ra, nhưng anh đúng là một thiên thần hộ mệnh.

Cô đã đến Indiana để có thể thôi nghĩ về anh trong một thời gian, ấy vậy mà mọi chủ đề dường như lại

mang cô trở về với anh...

“Con đang nghĩ gì thế?”
mẹ cô nghi ngại hỏi. “Trông
con lạ lắm. Có chuyện gì đã
xảy ra mà con không kể cho
mẹ phải không?”

“Cái gì ạ? Ô, không...
không. Không có gì đặc biệt
đâu. Thực sự con chỉ đang
nghĩ con thật may mắn vì đã
không có chuyện gì xấu xảy

đến với mình.”

“May à? Ý con là con đã làm những việc mà...”

“Ý con là con đã ở những nơi thực sự phức tạp khi cố đi tìm ai đó biết chuyện gì đó về bọn buôn bán trẻ em. Nhưng con chưa bao giờ đi một mình đâu mẹ ạ”, cô vội vã thêm vào. “Không bao giờ.”

“Ít nhất thế còn được.”

Bà Edge thở ra một hơi rư rẫy. “Nhưng từ giờ làm sao mẹ ngủ ngon được khi biết con chuyên làm những việc đại loại như thế đây?”

“Thế nên trước đây con mới không kể cho mẹ,” Milla nói, cảm thấy có lỗi.

Một chiếc ô tô đi vào lối xe chạy, bà Edge đứng

lên, nhìn ghé qua cửa sổ nhà bếp để xem đó là ai. Bà khẽ thở dài lo ngại. “Julia đấy. Chuyện gì thế không biết? Mẹ đã bảo nó là con ở đây rồi mà.”

“Không sao,” Milla nói để làm an lòng mẹ. Cô nghĩ đến chuyện đi lên phòng mình để tránh mặt chị gái, nhưng thế thì có vẻ hèn nhát quá nên cô vẫn ở nguyên tại

chỗ. Mỗi quan hệ của họ có
căng thẳng nhưng chưa tới
mức không thể giáp mặt
nhau; cô vẫn có thể lịch sự
với anh chị mình.

Họ lắng nghe ông Edge
mở cửa trước, rồi tiếng
Julia nói: “Con chào bố. Mẹ
và Milla đâu ạ?”

“Trong bếp ấy.” Giọng
điệu của ông nghe giống

giống một người chuẩn bị biến khỏi một cảnh tượng khó xử ngay khi có thể.

Rồi đến tiếng bước chân quả quyết của Julia trên sàn gỗ cứng ngoài hành lang. Milla chỉ đứng lên chờ đợi, dựa vào tủ bếp đằng sau, ra vẻ tự nhiên và thư thái.

Julia lớn hơn Milla ba tuổi và kém Ross hai tuổi.

Thay vì làm một đứa con
thứ chàm nhím như bình
thường, Julia luôn đòi hỏi
người khác chú ý đến mình.
Chị đứng trên ngưỡng cửa
nhà bếp, trông kiêu cách, tự
chủ và kiên quyết như mọi
khi. Trong nhà chị luôn là
người xinh xắn nhất khi
được thừa hưởng những nét
thanh nhã của mẹ. Tóc chị
cũng có màu như Milla
nhưng dày hơn và sóng,

trong khi tóc Milla xoắn tít.

Cả hai cao tầm tầm như nhau, dáng người cũng hao hao, nhưng phong cách thì hoàn toàn khác nhau: Milla đi lại với vẻ duyên dáng bay bổng trong những trang phục đa dạng và nữ tính, còn Julia thì hành quân qua cuộc đời, thích những bộ vest công sở khi đi làm, ở nhà thì thường mặc quần

thể thao với áo phông.

Julia hẳn là thích hợp với cuộc sống hiện tại của Milla hơn nhiều. Chị sẽ không bao giờ mất tự chủ về mặt cảm xúc và sẵn sàng lao vào hiểm nguy.

“Có chuyện gì à?” Bà Edge hỏi, hơi lo lắng.

“Chuyện gì là sao ạ?

Chẳng có gì cả. Mẹ bác Milla sẽ về nên con tạm qua.” Julia nhìn chăm chăm vào Milla như thể thách cô nói gì đó để bắt đầu một vụ cãi vã.

“Trông chị tuyệt lắm,” Milla nói, hết sức lịch sự và chân thật. Cô sẽ không nói cô mừng được gặp chị gái, bởi vì cô không vui.

Như mọi khi, Julia đi thẳng vào vấn đề chính. “Cô không nghĩ chuyện này đã đi đủ xa rồi à? Thật ngốc nghếch khi bọn chị không thể tới đây những lúc cô ở đây, và cô đang làm bố mẹ đau lòng bằng cách tránh xa gia đình vào các dịp nghỉ lễ đấy.”

Có rất nhiều điều Millie muốn nói, nhưng cô đã học

được ở Diaz cách giữ im lặng, và cô mặc cho Julia muốn nói gì thì nói. Thế này đã đủ làm mẹ cô đau khổ rồi, không cần thiết phải biến nó thành một trận cãi vã khiến mọi người tổn thương nữa.

“Đã ba năm rồi,” Julia nói tiếp. “Cô không nghĩ thế là đã dần dỗi đủ lâu sao?”

Cô đã dẫn dối sao?
Milla tự hỏi. Nụ cười thật
cô coi con giận của mình
nghiêm trọng hơn thế nhiều.

Rõ ràng bà Edge cũng
không đồng ý với cách nói
năng của Julia, bà nói
“Julia!” bằng một giọng gay
gắt đứng lên.

Julia nói: “Mẹ biết đó là
sự thật mà. Bọn con đã nói

với nó sự thật và nó cầu tiết vì điều đó. Milla à, chị rất tiếc vì con em đã bị bắt cóc, chị sẽ làm mọi điều trên đời này để việc đó không xảy ra, nhưng đã *mười năm* rồi. Thằng bé đã ra đi. Em sẽ không bao giờ tìm thấy nó. Đến lúc nào đó em sẽ phải làm lại cuộc đời. Tốt hơn là hãy làm ngay bây giờ khi em đang còn trẻ. Hãy kết hôn và xây dựng một gia

đình. Sẽ không có ai thay thế con em được, nhưng đây không phải là việc thay thế thằng bé, mà là việc tiếp tục sống.”

“Không, đây là việc làm cho cuộc sống của chị và anh Ross thoải mái hơn, bởi vì anh chị cảm thấy có lỗi bất kể khi nào ở gần em,” Milla nói.

“Tội lỗi ư!” Julia lùi lại, khuôn mặt xinh đẹp của chị sùng sốt. “Bọn chị phải cảm thấy có lỗi vì chuyện gì mới được?”

“Vì con cái của anh chị an toàn và lành lặn. Vì đã hạnh phúc. Vì đã vẹn toàn. Như là mặc cảm tội lỗi của những người sống sót.”

“Không đúng.”

“VẬY thì việc em sống cuộc đời em thế nào có liên quan gì đến anh chị? Nếu em đi buôn bán ma túy hay làm điếm, em có thể hiểu ý chị, nhưng em đang đi tìm những người bị thất lạc - chủ yếu là trẻ con. Và em vẫn đang tìm kiếm con em. Việc đó ảnh hưởng đến anh chị à? Nếu đó là Chloe thì sao?” Chloe là đứa con gái năm tuổi của Julia, một cô

tiên nhỏ tình quái luôn làm
thế giới sáng bừng lên bằng
nụ cười của nó. “Nếu một
kẻ lạ mặt giật con bé khỏi
tay chị, trong một trung tâm
thương mại chẳng hạn,
chị sẽ chờ bao lâu mới nói:
“Chà, tôi đã tìm đủ lâu rồi,
đến lúc tiếp tục cuộc đời tôi
rồi?” Liệu có bao giờ đến
một đêm chị lên giường đi
ngủ mà không tự hỏi con bé
đang ở đâu, nó có đói

không, có lạnh không, có tên khốn nào đang lợi dụng nó theo những cách không thể nói ra được hay không? Và kể cả khi đó chị có cầu nguyện là nó vẫn còn sống, để ít nhất chị còn cơ hội gặp lại nó không? Chị sẽ cho mình bao lâu hả, Julia?"

Hai má Julia không còn một giọt máu. Chị không phải là người già trí tưởng

tượng, nhưng chị có thể hình dung được cảm giác của mình nếu có bất kỳ chuyện gì xảy đến với Chloe.

“VẬY hãy nghĩ xem tôi đã cảm thấy thế nào khi chị và anh Ross nói: “Này, đã khá lâu rồi đấy, có lẽ cô nên từ bỏ và ngừng làm phiền anh chị bằng khuôn mặt sầu thảm của cô đi.” Cá nhân tôi

đếch thềm quan tâm đến cảm xúc của anh chị về khuôn mặt buồn của tôi, và tôi không biết có bao giờ tôi tha thứ cho anh chị vì đã nói Justin không quan trọng nữa hay không!” Bất chấp nỗ lực giữ bình tĩnh của mình, giọng Milla vẫn ngày càng gay gắt.

“Bọn chị chưa bao giờ nói thế!” Julia kinh hãi nói.

“Tất nhiên thằng bé quan trọng! Nhưng nó đã mất rồi, và em không thể thay đổi điều đó. Bọn chị chỉ muốn em chấp nhận việc ấy.”

“Nếu tôi chấp nhận việc ấy từ ba năm trước, tôi sẽ không bao giờ tìm ra kẻ đã bắt cóc nó,” cô quát. “Rốt cuộc tôi đã tìm được vài đầu mối chắc chắn, và kể cả khi tôi chỉ biết thằng bé đã

được nhận nuôi bằng một giấy khai sinh giả, chị không thấy như thế đã là tiến triển rất nhiều sao? Cho đến hai tuần trước, thậm chí tôi còn không biết nó có còn sống khi bị mang ra khỏi Mexico không! Hãy thừa nhận rằng chị và Ross đã phán xét sai, và để mặc mọi chuyện thế đi.”

“Mặc mọi chuyện thế

đi, chấm hết,” bà Edge nói với cái nhìn nghiêm khắc, giận dữ. “Thế là đủ rồi đấy. Julia, mẹ rất yêu con, nhưng đây không còn là nhà con nữa; sao con dám tới đây khi biết mình sẽ gây chuyện um xùm? Mẹ có thể hiểu quan điểm của cả hai con. Là một người mẹ, mẹ biết mình sẽ không bao giờ ngừng tìm kiếm nếu một trong hai con mất tích.

Nhưng, là một người mẹ, mẹ cũng ghét phải thấy con mình phí hoài cuộc đời vì một mục đích vô vọng.”

“Nhưng nó không vô vọng,” Milla nói.

“Giờ thì bố mẹ đã biết thế, nhưng trước đây đâu có! Bố mẹ đã phải sống với những gì rành rành trước mắt, đó là cuộc sống của

con bị hủy hoại. Con và David ly dị, con chôn vùi đời mình trong công việc của Đội tìm kiếm cho đến khi dường như *chính con*, đưa con gái mà tất cả chúng ta yêu quý, chẳng còn lại gì hết. Milla, con không biết được bố mẹ đã lo đến thế nào đâu...

“Ừm.” Ông Edge rụt rè thò đầu qua ngưỡng cửa.

“Bố không muốn làm phiền, nhưng mà túi của Milla đang rung lên.” Ông giơ tay ra, trong tay ông là chiếc túi xách mà Milla đã đặt trên nóc đàn dương cầm theo thói quen muôn thuở mỗi khi cô bước vào nhà.

Cô vội đi qua căn bếp để lấy túi và móc điện thoại ra. Có lẽ là cuộc gọi liên quan đến *Đội tìm kiếm*.

Cô bấm nút nghe và nói: “Milla Edge đây.”

“Em có thể đến Idaho sớm nhất chừng nào?” Giọng nói trầm khàn, nghe gần như lạo xạo, như thể người chủ của chiếc điện thoại ít khi dùng đến nó. Anh không cần phải xưng tên mình.

Milla hít một hơi. Cô

vốn đã khỗ sở và căng thẳng
sẵn rồi, nghe giọng Diaz
khiến cô như bị điện giật
nhẹ vậy. “Gì vậy? Có chuyện
gì à?”

“Tôi đã tìm được một
cái tên. Tôi không muốn
mang em theo cùng, nhất là
sau chuyện với Lola, nhưng
tôi cho là em có quyền đi.”

“Đó là lỗi tại tôi,” cô

thừa nhận. “Tôi đã mất kiểm soát. Tôi hứa chuyện đó sẽ không lặp lại.” Tim cô đang đập loạn lên và cô run rẩy vì vui mừng. “Tôi sẽ gọi cho hãng hàng không rồi gọi lại cho anh. Nhưng chính xác tôi sẽ phải đi đâu?”

“Boise. Chắc phải ngủ qua đêm đấy; ngày hôm sau chúng ta sẽ về nhà.”

“Tôi sẽ gọi lại cho anh.
Anh vẫn dùng số đang hiện
trên máy này chứ?”

“Ừ.”

Cô lôi vé khứ hồi của
mình ra khỏi túi và nhìn vào
số điện thoại trên đó. Vé của
cô là loại không hoàn lại,
nhưng đôi lúc nó có thể
chuyển sang chuyển bay

“Có chuyện gì thế?” Bà Edge hỏi, bà đã tới đứng bên Milla khi cô quay số đại lý du lịch của mình. Cô luôn thuê một đại lý thay vì trực tiếp đặt chuyến bay, bởi thường có những chuyện xảy ra với cô vào phút cuối, và nhờ một đại lý xử lý công việc sẽ dễ dàng hơn nhiều bởi họ có sẵn thông tin của tất cả các hãng hàng không.

“Đó là một trong những người liên lạc của con.” Giải thích chính xác Diaz là ai và đang làm gì sẽ mất quá nhiều thời gian. “Anh ta đang truy lùng gã đàn ông đã cướp Justin, và anh ta vừa xác định được ai đó có thể biết điều gì đó. Con sẽ gặp anh ta ở Idaho.”

“Nhưng con chỉ vừa mới tới!”

“Việc này không chờ được.”

“Chị không thể tin cô lại làm thế lần nữa,” Julia nói.

Milla chỉ thoáng liếc chị. “Còn tôi thì không thể tin chị lại nghĩ rằng tôi nên bỏ qua một cơ hội tìm được bất kể điều gì có thể - Vâng, xin chào.” Cô chuyển sự chú

ý sang nhân viên đại lý du lịch ở đâu đây bên kia. Họ nói rằng vì giờ đã là chiều muộn, nếu cô có rời khỏi đây vào ngày hôm nay thì những chuyến duy nhất còn chỗ sẽ là những chuyến phải nghỉ và trung chuyển mấy lần, vậy nên sáng mai cô mới tới Boise được. Hoặc là cô có thể chờ đến sáng mai và chọn chuyến bay sớm nhất; cô sẽ vẫn phải chuyển

máy bay, nhưng cô sẽ chỉ đến Idaho trễ một tiếng so với việc cô đi luôn bây giờ.

Quá dễ. Milla chọn cách thứ hai, lấy mọi thông tin và gọi lại cho Diaz. “Tôi không kịp đi hôm nay; sáng mai là sớm nhất có thể rồi. Nếu chuyến bay đúng giờ, tôi sẽ ở đó lúc mười một giờ ba phút.” Cô cho anh tên hãng hàng không và số

chuyến bay.

“Em có phải ký gửi hành lý không?”

Milla nghĩ về đám đồ linh kính cô đã mang theo, vì cô dự định nghỉ ở đây vài ngày. “Có, hoặc là phải gửi hầu hết chúng về nhà.

Anh không phàn nàn về chuyện sẽ phải chờ hành lý

của cô, chỉ nói: “Tôi sẽ gặp em ở chỗ lấy hành lý. Hẹn gặp em sáng mai.”

“Vâng, gặp anh sau.” Milla cúp máy, sự tập trung của cô đã rời xa khỏi mọi người trong phòng. Cô lướt qua Julia mà không thực sự nhìn vào chị và đi lên lầu, tâm trí để hết vào việc sắp xếp những thứ thiết yếu vào một chiếc túi nhỏ mà cô

mang theo được, phòng trường hợp hành lý ký gửi của cô bị mất.

“Milla!” Julia gọi vợ theo, nhưng Milla cứ tiếp tục leo lên cầu thang.

Chương 18

Đáp chuyến bay đầu tiên có nghĩa là Milla phải dậy từ ba giờ sáng để có thời gian lái xe đến sân bay ở Kentucky, trả lại chiếc xe thuê và đi qua cổng kiểm tra an ninh. Cô đã mua ít đồ ăn nhẹ ở máy bán hàng tự động trong sân bay Louisville để tạm thời xoa

đi con đoi. Từ Louisville có bay tới Chicago, từ Chicago tới thành phố Salt Lake, rồi từ đó cô bay thẳng tới Boise.

Diaz đang chờ cô, và trái tim cô nảy bật lên trước hình ảnh của anh. Anh ăn mặc như mọi khi, vẫn quần bò và đôi ủng đế cao su ấy, nhưng do sự thay đổi về thời tiết nên anh khoác thêm

một chiếc áo sơ mi dài tay
vải bò bên ngoài áo thun tối
màu, với tay áo được xắn
lên đến khuỷu. Anh đứng
cách biệt với đám đông,
biểu cảm xa cách như muôn
thuở. Vài người liếc những
cái nhìn khó chịu mơ hồ về
phía anh, mặc dù anh chẳng
làm gì ngoài việc đứng yên
ở đó.

“Anh đã tìm được gì

rồi?” Milla sốt sắng hỏi khi đến chỗ anh. Cô đã bút rút trong suốt chuyến đi, tự hỏi họ sắp đến gặp ai và người đó biết điều gì về vụ bắt cóc.

“Tôi sẽ kể cho em trên đường đi. Tôi đã đặt hai phòng cho chúng ta ở khách sạn,” anh nói. “Chúng ta sẽ bỏ hành lý của em lại đó và em có thể thay quần áo

“Tại sao tôi lại phải thay quần áo?” cô nhìn xuống mình. Cô đang ăn mặc rất thoải mái, quần ống rộng và áo sơ mi, với chiếc áo len mỏng quàng quanh vai để giữ ấm.

“Em sẽ cần cái gì đó dày hơn, như quần bò và ủng, vì chúng ta không biết sẽ tìm thấy gì. Tôi đã đi trinh sát một chút và thấy

địa hình khá là lỏm chồm.”
Họ lấy hành lý của cô; anh
xách cho cô chiếc túi nặng
nhất và chuyển nó sang tay
trái, sau đó dùng tay phải
dẫn cô đi ra bãi đậu xe.

“Anh ở đây bao lâu
rồi?”

“Tôi tới đây đêm
qua.”

Milla đã không gặp anh ba tuần nay, và đến tận lúc này cô mới nhận ra mình nhớ anh đến mức nào. Nội sự hiện hữu của anh thôi cũng làm cho một làn sóng ham muốn tràn qua cô. Ở gần anh khiến cho nhịp tim cô cuồn cuộn, mọi giác quan đều tăng; đó gần như là cảm giác chiến-đấu-hay-bỏ-chạy vậy.

Cô cũng nhận ra cảm giác chuyển choáng của trạng thái phấn khích, nhộn nhạo trong bụng mà cô đã không thấy kể từ hồi chia tay David. Sau ngày đó cô chưa từng gặp người đàn ông nào khiến cô có phản ứng thế này, dù anh ta có đi đến đâu. Cô muốn anh. Cô cần phải đi khám lại nữa, nhưng cô muốn anh.

Milla tưởng sẽ trông thấy một chiếc xe thuê hoặc một chiếc SUV nào đó nhưng anh lại dẫn cô tới một chiếc bán tải bốn bánh dẫn động to màu đen với khoang lái cao tới nỗi cô tự hỏi làm sao mình trèo được vào trong, kể cả khi đang mặc quần dài.

Diaz để túi của cô vào khoang sau rồi mở cửa.

“Anh kiểm được thứ này ở chỗ quái nào đấy?” cô hỏi, nhìn lên dây đèn trên nóc xe. “Tôi biết anh đã không đi thuê nó.”

Anh đặt tay lên eo cô và nhấc cô lên ghế ngồi. “Nó là của một người quen.”

Khi anh vào sau tay lái, cô nói: “Một ‘người quen’ hử? Không phải bạn à?”

“Tôi không có bạn.”

Lời tuyên bố thẳng thừng làm Milla sợ, nó đánh thẳng vào ngực cô, khiến cô đau nhói trong lòng. Làm sao anh có thể sống một cuộc đời cô độc đến thế? “Anh có tôi mà,” cô nói trước khi kịp nghĩ.

Diaz bất động giữa lúc đang tra chìa khoá vào ổ và

từ từ quay đầu lại nhìn cô. Cô không thể đọc được biểu cảm trong đôi mắt đen của anh; chỉ biết rằng chúng đang rực cháy. “Tôi có em không?” anh khẽ hỏi.

Trong một giây cô cảm thấy mất thăng bằng, như là anh hỏi một câu nhưng lại mang hàm ý khác. Liệu anh đang hỏi cô có thuộc về anh ở một góc độ hoàn toàn

khác, hay đúng là anh đang biểu thị sự hoài nghi? Cô không biết; anh quá khó đoán đến nỗi cô cảm thấy lúng túng, vì vậy theo bản năng cô trả lời một cách an toàn. “Nếu anh cần một người bạn thì có. Làm sao anh sống mà không bạn bè gì được?”

Diaz nhún vai và xoay chìa khoá, khởi động cỗ xe

to lớn. “Dễ thôi mà.”

Phải, đó đúng là ý anh, anh nghi ngờ mình không có bất kỳ người bạn thực sự nào. Milla vừa thất vọng lại vừa nhẹ lòng. Bất kể cô muốn anh nhiều thế nào, cô không chắc mình có bao giờ đủ dũng khí để làm điều gì đó hay không. Việc ấy giống như bước vào lồng chung với hổ, cho dù người

dạy hồ có nói nó đã thuần
hoá thế nào đi nữa, thì nỗi
ngghi ngại và sợ hãi sẽ luôn
còn đó.

Cô lảng tránh bằng cách
quay về đề tài ban đầu.
“Người quen này hiểu và
tin anh đủ để đặt con quái
vật này vào tay anh sao?”

“Anh ta tin tôi.”

Milla đề ý thấy anh không nói rằng người này hiểu anh. Mặc dù vậy, đó là một chủ đề cụt lủn, và cô rất háo hức muốn biết Diaz đã tìm được gì và tại sao họ lại ở Idaho

“Được rồi, chúng ta đang trên đường rồi. Anh đã tìm được gì?”

“Chưa có gì cả,” anh

nói, và cô gần như héo cả người vì thất vọng.

“Nhưng tôi tưởng là...”

“Sau khi nói chuyện với gã này, có thể chúng ta sẽ biết thêm gì đó. Điều tôi nghe được là em trai ông ta đã lái chiếc máy bay bị tai nạn đó.”

“Anh có được tên của

gã phi công rồi à?”

“Có thể.” Trước cái nhìn thất vọng của cô, anh nói: “Nó giống như một sợi chỉ vậy. Chúng ta lần theo nó và xem nó dẫn tới đâu. Đa phần là chẳng tới đâu cả, nhưng biết câu trả lời là không cũng tốt y như biết câu trả lời là có.”

“Tức là khi ấy anh sẽ

biết *không* phải đi tìm ở đâu.”

“Nó cũng cho em biết đôi điều về cái người đã đặt sợi chỉ vào tay em nữa.”

“Nhưng *có thể* anh đã có tên của gã phi công?”

“Tôi nghe đồn một gã tên là Gilliland sẽ chở bất kỳ món hàng nào ra khỏi

Mexico, nhưng gã đã bị nô
máy bay và chết từ bảy tám
năm trước. Điều duy nhất
người ta biết về gã là gã có
một ông anh trai tên
Norman Gilliland, sống ở
Sawtooth Wildemess gần
Lowman.”

Milla nhìn chăm chăm
vào anh, đột nhiên thấy bất
an; một lúc sau cô nhận ra
là tại sao. “Vậy là chẳng có

ai biết điều gì về gã phi công, vậy mà đột nhiên ai đó lại nhớ ra tên họ đây đủ của anh trai gã và địa điểm chính xác nơi ông ta sống? Thật là bất thường.”

Diaz dành cho cô cái nhìn tán thưởng. “Bản thân em có thể thành một người săn lùng khá giỏi. Em có bản năng rất tốt.”

Cô siết chặt hai nắm tay mình. “Đây lại là một cuộc

sẵn vệt gời nữa, phải không? Tại sao chúng ta lại phải nhọc công chứ?”

Anh dừng lại. “Lại à?”

“Đây là việc tôi đã làm suốt mười năm qua, chạy vòng quanh và chẳng đi đến đâu cả.” Cô nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, cầm siết lại.

“Giống như có ai đó đang mớm cho em những thông tin giả? ”

Cô từ từ quay đầu lại nhìn anh. “Anh nghĩ thế à? Tôi đã bị người ta cố tình dẫn dụ đi sai đường?”

“Em quá thông minh trong việc em đang làm nên khó mà nghĩ khác đi được. Khi đi tìm con của người

khác, em cực kỳ may mắn còn gì?”

Milla im lặng gật đầu. Cô có một mẹo thành công gần như kỳ diệu, giống như cô có thể đặt mình vào đầu óc của đứa trẻ bị mất tích và tìm xem chúng đã đi đâu. Nhưng việc đó chỉ khiến cô thất vọng gấp đôi, bởi cô có thể tìm được con của người khác nhưng lại không tìm

được con của chính mình.

“Lại một sợi chỉ nữa tôi có thể lần theo,” anh nói. “Có lẽ tôi đang đặt sai câu hỏi. Có lẽ tôi nên hỏi là ai đang ra lệnh cho người ta đưa em những thông tin sai.”

Cô đã thật sự chạy luẩn quẩn trong ngấn ấy năm, và ai đó vẫn tiếp tục như củ cà

rốt trước mũi cô. Thật khó khăn khi phải đối mặt với bước ngoặt này sau ngần ấy những thất vọng và bế tắc, hết lần này đến lần khác niềm hy vọng của cô được nhóm lên rồi lại bị dập tan tành. Cô có thể hiểu được nếu không ai chịu nói điều gì với cô, nhưng cố ý dẫn cô đuổi theo những câu chuyện hú hoạ thì thật là

Milla chìm sâu vào dòng suy nghĩ đến mức không nhận ra họ đã dừng trước một khách sạn, cho đến khi Diaz mở cửa và nhảy ra ngoài. Tới lúc cô khoác được túi xách lên vai và mở cửa thì anh đã ở đó, vươn tay ra ôm eo cô và nhấc cô ra khỏi ghế. Anh đặt cô lên mặt đất trước mặt anh, mắc kẹt giữa chiếc xe tải và cơ thể anh. Để có đến

mười lăm phân khoảng cách giữa họ, nhưng đột nhiên cô cảm thấy hơi nóng của anh, cùng với nó là mùi da anh ấm áp và sạch sẽ. Anh chưa cạo râu; trên cằm anh là đám râu đã mọc ít nhất hai ba ngày nay. Cô muốn vươn tay lên và vuốt ve nơi ấy, cảm nhận sự ram ráp trên lòng bàn tay mình.

“Đừng để điều đó làm

em nản chí,” anh nói. Milla cố gắng kéo tâm trí mình trở về hiện tại. “Việc đánh lạc hướng người khác đòi hỏi phải có tiền và ảnh hưởng. Biết được điều ấy lại cho tôi một sợi chỉ khác. Trời ạ, giờ tôi đã có cả một cuộn chỉ rồi.”

Cô gượng cười, và anh quay sang nhấc túi đồ của cô ra khỏi khoang xe. Anh

dẫn đường vào trong, đi qua một quầy tiếp tân nhỏ. Mọi thứ đều sạch sẽ và được chăm chút kỹ lưỡng, bao gồm cả hệ thống thang máy nhỏ chạy xuống với tiếng xích êm tai.

Diaz ấn nút chọn tầng ba, sau khi cánh cửa đóng lại và thang máy tiếp tục đi lên, anh nói: “Phòng em là 323; của tôi là 325.” Anh thò

tay vào túi quần lấy ra thẻ chìa khoá điện tử và đưa cho cô. “Đây là thẻ của em. Ra khỏi thang máy thì rẽ trái.”

Anh xách cả chiếc vali Pullman lẫn túi đồ của cô trong lúc cô đi trước và mở khoá phòng 323. Những tấm rèm cửa sổ nặng nề đã được khép lại nên căn phòng rất tối, cô bèn gạt

công tắc đèn lên. Đó là một phòng khách sạn loại trung bình, sạch sẽ và giản dị, với một chiếc giường cỡ lớn, tivi hai trăm inch đặt trên tủ đứng, một cái ghế bành và một chiếc ghế tựa đặt trước bàn viết. Cánh cửa nối với phòng bên cạnh để mở, cho thấy hình ảnh một căn phòng y hệt như thế này.

“Em muốn đặt cái này ở

đâu?” Diaz hỏi, chỉ vào chiếc vali nặng trĩu của cô.

“Trên giường, tôi sẽ lôi quần áo của mình ra và đi cùng anh ngay

“Tôi sẽ chờ ở bên ngoài.” Anh đi ra và Milla vội vã kéo khoá va li, lục trong đó quần bò, tất và giày đế mềm. Ba phút sau cô vớ chiếc túi xách của

mình, nhét thẻ chìa khoá vào xong rồi đi ra cửa.

Họ trở lại bãi đỗ xe, và Diaz lại nhấc cô vào trong xe tải. Khi đã thắt đai an toàn Milla nói với chút khó chịu, “Sao anh phải lấy một cái xe tải cao đến nỗi tôi cần thang gấp mới trèo lên được?”

“Chúng ta cần phải có

một chiếc xe gầm cực cao ở
nơi sắp tới.”

Cô há hốc miệng nhìn
anh. “Chúng ta sắp làm gì
đây, nhảy vượt rào à?”

“Một phần đoạn đường
là thế.”

Vậy là chuyến đi sẽ khá
xóc nảy. Trước khi họ rời
Boise anh nói, “Đói không?”

Nghĩ rằng mình cần no bụng, cô gặt đầu và anh lái vào một quầy bán đồ ăn nhanh. Chưa tới năm phút sau họ đã trở lại quốc lộ cùng với bánh kẹp thịt trong tay.

“Chúng ta sẽ lái xe xa hết mức có thể, nhưng phần còn lại sẽ phải lội bộ đấy,” anh nói. “Gã này là một kẻ theo chủ nghĩa sinh tồn, và

gã đóng chốt ở một nơi đảm bảo chắc chắn người ta không dễ gì tới được.”

“Ông ta có bắn chúng ta không?” cô hỏi, hơi lo lắng.

“Có thể, nhưng từ những gì tôi tìm hiểu được thì gã không bạo lực lắm, chỉ hơi điên một chút thôi.”

Thế là tốt hơn người rất

điên, nhưng bất kỳ ai mang trong đầu tư tưởng của chủ nghĩa sinh tồn sẽ đều hơi bất loạn khi bị hai người lạ mặt tiếp cận, nhất là khi ông ta đã rất vất vả mới đảm bảo người khác khó mà vào nhà ông ta được.

Ba tiếng sau, cô nhận ra “nhà” là một khái niệm rất xa xỉ. Sau khi rời con đường chính, Diaz lái xe qua một địa hình lổm chổm và chông gai đến nỗi Milla phải nhắm nghiền mắt lại và túm chặt dây đai, chuẩn bị tư tưởng

họ sẽ bị lật nhào bất cứ lúc nào. Khi cuối cùng con đường cũng kết thúc - và “con đường” cũng là một khái niệm xa xỉ - ở chân một ngọn núi gần như chọc thẳng lên trời, Diaz tắt động cơ và nói: “Từ đây chúng ta bắt đầu đi bộ.”

Milla nhét túi của mình xuống dưới ghế rồi nhảy ra khỏi xe mà không cần anh trợ giúp. Cô chậm chậm quay một vòng, chăm chú quan sát cảnh núi non xung quanh. Trước mắt cô, Idaho

hiện ra là một trong những vùng đất đẹp nhất trên đời. Bầu trời mùa thu xanh thăm thẳm, cây cối là sự pha trộn rực rỡ của màu xanh ngút mắt và vô số màu sắc khác, bầu không khí thì vô cùng quang đãng trong lành.

Diaz kéo một chiếc ba lô từ đằng sau ghế ngồi và quàng tay vào dây đeo. “Đường này,” anh nói rồi

bước vào khu rừng âm
lặng.

“Làm sao anh biết đi
đường nào là đúng?”

“Tôi bảo em rồi, hôm
qua tôi đã đi trình sát trước
một chút.”

“Nhưng nếu anh đã đi
xa đến thế này thì anh có thể
nói chuyện với ông ta rồi.”

“Lúc ấy là ban đêm. Tôi không muốn làm ông ta sợ.”

Anh đã lên đây từ đêm qua? Khu vực này quá lờm chờm và... làm thế nào anh tìm được đường đi, chưa nói đến đi đúng hướng? Cô biết anh hoàn toàn thoải mái ở vùng sa mạc phía Tây Nam, nhưng cô đã tưởng anh sẽ như con cá bị lôi ra khỏi nước trên vùng núi non

này. Vậy mà không; dường như Diaz biết đích xác mình muốn đi hướng nào và anh di chuyển qua những gốc cây cổ thụ như một bóng ma lặng lẽ.

“Anh đã từng leo núi bao giờ chưa?” cô hỏi, mừng vì đã quyết tâm giữ sức khỏe tốt. Đây không phải là địa hình dành cho một củ khoai tây trên ghế

bánh.

“Tôi từng đến Sierra Madre [1]. Cả Rockies [2] nữa.”

[1] Dãy núi ở vùng Tây Bắc Mexico và Nam Arizona, Hoa Kỳ.

[2] Dãy núi chính ở phía Tây của khu vực Bắc Mỹ.

“Cái gì ở trong ba lô đấy?”

“Nước. Thức ăn. Chải rả trên đất. Những thứ thiết yếu.”

“Chúng ta sẽ phải qua đêm ở ngoài này sao?” cô ngạc nhiên hỏi.

“Không, trước khi trời tối chúng ta sẽ quay lại xe

tải. Nhưng tôi không mạo hiểm trong địa hình như thế này.”

Vì đi đằng sau anh, Milla để ý thấy một vật lồi lên dưới áo sơ mi rộng của anh. Mang theo vũ khí với Diaz là chuyện đương nhiên, nhưng cô đã không trông thấy anh lôi súng trong hộp dụng cụ ra, anh cũng không vào phòng

khách sạn của mình. Không phải anh đã... “Anh mang theo súng vào trong sân bay đấy à?”

Diaz ngoái lại liếc nhìn cô. “Tôi đâu có phải đi qua cửa phát hiện kim loại.”

“Lạy Chúa, như thế cũng là vi phạm luật liên bang đấy!”

Anh nhún vai. “Bắt
được tôi không dễ đâu.”

“Làm sao anh mang nó
đến tận đây được?”

“Tôi không mang theo.
Đến đây tôi mới lấy nó.”

“Tôi đoán mình không nên hỏi
liệu nó đã được đăng ký chưa.”

“Nó đã được đăng ký
rồi. Chỉ không phải dưới tên

tôi thôi.”

“Đồ ăn cấp à?”

Anh thở dài. “Không, nó không phải đồ ăn cấp. Nó thuộc về người chủ chiếc xe tải. Và kể cả khi tôi bị tóm ở sân bay cùng với nó, người ta cũng sẽ không bắt tôi. Họ muốn bắt tôi, nhưng việc ấy sẽ không xảy ra.”

“Tại sao không?”

“Tôi biết vài người bên cục An ninh nội địa. Tôi... ừm... đã làm vài việc cho họ. Làm thuê.”

Milla thấy sững sốt vì anh đang trả lời các câu hỏi của cô, bởi vì bình thường anh vốn rất kín đáo. Cô rảo bước lên một chút để đi gần ngang với anh. “Anh truy

tìm bọn khủng bố à?”

“Thỉnh thoảng,” Diaz nói, với giọng điệu ngầm hiểu là anh sẽ không đi vào chi tiết chủ đề đặc biệt này.

“Anh là *Đặc vụ* à?” .

Anh dừng lại giữa đường và nhìn cô, đầu ngửa lên, có phần bực bội. “Không, tôi chỉ nói là tôi đã

làm thuê vài việc. Thế thôi. Tôi làm việc cho các cá nhân, các công ty, các chính phủ. Có lẽ tôi giống kiểu mấy tay săn tiền thưởng, mặc dù tôi không đuổi theo những tù nhân trốn trại. Thường thì không. Giờ chúng ta đã xong với các câu hỏi chưa?”

Cô dài giọng chế nhạo.
“Anh nằm mơ à?”

Nụ cười chậm rãi bắt đầu biến đổi khuôn mặt anh.

“Vậy có thể chờ đến khi ta quay lại được không? Tôi muốn lắng nghe những thứ xung quanh chúng ta.”

“Được rồi, nhưng đó là vì anh có lý do chính đáng thôi nhé.” Cô trở lại đằng sau anh và họ tiếp tục im lặng leo núi, chỉ có tiếng bước chân sột soạt của họ phá vỡ sự thanh bình của

núi non. Thế cũng tốt; chỉ sau vài phút con đường bỗng dốc ngược lên trên và cô cần tiết kiệm hơi để leo trèo.

Sau nửa giờ họ nghe thấy tiếng nước chảy âm ào. Con đường mòn hoang vu hiểm trở đã dẫn họ tới thẳng dòng sông. Nước đã đục một khe nhỏ xuyên qua lòng núi; tại đây, những bức

tường đá cao tới ba mét và dòng sông thì rộng chưa đầy bảy mét nên nước buộc phải chảy siết hơn. Dòng nước điên cuồng sủi bọt và chảy ùng ục phía trên những hòn đá ngầm, làm bề mặt con sông trắng xóa và thi thoảng lại bắn tung những chùm nước lấp lánh.

Diaz dẫn Milla đi dọc bờ sông, tiếng nước chảy

ngày càng lớn hơn khi dòng chảy dần dần thu hẹp cho đến lúc độ rộng của nó chỉ còn khoảng hơn bốn mét. Anh dừng bước, cất cao giọng nói: “Chúng ta đến nơi rồi.”

Chỉ đến lúc đó Miller mới nhận ra có một cái lán bé tí ở phía bên kia sông. “Lán” là một lời mô tả tăng bốc. Có vẻ như nó được làm

từ những miếng gỗ dán thô
mộc, với giấy dầu được
đóng đinh phủ lên trên. Khu
rừng đang nỗ lực đòi lại
lãnh thổ của mình, bởi rêu
đã mọc đầy quanh lán và
dây leo rủ xuống um tùm từ
trên mái. Những miếng giấy
dầu cùng với cây cối đã
ngụy trang cho cái lán khá
tốt; chỉ có ô cửa sổ tí hon và
ống khói làm bằng đá thô
gần như là những chi tiết

duy nhất làm lộ ra vị trí của nó.

“Xin chào!” Diaz gọi.

Một phút sau cánh cửa xù xì mở ra và một mái đầu hoarâm thò ra ngoài. Người đàn ông nhìn họ nghi hoặc một lúc rồi nhìn đăm đăm vào Milla. Sự hiện diện của cô có vẻ đã làm ông ta an tâm, bởi vì ông ta lách ra

khỏi cửa với một khẩu súng
sắn ôm trên tay. Trông ông
ta như một chú gấu, cao
sừng sững đến hơn hai mét
và nặng gần một trăm năm
mươi cân. Mái tóc dài màu
xám buộc túm được thả
xuống ngang lưng, nhưng
râu ông ta thì chỉ dài vài
phân, chứng tỏ ông ta cũng
có chăm sóc bản thân đôi
chút. Mặc dù vậy, bộ râu là
bằng chứng duy nhất của

việc đó. Ông ta đang mặc một cái quần ngực trang theo kiểu rùng rú và một chiếc áo xanh vải flanen.

“Anh là ai?”

“Tên tôi là Diaz. Ông có phải Norman Gilliland không?”

“Đúng. Thế thì sao?”

“Nếu ông không phiền, chúng tôi có vài câu cần hỏi về em trai ông.”

“Em nào?”

Diaz ngậy người vì họ chẳng có cái tên đây đủ nào cả. “Người phi công ấy.”

Norman đổi miếng thuốc lá nhai sang bên quai hàm kia và suy nghĩ về câu

hỏi. “Virgil hả? Nó chết rồi.”

“Vâng, chúng tôi biết. Ông có biết gì về việc...”

“Buôn lậu của nó hả? Một chút.” Norman thở dài mệt mỏi. “Có lẽ các người nên sang đây. Anh mang theo cái gì đấy?”

“Súng lục,” Diaz trả lời.

“Cứ để nó nguyên trong bao ấy, con trai, thế thì chúng ta sẽ ổn cả.”

Norman cẩn thận dựa khẩu súng săn vào lán rồi nhấc một tấm ván dài, xù xì trông như được đẽo bằng tay lên, nó dài khoảng năm mét, dày gần chục phân và rộng chừng ba mươi phân. Chắc hẳn nó rất nặng, nhưng ông ta cầm nó cứ

như cầm một cái cọc nhỏ. Ông ta đặt một đầu ván vào cái rãnh hình chữ V bên bờ sông, rồi quỳ xuống để đầu còn lại khớp vào cái rãnh tương tự bên bờ kia. “Được rồi,” ông ta nói. “Sang đây đi.”

Milla nhìn vào tấm ván, rồi nhìn dòng nước đang sủi tăm bên dưới và hít mạnh một hơi. “Tôi sẵn sàng khi

anh đã sẵn sàng,” cô nói với Diaz.

Anh nắm tay cô và đặt nó vào thắt lưng mình. “Bám vào tôi để giữ thăng bằng nhé.”

Cô giật tay lại. “Không đời nào. Nếu tôi ngã, tôi không muốn kéo anh theo cùng.”

“Cứ làm như tôi sẽ không lao theo em vậy.” Anh lại cầm tay cô và đặt lên thắt lưng mình lần nữa. “Bám chặt nhé.”

“Các người có sang hay là không nào?” Norman bực bội gọi.

“Có.” Diaz bước bình tĩnh trên tấm ván và Milla đi theo. Ba mươi phân quả

thực là khá rộng; khi còn bé cô đã đi thẳng bằng trên các gờ tường hẹp hơn nhiều. Nhưng giờ khi đã lớn, cô biết rằng bọn trẻ bất cần đến thế nào và kể cả khi ấy cô cũng chưa bao giờ đi ngang qua một con sông đang chảy siết cả. Cô nhớ lại là cần phải cẩn rằng mà đi, một bước tự tin bao giờ cũng tốt hơn một bước do dự rất nhiều. Cô không đi sát vào

Diaz mà chỉ nắm chặt thắt lưng anh, việc đó giúp cô giữ thăng bằng. Chẳng bao lâu họ đã đi hết tấm ván và bước trên đất cứng.

Cả Diaz lẫn Nomia đều không nghĩ đến chuyện bắt tay, vì thế Milla gồng mình lên và đưa một tay ra. “Tôi là Milla Edge. Cảm ơn ông vì đã nói chuyện với chúng tôi.”

Norman nhìn bàn tay cô như thể ông ta không chắc phải làm gì với nó. Nhưng rồi ông ta cũng rón rén vòng bàn tay to lớn của mình quanh những ngón tay cô, lắc một cái hết sức nhẹ. “Mừng được gặp cô. Tôi không có nhiều khách khứa lắm.”

Ông ta không mời họ vào trong, như thế cô càng

mừng. Căn lẽu không
những bé tí mà cô còn chắc
là gần đây ông ta đã chẳng
giành được giải thưởng giữ
gìn nhà cửa nào cả. Mặc dù
vậy, có vài hòn đá khá to
quanh đó và ông ta hàm ý
họ nên tới ngồi ở đấy. Bản
thân Norman thì ngồi xuống
một gốc cây. “Nào, tôi có
thể giúp gì cho hai người
đây?”

“Ông nói là ông có biết về chuyện buôn lậu của em trai ông,” Diaz nói.

“Tất nhiên rồi. Cần sa Virgil kiếm được bốn tiền nhưng chẳng bao giờ biết chi tiêu cần kiem và tôi đoán là nó đã phung phí hết rồi. Chúa biết, khi nó chết chẳng còn lại gì cả.”

“Ông ta đã chết trong

vụ rớt máy bay à?”

“Virgil á? Không. Nó chết vì ung thư gan, tháng Mười một năm 1990.”

Trước khi Justin bị bắt cóc. Milla thở dài vì thất vọng ê chề. Mặc dù đã nói chuyện đó trong xe, cô vẫn không thực sự mong chờ một thông tin vô bổ.

“Ông ta có buôn bán gì khác ngoài thuốc phiện không?”

“Chủ yếu là thế, tôi nghĩ vậy, mặc dù có thể cả cocain nữa.”

“Còn người thì sao? Bọn trẻ con ấy?”

“Theo tôi biết thì không.”

“Có phải ông ta chỉ làm việc cho một người không?”

“Nó chưa bao giờ kiên định như thế. Nó chuyển chỗ rất nhiều, cho đến khi bị ốm. Bệnh ung thư đã tấn công nó rất nhanh. Tới lúc nó biết bệnh thì chỉ còn sống được vài tháng mà thôi.”

“Ông ta đã ở đâu khi chết?”

“Sao, ở ngay đây. Tôi đã chôn nó trong rừng. Chẳng ai muốn tốn một xu cho đám tang của nó, vì thể tôi tự mình

Chẳng còn gì khác để nói. Họ cảm ơn Norman Diaz nhanh nhẹn tuồn cho ông ta vài tờ xanh vì đã dành thời gian cho họ, rồi họ trở lại cây cầu bằng ván.

Milla cảm thấy đủ tự tin để không cần nắm chặt lưng Diaz trên đường trở lại, mặc dù anh kiên quyết bắt cô. Chừng nào cô không nhìn xuống nước, bởi như thế khiến cô hoa mắt, thì cô khá ổn.

Họ đi được gần nửa đường thì Diaz la lên cảnh báo. Tấm ván nghiêng đi dưới chân họ; Milla thả tay

khỏi Diaz, hai tay chơi với
khi cố gắng giữ thăng bằng.
Sự việc xảy ra nhanh đến
nỗi thậm chí cô không kịp
hét lên khi cả hai rơi thẳng
xuống dòng nước xiết lạnh
băng.

Chương 19

Dòng nước lạnh đến tê người và sâu hơn Milla tưởng. Những con sóng xô cô xuống dưới mặt nước đồng thời cuốn cô đi, quăng quật người cô như một con búp bê tả tơi trong tay đứa trẻ bất cẩn. Cô bắt đầu đập chân theo bản năng, cố gắng xuôi theo con sóng thay vì

chiến đấu với nó, và như để
thưởng cho cô, nó nhanh
chóng đẩy cô lên trên.

Lao đầu lên khỏi mặt
nước, cô hỗn hển hít không
khí. Tóc cô bết chặt vào
mặt, che hết tầm nhìn. Hình
như cô nghe thấy một tiếng
hét ở xa xa; rồi sóng lại
nhấn chìm cô lần nữa. Sau
một hồi vật lộn, cô cũng đã
xoay được người để lại xuôi

theo con sóng, rồi dùng hết sức bình sinh để bơi và đập dềnh nổi lên như một cái phao câu.

“Milla!”

Tiếng gọi tên cô nghe khản đi vì lo lắng, nhưng Milla nhận ra nó. Cô xoay đầu và trông thấy Diaz đằng sau bên tay phải, đang bơi về phía cô với những sải dài

tuyệt vọng. “Tôi không sao!” cô hét lên và lại thấy con sóng kéo tuột mình xuống. Cô đập mạnh hơn, tập trung vào việc nổi đầu trên mặt nước.

Diaz là một người bơi rất khỏe, nhưng anh nặng hơn cô và không thể lại gần cô thêm. Nếu cô thôi không quẫy mạnh để cho anh bắt kịp thì con sóng sẽ lại nhấn

chìm cô xuống dưới. Hai bên bờ sông đều dốc và cao, và dòng nước xô đẩy họ như trong một chiếc máng trượt không lối thoát kể cả khi họ có thể tìm được đường vào bờ.

Ở phía trước, con sông vòng sang trái. Một cái cây bị đổ xuống bờ bên phải, cành lá của nó xòa xuống gần mặt nước.

“Cây!” Milla nghe thấy Diaz hét lên đằng sau cô và hiểu ngay. Cô bơi sang phải, vật lộn để đến gần một cành cây trong tầm với. Đầu cô chúc xuống đúng lúc đang hít vào và cô bị uống đầy miệng nước. Cô chiến đấu để ngoi lên lần nữa, nhưng việc gắng sức và cái lạnh đã rút cạn sức lực của cô. Cô bám ở cánh tay và chân cô đau buốt, phổi thì như đang

bốc cháy. Nếu bắt được một cành cây thì cô có thể nghỉ ngơi khoảng một phút; có khi họ còn leo lên được từ lối ấy.

Milla đã thành công, nhưng không phải nhờ nỗ lực của chính mình. Con sóng giúp đẩy cô sang phải, ở đó bờ sông bị hõm vào do sức mạnh của dòng nước. Cô với tay lên một cách

tuyệt vọng và tóm được một cành cây; nhưng dòng nước tạt vào người cô và cành cây khô bị gãy khiến cô lại chìm xuống.

Sự mỗi một đến rất nhanh, những cú đập của cô yếu đi, cử động của cánh tay giật cục chứ không còn nhịp nhàng. Tuy nhiên, Milla vẫn ngoi lên được một lần nữa để hít vào

luồng không khí quý báu, và ngay trước khi một con sóng mới đổ ụp vào cô có lẽ là lần cuối cùng, một cánh tay mạnh mẽ đã vòng quanh người cô và kéo cô lên. Cái cây đã làm cô chậm lại đủ để Diaz bắt kịp.

“Hướng sang phải!” anh kêu lên. “Xe của chúng ta ở bên đó!”

Ít nhất anh cũng nghĩ rằng họ sẽ qua được.

Cô không biết dòng nước đã đẩy họ đến tận đâu, nhưng sóng xô nhanh đến nỗi có lẽ họ đã cách cái lán của Norman đến nửa dặm rồi. Đúng lúc ấy, lòng sông mở rộng ra và dòng chảy chậm lại.

Nó vẫn còn chảy siết

đến mthể chống lại nó, nhưng ít nhất mặt nước đã lặng hơn và không còn ào ạt đập vào người cô. Cô có thể nổi lên dễ dàng hơn và cho phép những cơ bắp buốt nhói của mình nghỉ ngơi đôi chút. Tuy nhiên, cái lạnh đang thấm vào tận xương tủy và cô biết họ không còn nhiều thời gian trước khi bị tê cóng toàn thân.

“Tóm một đầu thắt lưng của tôi và quấn quanh cổ tay em đi,” giọng Diaz vang lên khàn đục và một đoạn dây lưng đập dềnh trên mặt nước ngay phía trước cô.

Cô bắt lấy sợi dây lưng nhưng nói, “Tôi kéo anh xuống mất.”

“Không đâu. Chúng ta không thể chia tách được.

Làm đi. Chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Phải thoát ra khỏi đây trước khi tới chỗ thác nước!”

Có một thác nước trên con sông này ư? Máu cô đông đặc hơn. Dòng thác sẽ nhấn chìm họ xuống đáy và họ sẽ chết đuối, ấy là nếu họ còn chưa bị va vào đá đến chết. Milla không biết anh nghĩ gì trong đầu nhưng cô

sẵn sàng làm bất kỳ điều gì.
Cô tóm chặt chiếc thắt lưng
và quấn sợi dây da quanh cổ
tay.

“Có một đoạn vòng cua
sang phải!” Anh ho và nhổ
ra một bụm nước. “Ngay
phía trước. Dòng chảy sẽ
chậm lại ở phía bên trong
vòng cua, đó là cơ hội của
chúng ta. Chỉ cần bám theo
tôi, tôi sẽ đưa chúng ta ra.”

“Tôi đập chân được,”
cô nói, ngạc nhiên vì giọng
mình khản đặc đến thế.

“Vậy thì đập trời chết
đi.”

Cô đập trời chết.

Cơ đùi của Milla đã
vượt qua giới hạn của một
mỏi và nhức nhối, nhưng cô
vẫn đập. Hai cánh tay Diaz

rẽ nước như tay máy, kéo họ qua mặt nước theo một đường chéo. Sức đẩy lên trước rất nhanh, đường chéo của anh thì phải tính toán từng phân trong khi vòng cua đã ở ngay trước mặt; họ sắp sửa bị đẩy trôi qua nó trước khi kịp vươn tới dòng chảy chậm hơn. Cô rú lên như một con thú và sự hoảng sợ như tiếp thêm cho cô sức lực để bơi cùng

Diaz. Không ô làm gánh nặng tay anh, anh tiến được xa hơn khi dòng nước đẩy họ vào trong vòng cua.

Một cái cây to mọc ngay mép nước. Khi họ qua đó, Diaz vươn tay phải ra và tóm được một cái rế lớn.

Anh dừng lại nhưng dòng nước thì không và cả cô cũng vậy. Khi chiếc thớt

lưng bị kéo hết chiều dài của nó, toàn bộ cơ thể cô bị giật lại như đầu một ngọn roi, nhưng cô quyết không rời tay khỏi sợi dây da. Khuôn mặt Diaz méo mó vì dụng sức, răng anh nghiến chặt khi cố gắng dùng tay phải bám lấy cái rế, tay trái thì kéo cô chống lại dòng nước. Cô quẫy đạp, quật người, đột nhiên sức đẩy của dòng nước giảm đi và

đường như nó đang đẩy cô vào bờ chỗ bên kia cái cây. Họ bị kéo sang hai bên thân cây, buộc lại với nhau bằng sợi thắt lưng.

Milla cũng tóm được một cái rễ và gắng sức chèn chân vào một tảng đá ngầm ở ngay bên cạnh cái cây. Dòng chảy vẫn xối vào cô, nhưng cô nỗ lực ghì chặt hai đầu gối run rẩy của

mình.

“Tôi sẽ thả sợi thắt lưng ra,” cô cố nói với Diaz. “Tôi bám chắc rồi. Còn anh?”

“Tôi ổn,” anh nói. Milla thả sợi thắt lưng và nó bị cuốn phăng đi. Trong một tích tắc cô thấy hoảng loạn khi dòng nước dường như đang kéo mạnh cô, nhưng cô bám vào cái rế chắc hơn

và giữ vững vị trí của mình.

Phổi cô phập phồng như cái bể lò, kéo không khí vào những cơ bắp đói khát oxy. Bây giờ cô chỉ còn nghe thấy tiếng nước chảy và tiếng mạch đập của chính mình.

Diaz bơi tới, móc hai tay anh vào cánh tay cô từ đằng sau và kéo cô lùi lại,

bò lên trên một tảng đá.

Có vẻ như nỗ lực ấy đã lấy hết chỗ hơi sức còn lại của anh, vì anh đổ ập người xuống tảng đá, vừa thở vừa rên rỉ. Milla thì nằm úp mặt ở chỗ anh đã thả cô xuống, kiệt sức đến nỗi toàn thân rời rã. Cô có cảm giác như mình nặng đến ngàn cân, thậm chí chỉ nhúc nhích một ngón tay thôi cũng phải cần

đến nỗ lực phi thường

Tảng đá được mặt trời sưởi ấm và nó ấm áp bên dưới cơ thể lạnh cóng của cô. Nước bốc hơi lên từ quần áo và tóc họ. Cô nhắm mắt, lắng nghe tiếng thở khó nhọc của cả hai, lắng nghe tiếng máu đang chảy trong huyết quản mình. Họ vẫn còn sống.

Có lẽ Milla đã ngủ gật, hoặc là ngất đi, hoặc cả hai. Một lúc sau cô cũng quay được người lại. Vẫn còn thỏ hòng hộc, gần như chuẩn choáng vì nhẹ nhõm, cô ngửa mặt lên đón chào nắng ấm.

Nguy hiểm quá. Milla vẫn còn chưa hoàn toàn tin họ đã lên được bờ sông; cô biết chắc chắn cô không thể

làm việc đó một mình. Dòng nước vẫn ào ào cuộn sóng cách chỗ Diaz nằm chỉ vài chục phân, hút lấy tảng đá và cái cây bương bình, biết rằng dần dần nó sẽ chiếm được chúng. Rốt cuộc thì thời gian đứng về phía dòng nước. Chỉ có sức mạnh của Diaz mới có thể đưa họ bứt khỏi móng vuốt của nó.

Vẫn còn thở gấp, cô hỏi Diaz: “Chuyện gì đã xảy ra vậy? Sao chúng ta lại ngã xuống sông?”

Anh nói: “Đất bị sụt ở đầu ván bên kia và làm nó bị nghiêng.”

“Làm sao anh biết trên sông này có một thác nước?”

Anh im lặng trong một phút rồi nói: “Lúc nào chả có một thác nước. Em không xem phim bao giờ à?”

Lòng tràn ngập nhẹ nhõm và hứng khởi vì sống sót, Milla bắt đầu cười phá lên.

Diaz đã lăn người nằm ngửa bên cạnh cô. Anh quay

đầu sang phía cô, khuôn miệng cứng rắn khẽ mỉm cười. Anh nhìn vào cô một phút, đôi mắt đen nheo lại trước ánh nắng chiều. Rồi anh nói: “Tôi sẵn sàng hy sinh một nửa thân mình để được ở trong em ngay lúc này.”

Tiếng cười của Miller biến mất như thể chưa bao giờ tồn tại, như thể nó bị

những lời gây sốc của anh
hút mắt. Cô đã mơ tưởng,
mường tượng và ám ảnh,
nhưng cô chưa bao giờ nghĩ
mình sẽ phải đối mặt với
thực tế ấy. Vậy mà giờ nó ở
đây, sờ sờ trước mặt cô.
Diaz? Và cô? Sự thật trần
trụi trong những lời anh nói
choáng váng đến nỗi hiện
thực trông thành trong
khoảnh khắc, để lại cô trôi
lênh đênh trên một tảng đá

ấm với cái đầu ong ong và adrenalin vẫn dạt dào trong huyết quản. Rồi mọi thứ lao sầm về chỗ cũ và cùng với nó là một nỗi khao khát nhục dục bỏng cháy đến nỗi làm cô tê liệt. Diaz - và cô. Nơi thâm kín của cô thắt lại trước ý nghĩ anh ở trên cô, nằm giữa hai chân cô. Cô muốn anh. Cô đã muốn anh kể từ giây phút gặp gỡ ban đầu, và giờ cô vẫn muốn

anh.

Anh thậm chí còn chưa từng hôn cô. Nụ hôn an ủi nhẹ nhàng ở Juarez không tính.

Milla đã muốn chuyện này, và giờ những lý do để từ chối đang quay mòng mòng trong đầu cô như châu chấu. Lỡ như anh chỉ chơi qua đường, cô không

phải loại phụ nữ anh đang tìm, và cô không thể tưởng tượng nổi anh muốn điều gì ngoài chuyện đó. Rốt cuộc, anh là *Diaz*; anh không phải hạng đàn ông biết gấn bó và cô không ngu ngốc đến nỗi nghĩ rằng mình có thể thay đổi anh. Cô đã hết sức cẩn thận không để lộ cho anh bất kỳ một sự hưởng ứng nào, một ẩn ý nào cho thấy cô bị anh hấp dẫn; cô đã

chôn tất cả trong lòng, trong những mộng tưởng của cô. Dù thế Diaz vẫn biết; nhận thức đó đang hiện rõ trong đôi mắt đen sắc sảo của anh.

“Em nghĩ nhiều quá đấy,” anh uể oải nói. “Đó chỉ là một lời nhận xét, không phải tuyên bố chiến tranh đâu.”

“Phụ nữ luôn nghĩ quá nhiều.” Cô khịt mũi. “Chúng tôi phải làm vậy, để giữ mọi thứ trong tầm kiểm soát.” Rồi, không biết phải nói gì thêm, Milla nhắm mắt lại và để mặc cho sự im lặng lớn dần giữa hai người.

Cô cảm thấy anh nhắc người lên, chống người trên một khuỷu tay, rồi anh cúi

xuống cô và chắn mất ánh
mặt trời. “Tốt hơn em nên
nói không.” Anh thăm thì,
phủ bàn tay lên bụng cô.
Hơi ấm từ lòng bàn tay anh
thieu đốt qua lớp quần áo
ướt sũng cho tới tận làn da
lạnh cóng của cô; rồi anh
trượt những đầu ngón tay
qua cạp quần bò của cô, và
cô cảm thấy hơi nóng ấy
xuyên suốt *người mình*.

“Không có nghĩa là tôi định làm chuyện gì đấy ngay lúc này,” anh nói tiếp. “Chúng ta cần về lại chỗ xe tải. Một hòn đá là nơi bất tiện vô cùng cho những việc tối tăm, quần áo của chúng ta thì ướt, cái của tôi thì lạnh đến nỗi chắc phải mất cả tuần tôi mới mò ra nó, và chúng ta chẳng có cái bao cao su nào cả. Nhưng trong vài giờ nữa mọi chuyện sẽ

khác, và nếu em không muốn chuyện này tiếp tục, em nên nói không ngay bây giờ.”

Anh nói đúng. Cô nên nói không.

Nhưng cô chẳng cất được lời nào. Bất chấp mọi lý do tốt đẹp cô vừa đưa ra cho mình chỉ một giây trước... cô đã không nói.

Thay vào đó, cô mở to mắt và quay đầu về phía anh khi anh cúi xuống thấp hơn. Môi anh lạnh; môi cô còn lạnh hơn. Nhưng lưỡi anh thì ấm và nụ hôn gần như dè dặt khi anh nhẹ nhàng khám phá miệng cô. Bàn tay trái luồn trong chỗ tóc ướt của cô, anh từ từ nhấn môi sâu hơn khi ôm lấy eo cô và lăn người cô về phía mình.

Sự đụng chạm với thân thể gân guốc của anh truyền một dòng chảy ấm áp tới tận nơi thâm kín của cô. Nó gần như đã đủ để xua tan cơn lạnh cóng, tuy nhiên cô đột ngột rùng mình khi sự kiệt sức sau cuộc vật lộn lúc này đến giờ đã ngấm vào người.

Anh ngẩng lên và vuốt tóc cô ra khỏi mặt, ánh mắt

chăm chú nhìn cô. “Chúng ta phải về chỗ xe tải và sưởi ấm. Mặt trời sắp lặn và chúng ta không muốn bị kẹt lại ở đây với đồng quần áo ướt đâu.”

“Vâng.” Anh lùi lại và cô lúng túng ngồi dậy. “Anh có nghĩ Norman đã gọi nhà chức trách đến để tìm xác chúng ta hay đại loại thế không?”

“Tôi không nghĩ vậy. Chắc em đã không nghe thấy lão ta gào thét cái gì hả?”

“Tôi có nghe ai đó kêu lên, nhưng không biết họ kêu gì.”

“Lão đã thét: ‘Chúc may mắn!’”

Milla sững sờ chớp mắt

nhìn anh. Rồi cô bắt đầu cười khúc khích khi chậm rãi đứng dậy. Có lẽ Normar không phải loại người biết lo lắng cho bất kỳ ai ngoài lão ta.

Loạng choạng, cô bắt đầu đánh giá tình huống. Tất nhiên chiếc ba lô Diaz mang theo đã bị mất. Cô ê ẩm từ đầu đến chân, nhưng may mắn thay cô không bị

thương, và cô cảm tạ Chúa vì độ sâu của dòng sông đã cứu mạng họ. Nếu nó nông hơn, chắc chắn họ sẽ bị mấy tảng đá giết chết.

Cả hai chiếc giày của cô đều đã mất, cùng với nó là một bên tất. Chiếc đồng hồ đeo tay của cô đã hỏng, mặt nó bị nát vụn. Cũng ra đi như thế là chiếc áo len của cô.

Diaz đang nhìn xuống chân cô. “Em không thể đi bộ thể này được,” anh nói và bắt đầu cởi khuy áo sơ mi mình. Anh lột nó ra rồi dùng con dao trong túi quần xẻ rời hai tay áo. Quỳ một chân xuống trước mặt cô, anh trải cái tay áo lên đùi mình và vỗ vào nó. “Đặt chân em lên đây.” Cẩn thận giữ thẳng bằng trên một chân, Milla đặt chân kia lên

cái tay áo. Diaz nhanh chóng quấn hai đầu của nó nhiều vòng quanh chân cô rồi buộc thắt nút ở phía trên. Sau khi làm tương tự với chân kia của cô, anh nói, “Em thấy sao? Nó không giống như đế giày da nhưng có đủ sức bảo vệ chân em không? Nếu không được thì phải nói ngay chứ đừng có làm rách chân mình.”

Cô đi qua tảng đá, thử độ dày của lớp vải. Đúng như anh nói, nó không phải là da, và cô có thể cảm nhận được mọi viên sỏi. “Anh nghĩ từ đây tới chỗ xe tải còn bao xa?”

Diaz liếc nhìn mặt trời. “Theo tôi thì không xa lắm. Chiếc xe ở hạ nguồn, và dòng sông đã cuốn chúng ta theo hướng đó.”

“Nhưng còn có vòng
của bên trái.”

“Và con sông cũng uốn
khúc sang phải một lần nữa.
Tôi đoán... có lẽ là một
dặm.”

Một dặm đường rừng
núi, với đôi chân gầy như là
trần trụi. Rõ ràng Diaz cũng
đi đến một kết luận giống
như cô, vì anh lắc đầu rồi

nhìn quanh. Đột nhiên anh lại lôi con dao ra và đi tới chỗ cái cây. Anh đâm vào một chỗ trên vỏ cây rồi bắt đầu xẻ xuống.

“Anh làm gì đấy?”

“Cắt một miếng vỏ cây làm đế giày.”

Milla đứng sang một bên và thích thú quan sát

anh lột một miếng vỏ cây hình vuông cỡ hai lăm nhân hai lăm phân. Cô ngồi xuống và bắt đầu tháo hai ống tay áo ra. Anh chia đôi miếng vỏ cây rồi lại quỳ một chân xuống trước cô. Anh đặt nửa miếng vỏ lên đầu gối, mặt nhẵn ngửa lên trên và phủ cái tay áo lên nó để tạo thành hai lần vải ngăn giữa chân cô và mảnh vỏ. Tiếp theo anh quấn lại

chân cho cô, cố định miếng
vỏ thật chắc chắn. Sau khi
lắp lại quy trình với chân
kia, anh đứng dậy và kéo
theo cô. “Em thấy sao?”

“Cứng cáp hơn nhiều,
mặc dù tôi không biết miếng
vỏ cây sẽ ở nguyên chỗ
được bao lâu.”

“Có còn hơn không.
Nếu nó nát tôi sẽ cắt thêm

mấy miếng nữa.”

Họ rời khỏi bờ sông và bắt đầu tiến vào rừng. Milla phải rón rén bước đi vì đôi giày tạm chẳng trợ lực cho chân cô được bao nhiêu, nhưng ít nhất miếng vỏ cây cũng ngăn những tổn thương tồi tệ nhất cho gan bàn chân mềm. Cô cố không bước lên cành khô hay đá, cố không làm miếng vỏ cây

bị xô lệch nhiều quá, sợ nó bị rách ra. Việc đó làm cho tốc độ của họ chậm lại trong khi họ không thể trì hoãn thêm nữa.

Bên dưới những tàng cây, họ không có được hơi ấm của mặt trời và chỉ sau vài phút cả người Milla đã run rẩy. Quần áo ướt lạnh cóng như băng đá trên người cô, và cô nhận ra với

họ bị hạ thân nhiệt cũng nguy hiểm y như bị chìm dưới nước. Cả Diaz cũng đang run lên từng đợt.

Một lần anh dừng lại để vòng cánh tay quanh cô, ôm cô vào mình để có thể chia sẻ chút hơi ấm cho nhau. Cô mệt mỏi tựa đầu vào vai anh. Anh thật cứng rắn và đầy sức sống, nhưng anh cũng dễ bị tổn thương trước

cái lạnh như bất kỳ người nào khác ở vào hoàn cảnh này. Cô có thể nghe thấy tiếng tim anh đập đều đặn, mạnh mẽ trong lồng ngực, gửi dòng máu nóng đi qua huyết mạch và một lát sau cô bắt đầu thấy ấm lên chút ít.

“Chúng ta sẽ làm được,” anh lẩm bẩm bên thái dương cô. “Chúng ta có

rất nhiều điều để trông đợi vào đêm nay. Hơn nữa, tôi có một đôi áo len đang sau ghế trên xe tải.”

“Sao anh không nói sớm?” Cô nỗ lực đứng tách khỏi anh. “Lời hứa hẹn về mấy chiếc áo len có thể tạo ra điều kỳ diệu đấy.”

“Một dặm đường,” Diaz đã tính theo đường

thẳng. Nhưng không may, họ phải lên dốc, xuống dốc, rồi luôn luôn phải đi vòng lại để tìm hướng anh muốn. Họ phải bám vào cây cối khi địa hình núi non quá dốc không thể đi thẳng người. Chặng đường đáng lẽ chỉ tiêu tốn của họ hai mươi phút trên mặt bằng giờ ngốn của họ hai giờ đồng hồ, và anh phải đặt lại miếng vỏ cây làm đệm chân

cho Milla thêm hai lần nữa. Mặc dù vậy sự định hướng của anh cực tốt, dần dần họ đã ra tới con đường mòn đưa họ trở lại chỗ chiếc xe tải.

Đến lúc họ tới nơi thì mặt trời đã lặn và hoàng hôn buông xuống từ lâu, hơi ẩm ban ngày đã hoàn toàn biến mất. Milla gần như không đi nổi vì quá lạnh. Cô

lê bước trên đường như một
cụ già, mọi cơ bắp đều kêu
gào phản đối. Cô tha thiết
nghĩ về chiếc ba lô bị mất
với tám đốm trái trong đó;
họ đã có thể quấn nó quanh
người và nằm rúc vào nhau,
tìm hơi ấm. Thức ăn cũng sẽ
không bị hỏng; nó sẽ vực
dậy cơ thể. Cô nghĩ về cà
phê, một cốc to dùng nghỉ
ngút khói. Hay sô cô la
chẳng hạn. Sô cô la ở bất kỳ

dạng nào.

Cô nghĩ về Diaz và những chuyện sẽ xảy ra giữa họ đêm nay - nếu họ về được khách sạn.

Ngay khi Milla nghĩ mình không thể đi xa hơn nữa thì cô nhìn lên. Và nó ở đó, chiếc xe tải quái vật. Không có gì trông đáng mừng hơn nó. “Chìa khoá,”

đột nhiên cô thều thào.
“Chúng có còn trong túi anh
không?”

Điểm hay của quần bò
khi bị ướt là chúng bám
chặt vào người. Những gì ở
trong túi quần thì sẽ luôn
còn trong đó, bất chấp dòng
chảy xiết của con sông. Diaz
khó nhọc thò tay vào trong
túi quần lạnh ướt nhẹp của
mình, móc ra chùm chìa

khoá. “Tạ ơn Chúa,” cô thốt
hắt ra.

Thách thức tiếp theo là
trèo vào trong chiếc xe tải
chết dẫm.

Diaz cố nhắc cô lên
nhưng không thể. Cuối
cùng, anh đẩy cô lên đủ cao
để cô có thể trèo vào sàn xe
và từ đó lên ghế ngồi, vừa
trèo vừa cười khúc khích.

Tình huống đó chẳng buồn cười chút nào, nhưng thà cười còn hơn là khóc. Anh cũng phải bám vào vô lăng để đu mình lên, và anh run đến nỗi phải tới lần thứ ba mới tra chìa khoá vào ổ được. Trong xe ấm hơn hẳn bên ngoài, và sau vài phút khởi động, luồng khí ấm áp bắt đầu phả vào từ các ống thông hơi. Anh lôi hai chiếc áo len từ sau ghế lên; chúng

vẫn còn gấn mác, chắc hôm nay anh mới mua chúng chỉ để phòng hờ. Sự cẩn trọng ấy làm cô ngạc nhiên, bởi không đời nào anh biết được họ sẽ ngã xuống sông.

Diaz lột bỏ chiếc áo sơ mi không tay và áo thun của mình. Milla dù mệt rã rời nhưng vẫn không khỏi thích thú trước bờ ngực cứng như đá hay cơ bụng sáu múi của

anh. Cô cũng lột áo sơ mi và áo lót ướt của mình ra. Đột nhiên, anh kéo cô ngang qua ghế, chèn cô vào giữa vô lăng với cơ thể anh và hôn cô. Bụng trần của họ cọ vào nhau, lông ngực anh chà qua hai núm vú đã cứng lại vì lạnh của cô làm chúng râm ran. Cô vòng tay quanh cổ và lưng anh, miết vào những cơ bắp trơn láng, dày dặn. Nụ hôn này không rút

rè, cũng không dịu dàng.
Anh hôn cô như thể anh sẽ
không chờ đến khi về khách
sạn, lừa anh môn trón,
rằng anh nhắm nháp cô.
Anh vuốt ve ngực cô, khám
phá hình dáng và độ mềm
của chúng để xem chúng
vừa với lòng bàn tay anh
thế nào.

Milla rên rĩ trong miệng
anh. Đã lâu cô không có

cảm giác như thế này, quá lâu rồi. Cô vẫn không hoàn toàn tin được rằng chuyện này đang thực sự diễn ra, rằng Diaz cũng muốn cô nhiều như cô đã muốn anh.

Anh run rẩy khi lùi lại, nhưng bây giờ không còn là vì lạnh nữa. “Tốt hơn ta nên mặc quần áo vào,” anh nói cộc lốc và tự tay tròng một trong hai chiếc áo len vào

đầu cô. Nó dày và khô ráo, cô gần như phát khóc lên vì độ ấm của nó. Anh mặc áo của mình vào rồi lột đôi ủng ướt và tất ra, đặt hai bàn chân trắng bệch lên sàn xe để cho máy sưởi trong xe thổi trực tiếp vào chúng. Milla cũng làm như thế. Khoang lái nhanh chóng ấm lên, nhưng cũng phải mười lăm phút sau những cơn run rẩy của cô mới dịu xuống và

hai bàn chân cô bắt đầu râm ran vì hơi ấm. Cuối cùng Diaz cũng cảm thấy đủ ấm để lái xe, khi đó thì bóng tối đã bao quanh họ mịt mù.

Họ còn cả một chặng đường dài phía trước để về tới Boise, và kể cả khi đã thấy ấm hơn, cô vẫn kiệt sức. Chắc hẳn anh cũng cảm thấy như vậy. Cô đặt tay mình lên cánh tay anh.

“Anh có lái được không, hay ta dừng lại ở đâu đó vậy?”

“Tôi lái được. Khi nào trở lại đường cao tốc chúng ta sẽ dừng ở nhà hàng đầu tiên, bất kể nó là loại gì và nhét cái gì nóng nóng vào dạ dày.”

Nghe như thiên đường vậy. Cô luồn tay vào mớ tóc

xoăn hoang đại của mình. Tóc đã khô nhưng cô biết trông mình hẳn phải giống một người rừng lấm. Chẳng biết có nhà hàng nào chịu cho cô vào không. “Khẩu súng mất lâu rồi hả?”

“Dưới đáy sông rồi.”

“Tệ thật đấy. Chắc anh phải cần một khẩu mới bắt nhà hàng phục vụ chúng ta

được.”

Anh liếc nhìn cô và cười. “Tôi sẽ cố.”

Họ gặp may và tìm được một quầy bán hamburger qua cửa sổ dành cho lái xe. Sau khi nhận đồ ăn, anh tấp vào lề và đỗ lại. Tới lúc ấy Milla đã tỉnh tác đủ để thấy đói bụng, cô ngẫu nhiên瞥见 chiếc bánh thứ

hai trong ngày của mình.
Anh mua cho mỗi người
một cốc cà phê to bự và họ
nghỉ ngơi trong hạnh phúc.

“Chúng ta phải tìm chỗ
nào đó bán bao cao su,” đột
nhiên Diaz nói. “Tôi chẳng
có cái nào cả.”

Giọng anh căng thẳng
thấy rõ, cô liếc nhìn sang
anh. Anh đang lo lắng xoa

tay trên mặt.

Bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái, cô nói, “Chúng ta có thể đợi. Không nhất thiết phải làm việc này nếu anh thấy hối hận...”

“Không, không phải thế.” Anh bỏ tay xuống và nhìn cô rầu rĩ. “Chỉ là... đã hai, ba năm nay tôi không quan hệ với ai và tôi...”

“Hai, ba năm?” cô nhắc lại rồi lắc đầu. “Với tôi còn lâu hơn thế. Tôi không hẳn là một cô gái già nóng bỏng

“Tôi muốn làm cho em thích thú, nhưng có lẽ tôi sẽ không duy trì được lâu.”

“Chắc tôi cũng thế,” cô thành thật nói. Kể từ nụ hôn vừa nãy, cả cơ thể cô đang ngâm nga chờ đợi.

Anh kiên trì tiến tới.
“Nhưng thời gian còn lại tôi
sẽ làm tốt, và tôi sẽ đền bù
cho em.”

Sự thành thật trong lời
nói của anh làm cô cảm
động. Ở mọi mặt khác Diaz
quá tự tin về bản thân; cô
thích khía cạnh “người” này
của anh. Hẳn anh phải thực
sự tin tưởng một người đàn
bà thì mới hạ thấp sự cảnh

giác của mình đủ để thân mật với cô ta, và kể cả khi ấy, có lẽ anh vẫn còn kiềm chế tình cảm của mình.

Đêm nay cô sẽ tìm ra sự thật.

Cô vươn tới và hôn anh.
“Quên bao cao su đi. Em dùng thuốc tránh thai rồi.”

Diaz giành quyền kiểm

soát nộ hôn, và mặc dù không có nhiều kinh nghiệm tình ái cho lắm, anh biết chính xác mình đang làm gì. Anh hôn cô thật sâu, hơi thô bạo và ngày càng khẩn thiết. Khi anh đặt cô ngồi lại ghế, đôi mắt anh đã nheo lại và cháy rực. Anh im lặng khởi động cỗ xe và họ lao lên đường cao tốc hướng về Boise.

Chương 20

Càng về đến gần khách sạn, sự căng thẳng giữa họ càng tăng lên, cho đến khi bầu không khí trở nên ngột ngạt và đặc quánh. Milla thấy râm ran từ đầu đến chân, phát sốt lên khi nghĩ về việc cô sắp làm. Bất chấp mọi lý lẽ thông thường, cô sắp sửa lên giường với

Diaz. Đây có thể chỉ là một phản ứng rất con người sau mỗi nguy hiểm mà họ vừa vượt qua cùng nhau, và có thể sáng mai cô sẽ hối hận, nhưng cô vẫn sẽ làm

Cô nhức nhối vì khao khát anh, ước ao được cảm nhận anh bên trong mình tới mức có khi cô sẽ lên đỉnh ngay khi anh chạm vào cô. Cô muốn bảo anh tắt xe vào

ven đường để có thể ngồi lên đùi anh và hoàn thành chuyện ấy, ngay lúc này, trước khi cô chết vì căng thẳng. Nhưng cũng như anh, cô muốn những gì xảy ra giữa họ là ở trên một chiếc giường, vì thế cô giữ im lặng, nghiền chặt hai hàm răng trước ham muốn nhục dục đang gặm nhấm.

Cuối cùng họ cũng về

đến nơi. Diaz nhét chân vào hai chiếc ủng ướt nhẹp, để mặc tất trên sàn xe và nhảy ra. Milla không định nhảy ra chỉ với mấy miếng vỏ cây và vài bảo vệ đôi chân, nên cô ngồi lại chờ anh đỡ xuống. Cô đã nghĩ lần này chắc anh sẽ để cô trượt xuống theo người anh, nhưng anh lại giữ cô ở cách mình ít nhất là mười lăm phân và khẽ đặt cô xuống

đất. Cô nhìn lên mặt anh, trông thấy biểu hiện cứng rắn và xa cách muôn thuở nơi anh. Nhưng anh đã quàng tay ôm lấy cô và cùng cô đi vào khách sạn.

Nhân viên lễ tân trực ca đêm nhìn họ tò mò khi họ đi tới - Milla biết anh ta chẳng mấy khi nhìn thấy phụ nữ quần vải quanh chân. Ít nhất trông họ cũng không đến

nổi vô gia cư với những chiếc áo len mới. Nếu không có chúng, cô nghi là nhân viên lễ tân sẽ gọi bảo vệ mất.

Trên đường đi lên trong thang máy, cô và Diaz đứng cạnh nhau, không nói năng gì. Cô có thể cảm nhận từng nhịp mạch đập; cả đầu ngón tay cô cũng nhoi nhói như bị kim châm.

Diaz thử dùng thẻ điện tử của mình và kỳ diệu làm sao, nó vẫn hoạt động.

Anh mở cửa phòng mình và đẩy cô vào trong, bật ngọn đèn nơi lối vào nhỏ xíu. Đột nhiên cảm thấy mình như cô bé Anne bé nhỏ mồ côi[1], Milla rụt rè hướng về phía cánh cửa nối hai phòng. “Ừm... để em tháo băng chân và tắm đã,

xong rồi em sẽ...”

[1] Nhân vật chính trong loạt chuyện về cô bé Anne tóc đỏ rất nổi tiếng của nhà văn Canada L.R.Mongomery.

“Ngồi

Cô chớp mắt nhìn anh.

Anh kéo một chiếc ghế

ra và ấn cô ngồi vào đó. Bật ngọn đèn cạnh giường, anh quỳ xuống và bắt đầu tháo miếng vải quấn quanh chân cô. Khi bàn chân trần của cô lộ ra, anh cẩn thận xem xét chúng, tìm kiếm những vết xước hay vết cắt, nhưng cô đã vượt qua được thử thách mà không hề hấn gì.

Diaz đứng dậy khi đã xong việc và cô đứng lên

theo, thọc một bàn tay vào
mớ tóc rối bù của mình:
“Em sẽ đi tắm,” cô lại nói,
cố bước qua anh, nhưng anh
đã vòng một cánh tay quanh
eo cô và kéo cô trở lại.

“Vòi hoa sen chò
được.”

“Tóc em... nước
sông...”

“Nước rất sạch.”

“Nhưng em muốn tắm táp một lượt đã.” Milla không biết tại sao bây giờ cô lại đang tìm cách thoái lui để trì hoãn chuyện sắp xảy ra, nhưng đột nhiên cô thấy hồi hộp. Đã rất lâu cô không làm chuyện này, và Diaz không phải là một người đàn ông bình thường. Cả hai sự thật ấy đang hiện

lù lù trước mặt cô, và cô muốn trì hoãn.

Anh cởi quần bò của cô và nói: “Tôi muốn em đúng như thế này.” Rồi anh hôn cô.

Chẳng có điều gì lãng mạn nơi Diaz, không có những lời thì thầm ngọt ngào, không có những cử chỉ hào hoa, chỉ có nụ hôn

kéo dài như bất tận, sâu
lắng và say đắm. Trước đây
cô chưa từng được hôn như
thế, với sự mãnh liệt lột bỏ
đến tận cùng, chỉ còn lại hai
phần đơn giản nhất: đàn
ông, đàn bà. Một tay anh
vùi trong mái tóc cô, và đầu
cô phải ngửa ra sau để anh
thưởng thức miệng cô. Cảm
giác lúc này của cô chính là
như thế, bị tước đoạt.

Nhưng đồng thời anh cũng trao tặng nữa: anh trao cho cô khoái lạc. Cô bùng cháy cùng với nó, những ngọn lửa bốc lên dữ dội chỉ bằng môi và lưỡi

Vật khuấy động của anh cứng dần lên, ép vào bụng cô, và cơ thể cô siết lại vì ham muốn. Cô cuống quýt lùi lại một chút, chiến đấu với những khay, phéc-mơ-

tuya và chiến thắng, quăng chiếc quần ướt sũng sang một bên để cô có thể nắm vật đang thúc ra ngoài kia.

Cánh tay anh siết chặt quanh cô, và anh kéo cô nằm xuống giường, lột sạch quần áo của cô chỉ trong vòng hai mươi giây vội vã. Thêm mười giây nữa để quần áo của chính anh được trút bỏ trên sàn. Anh đặt tay

lên hai đùi cô rồi đẩy chúng ra, di chuyển lên trên người cô mà không chờ cô ưng thuận. Milla bám chặt vào mạng sườn anh khi anh tì cơ thể mình trên một cánh tay, tay còn lại dẫn đường để vật ấy thúc vào trong với cùng một động tác mạnh mẽ như thế.

Anh đông cứng người tại chỗ, hơi thở hỗn hển

thoát ra giữa đôi môi hé mở khi họ nhìn đắm đắm vào nhau. Cô không thể cử động; cảm giác có anh bên trong quá đột ngột, gần như đau đớn vì sự dữ dội của nó. Ánh mắt họ gặp nhau trong ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn, và cô bị mê hoặc bởi sự mãnh liệt trên mặt anh, bởi cách những cơ bắp rần rần của anh gồng lại, như thể anh không dám cử

động. Nhu cầu cần xé ấy cứ tăng lên mãi, vậy mà cô vẫn còn nấn ná ở bờ vực của một thứ mà cô biết là mình không tài nào kiểm soát nổi. Ngực Diaz đột nhiên phồng lên khi anh hít một hơi dài, và anh thúc một lần thật sâu, thật mạnh mang anh tới điểm tận cùng.

Cả phần sâu thẳm và toàn bộ cơ thể Milla siết

chặt. Cô ghì chặt quanh anh và mắt cô mờ đi khi từng cơn, từng cơn khoái lạc gần như nhấn chìm cô trong niềm đắm say mù quáng. Cô chưa từng lên đỉnh như thế, hoàn toàn chìm đắm trong thú vui thể xác như thế, đến mức không còn ý thức được bản thân hay môi trường xung quanh. Cô chỉ còn biết về giây phút ấy, về cực khoái đang bùng nổ trong

bụng cô, dọc xuống hai chân cô và theo mọi đầu dây thần kinh trong người cô. Anh đưa cô đi qua nó, di chuyển mạnh mẽ, đòi hỏi sự giải thoát của chính mình và càng kéo dài cảm giác của cô. Anh lại rên lên một tiếng như trước và cong người, rúng động dữ dội khi hông anh co giật và đẩy tới. Nhiều giây sau, anh từ từ hạ xuống người cô, toàn

thân run rẩy.

Khoảng thời gian sau đó giống như ở trong một vùng đất hoang, lẻ loi và trống trải. Cô nằm bên dưới anh, không thể di chuyển vì quá kiệt sức, gần như không thở nổi và cố không khóc lóc. Milla chưa bao giờ khóc sau khi làm tình, nhưng lần này cô cảm thấy một nhu cầu tha thiết cần

được xoa dịu. Cô muốn vùi mặt vào vai anh mà khóc như một đứa trẻ.

Vì chuyện này là một sai lầm kinh khủng? Hay vì nó đã kết thúc?

Mặc dù Diaz đang nằm đè lên người cô, hít từng hơi gấp gáp, cô vẫn có thể cảm nhận được một chút căng thẳng đang chạy xuyên

qua những cơ bắp của anh, như thể anh không bao giờ hoàn toàn thư giãn - như thể anh đã bắt đầu nghĩ đến chuyện ra đi.

“Hãy làm lại lần nữa đi,” đó là điều Milla muốn nói. Ngay giây phút này, cô không bao giờ muốn tách rời khỏi cơ thể anh nữa. Rồi sự tỉnh táo của cô sẽ trở lại. Có lẽ là vài phút nữa. Hoặc

là ngày mai. Cho đến lúc ấy, cô muốn anh ở bên trong cô. Cô muốn lại có được cảm giác như vài phút trước, mặc dù cô không biết mình có đủ sức để cố thêm, hay có sống sót được qua nó hay không.

“Anh làm lại đi.” Cuối cùng thì Milla không thể cưỡng lại được. Cô đưa hai chân lên vòng quanh người

anh, hai tay ôm chặt lấy anh và chỉnh tư thế sao cho cơ thể cô ôm trọn vật đàn ông của anh.

Diaz cười lớn, vẫn là âm thanh trầm khàn ấy, hơi thở anh ấm áp trong tóc cô. “Tôi qua tuổi mười sáu rồi. Em phải cho tôi thêm vài phút nữa chứ.” Anh có vẻ vẫn còn hụt hơi. Nhưng anh không rút ra khỏi cô, chỉ hạ

người xuống thêm một chút, như là rớt cuộc anh cũng thư giãn hoàn toàn, và nhích vào gần hơn để cho chừng nào họ không cử động, anh sẽ vẫn còn ở trong cô. “Hình như tôi chỉ trụ được có mười lăm giây.”

“Em còn không lâu đến thế,” cô lẩm bẩm, nhắm mắt và hít vào thật sâu mùi hương đàn ông của da anh.

“Tạ ơn Chúa.” Anh dụ vào thái dương cô rồi thì thầm, “Em nghỉ đi.” Và anh cũng nhắm mắt lại.

Trời đất, làm sao cô có thể ngủ được khi anh nặng cả tấn và cô gần như không thở nổi, trong khi cô muốn bám vào anh vừa cười vừa khóc cùng một lúc? Làm sao cô ngủ được khi sợ phải thả lỏng những cơ bắp của

mình, sợ rằng sẽ để mất anh? Vậy mà cô vẫn ngủ vì đã quá kiệt sức không làm gì khác được

Milla thức dậy trước những cú thúc dài và chậm tiến sâu vào mình, trước hai bàn tay chắc khỏe của Diaz đang nâng người cô lên và ấn chặt cô vào cơ thể anh. Anh không có kinh nghiệm nhiều, nhưng anh biết việc

mình đang làm, biết mọi
điểm nóng và điểm hấp dẫn
trên cơ thể cô, và anh dùng
kiến thức ấy để đưa cô lên
cao rồi giữ cô tại đó, không
cho cô vượt qua lần ranh.
Nếu lần trước quá ngắn
ngủi thì lần này lại quá lâu.
Sau một thời gian, cô bắt
đầu vật lộn với anh đòi
quyền kiểm soát, chiến đấu
để tìm sự giải thoát cho
mình, nhưng anh quá khỏe

và kiểm chế cô cho đến lúc anh đã sẵn sàng. Sau đó anh di chuyển thật nhanh và mạnh, đưa cả hai vào miền cực khoái.

Cuối cùng cô cũng được tắm, nhưng giờ đây với họ tắm táp lại giống như một cuộc truy hoan. Anh dừng lại một lần và chạm vào miếng dán trên hông cô, trong lúc nước vẫn đang xối

vào người họ. “Cái gì thế này?”

“Miếng dán ngực thai của em.”

Anh thích thú nhìn vào nó. “Tôi chưa từng nhìn thấy cái này. Lỡ nó rơi ra thì sao?”

“Em chưa bị rơi cái nào trừ khi em bóc nó ra. Chúng

dính khá chắc. Nhưng mỗi lần tắm em đều kiểm tra, chỉ để phòng hờ thôi.”

Anh lướt những đầu ngón tay quanh khuôn ngực cô rồi nhẹ nhẹ vòng quanh núm vú. Khuôn mặt anh trở nên nghiêm túc. “Tôi chưa từng quan hệ với ai mà không dùng bao cao su.”

“Chưa bao giờ ư?”

Diaz lắc đầu. Những ngón tay anh di chuyển xuống bụng cô, trượt qua đường cong mềm mại nơi bụng dưới trước khi lượn vào điểm nối giữa hai chân cô. Hai ngón giữa của anh trượt vào trong và đẩy lên. Milla rên lên và đứng kiễng chân, bám vào vai anh tìm điểm tựa.

“Tôi thích thế,” anh lầm

bấm.

“Cái gì cơ?” Cô đã hoàn toàn quên mất cuộc của họ.

“Lên đỉnh bên trong em. Vì vậy đừng làm mất miếng dán này nhé.”

Milla chưa bao giờ trải nghiệm kiểu tình dục bất thường; cùng lắm cô cũng

chỉ dùng miệng. Nhưng Diaz không biết gì về những giới hạn ấy và cô say sưa trong khoái lạc; để mặc anh làm bất kể điều gì anh muốn. Anh chiếm lấy cô trong nhà tắm, trên sàn, trên bồn cầu. Anh ấn cô vào tường và chiếm cô ở đó. Cô chưa từng biết đến thứ tình dục hoang sơ và mạnh mẽ như thế. Và cô không ngừng quay lại để khuấy động anh

thêm, hai bàn tay vuốt ve, làm những việc tương tự như anh đã làm cho cô, chỉ để được nghe tiếng rên rỉ khàn đục của anh.

Và đến khi trời sáng, cô đã là của anh.

Milla tỉnh dậy, nhìn thấy ánh sáng đã len qua khe hở của tấm rèm. Diaz đang nằm bên cạnh cô, một

cánh tay nặng nề vòng qua bụng cô, hơi thở của anh ấm áp trên vai cô. Cô cảm thấy mình thật ngốc nghếch. Cô choáng váng với chính mình, nhưng sự thật vẫn còn đó! Cô đã là của anh, theo một cách cô chưa bao giờ cảm thấy với David. Nhận thức ấy làm cô tổn thương. Mặc dù cho đến ngày Justin bị bắt cóc, hôn nhân của cô là một cuộc hôn

nhân hạnh phúc, nhưng cô vẫn là chính mình và David vẫn là chính anh. Tất nhiên, cô hài lòng với khoảng cách nhỏ đó. Cảm giác tự do điều khiển cuộc sống của chính mình thật tuyệt.

Nhưng David là một người đàn ông văn minh, còn Diaz... thì không. Anh đã không để cho cô giữ lại chút khoảng cách nào.

Cô biết rất rõ mình đã ngủ với một con thú săn mồi. Anh nguy hiểm, khó đoán trước, đồng thời cô lại thấy an toàn hơn bao giờ hết khi ở trong vòng tay anh. Anh đã sử dụng cô để tìm lạc thú, nhưng anh cũng để cô sử dụng anh. Đêm qua không chỉ là tình dục. Đêm qua còn là một sự... khẳng định quyền sở hữu, nguyên sơ, đầy nhục cảm và không

ngờ tới. Là sự đòi hỏi và
trói buộc nhau. Bất kể là gì,
từ giờ họ đã nối kết với
nhau, và không chỉ vì những
ký ức về chuyện đã xảy ra.
Không, còn có một điều gì
khác nữa, một điều nguyên
thủy và căn bản đến nỗi cô
không hoàn toàn nắm được.

Tình yêu chẳng? Cô
không thể gọi nó như vậy.
Giữa họ luôn có một sự hấp

dẫn mạnh mẽ tới tận cấp độ
tế bào, nhưng phải là tình
yêu. Cô chắc chắn rằng anh
không yêu cô. Đây gần như
là một sự đồng thanh tương
ứng, một cảm giác thoải
mái như họ là hai nửa của
một vòng tròn, và điều đó
còn khiến cô khó chịu hơn
cả nghĩ về tình yêu. Phải
chăng cô cũng giống như
Diaz? Cô tàn nhẫn như thế
ư? Phải chăng cô đã trở nên

giống anh sau quá trình đi tìm Justin không ngại nghỉ?

Anh ngộ nguậy và hôn lên vai cô. “Chúng ta phải ra sân bay thôi,” anh mơ màng nói.

Milla không muốn đi. “Em vẫn còn hai ngày nghỉ phép nữa.” Cô biết mình nên trở về El Paso. Diaz sẽ tiếp tục tìm kiếm Pavón và

giờ khi họ đã khá chắc chắn có một kẻ đang đánh lạc hướng cô suốt từng ấy năm, họ sẽ cần phải khám phá thêm một mắt xích nữa. Nhưng mười năm qua cô đã liên tục lao đầu vào một bức tường trống, và giờ cô mệt mỏi. Ngày hôm qua cô còn suýt chết chìm dưới sông. Có kinh khủng lắm không nếu cô vụng trộm dành hai ngày đó chỉ để cho chính

mình?

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta về nhà?”

“Có lẽ em sẽ trở lại làm việc,” cô thành thật nói. El Paso là trung tâm cuộc đời cô; cô không thể về đó mà *không* làm việc. Boise là một thế giới khác, tránh xa khỏi tất cả những người cô biết.

Diaz lăn người lại và cầm điện thoại lên. “Tôi sẽ hủy chuyến bay của chúng ta.”

Chương 21

Arturo Pavón muốn kể cho cả thiên hạ nghe là hắn không bao giờ quên một nỗi sỉ nhục. Chỉ có duy nhất một kẻ đã ám hại hắn mà thoát được, và nhận thức ấy giống như một khối ung nhọt cay đắng trong lòng hắn, một khối ung nhọt hắn phải chung sống hàng ngày.

Hắn sẽ không quên, không bao giờ từ bỏ việc trả thù. Thời điểm của hắn tới chậm, nhưng rồi sẽ đến. Một ngày nào đó con đường của cả hai sẽ lại giao nhau, và hắn sẽ làm cho ả khốn da trắng phải hối hận vì chính cái ngày cô ta được sinh

Suốt mười năm qua, Pavón đã chờ để bắt cô ta phải trả giá cho con mắt của

hắn.

Lẽ ra hắn có thể bắt được cô ta bất kỳ lúc nào - cô ta vẫn liên tục ra vào đất nước của hắn để hỏi những câu ngu ngốc nhằm mục đích dò la. Nhưng Gallagher đã nói không, cô ta nổi danh quá, nếu cô ta biến mất, người ta sẽ đặt ra rất nhiều câu hỏi và ít nhất cũng sẽ khiến chúng tổn một

mở tiền đề các nhà chức trách hướng mắt đi chỗ khác. Tệ hơn, chúng có thể sẽ kết thúc sự nghiệp trong nhà tù ở Mỹ hoặc ở Mexico, tùy thuộc nơi chúng bị bắt. Nếu đến ngày đó, Pavón rất hy vọng chúng sẽ bị đi tù ở Mỹ, nơi có điều hoà nhiệt độ, thuốc lá và cả ti vi màu.

Gallagher. Pavón không tin gã - hẳn chẳng tin ai bao

giờ. Sự cộng tác của chúng đã kéo dài khá lâu và đem lại nhiều lợi lộc. Gallagher không để cho bất kỳ điều gì chen giữa gã và tiền. Lúc Pavón mới gặp gã lần đầu, gã nghèo mạt hạng nhưng đầy nhiệt huyết, đầy ý tưởng và liều lĩnh, được củng cố bằng tính vô đạo đức. Gallagher biết cách kiếm tiền; nếu không thể kiếm được thì gã sẽ ăn cắp,

và gã không quan tâm trong quá trình đó sẽ đập bao nhiêu người xuống bùn. Một người đàn ông như thế sẽ còn tiến xa.

Pavón biết sẽ tốt hơn cho hắn nếu kết đồng minh với một kẻ như Gallagher thay vì tự đi theo đường của mình và rất có thể trở thành một đối thủ cần bị thanh toán, vì thế hắn đã tự biến

mình thành một cộng sự
thiết yếu đặc lực. Nếu
Gallagher cần làm ai đó
biến mất, Pavón sẽ giải
quyết. Nếu gã cần đánh cắp
cái gì đó, Pavón sẽ ăn cắp.
Nếu ai đó cần được dạy cho
một bài học, Pavón vô cùng
sung sướng trong việc đảm
bảo chắc chắn kẻ này không
bao giờ dám qua mặt *Senor*
Gallagher.

Mọi chuyện diễn ra tốt đẹp với Pavón, cho đến mười năm trước. Nhiệm vụ của hắn quá đơn giản: bắt cóc đứa trẻ tóc vàng khỏi tay một *gringa* trẻ, người vẫn thường ghé thăm khu chợ làng ít nhất ba lần một tuần. Vì thế hắn và Lorenzo đã tới làng chờ, và chúng đã gặp may: ngay buổi sáng đầu tiên cô ta đã ở đó.

Chúng đã tưởng chuyện đó quá dễ dàng. Kế hoạch là chúng sẽ tấn công từ bên sườn của ả *gringa*; Lorenzo sẽ cắt sợi dây đeo của cái đu, Pavón sẽ tóm lấy đứa bé và chúng sẽ bỏ chạy. ả *gringa* trẻ bị việc mua bán làm phân tâm và cô ta rời Mỹ điển hình - yếu đuối và không được chuẩn bị trước hiểm nguy.

Bọn chúng đã đánh giá thấp ả khốn đó. Thay vì gào thét điên cuồng và bất lực như chúng tưởng, cô ta đã chiến đấu quyết liệt không ngò. Hấn vẫn còn bùng tỉnh giữa những cơn ác mộng, cảm nhận được móng tay cô ta cào vào mắt hấn, quay cuồng vì cơn đau bùng nổ và sự kinh hoàng, toàn bộ khuôn mặt như đang bốc cháy. Lorenzo đã đâm vào

lưng ả khốn và chúng đã trốn thoát, nhưng không may cô ta còn sống. Bản thân hắn cũng phải rất nhiều ngày sau mới hồi phục, suốt thời gian ấy hắn không ngừng chửi bới cô ta và thề thốt sẽ trả thù. Nơi từng là con mắt của hắn giờ chỉ còn một cái hố sứt sẹo; má hắn mãi mãi in hình vết móng tay cào. Khi đã hồi phục đủ để bắt đầu đi loanh quanh,

Pavón phát hiện ra cảm giác chiều sâu của hắn đã bị sai lệch, hắn không còn bản giỏi như trước nữa. Và hắn cũng không còn lẫn khuất vào đám đông mà không bị ai chú ý được nữa; người ta luôn nhìn chăm chăm vào khuôn mặt bị hủy hoại của hắn.

À *gringa* đã gây cho hắn rất nhiều rắc rối, và hắn sẽ

không bao giờ quên.

Nhưng giờ hắn còn gặp rắc rối lớn hơn nữa, rắc rối khiến hắn thấy đáng báo động. Diaz... với việc Diaz đang lần theo hắn, giờ hắn cần phải cẩn trọng gấp đôi nếu không muốn hóa thành xác chết.

Tất cả mọi người đều biết Diaz sẵn tiền thưởng.

Mặc dù Pavón tự hào vì danh tiếng của mình, hắn vẫn cẩn thận không lôi kéo quá nhiều sự chú ý của các nhà chức trách. Lẩn dưới sóng ra-đa, giống như Gallagher thường nói. Vậy thì Pavón đã chọc giận kẻ nào có đủ tiền để thuê một người như Diaz? Hắn nghĩ đi nghĩ lại mãi, và chỉ có một câu trả lời.

Sau này, khi nghe được rằng Milla Boone đã cưỡi Guadalupe vào cùng cái đêm bọn chúng chuyển đưa con gái tên Sisk nọ tới nơi an nghỉ cuối cùng, hấn đã rất bức bối. Cô ta đã ở rất gần hấn, một điều mà trong suốt mười năm qua hấn đã cẩn thận không để xảy ra, theo lệnh của Gallagher. Việc ngay sau đó cô ta đã tuyên bố với cả một quán

rượu chắt ních người là sẽ trả mười ngàn đôla Mỹ cho bất kỳ ai cho cô ta thông tin về Diaz có phải chỉ là chuyện trùng hợp hay không? Nếu cô ta có thể trả mười ngàn cho một thông tin thì cô ta còn bao nhiêu tiền nữa? Và tại sao cô ta lại muốn Diaz nếu không phải là để thuê hắn? Diaz không phải loại người bị gọi tới chỉ đơn giản vì bạn ngưỡng

một công việc của hắn ta, và chắc chắn cũng không ai trả mười ngàn đô chỉ để làm thế.

Pavón dễ dàng suy luận ra mọi chuyện. Rõ ràng là Milla Boone đã thuê Diaz tìm hắn, bởi chẳng bao lâu sau hắn nhận được tin Diaz đang truy lùng mình. Pavón chẳng dám lần khần để tìm hiểu nguyên do - Diaz

không đi săn người chỉ để nói chuyện tào lao với họ. Những người bị hấn săn lòng kiêu gì cũng... biến mất. Trừ những kẻ bị giết. Họ luôn rất dễ tìm. Những người khác thì không bao giờ được nhìn thấy hay nghe nói đến nữa. Việc Diaz làm gì với họ là một bí ẩn lớn.

Pavón đã lập tức rời

Chihuahua và tương lai của
hắn giờ đây bất định. Diaz
không bao giờ từ bỏ; thời
gian chẳng có ý nghĩa gì với
hắn ta.

Lần đầu tiên trong đời,
Pavón thấy sợ hãi.

Hắn đã tới Bờ biển
Vịnh Mexico, một người học
hành xa trông coi chiếc tàu
đánh cá nhỏ cho hắn ở đó.

Với rừng rậm, đầm lầy, muối và những giàn khoan dầu ngoài khơi, vùng đất này không đông khách du lịch như những nơi khác ở Mexico. Hắn đã sắm sửa nhu yếu phẩm cho con tàu và lái ra ngoài vịnh, nơi không ai có thể âm thầm tiếp cận hắn - trừ khi Diaz biết lặn bằng bình khí nén. Pavón ước gì hắn đã không nghĩ tới điều này, bởi vì từ

khi ấy hấn cứ theo dõi vùng nước quanh tàu một cách bút rút.

Thời tiết cực kỳ ảm thấp và hấn - vốn là một đứa con của sa mạc - cảm ghét bầu không khí nặng nề này. Đây cũng là thời điểm nhiều bão táp nhất trong năm, vì thế ngày nào hấn cũng lắng nghe dự báo thời tiết trên đài. Nếu có một

cơn bão lớn tràn vào vịnh thì hẳn muốn ở sâu trong đất liền vào thời điểm đó.

Mỗi tuần một lần hẳn vào bờ để mua nhu yếu phẩm, cũng là để gọi cho Gallagher. Gallagher không tin tưởng vào điện thoại di động mặc dù gã có một cái, thậm chí gã cũng không dùng điện thoại không dây. Pavón đã cố bảo với gã rằng

gã có thể kiếm một chiếc điện thoại di động được bảo mật mà các cuộc gọi từ đó không thể bị nghe trộm, nhưng một trong những thói tật của Gallagher là rất đa nghi. Kể từ khi biết được Diaz đang dò tìm hắn, Pavón lại cảm tạ sự cảnh giác đó. Có lẽ việc đó sẽ giúp hắn sống còn.

Giải pháp lâu dài duy

nhất mà hắn có thể nghĩ ra là giết cả Diaz lẫn Milla Boone. Giết Diaz vì hắn t là nguy cơ nhân tiên và đáng ngại nhất, còn giết ả đàn bà vì cô ta sẽ tiếp tục thuê người khác cho đến khi một trong số những kẻ ấy thành công.

Giết cả hai sẽ đòi hỏi hắn phải ra tay thật cẩn thận, đặc biệt là với Diaz. Ả

đàn bà là mục tiêu dễ dàng hơn, bởi vậy hắn sẽ kết thúc cô ta sau. Có lẽ trước khi cô ta chết, hắn còn cho cô ta thấy một người đàn ông thực thụ là như thế nào. À, hắn biết một kết thúc hoàn hảo cho cô ta! Sau khi chơi xong, hắn sẽ *hiển tặng* cô ta cho mục đích chung, một hành động vô cùng hào hiệp về phía hắn. Hắn cười khúc khích trước ý tưởng đó của

mình, rồi lại nhanh chóng
tĩnh táo.

Phần khó khăn trong kế
hoạch là tiếp cận Diaz; hắn
ta như một ngọn khói, thoát
ẩn thoát hiện cùng cơn gió
và không để lại dấu vết gì.
Pavón sẽ phải thò mặt ra
làm vật hy sinh để tìm được
Diaz. Hắn sẽ dẫn Diaz tới
một nơi và một tình huống
mà chính hắn kiểm soát

được - sao cho Diaz không nhận ra vật hy sinh đã được trang bị vũ khí và đã sẵn sàng cho đến lúc quá trễ không thể cứu mình được nữa.

Việc đó đòi hỏi phải cân nhắc và lên kế hoạch rất kỹ chứ không thể làm được trong ngày một ngày hai. Tất cả mọi thứ phải thật hoàn hảo - nếu không hấn sẽ

chết.

Không ai cần trọng và tỉ mỉ từng li từng tí hơn Gallagher, bởi vậy tuần đó khi Pavón lên bờ và gọi cuộc gọi thường lệ của mình, hắn đã trình bày kế hoạch. “Chúng ta phải lừa Diaz tới chỗ tôi,” hắn nói, “nhưng phải không để hắn biết mình đang bị dẫn dụ.”

Gallagher ngưng một lúc rồi nói: “Ý hay đấy. Để tao nghĩ đã. Giò mày đang ở đâu?”

“Ở một nơi an toàn.” Gallagher không phải là người duy nhất biết cảnh giác.

“Chúng ta cần gặp mặt.”

A! Thế nghĩa là có điều gì đó gã không muốn nói qua điện thoại. “Tôi không thể đến đó trong hôm nay.” Pavón có thể, nhưng hấn thích làm cho Gallagher nghĩ rằng hấn ở cách đó xa hơn nhiều, có khi mãi tận Chiapas, vùng cực nam của Mexico.

“Vậy thì khi nào?” Gallagher có vẻ khó chịu,

và... một điều gì đó khác.
Phải chăng là lo lắng?
Nhưng tại sao gã lại phải lo
lắng? Diaz đâu có theo đuổi
gã? Trong một tích tắc,
Pavón chợt hiểu ra mối
nguy của hắn không chỉ đến
từ chỗ Diaz. Hắn là một mắt
xích, không chỉ nối giữa
Gallagher với những gì
đang xảy ra ở hiện tại, mà
còn là giữa Gallagher với
đứa con bị bắt cóc của Milla

Boone mười năm trước.
Cách tốt nhất để Gallagher
bảo vệ bản thân là chặt đứt
mắt xích ấy.

“Có lẽ là... hai tuần
nữa.” Pavón ranh mãnh nói.

“Hai - chó má, mày có
thể đến đây nhanh hơn thế.”

“Có lẽ tôi không muốn
rời khỏi nơi tuyệt vời này.

Tôi có mọi thứ tôi cần ở đây và không ai biết làm thế nào tìm được tôi. Nếu tôi tới đó, rất nhiều người biết mặt tôi. Người ta sợ ai nhất: *Senor* Gallagher hay là *Senor* Diaz? Nếu *Senor* Diaz kẻ dao vào cổ một kẻ nào đó và hỏi hắn có trông thấy tôi không, liệu hắn sẽ nói dối hay là nói thật? Hắn sẽ sợ tè ra quần ấy chứ, nhưng kiểu gì chả phun ra sự thật.”

Gallagher hít một hơi dài, bực bội. “Được thôi. Nếu mày sợ thế thì đành chịu. Khi nào mày tìm được *cojones* của mày thì gọi cho tao và chúng ta sẽ sắp xếp một cuộc gặp.”

Gã tưởng một lời nhục mạ tới tính đàn ông của hắn sẽ làm hắn ngu đột xuất chắc? Pavón mỉm cười với chính mình khi gác máy.

Mặc dù vậy nụ cười nhanh chóng nhạt đi; giờ đây hắn phải làm gì khi không còn trông cậy vào sự giúp đỡ của Gallagher được nữa?

Hắn sẽ phải tự mình lo vụ Diaz. Chẳng còn lựa chọn nào. Mặc dù vậy, làm thế nào mới là vấn đề. Bắt cóc mục đàn bà và dùng cô ta làm mồi nhử chẳng? Nếu Diaz làm việc cho cô ta, hắn

ta sẽ tới trợ giúp, chừng nào không biết đó là một cái bẫy. Làm sao có thể bắt được cô ta và làm như việc đó không liên quan tới hấn nhỉ?

Hấn lại trở về ý tưởng dùng chính mình làm mồi nhử. Nhưng là nhử *cô ta*, không phải Diaz. Bằng cách nào đó hấn sẽ đảm bảo là Diaz đang bận rộn ở nơi

khác, rồi g một tin nhắn tới
mụ Boone, một tin mà hấn
biết chắc là cô ta không thể
lờ đi, cũng không thể chờ
đến khi Diaz quay lại. Cô ta
sẽ đến một mình và hấn sẽ
có cô ta. Khi đã có được cô
ta, hấn cũng sẽ có Diaz. Có
lẽ không phải ngay lập tức,
nhưng hấn có thể “vui vẻ”
với cô ta một chút trong thời
gian chờ đợi.

Đúng rồi. Quả là một kế hoạch hay.

* * *

Ngày tháng dần trôi qua và thời tiết trở nên mát mẻ hơn. Milla vui mừng chào đón mùa thu đến. Cô hẹn gặp Susanna và lấy một đơn thuốc mới để mua miếng dán ngừa thai ngay trước khi dùng hết chỗ dự

trữ của mình, đó là một việc tốt nếu xét đến sự thay đổi mạnh mẽ đang diễn ra trong đời sống tình ái của cô.

“Chị muốn xin lỗi vì những chuyện đã xảy ra,” Susanna nói một cách ân hận. “Chị đã cư xử quá trớn. Đáng lẽ chị nên lắng nghe em thay vì tự cho mình biết điều tốt nhất.”

Milla chớp mắt nhìn chị, nhất thời không nhớ ra chuyện gì. Cô chẳng bao giờ thích tán gẫu trong lúc đang chống cả hai chân lên trời cả, hơn nữa cô đang quyết tâm nghĩ đến những điều khác. Gần đây, “những điều khác” của cô thường xuyên là Diaz, tần suất đã lên đến mức độ đáng báo động.

Thế giới đột nhiên trở

về hiện thực và cô nhớ ra vụ với True. “Không sao đâu chị ạ,” cô nói. “Mọi chuyện đều ổn. Anh ta không chịu chấp nhận câu trả lời không, và em đoán anh ta cần nghe nó thêm một lần nữa. Kể từ hôm đó anh ta không gọi điện cho em nữa.”

“Tốt. Ý chị là chuyện anh ta không làm phiền em nữa ấy. Nhưng còn *Đội tìm*

kiếm thì sao? Anh ta có còn là nhà bảo trợ nữa không? Giờ em ngồi dậy được rồi.”

Milla ngồi dậy. Người y tá bắt đầu viết mấy loại giấy tờ để chuẩn bị cho xét nghiệm tầm soát ung thư cổ tử cung, còn Susanna quay sang rửa tay.

“True nói rằng chuyện đó không ảnh hưởng đến

việc bảo trợ, vì thế em đành phải tin lời anh ta thôi.”

“Tốt rồi. Chị cũng không nghĩ anh ta là loại nhỏ mọn. Chị không hiểu quá nhiều về anh ta, nhưng có vẻ như anh ta không phải loại đàn ông hay hòn dỗi.”

Milla bật cười. Không, cô không nghĩ True là loại hay dỗi. Cô nhận ra gần đây

mình không nghĩ về anh ta chút nào. Chỉ có hai thứ đang chiếm giữ tâm trí cô: công việc và Diaz.

“Chị cũng đã gọi để xin lỗi anh ta,” Susanna nói tiếp. “Bọn chị còn nói thêm vài chuyện khác nữa, và anh ta nói cô đã có một đầu mối mới về gã đàn ông cô nghĩ đã bắt Justin. Diego? Hay Diaz gì đó hả?”

“Không, đã có kết quả gì đâu chị?” Milla nói, bất giác không muốn tiết lộ gì về Diaz. Bây giờ khi cô đã biết anh làm loại công việc gì, càng nói ít về anh bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

“Chết tiệt. Chị đã hy vọng là lần này - thôi, không sao. Mặc dù vậy, nếu có bất cứ thông tin gì mới thì cho chị biết với nhé.”

“Vâng.” Nhưng cô đã giữ riêng rất nhiều điều khác cho mình. Nếu đúng là bao năm qua cô đã bị người ta cố tình dẫn đi lòng vòng như lời Diaz nói, thì càng nói ít càng tốt. Cô tin cậy Susanna, nhưng tất cả những người quen của Susanna hay những người quen của bạn chị ấy có đáng tin không? Không đâu. Vì vậy cô đã làm theo Diaz và

ngậm chặt miệng lại.

Susanna cầm cuốn sổ của mình lên và thảo một đơn thuốc. “Mọi thứ đều ổn. Chị sẽ gọi khi nào có kết quả xét nghiệm.”

“Nếu em không có nhà thì hãy để lại tin nhắn trên máy trả lời tự động của em nhé.”

Susanna ghi chú trên biểu đồ của Milla, mỉm cười và nói: “Nếu chị có thể giành giật được chút thời gian ăn trưa chị sẽ gọi cho em.”

Milla mỉm cười đáp lại; rồi Susanna và cô y tá rời khỏi phòng khám để cô mặc quần áo. Ngay khi họ đi nụ cười của cô vụt tắt. Nỗi lo lắng đang gặm nhấm cô. Từ

lúc họ đi Idaho trở về, Diaz đã lòng sục khắp Mexico. Hai đêm anh đã xuất hiện trước căn hộ của cô, bắn thủ, cạy cửa và gây rộ đi vì cuộc săn lùng. Cả hai lần cô đều nấu cho anh ăn, đưa anh vào nhà tắm và giặt quần áo cho anh. Cả hai lần anh đều để cô làm thế, mặc dù anh chỉ nhìn cô bằng ánh mắt chờ đợi hoang dại làm cho đầu gối cô bủn rủn. Và

cả hai lần, ngay lúc vừa ra khỏi nhà tắm, anh đã lao vào cô trước cả khi chiếc khăn tắm kịp rơi xuống sàn nhà.

Sau khi cơn đói tình dục đã được thỏa mãn, anh thường đói bụng lần nữa. Cô làm cho anh một chiếc bánh kẹp và họ sẽ ngồi ở bàn trong lúc anh ăn và kê cho cô bất kỳ tin tức mới

nào anh biết, dù chẳng
nhiều nhận gì. Tuy nhiên, ít
nhất Milla cũng cảm thấy
rằng những mẫu tin này
chắc chắn là thật chứ không
phải tin hỏa mù.

“Tôi nghe được là từ
đầu đến giờ Pavón chỉ làm
việc cho cùng một gã,” Diaz
đã nói thế lần cuối cùng cô
gặp anh, bốn ngày trước
đây. “Bọn chúng buôn bán

trẻ con; giờ thì buôn bán nội tạng người. Nhưng thông tin trên đường phố rất ít; bọn chúng đã dọa cho người ta sợ vỡ mật.”

“Anh có tìm được con của Lola không?”

“Đứa con trai cả đã chết trong một cuộc chém giết từ mười lăm năm trước. Đứa con út thì tám

năm nay không gặp bà ta, nhưng tôi đã lần theo gã tới Matamoros. Gã là một ngu dân và đang ra khơi ngoài vịnh. Người ta nói ba ngày nữa gã sẽ về. Tôi sẽ ở đó chờ gã.”

Khi thức dậy vào sáng hôm sau, Milla nằm lại giường một lát, cảm thấy quá... *thoả mãn* khi có anh nằm bên mình. Gần như

ngay sau khi cô thức dậy
anh đã cảm nhận được, anh
kéo cô sát vào mình mà
thậm chí không cần mở mắt.
Cô trượt tay lên ngực anh,
cảm nhận lớp lông ram ráp
dưới lòng bàn tay mình, hơi
ấm trên da anh, nhịp đập
khỏe khoắn, đều đặn của
trái tim anh. Sự cương cứng
lúc sáng sớm của anh mời
mọc cô đứng tới, và cô
ngoan ngoãn bao bọc lấy

anh. “Em không tin nổi chuyện này,” cô lăm bắm khi hôn vào vai anh. “Em thậm chí còn không biết tên anh.”

“Em có biết mà,” anh nói, cau mày lại. “James.”

“Thật à? Em tưởng anh đã bịa ra tên

“James

Alejandro

Xavier Diaz, nếu em muốn nghe tên theo tiếng Mỹ.”

“Xavier á? Em chưa từng quen ai tên là Xavier. Thế theo tiếng Mexico thì sao?”

“Cũng gần giống thế. Ồi!” anh thốt lên, cười khùng khục và né người khi cô đưa tay xuống cấu anh ở một chỗ thịt rất mềm. Cô

luôn luôn mỉm cười mỗi khi anh cười, bởi anh làm việc đó quá hiếm hoi.

Cô trượt lên trên người anh, điều chỉnh lại vị trí và ấn người xuống để đưa anh vào trong một cách nhẹ nhàng. Anh hít sâu và nhắm mắt lại, hai tay đưa lên ve vuốt mông cô. Milla thích làm tình lúc sáng sớm, khi cô vẫn còn mơ màng ngái

ngủ, khi thời gian và cả việc
đạt cực khoái dường như
không thành vấn đề. Nội
việc nằm đó và ôm anh
trong tay là đã đủ lắm rồi.
Gần như thôi. Dần dần cô sẽ
phải chuyển động, hay anh
sẽ phải chuyển động, và lúc
ấy cú thúc đầu tiên như đã
làm đứt luôn sợi dây kiểm
soát của họ. Cô làm nhanh
và mạnh, và khi cực khoái
tràn qua, cô đổ sập xuống

ngực anh, anh liền lấn người lại rồi giành lấy sự thoả mãn của chính mình.

Anh ra đi sau bữa sáng và lại bắt tắm suốt bốn ngày qua. Tuần đầu tiên của tháng Mười sắp hết, anh có ổn không? Anh có tìm được con trai của Lola không?

Sau khi Milla ra về, Susanna vào trong phòng

làm việc riêng và gọi cho True. “Tôi vừa gặp Milla. Chúng ta vẫn an toàn; cô ấy không biết gì về Diaz. Cô ấy nghĩ đó là thông tin sai.”

True lặng đi rồi chửi thề ầm ĩ. “Cô ta *đã* gặp Diaz, đồ ngu ạ! Người ta đã nhìn thấy chúng ở Juarez tháng trước!”

Máu Susanna lạnh buốt

“Cô ấy nói dối tôi ư?”

“Nếu cô ta chối là không biết gì về hắn thì đúng thế đấy.”

“Nhưng sao cô ấy lại làm thế? Chúng tôi đã là bạn bè nhiều năm nay mà?”

True khịt mũi trước câu đó. Bạn bè ư? Chúa cứu hắc khỏi những người bạn như

Susanna Kasper.

“Có lẽ cô ta đã nghi ngờ *chị*,” hấn quát. “Có lẽ Diaz đã ở gần hơn chúng ta tưởng!”

Lần đầu tiên True không có cơ hội gác máy; Susanna làm rơi ống nghe vào giá và ngồi xuống nhìn chăm chăm chiếc điện thoại như thể nó là một con rắn.

Chị đã luôn nghĩ Milla là loại người thơ ngây, giờ chị tự hỏi lẽ nào người ngây thơ không phải là *cô ta*. Milla đang đóng kịch với chị ư?

Nỗi hoảng loạn dâng lên cổ họng, làm Susanna gần như nghẹt thở. Chị đã hao tổn bao nhiêu công sức, chị không thể để mọi thứ đổ bể ngay lúc này. Chị phải

làm điều gì đó và phải làm
thật nhanh.

Chương 22

Diaz bước vào một quán rượu mù khói và tìm được cho mình một chỗ khuất cạnh tường, từ đó anh có thể theo dõi khách ra vào quán. Tiếng nhạc âm ỉ, những chiếc bàn kim loại chất đầy chai rượu rỗng và có cả một thùng rượu làm bột đựng nước tiểu ở góc

phía sau. Hai gái điếm đang làm công việc của họ; những nông dân và ngư dân Mexico đang thư giãn và tận hưởng thời gian vui vẻ - họ hát theo một bài dân ca, liên tục hô hào chúc tụng nhiệt tình. *Cantinero*, gã pha chế, trông như đang giữ một khẩu súng sẵn đã lên đạn trong tầm tay, nhưng trong một quán rượu nhỏ nhộn nhạo như thế này,

Diaz không nghĩ gã cần tới nó thường xuyên lắm.

Tìm kiếm Enrique Guerrero đã khiến anh mất rất nhiều thời gian và sự kiên nhẫn. Có lẽ anh đã đuổi theo gã qua cả nửa đất nước Mexico rồi, nhưng cuối cùng anh sẽ bắt được thằng lỏi con đó, trong thành phố cảng Veracruz, trong cái quán rượu đông

đúc, nặng mùi này, nơi gã cảm thấy được an toàn giữa đám *compadre*[1] của gã.

[1] Bố già, kẻ lưu

Chắc chắn Lola hoặc đám bạn bè của gã ở Matamoros đã cảnh báo gã. Enrique đã bỏ chạy. Tại sao gã lại phải bỏ chạy, trừ khi gã có điều gì đó phải giấu giếm? Vừa theo dõi gã,

Diaz vừa nghĩ tên này chắc có rất nhiều thứ để giấu. Enrique là loại chồn hôi luôn lén lút quan sát mọi người xung quanh, và khi họ uống say mềm, gã sẽ nâng của họ ít tiền. Trong quán rượu vừa tối vừa mù mịt khói, lại đây những kẻ đã say quắc cần câu, đến một đứa trẻ năm tuổi cũng làm được điều tương tự.

Diaz chẳng uống giọt rượu nào. Anh đứng lặng lẽ và chẳng mấy ai chú ý đến anh. Anh không nhìn thẳng vào mắt ai, chỉ theo dõi Enrique và chờ đợi cơ hội.

Vì không uống nhiều lắm, Enrique không cần phải đi thăm cái thùng đựng nước tiểu ở trong góc lẩn nào. Nếu có thì Diaz đã có thể đến đằng sau gã và nhẹ

nhàng hộ tổng gã ra cánh cửa thông với một con hẻm gần đó. Đám đông trong quán sẽ chẳng thèm chú ý hay quan tâm. Vì vậy Diaz tiếp tục chờ, ngày càng lùi sâu vào trong vùng khuất bóng nhưng ánh mắt thì không một giây lay chuyển.

Chỉ vài phút trước bình minh, Enrique đứng dậy và vỗ vào lưng các bạn mình,

nói tục vài câu khiến cả đám say xỉn cười hô hố. Có lẽ gã đã nâng được một số tiền kha khá; và khi mọi người tỉnh lại, họ sẽ chỉ nghĩ là mình vừa có khoảng thời gian vui vẻ và tiêu hết sạch tiền.

Khi Enrique mở cửa, bầu không khí trong lành chẳng hề làm thuyền giảm bức tường khói dày đặc

đang tràn ngập trong quán. Diaz từ tốn rời khỏi vị trí của mình, canh sao cho anh bước qua ngưỡng cửa ngay sau lưng Enrique. Bước chân anh hoàn toàn ung dung, thong thả.

Ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng, anh đã giơ tay bịt miệng Enrique. Con dao của anh kề vào dưới tai gã khi anh kéo gã

vào con hẻm tối.

“Mày nói thì được sống,” Diaz nói bằng tiếng Tây Ban Nha. “Chống lại thì chết.” Anh bỏ tay ra khỏi miệng Enrique. Chỉ để chắc chắn là gã đã hiểu được vấn đề, Diaz cho gã ví dụ, khoảng vài li. Vết đâm buốt như quỷ và máu bắt đầu chảy ra, nhưng không vào những chỗ trọng yếu

Enrique sợ mất vía, gã hứa hẹn mọi thứ, bất kỳ điều gì, bất kể *senor* muốn gì. Đây, gã có tiền...

“Đừng có mà nhúc nhích cái tay, *cabrón*[2].” Diaz chọc con dao vào sâu thêm chút nữa. Anh dùng tay còn lại nhanh chóng lục soát và vớt con dao Enrique đang cố gắng lôi ra khỏi túi đi. “Tao không muốn tiền

của lũ bạn mày, chỉ muốn câu trả lời cho vài câu hỏi.”

[2] Thăng khốn

“Vâng, bất kỳ điều gì.”

“Mẹ mày đã cử tao tới.
Tên tao là Diaz.”

Đầu gối Enrique nhún ra. Gã xô ra một tràng chửi rủa Lola, nhưng dù có nghe

thấy đi chẳng nữa chắc mẹ
ta cũng chẳng thêm để tâm.
Hẳn là giữa hai mẹ con
chúng chẳng có chút tình
thương nào, nếu không mẹ
đã không bao giờ nói cho
Diaz cách tìm Enrique. Lola
vốn chẳng quan tâm đến bất
kỳ ai ngoài chính mẹ, tính
cách này mẹ đã di truyền
cho cả con trai mình.

“Mười năm trước này

đã sống cùng với Lola khi
mụ ta chăm sóc những đứa
trẻ bị bắt cóc.”

“Tôi chẳng biết gì về
bọn trẻ...”

“Câm miệng. Tao
không hỏi về bọn trẻ. Arturo
Pavón và ông cậu Lorenzc
của mày đã làm việc cho ai?
Mày có bao giờ nghe thấy
một cái tên không?”

“ M ộ t *yanqui*[3],”
Enrique lắp bắp.

[3] Người Mỹ.

“Không phải quốc tịch
của hă^đn, *cabrón*; tên hă^đn cơ.”

“Không... không có tên.
T những gì tôi nghe được là
hă^đn sống ở El Paso.”

“Thế thôi à?”

“Tôi thề!”

“Tao thấy thất vọng
đấy. Đến tao còn biết được
từng ấy.”

Enrique bắt đầu run.
“Tôi chưa bao giờ trông
thấy ông ta. Pavón rất cẩn
thận, gã không bao giờ nhắc
đến tên ông ta.”

“Nhưng Lorenzo cũng cẩn thận như thế à? Hay hẳn ta thích ba hoa?”

“Cậu ấy hay ba hoa, *senor*, nhưng chỉ là thùng rỗng kêu to. Cậu ấy chẳng biết gì cả!”

“Hãy kể cho tao vài điều hẳn đã nói. Tao sẽ quyết định xem chuyện đó có là gì hay không.”

“Lâu lắm rồi, tôi không nhớ...”

Diaz tặc lưỡi. Anh không hề di chuyển con dao - không cần thiết. Nhưng chỉ tiếng tặc đó thôi cũng làm cho Enrique sợ đến mất trí, gãi rùng mình và bắt đầu khóc lóc. Mùi nước tiểu nồng nặc bốc lên.

“Mày có nhớ vụ Pavór

bị mất một con mắt trong lúc cướp một đứa bé da trắng không? Bà mẹ đứa bé đã móc mắt hẳn ra. Chắc hẳn mày nhớ chuyện đó.”

“Tôi nhớ,” Enrique vừa nói vừa khóc.

“À, tao biết mày không mắc chứng quên mà. Mày còn nhớ được gì nữa?”

“Người đàn ông ở E. Paso thì tôi chịu, tôi chẳng biết gì về ông ta! Nhưng đứa bé đó, đứa bé da trắng ấy... Lorenzo nói rằng một nữ bác sĩ đã giúp họ.”

Nữ bác sĩ.

Một mảnh ghép lớn vừa khớp vào chỗ.

Những nạn nhân bị cắt

bỏ nội tạng đã không bị chém bừa; nội tạng của họ được lấy đi một cách gọn ghẽ, cho thấy có bàn tay của một người có kỹ năng phẫu thuật. Một bộ nội tạng hỏng hóc chẳng có giá trị gì cả. Người làm dịch vụ tang lễ có thể cắt bỏ nội tạng, nhưng bác sĩ sẽ là sự lựa chọn chắc chắn hơn.

Ai là người nữ bác sĩ

đã sống gần cả hai địa điểm, ngôi làng nhỏ nơi đứa con của Milla bị bắt cóc và vùng biên giới nơi tìm được các thi thể?

Chẳng còn ai khác ngoài bác sĩ Kasper, bạn của Milla, đã đỡ đứa bé ra đời và giữ liên lạc với cô từng ấy năm. Cô ta sống ở El Paso.

Anh cần phải cảnh báo Milla.

Đến giữa tháng Mười Diaz vẫn chưa trở lại, và Milla lo lắng đến nỗi dường như cô không thể tập trung vào bất cứ việc gì. Liệu anh có gặp chuyện gì không? Cô tin anh hơn bất kỳ người nào khác, nhưng kể cả một con thú săn mồi thiện nghệ nhất cũng có thể bị khổng

chế. Anh không phải là bất khả xâm phạm trước một khẩu súng trường cỡ đại.

Khi nào không phát ốm lên vì lo lắng thì cô giận dữ. Chẳng lẽ anh không hề biết cảm giác của cô khi một người nữa mà cô yêu mến lại biến mất hay sao? Khi nào Diaz lại xuất hiện cô sẽ sạc cho anh ta một trận, và nếu anh ta không thích thì

cũng mặc. Anh ta có tuyệt giao với cô cũng chẳng sao, nhưng chừng nào giữa họ còn liên hệ, cô không chấp nhận mình bị đối xử chẳng hơn gì một công cụ thỏa mãn tình dục như thế.

Milla đã thử gọi vào di động của anh vài lần mà không được. Hoặc anh đang bận không nghe máy, theo lời nhắn đã lưu sẵn, hoặc ở

ngoài vùng phủ sóng. Nếu
máy của anh có dịch vụ lưu
lại tin nhắn thoại thì anh
cũng chẳng kích hoạt n

Cô thường bận rộn.
Thật không may, *Đội tìm
kiếm* thường bận rộn. Có
biết bao nhiêu vụ bỏ trốn,
bắt cóc cũng như mất tích.
Bất kể lý do là gì, cứ hễ
người ta cần đến sức người
thì *Đội tìm kiếm* liền có mặt.

Chỉ trong vòng một tuần, Milla đã bay từ Seattle tới Jacksonville, Florida, tới thành phố Kansas, rồi San Diego và cuối cùng trở lại El Paso. Khi trở lại cô đã kiệt sức, nhưng việc đầu tiên cô làm khi về nhà là kiểm tra hộp thư thoại. Có rất nhiều tin nhắn, nhưng chẳng có cái nào của Diaz. Cô cũng không nghĩ anh đã gọi vào di động của cô,

nhưng tính năng lưu nhật ký cuộc gọi đã hoàn toàn ngưng hoạt động nên cô chẳng cách nào biết được mình có nhớ cú điện thoại nào hay không.

Nghĩ tới chuyện đó, cô chợt nhớ ra mấy ngày nay mình chẳng nhận được cuộc gọi nào. Cô đã không nghĩ gì về nó vì cô ở trên máy bay quá nhiều, và cô luôn

gọi về văn phòng ngay khi có thể. Lỡ đâu máy cô gọi đi được nhưng không thể nhận cuộc gọi tới thì sao?

Milla nhắc điện thoại nhà lên và gọi vào di động của mình. Cô nghe thấy tiếng chuông từ ống nghe, nhưng chiếc điện thoại trong tay cô thì chẳng có động tĩnh gì hết.

Cô bực tức gác máy và vứt điện thoại vào trong túi xách. Ngay sáng mai cô sẽ đem nó đi sửa và mượn tạm một chiếc, hay mua hẳn chiếc mới nếu cần. Cô không thể chịu được ý nghĩ là có thể Diaz đã cố bắt liên lạc nhưng chiếc điện thoại ngu ngốc kia không chịu làm việc. Anh đã có số điện thoại nhà của cô chưa nhỉ? Cô không nhớ nổi đã cho

anh chưa. Dù vậy, chắc
chắn nếu cần liên lạc với cô
mà không thể gọi vào di
động cho cô, anh sẽ gọi đến
Đội tìm kiếm và để lại một
lời nhắn, hoặc gọi tới tổng
đài xin số nhà của cô và để
lại một lời nhắn ở đây.

A n h đang ở chỗ quái
nào thế?

Điện thoại bàn của cô

bất chợt reo vang và cô giật
lấy ống nghe. Có phải...

“Senora Boone?”

“Vâng, tôi đây.” Milla
không nhận ra giọng nói

*“Cô đang quan tâm tới
Arturo Pavón phải không?”*

Lạy Chúa tôi. Milla
nuốt khan để kiềm chế sự

phấn khích trào dâng. Làm ơn, làm ơn hãy để đây là thông tin thực sự chứ không phải một đầu mối giả khác, cô cầu nguyện. “Phải, tôi quan tâm.”

“Tối nay hẳn sẽ ở Ciudad Juarez. Quán *Heo xanh*.”

“Mấy giờ?” cô hỏi, nhưng người gọi tới đã gác

máy. Cô kiểm tra số hiện trên màn hình, nó ghi “Không có số”.

Cô gọi lại vào di động của Diaz, nhưng vô vọng.

Milla kiểm tra đồng hồ: bốn giờ ba mươi. Lúc này các thành viên của *Đội tìm kiếm* đang tỏa đi khắp các vùng đất nước. Brian đang ở Tennessee. Joann ở

Arizona. Debra Schmale và Olivia thì đang bị ốm và một loại virus đường ruột ác tính.

Cô biết tốt hơn là không nên đi một mình. Cô không biết quán *Heo xanh* là nơi như thế nào, liệu nó là một quán rượu bình thường, nơi cô sẽ không được đón chào, hay đó là một câu lạc bộ mà khi phụ nữ bước vào người

ta sẽ không mặc định họ là gái điếm. Pavón khó có thể bước vào một câu lạc bộ sang trọng; không, nơi hắn ta lui tới hẳn là một quán rượu bình thường. Đối với Milla, bước một chân vào đó sẽ mời gọi rắc rối lớn.

Cô nghĩ nát óc, cố tìm ra một người vừa sẵn lòng vừa có khả năng đi cùng.

Có một cái tên nổi lên.
True Gallagher.

Diaz đã bảo cô phải tránh xa True, và cô cho là anh có lý do chính đáng. Anh đã nói điều đó như một câu cảnh báo, trước khi họ trở thành tình nhân. Dù không biết cụ thể tại sao anh lại không tin cậy True, nhưng linh tính mách bảo cô nên tin lời anh.

Chắc phải còn ai đó khác chứ. Vấn đề của Millie khi tập trung vào công việc và cuộc tìm kiếm Justin là những quan hệ cá nhân của cô rất hạn chế; cô biết nhiều người nhưng không thân thiết với ai, mà trong những trường hợp thế này cô cần ai đó có thể trông cậy được.

Một lúc sau cô thở phào nhẹ nhõm. Có một người

khác, chỉ cần cô có thể liên lạc được với anh: Rip Kasper.

Anh còn chưa rời bệnh viện, người phụ nữ nghe máy đã nói vậy. Milla nói đây là việc gấp và cho cô ta tên cùng số điện thoại của cô, người phụ nữ hứa sẽ báo lại cho anh. Trong lúc chờ anh gọi lại, Milla chạy lên lầu để thay sang quần bò

và giày đế mềm.

Hơn một giờ sau Rip mới gọi. Trong lúc đó Milla đi tới đi lui, cố gọi vào di động của Diaz thêm ba lần nữa và buộc mình ăn một lát bánh mỳ kẹp. Người gọi đến đã không nói thời gian, cho nên rất có thể cô sẽ phải rình cả đêm.

“Milla à?” Giọng Rip

có vẻ lo lắng. “Có chuyện gì thế?”

“Em cần ai đó đi với mình đến Juarez đêm nay,” cô nói. “Đội của em người thì đi vắng, người thì bị ốm, và đây không phải là việc em có thể làm một mình. Anh đi cùng em được không? Em biết việc này không phải chuyên môn của anh, nhưng anh là người

bạn duy nhất em có thể nghĩ tới.”

“Được thôi, không vấn đề gì. Thời gian và địa điểm thế nào?”

Milla nói cho anh biết cần gặp cô ở cây cầu nào và khi nào. “Nếu có thể anh hãy thay quần áo nhé. Quán rượu chúng ta sắp tới có lẽ là ở khu giang hồ.”

“Được được,” Rip tỏ ra thích thú. “Đã lâu lắm anh không đi mò mẫm các quán rượu rồi.”

“Ồ, còn một chuyện nữa: em không biết vụ này sẽ kéo dài bao lâu. Có thể là suốt đêm đây.”

“Dù sao mai anh cũng ít việc. Không sao đâu, anh thu xếp được.”

“Cảm ơn Rip. Anh đáng yêu quá.”

“Anh biết,” Rip đùa lại.

Một giờ sau họ đi bộ qua biên giới vào Juarez. Milla gọi cho người buôn vũ khí và sắp xếp gặp cô ta. “Anh có biết dùng súng lục không?” cô hỏi Rip.

“Không. Anh có đi săn,

nhưng bằng súng trường. Chưa bắn trúng cái gì bao giờ.” Anh nhìn cô lo lắng. “Em thực sự nghĩ ta cần đến súng à?”

“Em thà có súng và không cần đến nó còn hơn là ngược lại. Em đã không kể với anh, nhưng đêm nay kẻ bắt cóc Justin có thể ở trong quán rượu. Nếu đúng thế, chắc chắn là hắn có vũ

khí.”

Rip ngừng giữa đường, vẻ bất an thoáng qua mặt anh. “Em không nghĩ mình nên gọi cho cảnh sát à?”

“Và kể với họ cái gì cơ. Rằng em nghĩ đó là người đàn ông em đã thoáng nhìn thấy mười năm về trước à?” Cô không muốn làm việc với nhân viên liên bang hay

cảnh sát liên bang. Cả hai đều bị cầm ghét ở Mexico.

“Em đã móc mắt hấn. Điều đó sẽ làm hấn dễ bị nhận dạng thôi.”

“Không phải tất cả đàn ông chột trên đời này đều là một người. Em thậm chí còn không biết hấn có ở đó không. Em nhận được một cuộc gọi nặc danh nói rằng

hắn sẽ ở đó. Anh có biết bao năm qua em nhận được bao nhiêu cuộc gọi như thế không? Và đoán xem thực ra có bao nhiêu cuộc đáng giá?”

“Anh đoán là chả có cuộc nào,” Rip nói, thả lỏng người.

“Thực ra là có một.”

“Vây đây giống kiểu
'chờ xem thế nào'

“Có thể. Em không biết
được trừ khi em đến nơi.
Nhưng em chắc chắn không
muốn lãng vãng quanh một
quán rượu giang hồ mà
không có vài biện pháp bảo
vệ.”

Rip biết quy tắc của các
quán rượu, biết rằng Milla

không thể đi vào trong - điều đó có nghĩa cô sẽ phải ở trên phố. Nhưng kể cả ngồi trong xe như dự định của cô cũng không phải là đã an toàn.

Người bạn cũ Benitc của cô gặp họ với một nụ cười và chiếc Ford Taurus còn tương đối tốt. Anh ta cũng biết quán *Heo xanh* nằm ở đâu và cẩn thận chỉ

đường cho cô, kèm theo một lời cảnh báo. Quán đó vốn nổi tiếng là bất hảo. Hầu hết quán rượu là những nơi thân thiện, một chỗ để cánh đàn ông thư giãn và uống say bí tỉ, nhưng *Heo xanh* là nơi tụ tập của những phần tử rất hung dữ.

Milla bắt đầu nghĩ Pavón có thể ở đó thật, nếu chỗ ấy tồi tệ như thế.

Họ gặp người buôn vũ khí, lấy hàng rồi trở lại chiếc Taurus. Milla cầm lái. Trước khi đi tới quán *Heo xanh*, cô cố gọi cho Diaz một lần nữa. Trước sự ngạc nhiên của cô, anh bắt máy.

“Anh đã ở đâu đấy???” cô hét lên với anh rồi tự ngăn mình lại và cảm thấy mặt đỏ bừng bừng. Cô đã nói như thể mình có quyền

được biết vậy. Rồi Millie
thoáng nghĩ lại và quyết
định *đúng* là mình có quyền
được biết. Họ đã là tình
nhân, và cô lo lắng cho anh.

Anh im lặng đúng ba
phút rồi nói: “Tôi cũng đang
định hỏi em câu đó.”

“Điện thoại di động của
em bị hỏng, nó chỉ có thể
gọi đi, nhưng không nhận

được cuộc gọi tới.”

“Còn tôi đã tắt máy hầu hết thời gian.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tôi không muốn nó đổ chuông.”

Lần này cô mới là người ngừng một lúc trước khi nói, cố gắng chống lại

thôi thúc muốn đập đầu vào
bảng điều khiển xe. Nếu lúc
này mà cô nhìn thấy anh thì
kiểu gì anh cũng sẽ nở nụ
cười tủm tỉm thương lẽ.
“Sao lại thế?”

“Tôi không muốn âm
thanh của nó thu hút sự chú
ý.”

Vậy là anh đã đi theo
dõi người ta. “Anh có tìm

được điều gì không?”

“Một chuyện rất thú vị.
Em đang ở đâu?”

“Juarez. Đó là lý do vì
sao em cố gọi cho anh.
Chiều nay em nhận được
một cuộc gọi nói tối nay
Pavón sẽ ở quán *Heo xanh*.”

“Tôi biết chỗ đó. Ở
nguyên chỗ của em cho đến

khi tôi có thể tới nơi. Đừng đi vào đó một mình.”

“Em không đi một mình. Rip Kasper đang đi cùng em.”

Giọng anh đột nhiên căng thẳng. “Kasper à?”

“Nhớ Susanna và Rip bạn em không?”

“Cô ta có liên quan, Milla. Cô ta là một phần của tổ chức. Tránh xa anh ta, trở về El Paso đi! Làn ngay!”

Cô phải cầm điện thoại ra xa và nhìn vào nó choáng váng trong một giây trước khi đưa nó trở lại gần tai. “Anh nói gì cơ?”

“Susanna. Cô ta đã dằn

dụng vụ bắt cóc Justin. Có lẽ cô ta còn dính dáng mật thiết tới vụ buôn bán nội tạng nữa. Ai đó đã cắt các bộ phận nội tạng rất thành thạo, và một bác sĩ người có khả năng nhất.”

Milla bị choáng đến nỗi không thể nghĩ được gì. Susanna ư? Ý tưởng ấy hết sức phi lý. Susanna là bạn cô, chị đã đỡ đẻ cho Justin,

chị đã cố gắng giữ liên lạc trong ngần ấy năm, trợ giúp cũng như làm bạn với cô. *Chị ta đã theo dõi những nỗ lực của cô nhằm tìm kiếm kẻ bắt cóc.*

Milla thở gấp. Cô cố gắng kìm hơi thở trước khi thấy chóng mặt, hai mắt nhắm nghiền.

“Milla?” Rip hỏi, giọng

anh đây lo lắng. “Em ổn không?”

“Tránh xa anh ta,”
giọng Diaz vang lên bên tai cô, âm điệu chết người.

“Chùng nào anh đến được đây?” cô hỏi với vẻ bình tĩnh mà cô phải huy động tới mọi gam kiểm chế trong mình mới có được.

“Tôi đang ở cách đó bảy mươi kilomet. Ít nhất là một giờ nữa.”

“Em sẽ không bỏ qua cơ hội gặp Pavón. Có thể hắc sẽ không xuất hiện, nhưng cũng có thể có.”

Diaz hít một hơi dài, rõ ràng thuyết phục cô về nhà là vô ích. “Em có vũ khí không?”

“Có.”

“Còn anh ta?”

“Hiện giờ thì không.”

“Cứ duy trì như thế đi.
Em đang lái xe gì?”

Cô mô tả chiếc Taurus
cho anh.

“Ở yên trong xe. Khóa

cửa lại. nó ở trên phố chỗ
tôi có thể tìm được em. Tôi
sẽ đến đó sớm nhất có thể.
Và nếu Kasper làm bất kỳ
điều gì dù chỉ hơi đáng nghi
thì bắn anh ta ngay.”

“Vâng. Được rồi,” cô
trả lời tròng mệnh lệnh.

Anh ngắt cuộc gọi và
Milla làm tương tự. Cô cảm
thấy bàng hoàng và không

dám nhìn thẳng vào Rip. Không, anh không thể dấn dấp tới chuyện này. Không phải Rip. Anh có trái tim dịu dàng của một người đàn ông chân chính. Lần duy nhất cô thấy anh tỏ ra kém thân thiện là vào buổi tối Susanna đã cố gán ghép cô với True; anh đã tỏ rõ là không thích anh ta.

Cả Diaz cũng không

Sao cả hai người họ đều đặc biệt căm ghét cùng một người đàn ông nhỉ? Và nếu đã biết chồng mình không thích True, sao Susanna vẫn cố ghép đôi Milla với anh ta? Tại sao chị ta lại làm một việc như thế?

True và Susanna đã nói chuyện. Không có gì đáng buộc tội ở điểm đó. Tuy nhiên, cô biết True từng trải

qua một quãng đời nghèo khó - anh ta xuất thân từ vùng ác nghiệt nhất, dữ dội nhất ở El Paso. Cô biết anh ta vẫn còn những mối liên lạc trong thế giới ấy, rằng anh ta quen mọi loại nhân vật không cứu rồi nổi, chẳng hạn như bọn buôn người.

Susanna và... *True*?

Có lý. Giờ đây Miller chỉ suy nghĩ theo bản năng mà không có một mẫu bằng chứng xác thực nào, nhưng nó vẫn có lý.

Cô lấy một trong hai khẩu súng ra khỏi túi rồi để chiếc túi trên sàn xe ở phía chân bên kia.

“Có chuyện gì đấy?”
Rip hỏi. “Ai vậy em?”

“Một người tên Diaz.”

Anh thở ra một hơi dài mệt mỏi. “Anh đã nghe nói về anh ta.”

“Làm sao anh biết

“Anh nghe lỏm được Susanna và True nói chuyện.” Rip nhìn ra ngoài cửa sổ.

Milla giật nảy mình, nhìn chăm chăm vào anh và đặt tay lên khẩu súng. Anh dụi mắt. “Đôi khi cô ta rất bất cẩn. Cô ta nói những điều không nên nói mà quên mất rằng âm thanh có thể vang xa. Anh đã nghe lỏm các cuộc nói chuyện trong nhiều năm, nhưng chỉ mấy tháng gần đây anh mới bắt đầu kết nối được mọi thứ. Một ngày nọ, cô ta nói với

hắn trên điện thoại về chuyện họ kiếm được bao nhiêu tiền từ bọn trẻ con, mặc dù vụ lùm xùm về Justin đã khiến họ suýt bị bắt. *Kiếm được.* Cô ta đã thực sự nói là họ *kiếm được* tiền.”

“Tại sao anh không nói gì?” Milla hỏi. “Sao anh không báo cảnh sát?”

“Thiếu bằng chứng. Trời ạ, chẳng có bằng chứng gì. Chỉ có vài cuộc điện thoại mà anh nghe được một phía từ cô ta. Cô ta hỏi True có chắc là gã Diaz này đã không tìm được gì và họ không cần phải lo lắng hay không. Anh không biết True đã nói gì, nhưng rõ ràng là hắn rất sợ Diaz. Vì vậy anh đã tự mình điều tra thêm, nghe lỏm thêm và phát hiện

ra có một cuộc vận chuyển hàng hóa gì đó ở nhà thờ trong Guadalupe. Bản thân anh cũng biết vài kẻ sừng sỏ ở Mexico. Anh đã liên lạc với một trong số họ, bảo anh ta có thể Diaz sẽ thích thú với tin tức này, hy vọng việc đó hiệu quả. Rồi anh gọi cho em, giả giọng và bảo em rằng Diaz sẽ ở đó. Anh không biết chắc, nhưng anh đoán kiểu gì anh ta

cũng có mặt. Đúng không hả?”

Thì ra Rip chính là người gọi nặc danh. Thế nên anh mới biết chuyện đêm đó. “Anh ấy đã ở đó,” Milla nói, cổ họng thít lại.

Rip cúi đầu. “Khi anh phát hiện ra những việc cô ta đã làm... anh đã yêu người đàn bà ấy suốt hai

mười năm mà chưa bao giờ
hiếu cô ta. Có lẽ tất cả chỉ vì
tiền. Bọn anh đã suýt phá
sản khi phải trả nợ thời sinh
viên, rồi các hoá đơn thẻ tín
dụng, vân vân. Cô ta không
biết cách tiết kiệm. Thực ra
mà nói cả anh cũng không.
Đó là lý do bọn anh tới
Mexico, để tránh xa những
chủ nợ một năm. Năm đó
tình hình tài chính trở nên
tốt hơn nhiều, và giờ thì anh

đã biết tại sao. Cô ta buôn bán trẻ con. Trời ạ, cô ta đồ để cho bọn chúng, biết giới tính, tuổi tác và sức khỏe tổng thể của bọn chúng

Và những người phụ nữ Mexico nghèo khó đã phải đi một quãng đường khá xa mới tới được phòng khám, nơi có một bác sĩ thực thụ chăm sóc họ khi sinh nở. Những vụ bắt cóc diễn ra

trên một khu vực rộng lớn - ai mà nghĩ đến việc điều tra xem người đã đỡ đẻ bọn trẻ là ai? Susanna cũng chẳng có liên hệ gì với họ một khi họ đã rời khỏi phòng khám, nên chị ta sẽ không bao giờ nổi lên trong diện nghi ngờ.

“Cô ta đã bán Justin,” Rip nói tiếp. “Bọn họ đã kiếm được rất nhiều tiền từ thằng bé. Anh xin lỗi, Milla,

anh không biết họ đưa nó đi đâu. Anh đã lục lọi mọi giấy tờ của cô ta, nhưng không có gì cho biết những chuyện xảy ra tiếp theo với bọn trẻ. Có lẽ cô ta cũng chẳng quan tâm.” Nước mắt dâng đầy trong mắt anh. “Cô ta nói họ đã làm cho em phải đuổi theo những cái bóng suốt mười năm qua. Họ đã đánh lạc hướng em theo mọi cách có thể.”

“Giờ *anh* định làm gì?”

Milla hỏi, giọng cô chỉ còn là hơi thở. Đau đớn làm sao. Cô bị sốc, tổn thương và giận dữ. May cho Susanna là chị ta không ở đây lúc này, nếu không cô sẽ cho chị ta biết thế nào là trả giá.

“Anh không biết. Rồi rành anh phải ly dị. Nhưng anh còn chưa bỏ cô ta bởi anh muốn tiếp tục do thám.

Anh có thể làm chứng chống lại cô ta không? Anh còn không biết mình có thể làm việc đó hay không nữa.”

“Diaz nghĩ rằng chị ta còn dính dáng tới việc buôn bán nội tạng trên chợ đen, bọn chúng đang giết người để bán nội tạng của họ.”

Rip nhìn chăm chăm

vào cô, miệng anh há hốc. Cuối cùng anh cũng thốt lên được: “Cô ta... cô ta không thể làm thế. Việc đó quá là...”

“Hàng hóa được vận chuyển ở Guadalupe đêm đó chính là một con người.”

“Ôi lạy Chúa. Ôi lạy Chúa.” Mặt Rip cắt không còn giọt máu và anh nhắm

mắt lại. Trông anh như sắp
nôn đến nơi.

Milla cảm thấy chính
mình cũng sắp nôn. Cô kiểm
tra đồng hồ và một đ trào
dâng adrenalin khiến cô
khởi động xe bằng những
động tác nhanh, dứt khoát.
“Chúng ta phải tới quán
rượu đó. Có khi Pavón đã ở
đó rồi.”

“Anh tưởng em nói có thể hẳn sẽ không đến...”

“Chuyện gì cũng có thể xảy ra.”

Chương 23

Pavón đến quán *Heo xanh* sớm; hắn muốn có mặt ở đây trước khi ả khốn kia đến, hắn muốn theo dõi cô ta chờ đợi hắn. Nói chuyện với cô ta trên điện thoại thôi cũng làm tim hắn đập nhanh hơn, và vật trong đũng quần của hắn nhúc nhối đến nỗi cần phải giải tỏa. Hắn đã

chờ đợi biết bao lâu trên con tàu hôi hám kia - hẳn cần phải tìm ra Diaz ở chốn nào trước khi tiếp cận ả khốn, và việc đó không dễ dàng.

Nhưng vận may cuối cùng đã mỉm cười với hắn. Một gã ngư dân kể cho anh họ của hắn rằng tay thợ săn Diaz đã tới Matamoros để tìm Enrique Guerrero. Tin tức ấy vừa tốt lại vừa xấu:

tin tốt bởi gã ngư dân này cũng nói rằng Enrique đã bỏ chạy xuống miền Nam, từ đó Pavón đoán Diaz sẽ đuổi theo thằng nhỏ; tin xấu là kiểu gì Diaz cũng sẽ tìm được Enrique, mà thằng ấy chẳng giữ mồm giữ miệng được tí nào. Nó sẵn sàng bán cả mẹ nó cho quỷ chỉ để toàn mạng, mặc dù với một bà mẹ như Lola thì nó cũng không hoàn toàn có lỗi. Thế

nên Pavón phải tóm bằng
được ả đàn bà rồi dùng cô
ta làm mồi để bắt và giết
Diaz. Chỉ khi đó hấn mới
thực sự an toàn.

Vì vậy hấn ngồi trong
quán rượu và chờ - vừa chờ
đợi vừa tự an ủi mình bằng
vài chai bia Victoria. Cô ta
đang ở đâu? Chẳng lẽ hấn
kém quan trọng đến nỗi cô
ta không buồn băng qua

biên giới để gặp hắn? Hắn đã khiến mọi chuyện dễ dàng hết sức có thể cho cô ta, chỉ thiếu điều tự dẫn xác đến trước cửa nhà cô ta nữa mà thôi.

Uống đến chai bia thứ tư thì Pavón nghĩ ra có lẽ cô ta sẽ không vào trong quán rượu. Chỉ có bọn gái điếm hoặc lũ đàn bà muốn tìm kiếm rắc rối mới vào đây.

Một phụ nữ tử tế sẽ không vào, và ả khốn đung là loại phụ nữ tử tế.

Tự nguyện rửa mình, hấn đứng dậy và đi ra cửa trước. Được nửa đường, đột nhiên hấn quay ngoắt lại và quay về lối cửa sau. Đồ ngu! Lỡ cô ta đỗ xe ngay bên ngoài thì sao? Chắc hẳn hấn muốn nhìn thấy cô ta trước khi cô ta trông thấy

hắn, vì vậy hắn phải ra ngoài bằng cửa sau.

Pavón tìm đường đi vòng, một việc không dễ dàng vì những toà nhà ở đây được xây sát vào nhau và hắn phải đi qua những con hẻm chật chội, bốc mùi đến cuối phố rồi mới vòng trở lại. Hắn di chuyển cẩn thận, cố gắng ẩn mình vào đám đông. Có thể cô ta

đang đỗ xe ở bên kia phố hoặc ngay trước mặt hắn. Hắn phải ngắm soi từng chiếc xe - kia rồi! Mà cô ta đỗ xe mới tiện lợi làm sao, ngay ở phía bên này, quay lưng vào hắn.

Chắc chắn đó là cô ta. À đàn bà có mái tóc xoăn màu nâu nhạt đến gần như là vàng. Còn những lọn xoăn nữa; hắn đặc biệt ghi

nhớ những lọn tóc xoắn. Kê
cả vào buổi tối và bị khuất
bóng, trông chúng vẫn như
đang bông bênh quanh đầu
cô ta với sức sống riêng và
mềm mịn như má em bé
vậy. Hấn tự hỏi liệu lông
bên dưới của cô ta có xoắn
như thế không và cười
khùng khục với chính mình
- hẳn sẽ biết chuyện đó sớm
thôi.

Suốt mười năm nay hắn chỉ được ngủ với bọn gái điếm bởi ả khốn tóc xoăn này đã hủy hoại dung nhan của hắn. Cô ta sẽ phải trả giá. Hắn sẽ chơi cô ta cho đến khi cô ta phải hét lên xin tha mới thôi.

Có lẽ hắn sẽ giữ cô ta lại một thời gian, kể cả sau khi đã giết Diaz. Hắn sẽ thu tiền những kẻ muốn chơi cô

ta. Dù gì thì hấn cũng cần phải kiếm sống mà.

Còn có một người khác trong xe cô ta. Một gã đàn ông.

Hấn dừng lại, máu đông thành băng. Diaz - làm sao hấn ta trở về nhanh thế được? *Idiota*[1]! Hấn tự tát mình ở trong đầu. Nếu đi máy bay, trong vài giờ Diaz

có thể về đây từ bất kỳ vùng nào trên đất nước.

[1] Đồ ngốc

Nhưng đây có thể là lợi thế. Bọn chúng đang ở cùng nhau và không hề biết đến sự hiện diện của hắc đảng sau lưng. Hắc có thể giết luôn Diaz ngay bây giờ. Một viên đạn qua cửa kính ghim vào đầu; thế là xong.

Còn ả khốn... có lẽ hắn cũng phải giết luôn cô ta, Pavón thở dài tiếc rẻ. Ai chà! Hắn không dám tiếp cận mục tiêu từ đằng trước để bắn được hai phát đạn nhanh mà sẽ phải di chuyển tới từ đằng sau, tránh xa chiếc gương bên cạnh xe, cho đến khi đưa được đầu Diaz vào tầm ngắm. Sau khi bắn Diaz, hắn sẽ phải tiến lên một chút nữa để nhìn thấy ả

khốn và cho cô ta một phát
đích đáng. Cô ta sẽ gào thét,
hoảng loạn, có khi còn cố
lái xe đi. Pavón sẽ phải thật
nhanh và chính xác, một
việc không hề dễ dàng vì
giờ hắ³n chỉ còn một mắt.
Tồi tệ hơn nữa là chúng
đang ở bên trái hắ³n, trong
khi con mắt hắ³n bị mất là
mắt trái.

Gã đàn ông ra khỏi xe.

Pavón chết đứng tại chỗ. Đó không phải là Diaz! Tóc kẻ này nhạt màu hơn. Ông ta già hơn, lùn hơn và béo hơn. Hấn sốc khi nhận ra ông ta. Đó là chồng của Susanna Kasper!

Quý thần thiên địa ơi!
Ông ta làm gì ở đây?

Bất kể lý do là gì cũng không quan trọng. Ông ta

đang đi vào quán *Heo xanh*,
có lẽ là để tìm hấn. Thế thì
còn gì bằng. Á khốn đang
mải nhìn theo bác sĩ Kasper;
cô ta không chú ý tới... cô ta
bất chợt nhìn vào gương
chiếu hậu và gương cạnh xe
làm Pavón cứng người lại.
Cô ta không thể trông thấy
hấn trong gương, nhưng cô
ta cảnh giác và cẩn trọng
hơn hấn tưởng. Hấn cần
phải tiếp cận cô ta từ bên

trái, tức bên phải của hắn, để nhìn được cô ta rõ nhất. Nhưng nếu hắn làm thế, cô ta sẽ trông thấy hắn mất.

Hắn đã từng đánh giá thấp ả khốn này một lần và phải trả giá. Hắn sẽ không lặp lại sai lầm đó.

Chắc cô ta đã khoá cửa xe; cô ta không ngu. Tất cả kính cửa sổ đều đã kéo lên

hết. Nhưng cô ta đã khoá lại cửa bên sau khi bác sĩ Kasper ra chưa?

Bốn chai bia hần vừa uống nói rằng chỉ có một cách duy nhất để biết.

Pavón lao về phía chiếc xe từ bên sườn, tránh xa những cái gương. Hần kéo tay nắm và cửa xe mở ra - thật kỳ diệu! Rồi hần chui

vào trong cùng với khẩu súng chĩa ngay vào đầu

“*Hola*[2]!” hắn nói, cười nham nhở khi trượt vào ghế hành khách và đóng cửa. “Nhớ tao không?”

[2] Xin chào.

Hắn nhìn thấy đôi mắt cô ta mở lớn một cách thoả mãn - rồi nhanh như một

con rắn, bàn tay cô ta phóng lên và hắn thấy con mắt còn lại của hắn cũng đang nhìn chăm chăm vào một nòng súng chĩa thẳng vào mình.

“Hijo de la chingada, thế mày có nhớ tao không?” cô ta nói bằng thứ tiếng Tây Ban Nha chậm rãi, rành rọt *Thằng khốn kiếp, thế mày có nhớ tao không?*

Bàn tay cô ta không hề run. Đôi mắt cô ta lạnh băng vì thù hận. Pavón nhìn vào cô ta và thấy cái chết của chính mình, trừ khi hắn có thể bóp cò nhanh hơn...

Cánh cửa bên cạnh hắn mở ra và một họng súng khác ấn vào tai phải hắn. “Pavón, thẳng khốn,” một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng len lỏi trong đó là sự độc ác

ron người đến nổi Pavón
suýt thì vãi ra quần, bởi hắn
biết chính xác giọng nói ấy
thuộc về ai, và hắn cũng biết
mình không còn đường nào
mà thoát nữa. “Mày đe dọa
người đàn bà của tao đấy à?
Việc đó làm tao bực mình
lắm đấy.”

* * *

Rip đứng sang một bên,

run lấy bấy. Khi trở lại xe, suýt nữa thì anh ngất xỉu trước hình ảnh Milla cầm khẩu súng chĩa vào đầu một gã đàn ông, gã đó cũng đang chĩa súng vào cô, và một người thứ hai, trông hắc ám, nguy hiểm chết người đang đứng ở chỗ cửa mở, chĩa súng vào đầu gã kia. Theo tính toán hoảng loạn của Rip, như thế là có ba khẩu súng và hai cái đầu

bị đe dọa. Ai đó sắp sửa phải chết.

Chuyện xảy ra quá nhanh. Gã đàn ông chĩa súng vào Milla bị khống chế và Rip thấy mình đang ngồi ở ghế sau với thứ vũ khí biết hít thở kia, người đồng thời chĩa hai khẩu súng, một vào đầu Pavón, một vào chính anh. Rip cho rằng người này chính là Diaz nổi

danh, và sau khi tận mắt
thấy anh ta, anh hoàn toàn
hiểu danh tiếng khiếp hãi
được đồn thổi về anh ta.
Trong khi anh sợ đ người vì
khẩu súng đang chĩa vào
mình thì Milla vừa lái xe ra
khỏi Juarez theo chỉ thị của
Diaz, vừa liên thoảg kê
cho anh ta nghe mọi điều
mà anh và cô vừa trao đổi.
Sau khi biết anh chính là
người đưa tin nặc danh đã

mang họ lại với nhau và nghe mọi điều anh kể về True Gallagher, Diaz đút khẩu súng đang chĩa vào anh trở lại bao súng ở chân như một kẻ cướp đường thành tâm.

Lúc này họ đã ra tới sa mạc, tránh xa những ngọn đèn ở Juarez và El Paso, và Rip vẫn đang run rẩy. Nhưng không phải anh run

vì lạnh hay vì bầu không khí chết chóc kia, mà bởi anh đang được chứng kiến cảnh Diaz “làm việc” với Pavón. Giờ anh đã biết rằng danh tiếng của Diaz là xứng đáng, thậm chí còn bị giảm nhẹ.

Pavón đã sợ đến vãi cả ra quần. Hắn bị lột truồng và đóng cọc theo tư thế choãi tay choãi chân trên

mặt đất. Đầu tiên hắn liên tục chửi rủa, rồi cố gắng mặc cả, và giờ thì hắn chỉ còn cầu xin. Diaz liên tục tra hỏi bằng thứ giọng nhẹ nhàng, và những điều Rip nghe được khiến anh phải quay đi mà nôn ọe. Pavón đã kể tất, bắt đầu từ những đứa trẻ bị bán đi như lũ gia súc, đường dây buôn bán người hoạt động như thế nào, vai trò của Susanna

trong đó, tên của người phụ nữ ở New Mexico làm việc trong sở tư pháp của một hạt ở nông thôn đã lấy cắp những mẫu khai sinh trống và làm giả chúng. Với những cái giấy khai sinh mang tên mới, bọn trẻ lập tức trở thành người khác.

Pavón cũng kể mọi điều hắn biết về True Gallagher và Rip bị sốc vì giận dữ.

Diaz thậm chí càng lạnh
lùng hơn, con dao của anh
ta cũng tàn nhẫn hơn. Nhiều
người đã bị giết để lấy nội
tạng bán trên chợ đen với
giá hàng triệu đô la -
Susanna chính là người thực
hiện việc cắt nội tạng, còn
Gallagher làm giàu bằng
việc đó. Đó là lúc Rip quay
sang một bên để nôn, rúng
động tới tận tâm can khi
biết rằng vợ anh cũng là

một tên sát nhân máu lạnh y như kẻ đang bị đóng đinh trên mặt đất và phun ra những lời thối tha này.

Khi Diaz đã xong mọi câu hỏi, anh ta dừng lại và lau sạch con dao trước khi nhét nó vào trong ủng. Anh ta đứng đó, nhìn xuống cái đồng lộn xộn đang sụt sùi khóc lóc dưới chân rồi lôi súng ra khỏi bao ở đùi.

Pavón lại bắt đầu cầu xin.

Diaz xoay ngược khẩu súng trên tay và đưa nó cho Milla. “Em có muốn làm không?” anh ta hỏi với vẻ lịch sự trang nghiêm. “Em có quyền.

Milla nhìn đăm đăm vào khẩu súng một lúc lâu rồi từ từ đưa tay ra cầm lấy

nó.

“Milla!” Rip kinh hoàng nói. “Đó là tội sát nhân!”

“Không,” Diaz chữa lại, giọng anh ta trở nên cứng như thép và dành cho Rip cái nhìn cảnh cáo anh hãy tránh xa chuyện này ra. “Việc chúng làm mới là sát nhân. Đây là cuộc hành quyết.”

Milla nhìn xuống Pavón, sức nặng của khẩu súng trĩu xuống trong tay cô. Cô đã mong Pavón chết từ mười năm nay, cô đã mơ về việc giết hắn, mơ được bóp cổ hắn tới chết bằng bàn tay mình. Nhưng cô đã luôn thấy mình giết hắn trong lúc giận dữ chứ không phải trong một cuộc hỏi cung lạnh lùng thế này.

Đêm nay Pavón sẽ chết ở đây. Đó là điều chắc chắn. Nếu cô không giết hắn thì Diaz cũng làm. Vì những việc hắn đã gây ra cho cô mà Diaz mới để cô báo thù.

Cô từ từ nâng khẩu súng lên và ngắm bắn. Pavón nhắm chặt mắt và co rúm lại, chờ đợi âm thanh mà hắn biết mình sẽ không còn sống để mà nghe thấy.

Nhưng Milla không kéc cò, bàn tay cô bắt đầu run rẩy trước sức nặng của khẩu súng.

Pavón mở mắt ra và bắt đầu cười phá lên. Kiểu gì hắ cũng sẽ chết ở đây đêm nay, hắ biết điều đó. Với hắ ai bóp cò cũng không thành vấn đề, nhưng nếu có một cơ hội chót để giày vò cô, hắ sẽ chớp lấy. “Con

điểm ngu ngốc,” hấn cười
ngạo nghễ rồi bị ho sặc sụa
vì máu của chính mình.
“Mày quá mềm yếu, quá vô
dụng. Thằng con ngu ngốc
của mày cũng mềm yếu và
vô dụng, nhưng người mua
muốn một thằng bé xinh
xẻo. Hấn yêu những thằng
bé con. Mày có hiểu không,
con đĩ? Con của mày đã bị
bán cho kẻ thích bé trai, hấn
muốn tự tay nuôi nấng

những nô lệ tình dục bé nhỏ của chính mình. Có thể đến giờ này con của mày đã thích rồi; nó thích nhét cái...”

Những lời ghê tởm cuối cùng của hắn không bao giờ được thốt ra.

* * *

Diaz xử lý mọi chuyện.

Anh để thi thể Pavón lại đc cho người ta tìm thấy, quần áo cùng thẻ căn cước của hắn được gấp gọn ghẽ và đặt trên mặt đất bên cạnh hắn với một tảng đá lớn chèn lên.

Anh cất hai khẩu súng đi để sau này dùng tới. Xe của anh vẫn còn ở đó - nó không phải là một trong những chiếc bán tải mà

Milla từng nhìn thấy; dường như anh có một nguồn cung cấp xe không giới hạn. Anh sắp xếp để người ta nhận lại nó tại biên giới giống lần trước; sau đó gọi cho Benito tới nhận lại chiếc xe Milla và Rip đã dùng rồi đưa họ qua biên giới.

Rip và Milla hoàn toàn im lặng, vẫn còn sốc vì

những sự kiện đêm nay. Chỉ đến khi Rip mở cửa xe của anh, anh mới nhìn lên bằng ánh mắt đau đớn. “Tôi không thể về nhà,” anh nói. “Tôi không thể nhìn vào mắt cô ta lần nữa. Giò chuyện gì sẽ xảy ra? Cô ta có bị bắt không?”

“Chúng ta không có bằng chứng,” Diaz nói. “Nếu chúng ta ở Mexico

thì...” Anh ngừng giữa chừng và nhún vai. Nếu là ở Mexico thì True và Susanna đã vào tù rồi và họ không cần phải khởi tố trong vòng bảy mươi hai tiếng... hay lâu chừng nào cần thiết. Nhưng đây là nước Mỹ, và những gì một tên tội phạm Mexico đã chết kể với họ sẽ chẳng có nghĩa lý gì trong một đồn cảnh sát. “Nhưng giờ chúng ta đã biết phải

nhìn vào đầu, và ở đây có những người còn giỏi hơn tôi trong việc đó; tôi sẽ chuyển vụ việc cho họ.”

Rip trông có vẻ sửng sốt. “Ý anh là gì? Anh là một... ý tôi anh là *nhà chức trách* à?”

Diaz lơ câu hỏi đi. “Hãy đến ở khách sạn. Đừng nói chuyện với vợ

anh; anh dễ xúc động quá. Đừng làm cho cô ta sợ đến mức bỏ chạy. Nếu cô ta bỏ trốn tôi sẽ phải đi tìm cô ta.”

Rip đã trông thấy những gì xảy đến cho kẻ bị Diaz truy lùng nên anh rùng mình.

Sau đó, mặc kệ Rip, Diaz đặt Milla vào ghế hành

khách trên chiếc SUV của cô rồi lái đi mà chẳng nói câu nào. Rip nhìn chăm chăm theo họ một lúc rồi lại rùng mình. Anh vào trong xe anh, ngồi đó một phút, những cảnh huống khác nhau chạy qua đầu anh mà không có cảnh nào dễ chịu. Anh nghĩ về Susanna. Rồi anh gục đầu lên tay lái mà khóc.

* * *

Trong đầu Milla đang có một cơn bão các loại cảm xúc mà cô không thể nhận biết được rõ ràng một loại cảm xúc nào. Cô vừa nhẹ nhõm lại vừa luyến tiếc, vừa đắc thắng lại vừa buồn bã, vừa hồ thẹn lại vừa thấy thỏa mãn một cách độc ác. Dưa đầu ra sau, cô nhìn đèn đường dần tiến tới rồi lại lùi xa trong một cuộc diễu hành chóng mặt. Đồng hồ trên

bảng điều khiển mới chỉ
mười một giờ đêm; vậy mà
cô cứ tưởng đã gần bình
minh rồi.

Đêm nay cô đã tận mắt
chứng kiến những điều cô
vẫn luôn mơ hồ cảm thấy
nơi Diaz, kể từ giây phút
đầu tiên anh đánh gục và đe
dọa bẻ gãy cổ cô. Khả năng
giết chóc của anh thực sự
đáng sợ - vậy mà cô vẫn

không thấy sợ. Anh đã chọn vài phần trong tính cách của mình để mài giũa thành một thứ vũ khí chống lại kẻ thù là những tên cặn bã của xã hội. Anh chiến thắng bằng cách tàn nhẫn hơn, độc địa hơn chúng. Chỉ có điều anh đã không dùng sức mạnh ấy chống lại những người anh cho là vô tội. Không bao giờ. Bên anh, cô cảm thấy an toàn hơn cả khi ngồi

giữa một đồn cảnh sát.

“Cảm ơn anh,” cô nói.

“Vì cái gì?”

“Vì đã giúp em.” Nếu không có anh, cô không biết mình có thể kết thúc chuyện này được hay không. Khi Pavón bắt đầu phun nọc độc của hắn, Diaz chỉ đơn giản đặt tay lên tay Milla và họ

đã cùng nhau bóp cò; bàn tay anh khiến tay cô vững vàng, ngón tay anh trợ lực cho ngón tay cô. Cô thấy hô thẹn vì mình đã không thể tự tay làm việc đó, thế nhưng cô cũng hết sức nhẹ nhõm vì đã không phải làm việc đó một mình.

“Rồi em cũng sẽ làm được thôi,” anh nói với sự tự tin điềm tĩnh. “Tôi chỉ

không muốn em phải nghe thêm một lời nào của tên khốn đó nữa.”

“Anh có nghĩ hấn nói thật không?” Milla nhắm chặt mắt lại bởi những lời lẽ bẩn th của Pavón lại trải một nỗi kinh hoàng lạnh buốt lên khắp trái tim cô.

“Hấn không biết chuyện gì xảy ra cho bọn trẻ đâu;

hắn chỉ muốn nói điều gì đó làm tổn thương em.”

Và hắn đã làm được, quá xuất sắc là đằng khác.

Họ về tới nhà cô. Miller chỉ vừa kịp bước vào bên trong và bật đèn lên thì Diaz đã xoay người cô dựa vào tủ lạnh, bàn tay anh bóp chặt eo cô. Cô giật mình đánh rơi cả túi xách và chìa

khoá xuống sàn nhà, nhìn lên khuôn mặt nghiêm khắc và đôi mắt nheo lại dữ tợn của anh. “Đừng *bao giờ* làm lại việc đó với tôi,” anh nói qua hai hàm răng nghiền chặt.

Cô hiểu anh muốn nói gì. Những giây phút khẩu súng của Pavón gí thẳng vào đầu cô thật dài và đáng sợ.

“Em đã ở trong...” cô định nói, nhưng Diaz cắt lời cô bằng một nụ hôn hoang dại, đói khát và nồng nàn. Ngay lập tức Milla đầu hàng cuộc tấn công giận dữ ấy, cánh tay cô vòng quanh anh và biến nó thành sự đam mê thuần túy. Anh lần một tay lên cạp quần bò của cô, mở khuy, kéo khoá rồi thọc tay vào trong. Cô cong người trước nỗi khao khát

đột ngột trào dâng, trở nên
âm ướt quanh ngón tay anh
và siết chặt chúng trong cơ
thể mình.

Anh chiếm lấy cô ở
ngay đó, uốn cong người cô
bên chiếc bàn bếp. Milla
tóm lấy mép bàn để gồng
mình nhận những cú thúc
mạnh của anh, đồng thời di
chuyển ngược lại để đón lấy
anh hoàn toàn. Anh vòng

tay ra trước để vuốt ve cô, những ngón tay tài tình làm cô nhanh chóng lên đỉnh. Rồi anh ôm lấy hông cô và lao vào cô trong cơn cực khoái. Đồ sụp xuống người cô, anh rùng mình vì sự giải thoát, miệng anh nóng bỏng trên gáy cô. “Chúa ơi,” anh thì thào không ra hơi, “khi tôi trông thấy hắc ín sùng vào mặt em...”

“Em cũng gí súng vào mặt hấn mà.”

“Thế nếu hấn bóp cò thì sao?” Anh cắn vai cô rồi nhẹ nhàng xoay cô lại. Anh lùa tay vào tóc cô, ôm lấy đầu cô trong lúc cúi xuống và hôn cô ngẫu nhiên như thể họ chưa hề làm tình với nhau. Cô nắm hai cổ tay anh và đê cho sức mạnh như thép tôi đó bao bọc mình, cô

đắm mình trong ấy và dùng nó để củng cố sức mạnh của chính cô. Ngày mai còn quá nhiều việc phải làm. Cô sẽ dành cả đêm nay chỉ để ở bên người tình của mình.

Ngày mai Milla sẽ đi New Mexico. Cô chỉ mới hoàn thành một phần nhiệm vụ. Cô vẫn còn phải đi tìm con trai.

Chương 24

Nửa đêm, trong lúc Milla đang thiêu thiêu ngủ bên Diaz, một tay ôm ngang bụng anh, anh lơ đãng nói, “Tôi nghĩ cần phải kể với em một chuyện.”

Cô mơ màng lẩm bẩm: “Chuyện gì cơ?”

“True là anh của tôi.”

Milla ngồi bật dậy. “Cái gì?”

“Nằm xuống đi,” anh nói, kéo cô nằm gối đầu trở lại trên vai mình.

“Chẳng ai trong hai người chịu hạ mình để phát triển mối quan hệ phải không?” cô hỏi một cách

chế giễu.

“Anh ta ghét tôi và tôi ghét anh ta. Mỗi quan hệ là thế đấy.”

“VẬY là anh ta đã biết chính xác anh là ai và tìm anh ở chỗ nào khi em hỏi lần đầu tiên!”

“Không. Anh ta không bao giờ biết chỗ tìm tôi.”

Chà. Họ mới gần gũi làm sao. “Rõ ràng là hai người có chung một mẹ.”

“Đã có. Bà ấy mất rồi. Anh ta được khoảng năm tuổi thì bà ấy bỏ bố c và tới Mexico cùng bố tôi. Bà ấy có tôi, rồi bỏ bố tôi, và tìm được một gã khác.”

“Nhưng bà ấy đã mang anh theo cùng khi bỏ ông.”

“Một thời gian thôi, cho đến khi tôi mười tuổi. Sau đó bà ấy gửi tôi về sống với bố. Tôi không nghĩ họ từng cưới nhau và giờ khi nghĩ lại chuyện đó, tôi đoán họ của tôi chính thức phải là Gallagher, trừ khi bố của True đã ly dị bà ấy trước khi tôi được sinh ra.” Anh quan tâm đến chuyện đó rất hời hợt và cô biết anh sẽ không bao giờ thêm tìm

kiểm các giấy tờ hợp pháp
để biết đích xác.

“Tại sao hấn ta ghét
anh? Hấn ta có biết anh
không?”

“Bọn tôi đã gặp nhau,”
anh nói ngắn gọn. “Còn về
chuyện ghét tôi, mẹ anh ta
đã bỏ anh ta đi theo bố tôi.
Rồi khi bỏ rơi bố tôi, bà lại
mang tôi theo cùng. Bà đã

không mang True đi khi rời bỏ bố anh ta. Kiểu thù hận muôn thuở, tôi đoán vậy. Và tôi mang nửa dòng máu Mexico. Anh ta ghét người Mexico. Chấm hết.”

Milla chưa bao giờ nhận thấy thành kiến nào từ phía True, nhưng đó hẳn là một điều mà hẳn sẽ giữ bí mật, đặc biệt là ở El Paso. Hẳn luôn có tham vọng trèo

lên càng cao càng tốt, và thật không thông minh khi sỉ nhục những người sẽ giúp bạn trên đường đi.

“Giờ chuyện gì sẽ xảy ra? Anh có kế với những người anh làm việc cùng” - cô vẫy một bàn tay ám chỉ cả vũ trụ - “về Susanna và True không?”

“Tôi đã làm việc đó

ngay khi nói chuyện với Enrique Guerrero. Người ta đang theo dõi chúng để đảm bảo chúng không thể chạy ra khỏi đất nước. Tôi để lại việc đi tìm bằng chứng chắc chắn cho những người khác. Họ có các phòng nghiên cứu tội phạm, các chuyên gia khám nghiệm. Thông thường tôi chỉ đi tìm người cho họ; chứ không liên quan đến việc giải quyết các vụ

phạm pháp.”

Milla không quan tâm tới lời thú tội của True hay chuyện bằng chứng được thu thập thế nào. Cô muốn thấy hắn bị đóng đinh như Pavón đã bị. Cô muốn hắt phải chịu đau khổ như cô từng phải chịu mà chẳng hề thấy cần rút lương tâm. Cô mừng vì những kẻ như Pavón đã chết. Cô mừng vì

dự phần vào đó.

“Ngày mai em sẽ đi tìm người phụ nữ ở New Mexico,” Milla nói, đổi đề tài vì cô không thể để mình tập trung nghĩ về True lúc này. Việc của cô chưa hoàn thành. “Bà ta là mắt xích tiếp theo trong đường dây. Bà ta biết cái giấy khai sinh nào là giả.”

“Thông thường các giấy tờ xin nhận con nuôi đều bị niêm phong. Em có thể chắc chắn trong trường hợp này cũng vậy. Đó là một ngõ cụt.”

Cô lắc đầu. “Em không thể chấp nhận chuyện đó. Em vẫn còn chưa tìm được con trai, vì vậy em phải tiếp tục cố gắng. Tìm ra những kẻ đã bắt nó chỉ là một

phần, phần nhỏ nhất.”

Diaz chìm vào im lặng, bàn tay anh vuốt nhẹ lưng cô. Milla hít thở mùi hương và hơi ấm của anh, cảm thấy được an ủi bằng khoảng thời gian tạm lắng này, trước khi một lần nữa lao mình vào một nỗ lực dường như không bao giờ kết thúc. Cô rúc sát vào người anh, chìm dần vào

giấc ngủ, và lần này anh để yên cho cô.

Khi Milla thức dậy sáng hôm sau, Diaz đã ra đi. Cô ngồi trên giường và ngo ngác nhìn vào khoảng trống bên cạnh mình. Anh đã đi mất. Không phải anh xuống nhà pha cà phê hay vào trong nhà tắm; cô có thể cảm nhận được căn hộ chỉ còn lại mình cô.

Cô ra khỏi giường và nhìn quanh tìm một lời nhắn, nhưng tất nhiên chẳng có gì. Kỹ năng giao tiếp của anh rỉ sét cả rồi, đó là nói nhẹ nhất. Hay đúng hơn, anh giao tiếp rất ổn những lúc anh muốn, nhưng hầu hết thời gian anh chẳng cảm thấy nhu cầu đó. Cô thử gọi vào di động của anh. Giọng nói khó chịu cho biết khách hàng hiện không liên lạc

được, có nghĩa là anh còn
chẳng thém bậ cái thứ chết
tiệt ấy lên. Cô cầu nhàu tức
tối.

Nghĩ về điện thoại di
động của anh, Milla nhớ tới
chiếc điện thoại hỏng của
mình. Cô cần phải sửa sang
nó hôm nay trước khi đi
New Mexico. Cô pha cà phê
và lấy cuốn Atlas ra để xác
định thị trấn nơi người phụ

nữ kia cư ngụ. Đi từ El Paso tới đó rất khó khăn. Cô liếc nhìn đồng hồ; đại lý du lịch còn chưa mở cửa. Cứ theo lịch trình các chuyến bay thì rất có thể cô lái xe tới đó còn nhanh hơn. Nếu khởi hành trong hôm nay, cô có thể đến Roswell trước khi trời tối rồi ngủ đêm tại đó và kết thúc chuyến đi vào sáng mai. Một quyết định hết sức dễ dàng.

Rip gọi cô ngay khi cô đang chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi ngắn ngày. “Em ổn chưa?” anh hỏi dịu dàng.

“Em ổn rồi.” Đúng thế thật; cô đã chẳng gặp chút mộng mị nào. “Anh thì sao?”

“Kiệt sức. Anh không thể tin được chuyện đêm qua là thật. Liệu... sau này

có hậu quả gì không?”

Theo cách nhìn của Rip, anh đã tham gia vào một vụ giết người. Quan điểm của Milla thì giống Diaz hơn: đó là một vụ hành quyết. Khi xét đến công việc của Diaz, mà những gì anh làm tối qua đã thể hiện phần lớn - mặc dù phần hỏi cung lúc đầu có lẽ không nằm trong danh mục công việc - cô

thậm chí không nghĩ sẽ có một cuộc điều tra. “Không, em không nghĩ vậy. Anh an toàn mà.” Đáng lẽ cô phải giải thích chi tiết hơn, nhưng cô đã chú ý không nói quá nhiều trên điện thoại. Rip cũng cẩn thận như thế; trước tấm gương nói quá nhiều trong điều kiện không an toàn của Susanna, anh biết việc đó sai lầm như thế nào.

“Anh đã qua đêm ở một khách sạn, sau đó nhờ bạn đồng nghiệp làm hộ anh hôm nay. May mà lịch của anh không kín lắm. Anh không thể nào... có lẽ cô ta sẽ cố gắng tìm anh ở bệnh viện vì đêm qua anh không về nhà. Giờ anh không thể nói chuyện với cô ta. Có lẽ để mai.”

Tội nghiệp Rip. Đòi anh

thế là tan vỡ, cuộc hôn nhân hai mươi năm của anh đã chết, thế giới quan của anh bị đảo lộn hoàn toàn. Nhưng anh vẫn đang bám trụ, như hầu hết mọi người rơi vào hoàn cảnh ấy.

Milla quyết định nhanh chóng. Cô sẽ hỏi Rip có muốn đi cùng cô hôm nay không. Việc đó sẽ mang anh đi xa khỏi Susanna, cho anh

thời gian để bình tĩnh lại. Sau đêm qua, có lẽ anh sẽ không bao giờ chịu đi đâu cùng cô nữa, và kể cả có thể cô cũng không trách anh được. Tuy nhiên, cô vẫn nói với anh kế hoạch của mình, và hỏi anh có muốn đi cùng không.

“Để anh gọi cho đồng nghiệp của anh đã,” Rip nói. “Anh sẽ báo lại em sau.”

nhiên anh phải chuẩn bị, cô nghĩ. Anh hành nghề y; anh không thể cứ thế mà bỏ đi bất kỳ khi nào anh muốn. Nhưng ngày hôm nay đã không khởi đầu một cách nhanh nhẹn; nó cứ kéo dài ra mãi, lờ đi sự sốt ruột của cô.

Milla mang điện thoại đi sửa và phát hiện ra phí sửa đắt gần bằng một chiếc

mới vì thời gian bảo hành đã hết, vì vậy cô mua một chiếc điện thoại mới và mấy cục pin dự trữ, cộng thêm bộ phận sạc trên xe và ở nhà. Vì lý do này kia việc đó cũng tiêu tốn hơn một giờ đồng hồ. Nhu cầu cần phải lên đường ngày một khẩn thiết trong cô.

Ngay khi vào trong chiếc Toyota của mình, cô

đã sạc điện thoại và gọi cho Diaz lần nữa. Anh vẫn không mở máy. Cô muốn bẻ cổ anh. Tại sao anh không thể để lại cho cô một *tin nhắn* chết tiệt cơ chứ?

Rip gọi; anh đã sắp xếp mọi việc với đồng nghiệp và xin nghỉ đến hết tuần. Anh có thể đi bất cứ khi nào cô sẵn sàng.

Tối lúc họ lái xe vào Roswell thì hoàng hôn đã buông xuống từ lâu, và Milla cảm thấy bao nhiêu sinh lực đã bị bòn rút gần hết. Cả ngày hôm nay toàn là những vụ trì hoãn và bực mình, còn Diaz thì vẫn không chịu trả lời điện thoại. Cô và Rip thuê phòng ở một nhà trọ, đi ăn tối ở một quán chuyên phục vụ bít tết rồi trở về phòng riêng

để nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau họ rời Roswell và hướng về phía Bắc. Rip im lặng hơn thường lệ, chìm đắm trong suy nghĩ riêng. Anh đã để lại một tin nhắn trong văn phòng Susanna nói rằng anh đi khỏi thành phố và vài ngày nữa mới quay lại; rồi anh tắt điện thoại của mình.

Vùng đất họ đang hướng tới rất khô, nhưng không phải là sa mạc. Điện thoại của Milla mất sóng, điều đó chẳng có gì lạ khi xung quanh họ chỉ toàn một vùng trống trải mênh mông. New Mexico là một tiểu bang rộng lớn và xinh đẹp với dân cư chưa tới hai triệu người, mà phần lớn lại tập trung quanh các thành phố. Mật độ bình quân của

khu vực này chỉ khoảng hai người trên một dặm vuông, và có rất nhiều dặm vuông chẳng có bóng người nào. Cô mừng vì mình đã không phải đi qua quãng đường này vào đêm hôm trước.

Trong thị trấn nhỏ là trung tâm hành chính của hạt có khoảng ba ngàn người sinh sống. Sở Tu pháp là một n nhỏ xây bằng

gạch nung, kê bên nó là trụ sở cảnh sát địa phương. Đầu tiên Milla phải tìm xem người phụ nữ tên Ellin Daugette ấy có còn làm việc trong văn phòng chứng thực ở sở Tư pháp nữa không.

Văn phòng chứng thực là cánh cửa thứ nhất bên tay phải và khi họ bước đến bàn chỉ dẫn, một người phụ nữ tươi tắn với thân hình hơi

đẩy đà và mái tóc đỏ không thể tin nổi bước ra nói: “Tôi giúp gì được anh chị?” Tên của bà ta trên thẻ là Ellin Daugette và Milla phải tóm chặt lấy mép bàn.

“Tôi là Milla Boone,” cô nói, dùng cái tên cô vẫn dùng khi đi tìm kiếm. “Đây là anh Rip Kasper. Tôi có thể nói chuyện riêng với bà được không?”

Ellin nhìn quanh văn phòng. Chỉ có ba người bọn họ ở đó. “Với tôi thế này là khá riêng tư rồi.”

“Việc này liên quan đến những đứa trẻ bị bắt cóc và các giấy khai sinh giả.”

Mặt Ellin biến sắc, nụ cười thân thiện tiêu tan. Bà ta nhìn chăm chăm vào họ một giây rồi thở dài và nói:

“Hãy đi vào phòng thẩm phán. Một giờ nữa ông ấy mới đi ăn trưa về.”

Bà ta dẫn họ vào một văn phòng nhỏ chất đầy đồ đạc và đóng cửa lại. Ngồi xuống một cái ghế, bà ta thở dài một tiếng. “Nào, cô muốn hỏi gì về những giấy khai sinh giả? Tôi không biết bây giờ có thể làm được chuyện đó hay không

khí mà mọi thứ đã được vi
tính hóa.”

“Vấn phòng này được
vi tính hóa năm nào?”

“Tôi không nhớ chính
xác.”

“Mười năm trước à?”

“Không, chưa lâu đến
thế. Có lẽ năm sáu năm nay

thôi.”

Ellin vẫn đang giữ khuôn mặt bình thản, cố tìm hiểu xem họ đã biết được bao nhiêu Milla quyết định thúc ép bà ta. “Con trai tôi là một trong những đứa bé bị bắt cóc.”

“Tôi rất tiếc khi nghe điều đó.”

“Phải mất rất nhiều thời gian nhưng cuối cùng chúng tôi cũng phá được đường dây buôn người. Tôi cho bà vài cái tên nhé: Arturo Pavón.” Cô quan sát thật kỹ khi nói từng cái tên. Ellin không thể hiện dấu hiệu nhận biết nào. “Susanna Kosper.” Vẫn không có gì. “True Gallagher là tên trùm.” À, đã có một chút dấu hiệu phản trắc. “Ellin

Daugette.”

“Khốn nạn!” Ellin đập tay xuống bàn. “Khốn nạn thật! Tôi tưởng tất cả mọi chuyện đã qua rồi. Tôi tưởng nó đã bị vùi sâu chôn chặt rồi.”

“Bà tưởng bà đã thoát.”

“Phải, đã quá lâu rồi.”
Dường như bây giờ bà ta

thấy có nói quanh cũng chẳng ích gì nữa. “Hai người là cóm hả?”

“Không. Tôi không biết cảnh sát có sắp tới đây không. Tôi không thể hứa với bà là họ sẽ không tới, nhưng tôi không định kể cho họ bất kỳ điều gì về bà - để đổi lấy một thông tin.”

“Cô đang đi tìm con cô

phải không?”

“Việc đó quan trọng đối với tôi hơn bất kỳ điều gì khác.”

“Cô nghĩ tôi vẫn còn giữ những bằng chứng phạm tội ở quanh đây sao? Cô trông tôi ngu lắm hả?”

“Phải, tôi nghĩ bà vẫn giữ nó. Nó sẽ cho bà một

lợi thế, phải không nào?
Một cái gì đó để đem ra
mặc cả, dù là với cá nhân
đơn lẻ như tôi, hay với công
tổ viên của hạt, hay thậm
chí là với True Gallagher
Nếu có bao giờ bà cảm thấy
không thể tin hẳn nữa, thì
bà sẽ cần một cái gì đó để
khống chế hẳn.”

“Cô đứng ở một điểm.
Tôi không tin

Milla dựa ra sau ghế và bắt chéo chân, xoáy vào Ellin cái nhìn lạnh lùng. “Vậy tôi thực sự, thực sự mong là bà có điều tôi muốn, bởi vì nếu không bà sẽ thành vô dụng với tôi.”

“Cô đang dọa sẽ tố cáo tôi đấy à?”

“Không, tôi đang đảm bảo với bà là tôi sẽ làm thế.

Cũng như tôi đảm bảo sẽ không làm gì nếu bà giúp tôi. Như tôi đã nói, tôi không biết liệu cảnh sát có tới điều tra hay không. Những kẻ bà dính dáng tới đã tham gia vào một loạt các vụ giết người và chúng đang bị bắt. Có thể cuộc điều tra chỉ tập trung vào đó.” Milla cảm thấy Rip căng người bên cạnh cô và cô muốn vỗ vào cánh tay

anh an ủi. Tuy nhiên cô tập trung vào Ellin, thể hiện mọi sức mạnh ý chí qua khuôn mặt và giọng nói. “Nhưng tôi sẽ tố cáo bà ngay lập tức nếu bà không chịu giúp tôi.”

Ellin thốt ra hai tiếng “Được rồi” quá dễ dàng đến nỗi Milla hầu như không tin nổi điều cô đang nghe thấy. “Tôi tin cô. Tôi sẽ đi lấy bản danh sách.”

“Bà lưu một bản danh sách?” Milla không thể tin được.

“Thì còn cách nào khác để tôi nhớ cái giấy khai sinh nào là giả và cái nào là thật nữa? Có phải tôi viết chữ ‘GIẢ’ lên những cái ấy đâu?”

Họ đi ra phòng ngoài và Ellin ngồi xuống bên một

chiếc bàn kim loại trầy xước. “Thấy không, tôi đã làm công việc này gần ba mươi năm nay rồi; tôi chẳng phải lo lắng về chuyện ai đó sẽ đi qua bàn tôi, tìm được danh sách này và nảy sinh nghi ngờ. Nó chỉ là một danh sách những cái tên, không nói lên điều gì với họ. Và nếu tôi có bị đột tử trong một vụ tai nạn xe cộ hay nhồi máu cơ tim thì tôi

cũng chẳng phải quan tâm
liệu có ai tìm được nó hay
không, đúng chưa?”

“Đúng rồi,” Milla nói,
lắc đầu.

“Cô hiểu rồi đó.” Bà ta
mở ngăn kéo bàn, lôi ra một
tập hồ sơ dày và đặt nó lên

Milla kinh ngạc.
“Nhiều đến thế ư?”

“Không, tất nhiên là không. Đây là một đồng giấy tờ khác.” Ellin bắt đầu giở từng tờ giấy. Đến tờ cuối cùng, bà ta lẩm bẩm và quay lại từ đầu. “Chắc là tôi bỏ sót nó rồi.” Mặc dù vậy, đến lượt thứ hai bà ta vẫn không tìm thấy thứ cần tìm. Thoáng lo lắng, bà ta tìm lại đến lần thứ ba, mỗi lần chỉ cầm lên một tờ giấy. “Nó không có ở đây. Khốn kiếp,

tôi biết nó ở đây mà!”

Vì lý do nào đó, Millie tin Ellin. Vẻ bực bội của bà ta quá sức thành thật. Một nỗi lo mới lén vào tâm trí cô. “Liệu có ai đó - chẳng hạn là True - có thể đột nhập vào đây và ăn cắp danh sách không?”

“Hắn còn không biết nó tồn tại. Tại sao hắn phải làm

một việc như thế? Mà văn phòng cảnh sát trưởng ở ngay bên cạnh - có phải dễ mà đột nhập vào đây đâu? Hơn nữa, chúng tôi có camera.” Bà ta ra hiệu về phía chiếc giá sắt to dùng chất đầy các cuốn sổ cái.

Milla nhìn nhưng không thấy cái máy quay nào. “Ở đâu cơ?”

“Cái vật bé xiu ở góc trên bên trái ấy. Có nhìn thấy những cái lỗ trên các thanh giằng để di chuyển mấy cái giá không? Lỗ thứ ba từ trên xuống.”

A. Giờ thì cô đã thấy cái lỗ thứ ba trông như đã bị bịt lại. “Đó là cái máy quay à?”

“Kín đáo phải không?”

Một trong những ủy viên hội đồng hạt nghi ngờ vợ ông ta dấn dúi với vị thẩm phán đời trước, nên một ngày cuối tuần ông ta đã đột nhập vào đây cùng một công ty bảo an và lắp camera vào các phòng ban. Ông ta đã tóm được họ.”

“Chúng tôi có thể xem cuộn băng được không? Hay chính bà đã giấu bản

danh sách đi nhĩ?”

“Tôi không bao giờ di chuyển nó đi,” Ellin nói cộc lốc. “Chưa bao giờ. Mới tháng trước nó còn ở ngay đó. Nhưng yên tâm trong kết an toàn của tôi có một bản sao.”

Milla lả đi vì vui mừng. Tạ ơn Chúa, tạ ơn Chúa, có nồng nhiệt nghĩ. Cô không

thế nào chịu được cảnh đã đi xa đến thế này mà lại công cốc.

“Nhưng ta cứ xem cuộn băng đã; tôi tò mò muốn biết kẻ nào đang lén lút quanh đây.”

Bà ta đưa họ đi qua một cầu thang hẹp dẫn xuống tầng hầm bụi bặm, ẩm thấp. Một người đàn ông gốc Mỹ

Latinh lớn tuổi đang ngồi
đọc báo bên chiếc bàn sắt.
“Ellin,” ông ta chào.

“Chào Jesus. Chúng tôi
muốn xem mấy cuốn băng
an ninh.”

“Được thôi. Có chuyện
gì à?”

“Chúng tôi không biết.
Có thể ai đó đã vào văn

phòng tôi.”

“Đêm qua à?”

“Không biết. Có thể là bất kỳ ngày nào trong tháng vừa qua.”

“Cứ bảy ngày cuốn băng lại trở về vị trí cũ và ghi đè lên chính nó. Cô sẽ không tìm được gì trong thời gian lâu hơn thế đâu.”

Jesus với lấy cuộn băng từ máy ghi của hệ thống an ninh và nhét nó vào đầu video nối với chiếc ti vi mười ba inch. Ông ta bấm nút *Chạy* rồi *Tua lại*, và họ xúm vào để xem mọi thứ được quay ngược. Tất nhiên Milla và Rip là những người khách gần nhất. Sáng hôm đó còn vài người khác, cộng với một trường đoạn khá bận rộn khi có tới ba

người xếp hàng chờ được
Ellin giúp đỡ. Tiếp đến là
một trường đoạn khác
không có gì xảy ra trước khi
văn phòng được mở cửa.
Rồi thời gian tiếp tục quay
ngược lại lúc đêm khuya,
văn phòng chỉ còn lại một
ánh đèn. Đột nhiên có bóng
đen xuất hiện trong văn
phòng Ellin.

“Đấy

“Ôi, sao lại thế nhỉ,”
Jesus nói, bật dậy cảnh giác.
“Làm sao tên đó vào được?
Chẳng có dấu hiệu đột nhập
nào, lúc sáng tôi đến mọi
thứ đều gọn ghẽ cả mà?”
Ông ta để cuốn băng tiếp
tục chạy lùi cho đến khi nó
bắt được một hình người tối
đen đi vào cửa, rồi dừng
hình và cho băng chạy tới.

Trái tim Milla nảy lên

một nhịp, rồi lại một nhịp khác. Bên cạnh cô, Rip nói “Tên khốn!”

Họ theo dõi gã đàn ông ăn vận đen thui từ đầu đến chân bình tĩnh đi quanh văn phòng để tự định hướng. Hắn bước đến bàn của Ellin, nhìn thấy bảng tên của bà ta và ngồi xuống ghế. Hắn bắt đầu mở các ngăn kéo, lôi ra những tập hồ sơ và thản

nhiên nhìn qua chúng như thể hắn có vô khối thời gian, như thể hắn không biết sợ là gì. Dần dần hắn cũng tìm được đúng tập hồ sơ và lật từng trang trong đó. Khi giở tới một trang, hắn chợt dừng lại, đọc lướt qua, sau đó kéo nó ra khỏi tập hồ sơ và đặt sang một bên. Hắn tiếp tục lục lọi chiếc bàn một cách có hệ thống, nhưng không kéo ra tờ giấy

nào nữa. Thậm chí hắn còn kiểm tra cả mặt dưới của các ngăn kéo.

“Kẻ này đang tìm cái quý gì thế?” Jesus hỏi. Không ai trả lời.

Rồi gã đàn ông bắt đầu tìm kiếm khắp căn phòng. Cuối cùng, rõ ràng đã hài lòng vì tìm được thứ mình muốn, hắn trở lại bàn Ellin

và nhặt tờ giấy đó lên. Hấn mang nó ra một chiếc máy và thả nó vào trong đó.

“Đó là máy xén giấy!”
Ellin nói.

Tỉ mỉ cho đến tận phút cuối, hấn nhấc chiếc máy xén ra khỏi thùng chứa và lôi những mảnh giấy ra, nhét chúng vào chiếc túi ni lông nhỏ vừa kéo ra khỏi túi

quần. Đặt máy xén về chỗ cũ, hấn chỉnh lại đồ đạc trên bàn Ellin rồi bỏ đi lặng lẽ y như khi đến.

Nỗi đau dâng đầy trong ngực Milla, khiến cô nghẹt thở. Theo sau nó là sự tức giận, và cô phải nắm chặt hai bàn tay lại để giữ bình tĩnh.

Gã đàn ông đó l

* * *

Chẳng trách anh ta đã tắt điện thoại. Chẳng trách anh ta đã lén đi giữa đêm. Không thể nào có chuyện anh ta lấy cái danh sách đó để tự mình đi tìm Justin cho Milla, bởi vì anh ta đã hủy nó đi. Bất kể lý do trong cái đầu lắt léo của anh ta là gì, anh ta không muốn Milla tìm được con trai cô.

Jesus muốn gọi cảnh sát trưởng nhưng Ellin ngăn lại - tờ giấy bị mất là tài sản cá nhân và bà ta không muốn truy cứu. Milla bình tĩnh lại và gạt mọi cảm xúc của mình sang bên. Cô vẫn còn chuyện cần làm.

Ngân hàng đóng cửa nghỉ trưa từ một đến hai giờ chiều, sau giờ ăn trưa của tất cả mọi người, để họ có

thể giao dịch nếu cần. Đúng hai giờ chiều, Ellin đã ở đó cùng Milla và Rip để vào chỗ kết an toàn của bà ta.

Nó ở đây, một mảnh giấy duy nhất với ba hàng tên được cách dòng. Họ quay lại ô tô và nhìn vào danh sách. Mỗi cái tên đều có một dãy mã số đi kèm. “Đó có phải là sổ giấy khai sinh không?” Milla hỏi.

“Không, đó là ngày tháng, để tôi biết chính xác phải tìm ở đâu. Chỉ có điều tôi viết ngược. Thấy không, 13 tháng Mười hai năm 1992 là 299113121. Dễ thôi.”

Milla nói cho bà ta ngày Justin bị bắt cóc và cô biết thằng bé đã bị mang ra khỏi Mexico ngay lập tức.

“Ừm,” Ellin nói, dò tay

qua những dòng ngày tháng. “Thế sẽ thu hẹp phạm vi lại, bởi vì chỉ có một cái tên con trai gốc da trắng trong tuần tiếp đó. Bọn trẻ được luân chuyển rất nhanh, cô biết đấy. Chắc đó phải là con trai cô. Cái tên tôi đã cho nó là Michael Grady, ‘Michael’ bởi vì đó là cái tên phổ biến nhất cho con trai. Tên lúc người ta nhận nuôi nó là thế - tất

nhien sau này bố mẹ nuôi nó sẽ đặt lại tên.”

Họ trở lại tầng hầm của sở Tư pháp, ở đó Ellin tìm trong những hồ sơ trên vi phim và lôi ra được giấy khai sinh của Michael Grady. “Đây. Tên người cha được khai là vô danh. Tôi cũng đã bịa ra tên người m

“Thế còn số bảo hiểm

xã hội của người mẹ?” Rip
hỏi, nhìn chăm chăm vào
màn hình vi phim.

“Anh nghĩ người ta
thực sự kiểm tra cái đó hả?
Nhất là trong một vụ cá
nhân nhận con nuôi, từ
mười năm về trước? Bây
giờ người ta có thể kiểm tra
những việc như thế, nhưng
chừng nào có chữ ký của
người mẹ và sự chấp thuận

có công chứng, ai mà thêm đi kiểm tra xem sổ bảo hiểm xã hội của cô ta có đúng không? Hơn nữa, bố mẹ nuôi sẽ lấy sổ bảo hiểm xã hội cho thằng bé.”

Cố vớt vát chút hy vọng cuối cùng, Milla hỏi: “Bà có biết chút gì về nơi bọn trẻ được gửi đến không? Vị công tố nào phụ trách các vụ cá nhân nhận con nuôi?”

Bất kỳ điều gì thêm nữa?”

Ellin mỉm cười. “À. Trong thị trấn có một vị luật sư xử lý các vấn đề pháp lý ở bên phía người cho con. Ông ta không hỏi han gì nhiều chừng nào còn được trả tiền, và chúng tôi đã bảo ông ta là có một công ty tìm con nuôi đang làm việc với các gia đình gốc Mỹ La-tinh nghèo để giảm bớt gánh

nặng cho họ. Hơn nữa, cô biết là người gốc Mỹ Latinh rất không hài lòng với việc con gái chưa chồng của họ đi lãng nhãng. Đó thực sự là một chuyện không thể chấp nhận trong xã hội của họ, vì vậy cô gái gốc Mỹ Latinh nào chưa hoang cũng sẽ từ bỏ con mình. Đó là điều chúng tôi đã kể với Harden. Giờ chúng ta sẽ đi gặp ông ta; tối thiểu ông ta

cũng sẽ biết tên của những luật sư bên phía người nhận con nuôi.”

Hai giờ sau, Rip đưa họ trở lại Roswell vì Miller khóc nhiều đến nỗi không thể trông thấy đường. Cô đang cầm trong tay bản sao giấy khai sinh giả của Justin, cùng với bản sao tất cả những giấy tờ Harden Sims còn lưu lại liên quan

đến vụ nhận con nuôi đặc biệt này. Luật sư của phía bên kia làm việc tại Charlotte, Bắc Carolina.

Đúng là các hồ sơ nhận con nuôi đều bị niêm phong và cô sẽ phải xin lệnh của tòa án để được mở chúng ra. Nhưng cô sẽ có được thông tin cần thiết từ vị luật sư ở Bắc Carolina, kể cả khi phải kiện ông ta mới có

được nó, và rồi cô sẽ xin được lệnh của tòa án. Cô biết mình sẽ chiến thắng.

Giờ đây tương lai không còn là một màn sương đau đớn nữa. Cô đã dần dần khai mở được nó. Vẫn còn t nhiều thủ tục phải làm, nhưng Milla biết rằng ở cuối hành trình mình sẽ tìm được con trai.

* * *

Khi đến Roswell cả hai quyết định lái thẳng luôn. Chuyến đi rất dài, phải đến tối muộn họ mới trở về, nhưng cả hai đều muốn về nhà.

“Em định sẽ làm gì?”
Rip buồn bã hỏi. Anh đang nói về Diaz.

“Em không biết.” Miller không thể để mình nghĩ về chuyện đó quá nhiều, nếu không cô sẽ suy sụp. Sự phản bội của anh ta làm cô xé lòng, còn đau đớn hơn cảm giác bị Susanna phản bội nhiều. Cô đã tin cậy Diaz hơn bất kỳ ai, tin bằng cả mạng sống, thân thể và trái tim cô. Tại sao anh ta lại làm việc đó khi biết cô đã vất vả tìm kiếm Justin

suốt gần ấy năm? Việc đó khác nào đâm dao vào lưng cô chứ? Milla hồi tưởng lại, nghĩ về khoảng thời gian họ bên nhau, tìm kiếm một đầu mối nào đó, nhưng chẳng có gì cả. Hoặc là trong đêm cuối họ ở cùng nhau, anh ta đã phát điên hoàn toàn, hoặc là từ trước tới nay anh ta luôn có một kế hoạch khác trong đầu.

Họ hoàn toàn kiệt sức khi về đến El Paso. Lúc đó đã là quá nửa đêm. Cô đã đổi tay lái cho Rip từ đoạn Carlsbad, nên cô thả anh xuống khách sạn và lái xe về nhà trong tình trạng mệt rũ rời.

Khi mở cửa ga-ra và lái xe vào trong, Milla gần như không để ý đến chiếc xe bán tải đỗ ở khoang bên cạnh.

Cô từ từ ra khỏi ghế và nhìn
chằm chằm vào nó. Kẻ khốn
nạn này thật to gan, sau
những gì anh ta đã làm.
Milla không muốn gây
chuyện rùm beng ngay bây
giờ trong lúc đã mệt gần
xỉu, nhưng cô muốn anh ta
biến khỏi nhà cô và cuộc
đời cô.

Cô vào nhà qua cửa
thông với ga-ra và đi vào

trong bếp, thả túi xách và tập hồ sơ lên bàn. Một ngọn đèn sáng trong phòng khách, rồi anh ta hiện ra, đang đứng dựa vào khung cửa nhìn cô.

Cô không nhìn anh ta. Cô không thể. Một cơn run rẩy lan khắp cơ thể cô và cô phải tựa vào bàn.

“Susanna đã mạnh

động,” cuối cùng anh ta nói.
“Cô ta đã bắt. Cả Tru
nữa. Chỉ vài giờ trước.”

“Tốt,” Milla nói ngắn
gọn, để ý thấy anh ta không
hở ra một lời giải thích
mình đã đi đâu, tại sao bỏ
đi giữa đêm hôm, hay bất
kỳ câu hỏi nào về chuyện cô
đã làm gì trong hai ngày
vừa qua. Cuối cùng cô nhìn
vào anh ta, sự giận dữ và

hận thù rành rành trong mắt. “Cút ra.”

Anh ta đứng thẳng người lên. Khuôn mặt thoáng hiện sự khó hiểu, nhưng chỉ trong tích tắc nó trở nên vô cảm và xa cách như tự bao giờ.

“Anh đã không kiểm tra kỹ,” cô nói. “Có một chiếc máy quay an ninh. Nó đã

bắt anh tại trận.”

Diaz im lặng một lát, nhìn cô, để cho thời gian trôi qua. Rồi anh ta khẽ nói: “Đó là cách tốt nhất. Đã đến lúc để thằng bé đi. Đã mười năm rồi. Giờ nó không còn là con em nữa, Milla, nó đã là con người khác. Cuộc sống của nó sẽ đổ vỡ nếu em xuất hiện.”

“Đừng có nói với tôi!” cô nói gay gắt. Anh ta không hiểu; anh ta không hề hiểu cô hay biết cô cảm thấy thế nào. “*A nh... không... có... quyền!* Nó là con tôi, đồ khốn kiếp!” Cô gào vào mặt anh ta rồi ngăn mình lại và nắm chặt tay thành hai nắm đấm.

“Giờ thì không.” Anh ta đứng đó như thế vừa làm

thăm phán vừa làm bồi
thăm đoàn, không hề bị tình
cảm con người chạm tới, và
cô muốn giết anh ta.

Những giọt nước mắt
bắt đầu lăn xuống má cô,
nước mắt của giận dữ, tổn
thương và phải có một nỗ
lực siêu nhiên mới ngăn cô
không tấn công anh ta. “Âm
mưu của anh đã không
thành. Bà ta còn một bản

sao.” Cô chùi nước mắt.
“Tôi đã có tất cả những
thông tin tôi cần để tìm
thằng bé, và đó chính là
những việc tôi sẽ làm. Giò
thì rút khỏi nhà tôi. Tôi
không bao giờ muốn gặp lại
anh nữa.”

Bởi anh ta là Diaz, anh
ta không đứng lại đó để
biện hộ cho mình. Anh ta
thậm chí không nhún vai,

như kiểu nếu đó là điều cô muốn. Anh ta chỉ đơn giản bước qua mặt cô và bỏ đi. Cô nghe thấy tiếng mở cửa ga-ra; rồi xe tải của anh ta khởi động và anh ta ra đi. Chỉ thế thôi.

Milla ngồi sụp xuống bàn, gục đầu xuống hai cánh tay và khóc như một đứa trẻ.

Chương 25

Thằng bé trông giống y David.

Milla giữ ống nhòm dõi theo thằng bé khi nó chạy quanh hàng rào trường học với nguồn năng lượng dồi dào dường như có ở mọi thằng bé tầm tuổi nó. Có vẻ như nó có ba, bốn người

bạn đặc biệt thân; chúng xô đẩy lẫn nhau, cười phá lên vui vẻ trước câu đùa của bạn, khoa chân múa tay trong những lúc tỏ ra mình là người thú vị. Có lẽ, với những đứa mười tuổi khác, đúng là chúng vô cùng thú vị.

Tim cô đập mạnh tới mức cô gần như không thở nổi. Đôi mắt cô nhức nhối

vì nước mắt, nhưng cô không dám bỏ lỡ dù chỉ một giây được ngắm nhìn thẳng bé. Cô cầm chiếc máy ảnh đặt tiền ở ghế bên cạnh lên, tập trung ống kính vào nó rồi chụp liên hồi.

Milla đã đỗ xe cách ngôi trường tư thục đủ xa để không ai chú ý tới cô. Cô không muốn đánh động ai, nhất là Justin. Nhưng có

phải gặp nó, phải nhìn nó thêm một chút để nhồi nhét những ký ức này vào trái tim đói khát của mình. Sáng nay cô đã đỗ xe trên phố nhà Winborn và ghi nhớ quần áo của thằng bé khi nó nhảy cách bậc đến chỗ chiếc xe buýt sẽ đưa nó tới trường. Rhonda Winborn đứng ở cửa trước, nhìn theo cho đến khi thằng bé an toàn lên xe, và thằng bé

thoáng vẫy tay chào chị. Nó đang mặc chiếc quần kaki và áo sơ mi màu xanh vốn là đồng phục của trường và áo gió màu đỏ tươi. Chính chiếc áo khoác đã giúp cô nhận ra nó trong số những bé trai khác.

Sáng nay cô đã khóc rưng rức khi nhìn nó lên xe và vẫy tay với một người phụ nữ khác. Mọi thứ ở nó

đều quá thân thuộc, từ màu tóc, cái đầu, cho đến cách nó bước đi. Khuôn mặt nó vẫn còn nét trẻ con, nhưng đã bắt đầu có biểu hiện của tuổi thiếu niên. Tóc nó màu vàng, đôi mắt màu xanh dương và nụ cười thì giống y như David.

Milla đã bàng hoàng và ngây ngất đến nỗi cô muốn ra khỏi chiếc xe thuê rồi

ngựa cõ lên trời mà gào lên to nhất và lâu nhất có thể. Cô muốn lao đến bên hàng rào và hét gọi tên thằng bé, mặc dù tất nhiên mọi người sẽ nghĩ cô bị điên và các giám thị của trường sẽ lập tức gọi cảnh sát. Cô muốn nhảy múa, cô muốn cười phá lên, cô muốn khóc òa. Có quá nhiều cảm xúc đang cuộn xoáy trong lòng Milla đến nỗi cô không biết phải

làm gì. Cô muốn ngăn
những người lạ mặt dừng
bước và chỉ vào thằng bé để
nói “Con trai tôi đó!”

Nhưng cô không thể
làm thế bây giờ. Bảo vệ
thằng bé là điều quan trọng
nhất trên đời với cô, và cô
sẽ không làm rối tung mọi
chuyện bằng cách dọa nó
sợ, thông báo tin tức này
đến nó một cách tồi tệ nhất.

Tuần vừa qua với Milla là một chuyến tàu lượn siêu tốc tình cảm. Những sự kiện diễn ra quá nhanh đến nỗi cô còn chưa kịp phản ứng với việc này thì việc khác đã đến.

Ngay khi tìm được thông tin Diaz đã cố hủy đi, cô đã lần theo nó tới thẳng chỗ Justin.

Rhonda và Lee Winborn đều có mái tóc vàng, và họ muốn nhận nuôi một đứa bé tóc vàng, con trai thì càng tốt. Họ mong có con đến tuyệt vọng vì đã mất ba đứa từ trong bụng mẹ và đứa thứ tư chỉ sống được vài giờ sau khi sinh. Họ không phải là những người giàu có bỏ tiền ra mua một đứa trẻ giống như mua một chiếc ô tô; họ gần như đã sạch túi

để kiếm đủ số tiền True đòi, và cả hai bên ông bà cũng phải cho thêm để bù đắp phần thiếu hụt. Kể từ lúc đó Lee đã làm ăn rất tốt; bốn năm trước họ chuyển tới khu dân cư trung lưu ở Charlotte này và đủ sức gửi Justin tới một trường tu thực. Từ những gì Milla tìm hiểu được, cả hai đều tử tế, đáng mến và đáng tin cậy. Họ vô cùng yêu thương con

trai mình và đang làm hết sức để nuôi dạy thằng bé trở thành người đàn ông xứng đáng.

Họ không hề biết thằng bé đã bị cướp khỏi tay cô. Người ta kể cho họ là mẹ thằng bé không thể nuôi nổi nó. Cô ta quá cần tiền vì còn một đàn con nheo nhóc nữa, một trong số đó lại cần phải phẫu thuật chỉnh mắt. Câu

chuyện nghe thật hoang
đường, nhưng họ không có
lý do gì để không tin. Họ
chỉ biết là cuối cùng họ đã
có một đ

Không phải con của họ.
Con của cô. Trái tim Miller
thì thăm điều ấy, đòi hỏi
điều ấy. *Của cô.*

Niềm vui phập phồng
trong huyết quản của cô.

Thằng bé còn sống, nó khoẻ mạnh và được yêu thương. Con của cô ổn cả.

Nhà Winborn đã đặt tên nó là Zackary Tanner theo tên hai ông nội, ngoại. Họ gọi nó là Zack. Với cô nó mãi là Justin; cái tên đã ở trong những lời cầu nguyện tuyệt vọng của cô suốt bao năm qua, nó đã khắc sâu vào trái tim, tâm trí và ký

ức của cô.

Nó chính là Justin. Và nó trông giống hệt David.

Milla thả rơi chiếc ống nhòm và vùi đầu vào hai bàn tay, vai cô run rẩy trong cơn thôn thức. Những tiếng cười lẫn khúất trong tiếng khóc cho đến khi cô không còn biết là mình đang cười hay đang khóc nữa. Cô ngồi

đó đến tận lúc giờ ra chơi đã hết và các giáo viên đi lùa những cậu trai trẻ náo nhiệt trở vào toà nhà xinh xắn xây bằng gạch màu vàng. Cô nhìn theo khi nó đi vào trong, nhìn mặt trời tháng Mười một lấp lánh trên tóc nó; thằng bé nhảy lên bậc thang cuối, cười vang lúc chạy qua cánh cửa đôi và biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

Cô cần phải thông báo cho David.

Khi đã ngừng run đủ để cầm được điện thoại, khi cổ họng không còn nghẹn ngào vì nước mắt, Milla gọi tới văn phòng David và đặt lịch hẹn anh ngày hôm sau. Đây không phải là một việc cô muốn kể cho anh qua điện thoại. Cô muốn nhìn thấy mặt anh, muốn chia sẻ điều

này với anh bởi họ đã chia sẻ giờ khắc Justin được sinh ra. Cô có thể gọi đến nhà anh thay vì văn phòng, nhưng cô muốn chuyện này chỉ thuộc về chính họ, hơn là chia sẻ nó với Jenna - vợ anh và hai đứa con khác của anh. Chỉ lần này thôi, lần cuối cùng trong đời, cô muốn chỉ có hai người họ.

Milla đã có sẵn những

giấy tờ hợp pháp trong cặp
táp. Cô đã nhờ người thảo
nó trước khi tới đây, bởi cô
muốn mọi thứ phải sẵn
sàng.

Hít một hơi thật sâu, cô
lái tới sân bay Charlotte, trả
lại chiếc xe thuê rồi đáp
chuyến bay đi Chicago.

Văn phòng của David nằm trong một toà nhà chuyên biệt liền kề với bệnh viện nơi anh hành nghề. Cách bài trí rất trang nhã và sang trọng. Nhóm bác sĩ phẫu thuật ở đó bao gồm tất cả những người tài giỏi, và David là một trong những ngôi sao của họ. Anh trẻ, đẹp trai và tài năng. Anh mới chỉ ba mươi tám tuổi, vẫn còn rất nhiều năm ở

phía trước để anh toả sáng.

Rõ ràng anh đã bảo thu ký hủy các cuộc hẹn của mình khi nghe nói cô gọi điện, bởi phòng chờ không có ai. Milla đi qua tấm thảm màu nâu sẫm hướng tới bàn tiếp tân, nơi một phụ nữ trung tuổi tóc vàng và một cô gái tóc nâu trẻ trung mặc đồng phục y tá đang đứng nhìn cô đắm đắm. Tuy

nhiên trước khi cô tới được chỗ họ, cánh cửa bên trái mở ra và David đã đứng đó, cao lớn, đẹp trai hơn cả hồi anh còn đôi mươi. Tuổi tác ưu ái hầu hết đàn ông và David không phải là ngoại lệ. Khuôn mặt anh mạnh mẽ hơn với một vài nếp nhăn nơi khoé mắt, và đôi vai anh dường như vạm vỡ hơn.

“Milla,” anh nói, đưa

tay về phía cô và nở nụ cười
tuyệt vời nhất mà mới ngày
hôm qua cô vừa thấy trên
khuôn mặt con trai họ, nụ
cười làm anh sáng bừng lên
như một cây thông Noel.
Đôi mắt anh ấm áp. “Trông
em tuyệt quá. Vào văn
phòng anh đi.”

Anh giữ cửa cho cô và
cô bước vào hành lang phía
trong, hai bên là các phòng

xét nghiệm và phòng điều trị. Ba người phụ nữ khác, thuộc đủ loại chủng tộc và tuổi tác, bỏ dở những việc họ đang làm và ngừng lên trông theo cô. Cả hai người trong khu vực tiếp tân cũng ló đầu ra.

Cô mỉm cười nói với David, “Cả hậu cung của anh đang tò mò kìa.”

Anh cười lớn khi đưa cô vào phòng riêng và đóng cửa. “Jenna cũng gọi họ như thế đấy. Anh thì gọi họ là vệ sĩ riêng. Anh cảm thấy rất an toàn khi có họ ở bên.”

“Họ giữ những người đàn bà điên cuồng tránh xa anh hả?”

Anh cười toe. “Có khi họ còn không cho anh làm

phẫu thuật cho một cô như thế ấy chứ. Họ chuyển mấy cô ấy sang chỗ đồng nghiệp của anh. Anh chỉ nhận được những bà già ngốc nghếch và mấy bà la sát thôi.”

Trái tim Milla nhẹ bẫng khi thấy anh không hề thay đổi chút nào. David vẫn là một người đàn ông tốt. Cô không nghi ngờ gì về chuyện anh hoàn toàn chung

thủy với vợ mình, không một cô y tá hay bệnh nhân lảng lơ nào có cơ hội với anh, bởi cô hiểu anh. Anh dâng hiến cả trái tim và linh hồn mình cho công việc và gia đình. Anh xứng đáng nhận được những gì tốt đẹp nhất.

Có vài bức ảnh trên bàn làm việc của anh. Biết điều mình sẽ nhìn thấy, Milla

bước vòng qua bàn để xem chúng. Bức ảnh đầu tiên chụp một người phụ nữ tóc đỏ xinh đẹp với nụ cười rạng rỡ, hẳn đó là Jenna vì có một bức ảnh khác chụp cô với David, hai người quàng tay qua nhau và giơ lên trước máy ảnh. Chiếc khung hình trái tim nhỏ lồng bức ảnh một cô bé bụ bẫm với mái tóc bóng mượt đang ôm một con búp bê.

Trong một bức ảnh khác, Jenna đang bế một đứa bé và trông cô thật rạng rỡ, Milla đồ rằng đó là đứa con mới nhất của họ. “Chúng thật xinh đẹp,” cô thành thật nói và mỉm cười vì mừng cho anh. “Tên chúng là gì?”

“Nàng công chúa nhỏ là Cameron Rose, thường gọi là Cammy, còn cậu nhóc là William Gage. Bọn anh định

gọi nó là Liam, nhưng nó còn chưa quen với cái tên ấy lắm. Không hiểu sao Cammy cứ gọi thẳng bé là Dot.”

Milla cười khúc khích. Rồi trong lúc ấy, cô không thể giữ thông tin của mình lâu hơn được nữa. “Em đã tìm được thằng bé. Em tìm thấy Justin rồi.”

Hai chân David lắc
đảo. Anh ngồi sụp xuống
một chiếc ghế dành cho
khách, rồi nhìn cô chăm
chăm, tái xanh vì sốc và
không nói nên lời. Những
giọt nước mắt chậm chậm
dâng lên và chảy dài xuống
má anh. Môi anh run run
khi cuối cùng anh cũng thốt
lên: “Em chắc không?”

Milla cắn môi dưới,

chiến đấu với dòng nước mắt của chính cô và gặt đầu. “Bọn em đã phá được đường dây buôn người. Người phụ nữ làm giả các tờ giấy khai sinh đã lưu lại một bản danh sách, em nghĩ chắc là để tự bảo vệ hoặc để tổng tiền gì đó

“Nó có...” Anh nghẹn lời và nuốt lại một tiếng thốn thức, nhưng giọng anh

thì chào và run rẩy khi hỏi câu muôn thuở của các bậc sinh thành: “Nó có ổn không?”

Milla lại gật đầu; rồi David lao về phía cô. Hai người ôm chặt lấy nhau mà khóc, cơ thể anh rung lên vì những cơn nức nở. Cô cố an ủi anh, vỗ vào vai anh, vào tóc anh và nói, “Được rồi. Thằng bé khỏe. Nó an toàn

mà,” nhưng cả cô cũng đang khóc nên cô không biết anh hiểu được bao nhiêu trong những điều cô cố nói. Rồi cũng như cô, anh cười phá lên điên dại. Anh cứ vừa cười vừa khóc vừa bế cô lên quay vòng vòng, thả cô xuống để lau mắt rồi lại bế cô lên.

“Anh không tin nổi,” David cứ nói mãi. “Chúa ơi

Biết bao nhiêu năm rồi...”

Cuối cùng Milla cũng buông anh ra. “Em có ảnh đây,” cô nói, lập cập mở chiếc cặp của mình trong lúc háo hức muốn chỉ cho anh thấy. “Em mới chụp hôm qua.”

Cô lôi ra những bức hình và đưa chúng cho David. Anh nhìn vào tất

đầu tiên và cứng người lại, khuôn mặt anh là khuôn mặt của một người cha sau bao năm khao khát giờ được nhìn lại đứa con trai. Hai bàn tay anh run rẩy khi nhìn vào lần lượt từng bức ảnh, rồi xem lại chúng từ đầu. Niềm vui bùng lên, như ánh mặt trời sau một ngày mưa bão. “Nó giống hệt anh,” anh nói một cách đắc thắng.

Milla cười phá lên trước sự tự kiêu đàn ông điển hình đó. “Ngốc ời, lúc nào trông nó chẳng giống anh, kể từ ngày được sinh ra. Anh không nhớ Susanna đã...” Cô im bật giữa chừng, nhớ lại rằng anh chưa biết chuyện Susanna.

Anh đang nhìn đắm đuối vào những bức ảnh. “Chị ấy nói anh đã tự nhân

bản chính mình.”

“Chị ta cũng tham gia,”
Milla buột miệng.

David sững sốt nhìn
lên: “Cái gì?”

“Chị đã cho những kẻ
buôn người biết về Justin và
chuyện mỗi tuần em ra chợ
vài ngày. Bọn chúng đã
phục sẵn em. Chúng có một

đơn đặt hàng cho đứa bé trai tóc vàng.”

“Nhưng... *tại sao?*” Anh hoàn toàn choáng váng vì người phụ nữ anh vẫn coi là bạn lại làm một việc như thế.

“Tiền,” Milla cay đắng nói. “Tất cả là vì tiền.”

Bàn tay phải của anh

siết chặt thành một nắm đấm. “Đồ khốn nạn. Chúng ta đã treo thưởng mà! Anh có thể cho chị ta tất cả mọi thứ anh có chỉ để tìm lại con!”

“Phần thưởng đó không bằng một góc số tiền chúng kiếm được từ bố mẹ nuôi của thằng bé.”

“Thằng bé đã bị *bán* đi

ư? Loại người nào lại đi mua một đứa trẻ mà họ biết là...”

“Họ không biết,” Millie vội nói. “Đừng đổ lỗi cho họ. Họ hoàn toàn bị che mắt.”

“Làm sao em biết?”

“Bởi vì chính vị luật sư tiến hành thủ tục còn không

biết. Tổ chức của bọn chúng rất khôn khéo, có đầy đủ giấy khai sinh giả lẫn các giấy tờ hợp pháp từ những bà mẹ không có thật. Tất cả bên nhận con nuôi đều nghĩ đó là hợp pháp.”

“Nó đang ở đâu?” David hỏi. “Ai đã nhận nuôi nó?”

“Tên của họ là Lee và

Rhonda Winborn. Họ sống ở Charlotte, Bắc Carolina. Em đã điều tra rồi, họ đều là người tốt, trung thực, thẳng thắn. Họ đặt tên cho nó là Zackary.”

“Tên nó là Justin,” David khẳng định. Anh ngồi xuống bàn và lại nhìn vào những bức ảnh vẫn đang nắm chặt trong tay, xem xét từng đường nét trên mặt

con. “Anh đã không tin em sẽ tí được con,” anh lặng lẽ nói như với chính mình. “Anh đã nghĩ là em đang tự làm tan vỡ trái tim mình trong một công việc vô ích.”

“Em không thể ngừng lại.” Những lời lẽ đơn giản nhưng sự thật đằng sau chúng thì sâu thẳm vô đáy.

“Anh biết.” Anh nhìn

lên cô, chăm chú quan sát gương mặt cô. “Sau vụ việc đó, anh đã không còn hiểu em,” anh lầm bầm. “Tim anh tan vỡ, nhưng bản chất *con người* anh không thay đổi. Còn em... em đã biến thành...” Anh ngừng lời như để tìm ra được từ đúng. “Một nữ chiến binh Amazon. Anh không thể theo kịp em, thậm chí không thể chạm vào em. Em quá

mãnh liệt, quá cương quyết đến nỗi bỏ lại anh dưới bùn.”

“Em không cố tình,” Milla nói và thở dài. “Lúc đó em không thể nhìn thấy gì khác, không thể nghe thấy gì khác. Em biết thẳng bé ở ngoài đó và em phải tìm được nó.”

“Anh ước gì mình có

được sự chắc chắn ấy. Anh ghen tị với em vì sự tập trung, vì niềm tin của em rằng thằng bé vẫn còn sống. Anh đã coi như nó chết và chôn nó từ nhiều năm nay, thế nên bây giờ, khi biết thằng bé còn sống, anh cảm thấy mình như một kẻ chẳng ra gì vì đã từ bỏ nó.” Anh vui mặt vào hai bàn tay.

“Không, đừng như thế.”

Milla vội đi lại chỗ anh, quàng tay qua vai anh. “Nỗi sợ lớn nhất của em là thằng bé đã chết và em không thể ngừng tìm kiếm nó bởi vì em cần phải biết chắc. Anh đã làm tất cả những việc có thể rồi...”

“Đáng lẽ anh phải đi tìm nó! Đáng lẽ anh phải ở bên em, giúp đỡ em.”

“Đừng có ngốc thế, tất nhiên anh không thể. David, biết bao nhiêu người sẽ chết nếu anh từ bỏ ngành phẫu thuật.”

Anh cân nhắc điều đó. “Chẳng ai chết đâu. Trong thành phố này có bao nhiêu là bác sĩ phẫu thuật giỏi.” Rồi tính tự phụ trong anh trỗi dậy. “Thôi được, có lẽ là hai mươi người gì đó.

Hoặc là ba mươi.”

Cô mỉm cười. “Câu trả lời của anh đó, Doogie. Anh những việc phải làm. Còn em làm những việc em phải làm. Không có đúng, sai hay đáng lẽ, lẽ ra, có thể gì cả. Cho nên hãy thôi than thở và nói về tương lai đi nào.”

Năm phút sau, khi Milla giải thích về điều

mình muốn, về những việc họ phải làm, khuôn mặt David lại một lần nữa trắng bệch vì sốc.

Chương 26

Có lẽ cô sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, vì vậy cô chào tạm biệt, hôn vào má anh và cầu chúc cho anh một cuộc sống tuyệt vời. “Anh cũng có thể ngừng gửi tiền trợ cấp cho em,” cô nói, mỉm cười với anh qua hàng nước mắt. “Em sẽ không thể thành công nếu không có

anh đằng sau, hỗ trợ em và đảm bảo cho em một nền tài chính thoải mái để đi tìm thằng bé. Nhưng lý do anh hành nghề y là để kiếm tiền phục vụ việc nghiên cứu.”

“Nhưng giờ em sẽ làm gì?” anh lo lắng hỏi.

“Em đoán là vẫn như trước thôi. Đi tìm bọn trẻ bị mất tích. Mặc dù vậy em sẽ

phải tạo ra một khoản lương.” Sự thật là cô chưa biết mình sẽ làm gì. Cuộc sống của cô vốn chỉ tập trung vào việc tìm kiếm Justin từ quá lâu rồi, và giờ khi đã tìm thấy, cô cảm thấy như mình vừa đâm đầu vào một bức tường không thể nhìn qua được. Cô kiệt sức về mọi mặt, tinh thần, thể xác và tình cảm. Cô nghĩ về chuyện trở lại El Pasc

nhưng chỉ cảm thấy trống rỗng. Quá nhiều chuyện đã xảy ra ở đó, quá nhiều. Sau khi đi Bắc Carolina lần nữa và xử lý mọi chuyện ở đó, có lẽ cô sẽ ngủ liền mấy ngày và khi tỉnh dậy sẽ cảm thấy khá hơn. Rồi cô sẽ nghĩ về tương lai. Cô rất giỏi tìm người thất lạc. Bây giờ làm sao cô có thể dừng lại, chỉ vì cô đã tìm được người thân bị thất lạc *của chính*

mình?

David đuổi kịp cô khi cô bắt đầu ra khỏi cửa, anh ôm ghì lấy cô như thể chính anh cũng biết mỗi dây liên kết cuối cùng giữa họ đã bị cắt đứt. “Giờ em đã có thể bước tiếp rồi,” anh nói.

Bước tiếp đi đâu? Có lẽ một ngày nào đó cô sẽ biết. Giờ đây tất cả những gì cô

cần nghĩ đến lào phải làm tiếp theo.

Milla đã đặt vé bay trở lại Charlotte chiều muộn hôm đó, và đến lúc máy bay hạ cánh, cô chỉ muốn được đăng ký nhận phòng khách sạn của mình, trèo lên giường và nằm bất động trong ít nhất mười hai giờ. Tuy nhiên, cô vẫn gọi dịch vụ phòng và dỡ đồ trong lúc

chờ người ta mang bánh mỳ kẹp đến. Thậm chí cô còn có thời gian là bộ quần áo định mặc vào ngày mai.

Ăn xong, Milla đặt chiếc khay của dịch vụ phòng ngoài cửa và đi tới đi lui trong khoảng không hạn chế, sắp xếp lại những ý nghĩ của mình. Cuối cùng, cô cầm điện thoại di động trong tay, tìm số của nhà

Winborn trong cuốn danh
bạ địa phương và bấm nút.

Một giọng phụ nữ dễ
chịu trả lời sau hồi chuông
thứ tư với âm o kéo dài ở
cuối đặc trưng cho người
vùng Carolina. “Aloo?”

“Chị Winborn phải
không ạ?”

“Vâng tôi đây.”

“Tôi là Milla Edge. Tôi là người sáng lập một tổ chức được gọi là *Đội tìm kiếm*, chúng tôi giúp tìm lại những người bị lạc hoặc trẻ con bị bắt cóc.”

“Vâng, tất nhiên rồi,” Rhonda tử tế nói. “Đó là một mục đích cao cả; tôi rất vui được đóng góp...”

“Không, tôi không gọi

điện để quyền tiền,” Milla vội chen ngang. “Việc này liên quan đến con trai nuôi của anh chị.”

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng. Thậm chí cô còn không nghe thấy Rhonda thở.

“Ý cô là gì?” cuối cùng Rhonda nói. “Chuyện đó thì có liên quan gì... thằng bé đã

được nhận nuôi,” chị nói bằng giọng thì thào mãnh liệt. “Chúng tôi đã nhờ một luật sư để đảm bảo chắc chắn mọi chuyện đều hợp pháp. Cô đừng có m

“Chuyện rất phức tạp,” Milla vội vã trấn an chị. “Có vài thủ tục giấy tờ cần phải được hoàn tất. Tôi có thể xin một cuộc hẹn gặp cả hai vợ chồng chị vào ngày

mai không? Tôi hứa sẽ không làm mất thời gian.”

“Loại giấy tờ gì?”

“Hợp pháp,” Milla nói, không định đi vào chi tiết trên điện thoại. Cô không muốn làm nhà Winborn sợ đến nỗi ôm Justin bỏ trốn giữa đêm hôm. “Chỉ cần vài chữ ký thôi. Không ai hỏi han về vụ nhận con nuôi

đâu.”

“VẬY thì tại sao... tổ chức *Đội tìm kiếm* có liên quan như thế nào?”

“Việc đó cũng rất phức tạp. Tôi sẽ giải thích tất cả vào ngày mai. Bây giờ thì tiện cho chị?”

“Đợi một phút.” Giọng Rhonda nhỏ lại; có tiếng

cách khi chị đặt ống nghe xuống và Milla nhắm mắt lại khi mừng tượng cảnh chị đang thì thầm với Lee ở chỗ mà Justin - Zack không nghe thấy. Lee sẽ nhận ra nỗi hoảng loạn của vợ anh, lo lắng vì có chuyện gì đó đang đe dọa con trai họ và anh sẽ vội vã tới bên chiếc điện thoại...

“Tôi là Lee Winborr

đây. Tôi có thể giúp gì cô?”

“Tôi e là mình đã làm vợ anh sợ hãi,” Milla nói một cách hối lỗi, “tôi không cố ý. Tôi cần phải gặp mặt cả hai anh chị để giải thích vài điều về vụ nhận con nuôi của anh chị và đưa cho anh những giấy tờ hợp pháp.”

“Cô có thể giải thích

trên điện thoại...”

“Không, rất tiếc, tôi không thể. Chuyện rất phức tạp, như tôi đã nói với chị nhà. Anh sẽ hiểu rõ hơn nhiều khi đọc các giấy tờ. Ngày mai có giờ nào tiện không? Tốt nhất là trong lúc con trai anh chị đang ở trường.” Cô hạ giọng. “Lần ơn. Không có gì hăm dọa

“Được rồi,” Lee đột ngột nói. “Vây một giờ nhé. Cô có cần địa chỉ của chúng tôi không?”

“Không, tôi có rồi. Cảm ơn vì đã gặp tôi. Đúng một giờ tôi sẽ có mặt.” Milla cúp máy và nhắm mắt lại, nhận ra cả người đang run lẩy bẩy. Cô đã xong một bước rồi. Giờ chỉ cần giữ bình tĩnh để tiến hành

những bước tiếp theo.

Ngày hôm sau, cô ngủ dậy thật muộn, ăn bữa sáng muộn, xem vài chương trình trò chuyện buổi sáng, tắm rửa, gội đầu và tạo dáng cho mái tóc. Cô cũng trang điểm nhẹ nhàng nữa. Cô muốn tạo một ấn tượng tốt đẹp.

Cô chọn một chiếc váy

gọn gàng màu xanh hải quân và chiếc áo sơ mi dài tay màu xanh bọt biển với những chiếc khuy đồng bộ. Bộ váy áo trông vừa nữ tính lại vừa chuyên nghiệp. Đó là một mẹo cũ rích; Milla càng căng thẳng thì càng chăm chú đến vẻ bề ngoài của mình. Bằng cách tập trung vào quần áo, cô có thể lờ đi những dây thần kinh đang gào rú, cơn buồn nôn

thắt ruột thắt gan và những mạch máu căng như dây đàn trên thái dương mình. Cô đã học được cách giữ bình tĩnh trước những nỗi đau tận sâu tâm can, và giờ đây cô đang làm như thế, ít nhất là về bề ngoài - dù thế nào, chuyện đó cũng là quan trọng nhất. Chiếc gương phản chiếu hình ảnh một khuôn mặt gần như vô cảm, giống Diaz - Không, đừng

nghĩ về anh ta, cô nghĩ một cách quyết liệt. Anh ta đã ra khỏi đời cô rồi.

Kênh Thời tiết nói rằng nhiệt độ cao nhất ở Charlotte hôm nay là hơn mười bảy độ, gió thổi lạnh buốt từ phương Bắc, vì thế Milla đã bỏ chiếc áo khoác màu kem ra ngoài khi đóng đồ. Cô đăng ký trả phòng qua điện thoại và giờ ra đi

đã đến. Mười hai giờ mười
lăm. Cô hít một hơi dài,
đảm bảo son môi không bị
lem, đặt chìa khoá phòng
lên bàn cạnh giường cùng
với tiền boa cho người dọn
phòng, rồi kiểm tra lại lần
nữa để chắc là mọi giấy tờ
cần thiết đều nằm trong cặp
táp. Hài lòng vì mình đã
hoàn thành mọi chuyện, cô
ưỡn thẳng vai, đặt áo khoác
và cặp táp lên chóp va li,

khoác túi lên rồi mở cửa. Và cô chết đứng tại chỗ, không còn chút quán tính nào.

Diaz đang đứng dựa vào bức tường bên cạnh cửa phòng cô.

Quá nhiều suy nghĩ và cảm xúc ào qua Milla đến nỗi cô hu như không tập trung nỗi vào bất kỳ điều gì. Cảm xúc nổi trội nhất là sự

kinh ngạc; cô đã tưởng, đã hy vọng rằng mình sẽ không bao giờ gặp lại anh ta nữa. Nhưng như cô đã quên tất cả về chuyện hình thể của anh ta có tác động mạnh như thế nào, và đôi mắt hắc ám, lạnh lùng kia khi chiếu vào mình thì sẽ ra sao.

Nhưng chúng đã không lạnh lẽo khi cô nằm khoả thân bên dưới anh, mà thì

thầm gọi lên phần hoang dã trong cô. Trời ơi, cô phải lôi những ý nghĩ của mình ra khỏi con đường đen tối đó.

Lạy Chúa, tại sao không có ai gọi bảo vệ khách sạn? Người ta không thể lẫn lút bên ngoài một cửa phòng khách sạn trong khoảng thời gian chỉ có Chúa biết là bao lâu mà *không bị ai* để ý được. Kể cả nếu những

người khác khác không
nghĩ ngờ thì các cô hầu
phòng cũng phải nghĩ ngờ
chứ? Cô điên cuồng liếc dọc
hành lang; một chiếc xe đẩy
dọn phòng đang đỗ ở cánh
cửa thứ ba bên tay phải.
Nếu chỉ có một cô hầu
phòng ở mỗi tầng, có lẽ anh
ta đã không bị phát hiện.
Hay có lẽ anh ta đã nói
chuyện riêng với cô ta và
làm cô ta sợ hết hồn, đến

nổi phải trốn biệt trong căn phòng kia và chờ anh ta bỏ đi.

“*Anh* làm gì ở đây?” cô hỏi, giọng điềm tĩnh và lạnh băng, không có chút xáo động nào giống như nội tâm cô.

Anh ta đứng thẳng lên và nhún vai. “Tò mò. Giống như người ta tò mò nhìn

một vụ tai nạn xe cộ.”

“Làm sao anh biết tìm
tôi ở đâu?”

“Đó là công việc của tôi
mà.”

Thế là đã đủ để giải
thích. Diaz đã biết Justin ở
đâu, việc đó cho anh ta một
điểm khởi đầu. Mặc dù
Charlotte là một thành phố

với nửa triệu dân, anh ta vẫn tìm được cô - có lẽ chỉ bằng vài cú điện thoại. Nhưng làm sao anh ta biết cô sắp đi đâu? Và làm sao anh ta biết cô sẽ đi hôm nay? Milla tha thiết muốn biết câu trả lời, nhưng cô thà cắn lưỡi mình còn hơn là hỏi anh ta. Cô không hề muốn nói chuyện với anh ta chút nào.

Cô đóng sập cửa phòng rồi đi xuống hành lang trái thảm dẫn ra thang máy, kéo theo chiếc vali phía sau. Diaz bước ngay sau cô, như trước. Milla không phí thời gian cố bảo anh ta đừng đi theo. Cô không thể né tránh anh ta, không thể thuyết phục anh ta xéo đi chỗ khác; tất cả những gì cô làm được là lờ tịt anh ta, vậy nên cô đã làm thế - nhiều hết mức

một người có thể lờ đi một con sói.

Cô đề ý tới những đường nét bề ngoài của anh ta. Diaz đã cạo râu và đang mặc một bộ vest đứng đắn màu xanh sẫm; mái tóc anh ta đã được chải thực sự chứ không phải là chỉ lùa mấy ngón tay qua. Vài người có thể nghĩ trông anh ta đáng kính trọng. Cô biết nhiều

hơn thế, biết rằng đôi mắt lạnh lẽo và bí ẩn kia không bao giờ phản ánh dòng máu bạo lực đang chảy bên trong. Rất có thể anh ta đang giắt một con dao trong ủng, gài một khẩu súng vào hông lưng và có Chúa mới biết còn những loại vũ khí gì nữa được giấu trong người anh ta.

Nhưng tại sao anh ta lại

ở đây. Việc này chẳng liên quan gì đến anh ta. Họ đã chia tay trong cay đắng và Milla chẳng muốn mang theo anh ta chút nào trong những giờ khắc đau đớn sắp phải đối mặt. Cô vẫn còn quá giận. Cô cảm thấy nổi tức giận lại dâng lên lần nữa, siết chặt cổ họng cô. Làm sao anh ta *dám*....?

Milla ngăn ý nghĩ đó lại

trước khi nó kịp thành hình. Nghĩ đi nghĩ lại sự việc cũng không thay đổi được những điều anh ta đã làm, không khiến cô đổi ý. Anh ta đã hoàn toàn đánh giá sai cô, anh ta đã nhầm, và kể cả anh ta có xin lỗi cô cũng không nghĩ mình có bao giờ tha thứ cho anh ta được. Anh ta biết - *luôn biết* - Justin quan trọng với cô đến nhường nào, biết những địa

ngục trần gian cô đã phải
trải qua để tìm thằng bé,
vậy mà anh ta vẫn giữ bí
mật nơi ở của nó với cô.
Làm sao cô có thể tha thứ
cho anh ta được?

Cô thậm chí còn giận
dữ hơn nữa vì Diaz vẫn tin
rằng cô đang làm sai. Cô
muốn tát long rằng anh ta
ra. Nhưng thay vào đó cô
chỉ phớt lờ anh ta.

“Em có cần đăng ký trả phòng không?” anh ta hỏi.

“Không.” Nếu phải nói chuyện với anh ta, cô sẽ nói ngắn gọn nhất có thể.

Ho rời khỏi khách sạn và Milla định đưa vé xe của mình cho nhân viên giữ xe, nhưng Diaz nói, “Cứ để nó ở đây. Tôi sẽ lái.

“Tôi không muốn đi cùng anh.”

“Em có thể làm việc đó theo cách dễ dàng hoặc khó khăn. Tùy em.”

Cô thậm chí không liếc nhìn anh ta, chỉ tiếp tục bước đi bên cạnh khi anh ta dẫn đường tới một chiếc Jeep Liberty màu xanh sẫm. Cách dễ dàng cũng đã đủ

khó khăn rồi; cô không muốn nghĩ xem cách khó khăn sẽ khiến mình ra sao. Ngọn gió Bắc lạnh buốt ler qua váy áo cô, Milla ước gì mình đã mặc áo khoác trước khi ra ngoài; cô tập trung vào cái lạnh, hoặc vào bất kỳ điều gì còn hơn là nghĩ về anh ta và điều cô sắp phải đối mặt.

Diaz đặt va li của cô ở

phía sau cùng với chiếc túi xách tote của mình rồi mở cửa hành khách và đưa cô vào trong. Mặt trời đã sưởi ấm phía trong chiếc Jeep, và ngay khi tránh được cơn gió Milla đã thấy thoải mái hơn. Nhưng cô thà bị lạnh, thà ở bất kỳ nơi nào khác cùng với bất kỳ ai khác còn hơn. Cô cầu nguyện để có sức mạnh và sự kiềm chế giúp cô làm chuyện này một

cách đúng đắn. Cô phải gạt Diaz ra khỏi tâm trí mình và tập trung vào Justin, nếu không cô sẽ không bao giờ làm được.

“Anh có biết họ sống ở đâu không?” cô lạnh nhạt hỏi khi anh ta đã vào sau tay lái và khởi động xe.

“Có. Hôm qua tôi đã lái xe qua đó.”

Vậy là anh ta chậm hơn cô một ngày. Milla ngạc nhiên vì anh ta đã không sát sao hơn, không xuất hiện ở khách sạn của cô tại Chicago. Nhưng sao phải quan tâm, trừ khi anh ta ở đây để ngăn cô nói chuyện với nhà Winborn? Milla cũng đờ người khi chợt nhận ra mình đang bị khoá trong chiếc xe này cùng với anh ta, không thể làm gì

khác ngoài việc đi đến nơi anh ta đưa cô đến. Ngu ngốc!

Cô xoay người lại hết mức chiếc đai an toàn cho phép, ánh mắt chết chóc. “Nếu anh dám đưa tôi đi chỗ nào khác ngoài nhà Winborn, tôi thề sẽ...”

đưa em tới đó đây,” anh ta nói cộc lốc. “Mà nếu

tôi có ý khác thì em nghĩ đến chuyện đó cũng đã muộn rồi.”

“Chúng tôi là tôi không giỏi chơi bản và lừa lọc như anh,” cô gắt và quay lại đối mặt với tấm chắn gió. Cô đề ý thật kỹ những lần Diaz rẽ, đảm bảo chắc chắn mình không bị đưa ra tận đường cao tốc dẫn ra khỏi Charlotte. Nếu anh ta rẽ sa:

một lần thôi, cô sẽ gào thét, đánh anh ta, kéo tay lái - bất kỳ việc gì khiến anh ta dừng lại.

Dù vậy, nếu anh ta thực sự có ý định bắt cóc cô, Milla cũng chẳng làm gì được. Nhưng làm thế để làm gì, trừ khi anh ta định giam cô ở đâu đó suốt phần đời còn lại? Cô sẽ không bao giờ đổi ý về chuyện gặp

nhà Winborn. Cô đã đặt ra nhiệm vụ và sẽ theo nó đến cùng.

Phần còn lại của chuyến đi diễn ra trong im lặng. Lúc mười hai giờ năm mươi bảy phút, Diaz lái chiếc Jeep vào đường lái xe ngắn bằng bê tông của nhà Winborn. Chiếc SUV Infiniti mà vàng nhạt của Rhonda đang đậu ở bên phải, còn chiếc xe

bán tải với khoang lái được
nới rộng của Lee đậu bên
trái. Nhịp tim của Milla độ
ngọt tăng gấp đôi, khiến cô
cảm thấy yếu ớt và chóng
mặt. Đừng để con xui, cô
âm thầm cầu xin. Làm ơn
đừng để con xui. Cô hít
những hơi ngắn và sâu,
buộc tim mình đập lại nhịp
bình thường.

Diaz ra khỏi xe và đi

vòng quanh để mở cửa cho cô. Đôi mắt tối của anh ta nheo lại khi quan sát cô, nhưng anh ta không nói gì, chỉ cầm tay cô và chẳng khác nào nâng cô ra khỏi chỗ ngồi. Nếu không nhờ anh ta, Milla không biết mình có đủ sức hay không. Cô tóm chặt chiếc cặp táp nhưng bỏ lại túi xách trên sàn xe. Tất nhiên Diaz đã để ý thấy và khoá xe lại sau họ.

Khoảng sân nhỏ phía trước được chăm sóc hoàn hảo, với đám cỏ dày đã chuyển sang màu nâu và những chậu hoa cúc đỏ tươi. Còn nhiều chậu hoa nữa được đặt trên các bậc cầu thang dẫn lên hiên nhà lợp mái. Milla thích thú hình dung ra khung cảnh Rhonda vừa ngâm nga vừa cẩn thận trồng mấy chậu cây, hay tỉa đi những chiếc

lá và cành khô.

Trước khi cô tới được chỗ chuông cửa, cánh cửa đã mở ra và cả hai người họ đều đang đứng đó, trông bơ phờ vì lo lắng. Sự thương cảm làm tim Milla thắt lại. Cô đã cố trấn an họ, nhưng có lẽ cô đã làm sai hết cả. Nếu đúng thế thì giờ cũng đã quá muộn để thay đổi rồi. Lee vươn tay ra mở

cánh cửa kính cho họ.

Cô cố gắng nặn ra một biểu cảm thân thiện, nếu đó không hẳn là một nụ cười. “Xin chào, tôi là Milla Edge. Tối qua chúng ta đã nói chuyện trên điện thoại. Đây là James Diaz.”

“Tôi là Lee Winborn, còn đây là vợ tôi, Rhonda,” Lee nói, tự động đưa tay ra

bắt tay cô, rồi bắt tay Diaz.
Bàn tay Lee mạnh mẽ và hơi
chai sần; anh thích đánh
gôn, câu cá, thi thoảng đi
săn. Anh đã huấn luyện đội
bóng chày của Justin - Zack
và trợ giúp huấn luyện đội
bóng PeeWee của thằng bé.
Anh bốn mươi tư tuổi, già
hơn Milla mười một tuổi,
chỉ có vài nếp nhăn vì mặt
trời nơi khóe mắt màu xanh
dương và không hề có sợi

bạc nào lộ ra trên mái tóc vàng sậm của anh.

Rhonda cao trung bình, trang điểm tinh tế, mái tóc vàng nhạt của chị được cắt theo kiểu trẻ trung. Người chị mảnh mai trong chiếc quần cắt may và chiếc áo len Pháp xinh xắn, phản chiếu ánh xanh lên đôi mắt xám. Milla nghĩ với màu tóc và mắt như thế này, chẳng

ai nghi ngờ chuyện Justin là con đẻ của họ trừ khi được kể. Zack. Cô phải nhớ tên thằng bé bây giờ là Zack.

“Mời vào,” Lee nói, giọng anh căng thẳng, ra hiệu cho Milla và Diaz vào trong. Rhonda nắm lấy tay chồng, đan tay vào với anh như thể chị cần sức mạnh của anh.

Họ bước vào căn phòng khách thoải mái và ấm cúng. Ngọn lửa nhỏ đang cháy trong lò sưởi bằng ga. Trong phòng có nhiều giá chứa sách, của cả trẻ em lẫn người lớn, cùng những vật lưu niệm nhỏ mà gia đình đã thu thập trong nhiều năm: một con sao biển, một quả bóng chày có chữ ký trong hộp Plexiglas, ảnh và hộp và...

Những bức ảnh. Miller nhìn quanh và nén một tiếng kêu trong lòng. Những bức ảnh Justin khi còn là một đứa bé mập mạp, chỉ có một chiếc răng trắng loé sáng khi nó cười, mái tóc vàng chổng ngược lên như ngọn bồ công anh. Cô nhìn cặp chân nhỏ mũm mĩm của nó, hai bàn tay có lúm và đôi má đỏ hồng. Rồi một bức thằng bé đang bò, mặc

độc chiếc tã giấy. Một bức ảnh đáng yêu khác của nó từ hồi chập chững biết đi, hai tay đang cầm chiếc gậy bóng chày bằng nhựa trông như một cái dùi cui; rồi thằng bé ở bãi biển, đầu đội mũ lưỡi trai màu đỏ, tay cầm chiếc xẻng và cái xô nhỏ xinh xắn. Một bức chụp bữa tiệc sinh nhật. Hình ảnh ngày đầu tiên nó đi học, cười toe toét hào hứng lúc nắm

chặt cái ba lô nhỏ. Một bức khác chụp khi thằng bé bị mất hai chiếc răng cửa và nở nụ cười toe tt, tinh quái đến nỗi suýt nữa thì cô khóc nức lên. Con của cô, cô đã lỡ tất cả những dịp này. Thằng bé ở đó trong bộ đồng phục bóng chày, giờ đây cách nó cầm cây gậy đánh bóng trông đã mạnh mẽ hơn, giống như ở các cậu bé lớn. Một bức khác

chụp thẳng bé mặc đồng phục bóng bầu dục, chiếc mũ bảo hiểm suýt thì che hết cả khuôn mặt nó. Nó quá nhỏ bé, quá sinh động, quá hạnh phúc.

Rồi đến những bức ảnh nó ở trường và vài tấm khác chụp trong studio trông tạo dáng hơn. Đây là ảnh thẳng bé độ một năm tuổi, tay nắm chặt con gấu Teddy

trông đã xác xơ. Còn đây là ảnh nó ngồi trên chiếc xe tải John Deere nhỏ, nắm chặt tay lái và giả vờ như mình đang lái xe. Cô có thể tưởng tượng ra thằng bé đang phì phì tiếng ô tô chạy.

“Đó là Zack,” Rhonda nói một cách căng thẳng khi để ý thấy Milla đang nhìn hau háu vào đám ảnh. “Tôi biết chúng tôi đã chụp hơi

nhiều ảnh của thằng bé, nhưng...” Chị ghen lời và cắn môi.

“Xin mời ngồi,” Lee nói, chỉ cho Milla và Diaz hai chiếc ghế nhỏ, còn anh và Rhonda ngồi cạnh nhau trên đi văng. “Hãy cho chúng tôi biết tất cả những chuyện này là thế nào. Suốt đêm qua cả hai chúng tôi đều không chợp mắt vì lo

rằng sẽ có chuyện gì đó không ổn. Chúng tôi không thể nghĩ ra nhưng... chúng tôi đã rất lo.”

Milla đặt chiếc cặp táp xuống chân và hít một hơi dài, hai bàn tay nắm chặt vào nhau. Cô đã cố tập trước những điều sẽ nói, nhưng dường như chẳng có từ ngữ nào phù hợp, vì thế cô trở về với câu chuyện đã

kể quá nhiều lần, cho quá nhiều thánh giả nghe. Có điều lần này câu chuyện của cô đã có hồi kết.

“Chồng cũ của tôi là một bác sỹ phẫu thuật,” cô kể. “Mười một năm trước, anh ấy cùng vài bác sỹ khác đã nhận kỳ nghỉ phép một năm để đến làm việc tại một phòng khám nhỏ ở nông thôn Mexico. Ngay trước

lúc ra đi tôi biết mình đã có mang, nhưng trong đội đó có một bác sĩ sản khoa mà tôi tin cậy, bởi vậy chúng tôi vẫn tiến hành kế hoạch ban đầu. Con trai chúng tôi, Justin, đã được sinh ra ở Mexico. Một ngày nọ, khi thằng bé được sáu tuần tuổi, tôi tới một ngôi chợ làng và hai gã đàn ông đã cướp nó khỏi tay tôi rồi bỏ chạy. Tôi bị đâm vào sau lưng và suýt

chết vì mất máu; tới lúc tôi hồi tỉnh thì không còn dấu vết nào của con tôi nữa.”

Rhonda lại đưa tay ra nắm tay Lee kinh khủng,” chị nói, trông như muốn ốm. Có lẽ chị đang đồng cảm với Milla với tư cách là một người mẹ, hoặc chị đang có dự cảm xấu.

“Dù thế tôi vẫn đi tìm

nó. Tôi không thể từ bỏ khi chưa biết có chuyện gì xảy ra với nó. Có quá nhiều đứa trẻ bị bắt cóc và bị lén lút đưa ra khỏi Mexico trong thùng xe, giữa cái nắng ban ngày và nhiều đứa đã chết. Tôi không thể ngừng tìm kiếm cho đến khi biết chắc chắn chuyện gì đã xảy ra với Justin, nó có chết không, hay là..." Milla ngừng lời và nuốt khan.

“Vợ chồng tôi ly dị một năm sau ngày Justin bị bắt cóc. Vụ ly dị phần lớn là do lỗi của tôi - không, *tất cả* đều là lỗi của tôi, bởi tôi đã không còn quan tâm đến việc làm vợ David nữa. Tôi quá mải mê đi tìm Justin. Trong quá trình đó, tôi đã sáng lập một tổ chức chủ yếu gồm những người tình nguyện trên khắp đất nước, họ sẽ giúp đỡ tìm kiếm mỗi

khi có ai đó bị lạc, hay lái xe ra đường cao tốc trong lúc có Báo động Amber. Chúng tôi tìm kiếm những kẻ bỏ trốn mà cảnh sát không có đủ tiền hay nhân lực để theo đuổi. Chúng tôi...” Milla nhận ra mình đang lạc vào bài phát biểu thường lệ. Cô hít một hơi dài nữa.

“Nói về nó thế là đủ.

Tóm lại là, suốt thời gian đó tôi đã đi tìm Justin, tìm những đầu mối về kẻ đã bắt cóc nó và điều gì đã xảy ra cho nó. Chỉ mới gần đây, nhờ sự giúp đỡ của anh Diaz, đường dây buôn người mới bị phá và chúng tôi đã tìm được những giấy tờ cho phép lần theo những đứa trẻ bị bắt cóc.”

Chính là lúc này đây.

Ngay bây giờ. Cổ họng cứ nghẹn lại, hai bàn tay cô nắm chặt vào nhau đến nỗi chúng trắng bệch ra. “Zack chính là con trai tôi, Justin.”

Rhonda buông người ra sau và kêu lên, khuôn mặt chị trắng như tờ giấy. Lee đứng bật dậy, hai tay co lại thành nắm đấm. “Nói dối,” anh nói dữ dội. “Chúng tôi đã không mua một đứa bé ở

chợ đen; chúng tôi nhận nuôi Zack qua một luật sư, và nếu cô nghĩ cô sắp cướp được con trai chúng tôi thì cô sẽ phải lao vào một trận chiến sống còn đấy.”

Cô đã chiến đấu cái trận ấy rồi, Milla nghĩ. Và nó đã kéo dài suốt mười năm đằng đẳng. “Luật sư của anh chị không biết. Các giấy khai sinh đều được làm giả.

Người phụ nữ làm ra chúng đã lưu lại những bằng chứng. Tôi không mong anh chị tin lời nói suông của mình, nên đã mang theo các bản sao.” Cô cúi xuống nhặt chiếc cặp lên, mở nó ra và đưa cho họ một tập giấy tờ. Lee nhận những giấy tờ ấy và nhanh chóng đọc qua chúng. Một âm thanh phủ nhận khàn đục thoát ra từ cổ họng anh.

Milla run rẩy lòi ra thêm hai tờ giấy nữa. “Còn đây là những giấy tờ thể hiện David và tôi nhượng quyền làm cha mẹ của Justin - Zack - cho hai người.”

Cả Rhonda và Lee đều bất động, nhìn chăm chăm vào hai tờ giấy trên tay cô như thể không tin được. Milla dần nổi đau thương đang dâng lên trong lòng

ngực, vật lộn để kiềm chế.
Chỉ một chút xíu nữa thôi...

“Không có một điều kiện đi kèm nào cả. Cướp thẳng bé khỏi tay hai người sẽ hủy hoại nó, và chúng tôi quá... quá yêu nó nên không thể làm điều đó. Anh chị muốn kể gì với nó về chúng tôi, nếu có bao giờ kể, hoàn toàn tùy thuộc vào anh chị. Anh chị đã nuôi nấng nó,

anh chị yêu nó, anh chị hiểu nó rõ hơn bất kỳ người nào khác trên đời này. Nó có... có biết mình là con nuôi không?”

Rhonda lặng lẽ gật đầu. Lee nói, “Nhưng nó không bao giờ hỏi gì cả.”

Thằng bé hạnh phúc, khỏe mạnh, hoàn toàn yên ổn và an toàn trong tình yêu

bố mẹ nuôi dành cho nó. Milla nghĩ nó không còn mong điều gì khác nữa. Một ngày nào đó nó sẽ hỏi, nhưng có lẽ chỉ vì tò mò.

Cô lấy từ trong vali ra một phong bì dày và đưa cho họ. “Đây là những thông tin cá nhân của David và tôi, lịch sử bệnh tật, nhóm máu, bất kể điều gì anh chị có thể sẽ cần trong

trường hợp Zack phải cấp cứu hay gặp chuyện gì tương tự. Trong đó còn có số điện thoại, địa chỉ, và nếu ai trong hai chúng tôi chuyển nhà hay đổi số, chúng tôi sẽ gửi thông tin cho anh chị. Tôi cũng đưa vào cả địa chỉ của bố mẹ chúng tôi nữa. Có vài bức ảnh, nếu... nếu có bao giờ nó quan tâm, và anh chị quyết định kể cho nó. Các bài báo

ghi lại chuyện gì đã xảy ra. Tôi không muốn có lúc nào đó thẳng bé nghĩ rằng chúng tôi đã không muốn nó.” Cô hít sâu. “Bố của nó là một thiên tài và là một trong những người đàn ông tốt nhất tôi từng biết. Anh ấy có mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh; Zack rất giống anh ấy. Chúng tôi đều khỏe mạnh, không có khiếm khuyết gì về gen theo chỗ

chúng tôi được biết Lạy Chúa, cô còn có thể trụ vững được bao lâu nữa? Rhonda đã ấn cả hai nắm tay vào miệng, nước mắt lăn dài xuống má chị khi chị nhìn chăm chăm vào Milla. Lee nuốt xuống thành tiếng khi anh cố bình tâm lại. Bên cạnh cô, Diaz vẫn bất động và hắc ám. Cô không nhìn vào anh ta, không liếc anh ta lấy một lần.

Cô tiếp tục một cách rời rạc, “Tôi hy vọng một ngày nào đó, thằng bé sẽ muốn biết về chúng tôi, muốn gặp chúng tôi. Nhưng nếu nó không muốn, anh chị cũng đừng cảm thấy bất an. Chúng tôi sẽ không bao giờ liên lạc với anh chị trừ khi để cập nhật các thông tin cần thiết. Anh chị là bố mẹ thằng bé. Nếu anh chị quyết định không bao giờ kể cho

nó về chúng tôi, chúng tôi sẽ chấp nhận chuyện đó.” Thế là xong. Milla không còn tiếp tục được nữa. Cô đứng bật dậy và đưa tay ra. “Cảm ơn vì đã yêu thương thẳng bé.”

Lee bắt tay cô, cầm anh run run, tay kia anh nắm lấy tay cô mà không nói nên lời. Diaz cũng đứng dậy, cúi xuống đóng chiếc cặp táp

lại và cầm nó lên.

Rhonda bật dậy. Chàng đang khóc nức nở đến nỗi gần như không nói được. “Chờ đã... cô đã xem... cô có muốn vài bức ảnh của thằng bé không? Để mang theo cùng?”

Chương 27

Cuối cùng Milla cũng chào tạm biệt được họ và ra được tới xe Jeep trong khi tay vẫn nắm chặt một tấm ảnh của Justin; các tấm khác đang ở trong chiếc vali mà Diaz cầm. Cô ngồi bất động khi anh ta lái xe đưa cô ra khỏi cuộc đời con trai cô, mắt nhìn đắm đắm về phía

trước. Cô đã làm được việc đó. Bằng cách nào đó cô đã giữ được bình tĩnh. Cô đã đem con cho người ta, trong lòng cô giờ như có một lỗ hổng lớn mà từ đó máu trong người cô đang dần chảy cạn. Nỗi đau khổ bắt đầu gặm nhấm Milla, lần này cũng lớn y như lần đầu Justin bị cướp khỏi tay cô; tuy nhiên mức độ thì khác, sâu đậm hơn - và cay đắng

hơn, bởi vì cô đã bị ép đi đến bước này do thời gian trôi đi không tài nào níu giữ được.

Chẳng còn hy vọng nào nữa. Milla không thể quay ngược thời gian và biến Justin bé lại, không thể lấp đầy những bức tường của cô bằng hình ảnh thằng bé lớn dần lên. Giờ nó đã là con người khá và cô phải

sống phần đời còn lại của mình mà không có nó.

Bằng một giọng thờ ơ, gần như bình thản, Diaz nói: “Trước giờ không có nhiều điều khiến tôi ấn tượng, nhưng những gì em vừa làm là điều dũng cảm nhất tôi từng thấy.”

Milla cảm thấy cơn giận dữ đang dâng lên,

giống như làn khói bốc lên từ trong chiếc ấm khi nước được đun sôi. Không cách nào cản được, nó cứ dâng lên mãi, lên mãi, phình ra, làm cô nghẹt thở, mắt cô mờ đi vì lửa giận và cô nghe thấy một âm thanh hoang dại phát ra từ cổ họng mình. Rồi cơn giận vỡ òa. Bấ chấp sợi dây an toàn vẫn đang giữ người cô, Milla lao mình qua cần số để tấn

công Diaz, gào thét và đánh
đấm vào bất kỳ phần thân
thể nào của anh ta mà cô với
tới được. “Câm miệng đi!
Đồ khốn, anh đã cố ngăn tôi
tìm thấy nó! Tôi có thể *giết*
anh, tôi căm thù anh...”

Diaz giật tay lái sang
phải, đưa họ ra khỏi dòng
xe cộ để tấp vào lề đường
trong lúc dùng tay phải để
đỡ đòn của cô. Những

đường nét trên mặt anh ta
nhòe đi trong làn nước mắt
giận dữ của cô, nhưng cô
vẫn có thể nhìn thấy biểu
cảm của anh ta không hề
thay đổi, anh ta vẫn *vô cảm*
một cách đáng nguyên rủa...

Anh ta lùi sỏ về không
và chỉ ngồi im trong lúc bị
cô đánh đập. Những âm
thanh Milla phát ra đã biến
thành tiếng gào không rõ

lời, đó là thứ âm thanh xé
lòng của nỗi đau khôn xiết
từ tận tâm can. Cô muốn
hủy diệt thứ gì đó, cô muốn
một ai đó, bất kỳ ai, cảm
nhận được dù chỉ một phần
nhỏ những gì cô đang cảm
nhận. Cô thấy như mình sắp
nổ tung dưới sức mạnh của
nó, như thể trái tim cô sắp
đầu hàng áp lực kinh hồn
ấy.

Rồi Milla đổ gục người về phía trước và khóc dữ dội đến nghẹn thở. Cô chưa bao giờ khóc như thế, ngay cả trong những ngày tuyệt vọng đầu tiên. Lúc ấy cô còn có một mục tiêu, một việc để làm. Giờ cô chẳng còn gì cả. Giọng khàn đặc, cô bắt đầu ho sặc sụa. Diaz giữ hai vai cô và kéo cô ngồi thẳng dậy, dựa cô vào cánh cửa xe. Cô mơ hồ nghe

thấy anh nói, “Uống cái này đi,” và anh kê một chai nước vào môi cô. Milla gắng lắm mới uống được một ngụm do cổ họng vừa rất bỏng vừa sưng phồng.

Cơn bão đột ngột trôi qua cũng như khi nó đến, và cô sụp xuống mệt mỏi, đôi mắt nhắm nghiền. Có tiếng Diaz khẽ nói chuyện trên điện thoại, nhưng cô đã quá

tê liệt nên không nghe được gì. Cô muốn đi đến một nơi nào đó và chết - làm sao cô sống nổi với nỗi đau này chứ?

Cô đã không chết. Thay vào đó Milla rơi vào trạng thái ngẩn ngơ, trống rỗng đến nỗi không nhận thức được bất kỳ điều gì ngoại trừ việc mình, lại đang ở trên đường, Diaz lái xe

trong im lặng. Hình như họ đã dừng một hoặc hai lần gì đó, nhưng cô không chắc. Cô ngủ, thỉnh thoảng thức dậy để nhìn ra ngoài cửa kính xe vào hư không, không biết giờ họ đang ở đâu hay họ sẽ đi đâu, không quan tâm, thậm chí không hoàn toàn nhận thức được.

Bóng tối phủ xuống và đèn pha của những chiếc xe

đang lao tới đưa Milla vào giấc ngủ một lần nữa. Cô thức dậy khi Diaz dừng chiếc Jeep và bước ra, lo mơ nhìn một người đàn ông ra khỏi chiếc xe đậu bên cạnh xe họ và đưa cái gì đó cho Diaz, rồi ông ta khẽ chào và trở lại xe để lái đi.

Diaz đi vòng sang ghé hành khách và mở cửa. “Ra thôi.”

Milla chui ra, di chuyển chậm chạp như một bà già. Họ đã đậu xe ở một nơi trông như hiên sau nhỏ xíu của một ngôi nhà ván ghép nhỏ xíu. Một cơn gió lạnh thổi vào chân cô, len qua quần áo của cô. Mặt đất bên dưới chân cô mềm và rào rào, đâu đó có tiếng rì rào vắng đến.

Milla không hề biết họ

đang ở đâu. Cô nói: “Tôi có chuyến bay lúc sáu giờ,” và ngạc nhiên khi thấy giọng mình khàn đến thế.

“Em lỡ mất rồi,” Diaz nói nhanh, cầm tay cô và dẫn lên bậc tam cấp. Anh mở cánh cửa chắn gió và dùng người giữ nó trong khi mở khóa cửa gỗ, đẩy nó sang bên và đưa tay vào trong sờ công tắc đèn. Một

ngọn đèn bật sáng trên đầu khiến Milla chớp mắt. Anh đưa cô vào trong và cô thấy mình đang đứng giữa một căn bếp nhỏ tí. Tỏa khắp không gian là một thứ mùi đặc biệt nhưng không hiểu sao rất thân quen, không phải là mùi bản thủ, chỉ... đặc biệt.

Diaz trở ra ngoài và cô đứng đó, quá mệt mỏi, chán

nản và lãnh đạm để có thể quan tâm đến chuyện anh đi đâu. Cô nghe tiếng cánh cửa đóng sầm, rồi anh trở lại, mang theo cả túi của anh lẫn vali của cô.

Anh đi qua căn bếp một phòng khác và thêm nhiều ngọn đèn sáng lên. Milla nhắm mắt và chờ anh trở lại. Anh luôn luôn trở lại...

Anh cầm tay cô dẫn đi.
“Tôi cho là em cần dùng
nhà tắm,” anh nói.

Cô hơi ngạc nhiên nhận
ra đúng là như thế. Nhà tắm
mà cô bước vào có sàn lát
gạch men màu xanh và xám
với bồn tắm vòi hoa sen
khá lớn. Diaz đóng cửa lại
để cô có sự riêng tư cần
thiết, nhưng chắc hẳn anh
đứng ngay bên ngoài, vì khi

cô bắt đầu rửa tay anh đã lại mở cửa ra.

“Đề tôi hâm lại ít xúp,” anh nói và lại đưa cô về bếp.

Milla ngồi tại bàn và lo ngơ nhìn quanh trong lúc Diaz ngó đầu vào các ngăn tủ và tìm những thứ anh cần. Một lát sau cô lại cất lên chất giọng khản đặc:

“Chúng ta đang ở đâu?”

“Vùng Outer Banks.”

Trong một lúc Millie không biết đó là ở đâu. Cô nhả trán khi cố bắt trí não mệt mỏi của mình hoạt động. Cuối cùng cô nhớ ra mình đang ở Bắc Carolina, và vùng Outer Banks là một phần của đường bờ biển tại đây. Thêm một lát nữa cô

nhận ra âm thanh rì rào kia là tiếng của đại dương. Họ đang ở ngay cạnh bãi biển. Thứ mùi đặc biệt và thân quen kia chính là vị mặn mòi của muối.

Diaz đặt một bát súp rau bốt khói và một ly sữa trước mặt cô. Múc thêm một bát súp đây cho mình, anh ngồi xuống đối diện với cô và ăn.

Milla thận trọng nhúng thìa vào bát xúp và húp một ít nước xuyết. Nó đốt cháy cổ họng bỏng rát của cô, nhưng đồng thời cũng cho cô cảm giác rất tuyệt. Cô cúi gằm đầu xuống, ánh mắt tập trung vào bát xúp. Cô không thể để mình nhìn vào thứ gì khác, nghĩ về điều gì khác; ngay bây giờ cô đã tê liệt, nhưng nỗi đau chỉ chờ chực ở bên rìa tiềm thức của cô,

sẵn sàng một lần nữa ăn
tươi nuốt sống cô.

Khí cô ăn xong, Diaz
lau bếp rồi để cô trở vào
nhà tắm, ở đó anh trải ra vài
cái khăn mặt và khăn tắm.
“Cởi đồ đi,” anh ra lệnh,
“rồi vào trong buồng tắm.
Tôi sẽ mang cho em.”

Nếu có nhiều năng
lượng hơn, Milla có thể đã

tranh cãi với anh, hay thậm chí là khóa cửa trong lúc anh ra ngoài. Thay vào đó cô chỉ mở nước vào bồn và ngoan ngoãn cởi quần áo trong khi chờ nó nóng, rồi cô tắt vòi nước và bước vào trong. Tắm kính chắn trong suốt chẳng che đậy được gì. Cô cũng không buồn để tâm.

Cô vừa lau khô người

xong thì Diaz đã trở lại với một ôm đầy tay, mang theo mọi thứ có thể cô cần đến. Anh đặt các loại mỹ phẩm của cô trên bồn rửa, cho máy sấy tóc vào một ngăn kéo tủ và trải bộ áo ngủ lên ghế.

Milla mặc áo ngủ, ngồi xuống ghế rồi nhìn chăm chăm vào đống đồ mỹ phẩm, cố nhớ ra trình tự chăm sóc

da lúc bình thường của mình là thế nào. “Cái này,” Diaz nói, đẩy lọ nước hoa hồng ra trước. Anh đã nhìn thấy cô chuẩn bị đi ngủ nhiều lần trong lúc kiên nhẫn chờ đợi bên ngưỡng cửa nhà tắm với đôi mắt nheo lại vì khao khát.

Cô thờ ơ đổ nước hoa hồng lên miếng bông và lau khắp mặt. Diaz đẩy kem

duỡng ẩm lên trước và cô ngoan ngoãn xoa kem lên mặt và cổ mình. Rồi anh cúi xuống bế cô lên, mang cô ra khỏi nhà tắm, qua một hành lang ngắn để vào phòng ngủ. Chiếc đèn cạnh giường đã bật, chăn phủ đã được kéo xuống. Anh đặt cô giữa các lớp chăn, đắp chăn lên và tắt đèn. “Chúc ngủ ngon,” anh nói khi bước ra và đóng cửa lại sau lưng.

Milla ngủ ngay lập tức, như thể nào cô đã ngừng hoạt động, và mấy giờ sau thì tỉnh dậy, nước mắt đầm đìa. Cô chạm vào những giọt nước mắt trên mặt và nhìn vào chúng hoang mang trong một khắc, rồi ký ức ào trở lại, cùng với nó là nỗi đau cào xé tâm can.

Nỗi đau dữ dội đến nỗi cô không thể nằm trên

giường. Cô ngồi dậy và đi đi lại lại trong căn phòng ngủ nhỏ bé, hai cánh tay ôm quanh bụng như để giữ nguyên cơn nhức nhối, nhưng những âm thanh đau xé từ sâu thẳm như lúc chiều lại thoát ra khỏi ngực và cổ họng cô. Cô muốn đập tan đồ đạc, ném cái gì đó đi. Cô muốn vừa chạy ra bãi biển vừa gào thét và ném mình vào đại dương. Chết

đuổi còn không đau đớn
bằng thế này.

Dần dần cơn kiệt sức và
cảm giác tê liệt kỳ cục lại
chiếm giữ cô, và Milla nằm
vật xuống giường ng

Bình minh trong trẻo đã
lên và trời ấm dần. Milla ra
khỏi giường, mặc quần áo
và nhìn ra ngoài cửa sổ.
Dưới ánh sáng ban ngày, cô

có thể thấy biển Đại Tây Dương trải rộng ngay phía trên đụn cát, chừng đó nước dường như đang lao thẳng vào cô trong những đợt sóng bất tận. Một dãy nhà trông rất giống ngôi nhà này xếp thành hàng trên bãi biển; vài căn mới hơn, vài căn khác cũ và nhỏ hơn. Suốt mùa hè bãi biển sẽ chật cứng khách du lịch, nhưng sáng nay nó lại vắng người.

Một lát sau cô tha thân đi vào bếp.

Diaz đã pha cà phê. Không thấy anh đâu, cả chiếc xe Jeep cũng không còn đậu ở ngoài. Có một mẫu giấy nhắn để trên bàn viết: “Đi mua thức ăn.”

Milla rót cho mình một cốc cà phê rồi đi quanh ngôi nhà nhỏ, làm quen với nó.

Ngoài bếp, phòng tắm và phòng ngủ của cô, căn nhà còn có hai phòng ngủ khác, cũng bé tương đương. Phòng Diaz đã ngủ nằm bên phải phòng cô, chiếc gối còn hằn vết lõm ở giữa, giường chưa dọn. Nhà bếp đồng thời là phòng ăn có một góc thụt vào chỉ vừa đủ để nhét máy giặt và máy sấy quần áo. Phòng khách ấm cúng, được chất đầy đồ gỗ và đặt

một chiếc tivi 25 inch. Mặt trước ngôi nhà là hàng hiên kê một bộ bàn ghế liễu gai trắng lót nệm hoa sắc sỡ. Từ hiên Milla nhìn thẳng ra biển, hôm nay biển có màu xanh thăm thẳm của bầu trời. Không khí buổi sáng lạnh giá nên sau vài phút cô trở vào trong nhà để ngồi ở bàn bếp và uống một cốc cà phê khác.

Sự cô độc ngập tràn
lòng cô. Giờ cô chẳng còn gì
cả.

Cô sẽ phải vứt bỏ
những viên đá trong nhà.
Justin sẽ không cần đến
chúng.

Từ ba năm nay Milla đã
biết rằng kể cả có tìm được
thằng bé, cô cũng sẽ không
bao giờ có lại nó. Cuộc đời

và sự an nguy của Justin đã xoay quanh những con người khác, và cô sẽ hủy hoại nó nếu mang nó đi khỏi họ. Bởi tình yêu dành cho con, cô biết mình sẽ phải để thằng bé ra đi. Cô vẫn tìm kiếm, cô phải chắc chắn là nó không sao... nhưng nó đã ra đi. Nó sẽ không bao giờ là con cô được nữa.

Cô đã hy vọng mình sẽ

tìm được nguồn an ủi trong việc thằng bé có một cuộc sống tốt, một người bố người mẹ tốt. Và đúng là như thế - cô có được an ủi - nhưng sự tiếc thương vẫn qu lớn đến nỗi cô không biết mình có chịu đựng được không.

Cứ như thế thằng bé đã chết, như thế cô lại mất nó lần nữa. Điều cô đã làm là

không thể vẫn hồi. David đã thất kinh khi cô bảo anh việc họ phải làm. Anh đã khóc, anh đã giận dữ - mọi trạng thái mà cô đã trải qua lúc ở một mình. “Chúng ta chỉ vừa tìm được nó!” anh hét lên. “Làm sao chúng ta có thể làm thế? Thậm chí còn không gặp nó, nói chuyện với nó nữa?”

“Hãy nhìn mặt nó đi,”

cô khẽ nói. “Thằng bé đang hạnh phúc. Làm sao chúng ta cướp điều đó của nó được?”

“Chúng ta vẫn có thể gặp nó”, David khẳng định trong tuyệt vọng. “Thằng bé không cần phải biết ta là ai. Anh... chết tiệt, Milla, anh đồng ý là ta không thể đảo lộn cuộc sống của thằng bé bằng cách đưa

nó đi khỏi những con người này, nhưng rốt cuộc bây giờ chúng ta đã có một cơ hội để...”

“Không. Nếu chúng ta xuất hiện mà khiến cho bố mẹ nuôi của nó bất an, anh nghĩ họ sẽ làm gì? Em biết em sẽ làm gì. Em sẽ mang nó bỏ chạy.”

“Nhưng chúng ta vẫn

có thể gặp nó mà,” anh cầu xin, đã dụi xuống vì sự thật trong lý lẽ của cô.

“Việc đó là tùy thuộc bố mẹ thằng bé. *Bắt buộc* phải như thế. Đây là vì lợi ích của Justin, chứ không phải của chúng ta. David, anh đã có một gia đình để yêu thương. Anh cũng phải nghĩ về họ nữa. Chúng ta không thể làm tan vỡ cuộc sống

của mọi người khác chỉ vì sự ích kỷ của bản thân.”

“Muốn gặp con trai của chính mình mà là ích kỷ ư? Tối thiểu là em - em đã hy sinh cả đời để đi tìm nó, em đã làm nhiều hơn những gì anh có thể rất nhiều. Làm sao em lại không muốn nói chuyện với nó?”

“Em muốn chứ,” cô gay

gắt nói. “Em muốn ôm ghì lấy con và không bao giờ thả ra. Nhưng giờ đã quá muộn rồi, đã quá nhiều năm trôi qua rồi. Giờ chúng ta không phải là gia đình nó. Chính nó mới được lựa chọn có muốn biết chúng ta hay không. Nếu không những tổn thương đối với thằng bé sẽ rất kinh khủng, và em đã không đi tìm nó vất vả và lâu dài như thế chỉ

để hạnh phúc. Em phải biết nó có an toàn không, có được yêu thương không. Và nó có mọi điều đó.” Cô nuốt khan và nhắc lại. “Nó có mọi điều đó.”

Cuối cùng, David ký các giấy tờ với đôi mắt ướt nhòe, rồi anh thảo một lá thư gửi cho Justin để thằng bé biết anh yêu nó nhiều như thế nào và hy vọng

rằng một ngày nào đó họ sẽ gặp nhau. Anh đưa lá thư cho Milla để cô đặt vào chung với các giấy tờ khác, trong đó có cả lá thư của chính cô.

Cô chỉ hy vọng rằng một ngày nào đó Justin - Zack - sẽ đọc những lá thư ấy và liên lạc với David và cô. Cô hy vọng nhà Winborn sẽ không hủy các

giấy tờ. Cô không nghĩ họ sẽ làm thế, đặc biệt là các giấy tờ pháp lý, nhưng rất có thể họ sẽ đặt chúng vào một két an toàn và không bao giờ kể với Zack về bộ mẹ đẻ của thằng bé. Milla hy vọng là không, nhưng cô không thể trách họ nếu họ làm thế. Bản thân cô cũng sẽ chiến đấu quyết liệt để bảo vệ thằng bé, đúng không?

Cô đã đạt được điều mình đề ra suốt bao nhiêu năm qua. Cô đã làm điều đó dù biết mình sẽ chỉ còn tro bụi. Cô chỉ không biết rằng mùi vị của nó sẽ còn đáng mãi trong miệng thế này.

Cửa bếp mở ra và Diaz bước vào, mang theo vài chiếc túi giấy. Milla đã mãi mê suy nghĩ đến nỗi không nghe thấy tiếng anh lái xe

về. Anh nhìn cô sắc sảo nhưng không nói gì, chỉ tập trung vào việc bỏ thực phẩm vừa mua ra khỏi túi.

Cô không hoàn toàn nhận thức được sự hiện diện của anh, chắc chắn không phải theo cái cách siêu mẫn cảm mà cô vẫn thấy khi ở gần anh. Anh chỉ có mặt ở đó, như một phần đồ đạc. Sự tiếc thương và

đau khô đang tràn ngập trong cô đã chặn hết mọi điều.

“Em muốn ăn gì?” anh hỏi. “Ngũ cốc hay bánh vòng?”

Anh muốn cô quyết định ư? Cô ăn gì thì có khác biệt gì đâu? “Bánh vòng,” cuối cùng cô nói, bởi vì như thế sẽ không phải dùng đến

thìa.

Diaz nướng bánh vòng và quét cả kem pho mát lên rồi đặt nó trên một cái đĩa trước mặt cô. Milla cắn một miếng và nhai. Và nhai. Miếng bánh cứ to lên mãi trong miệng cô c đến lúc cô nghĩ mình sắp nghẹn thở.

Cô ngồi đó ăn như thế ngày hôm qua cô đã không

cho đi con đẽ của mình.

Đột nhiên Milla bật người khỏi bàn, làm đổ kênh chiếc ghế. Diaz lao tới trước mặt cô như một con mèo, trụ vững để đối phó với bất kỳ cuộc tấn công nào cô có thể nhắm vào anh. Trong một cơn giận mù quáng bất ngờ, cô tóm lấy chiếc nôi từ trong máy sấy đĩa và dùng hết sức bình

sinh ném nó vào tường. Một tiếng choang và cái nồi rơi xuống sàn. Cô tóm lấy mấy chiếc thìa và ném chúng, rồi đến bát. Bát cũng vỡ trong một tiếng choang thỏa mãn.

Cô vừa khóc vừa kéo mở hết các cánh tủ và bắt đầu tóm lấy bất kỳ vật gì với tới được: đĩa, đĩa lót ly, bát, cốc và cốc thủy tinh. Cô vừa ném từng thứ mạnh hết

sức có thể vừa gào thét
trong nỗi đau câm lặng,
khiến mảnh vụn thủy tinh
bay tứ tán khắp phòng.

Diaz không cử động
ngoại trừ một lần suýt bị
ném trúng; khi đó anh chỉ
khẽ nghiêng sang một bên
và vẫn đứng nguyên tại chỗ.
Anh im lặng theo dõi cô hủy
hoại căn bếp một cách có hệ
thống, tránh khỏi đường của

cô cho đến khi cơn giận bột phát đột ngột biến mất và cô sụp xuống hai đầu gối, thôn thức.

Anh bế cô lên và mang cô trở lại phòng ngủ, đặt cô lên giường. Milla cuộn tròn một bên giường và khóc cho đến khi thiếp đi.

Vài giờ sau, khi cô tỉnh dậy và lão đảo ra khỏi

phòng, căn bếp đã được quét sạch, và một lần nữa Diaz lại đi mất.

Cuối cùng anh cũng trở lại, mang theo một thùng các tông chứa những chiếc đĩa cốc lệch, trong đó có cả đĩa lót ly và cốc uống cà phê. Anh lại ra ngoài và trở vào với một chiếc thùng khác, từ đó anh lấy ra khoảng một tá cốc uống

nước và vài cái bát. Không có gì đồng bộ với nhau. Anh dỡ tất cả ra rồi đặt chúng vào máy rửa bát.

Đầu cô giật giật vì cơn đau nhẹ, hai mắt nhức nhối và sưng húp, cổ họng thì bỏng rát. “Tôi xin lỗi,” cô khều kh

“Không sao.”

Cô hít một hơi. “Anh lấy mấy cái đĩa ở đâu đây?”

“Tôi tìm được một chợ bán đồ cũ ở gần đây. Hoặc là thế, hoặc phải lái tới tận Kitty Hawk để vào Wal-mart.”

Xét đến độ vắng vẻ của Outer Banks vào thời gian này trong năm, tìm được một chợ đồ cũ chẳng khác

nào điều kỳ diệu. Trong một thoáng tỉnh táo, Milla đột ngột nghĩ đến cảnh người thợ săn ăn vận đen sì này sẫm soi trong một quầy bán vật dụng cá nhân và mua mấy cái đĩa cũ. Anh sẽ không nhận ra mình có vẻ khác thường thế nào, nhưng bất kỳ ai vô tình ở đó cũng sẽ thấy thế.

Anh làm bánh mì kẹp.

Cô ăn phần của mình rồi đi
giầy, mặc áo khoác vào và
hướng ra bãi biển. Cô đi bộ
hàng giờ liền, với ngọn gió
buốt giá thổi vào mặt và
tâm trí tê liệt đến nỗi gần
như không nghĩ nổi chuyện
gì. Không nghĩ lại là việc
tốt. Cuối cùng cô cũng quay
đầu đi về, và đứng khựng
lại khi thấy Diaz đi theo cô.
Anh đứng cách cô khoảng
ba mươi hay bốn mươi

thước, cho cô sự riêng tư nhưng vẫn theo sát cô.

Diaz dừng lại chờ đợi. Anh nhét hai bàn tay vào túi áo khoác, đôi mắt đen nheo lại khi nhìn thấy cô tới gần. Milla biết mình thật vô lý, nhưng việc anh đi theo làm cô thấy tức giận. Ngay khi đi tới cô đã quát: “Sợ tôi tự dìm chết mình à?”

Cô chỉ đang giấu cợt, nhưng câu “Phải” lặng lẽ của anh làm cô im bật. Cô bước tiếp, nén lại những giọt nước mắt. Cô không muốn khóc. Hai mí mắt cô đã quá sưng và đau, cô không bao giờ còn muốn khóc nữa. Cô nhớ đêm hôm trước mình đã nghĩ về việc lao ra biển, và mặc dù nỗi đau đón quá sức chịu đựng đến nỗi bất kỳ sự giải thoát

nào cũng được chào đón, Milla biết mình sẽ không bao giờ làm thế. Đầu hàng không phải là bản chất của cô. Nếu có thì cô đã không thể kiên trì với quyết tâm sắt đá suốt gần ấy năm.

Tới lúc họ trở lại ngôi nhà vào chiều muộn, bước chân cô đã rệu rã và trời thì lạnh căm căm. Milla mệt mỏi nằm xuống nghỉ và chỉ

tỉnh dậy khi Diaz lay cô và bảo đã đến giờ ăn.

Những ngày tiếp theo cứ tiếp diễn như thế, trong một màn sương mơ hồ của đau thương và tê liệt, thì thoảng có những cơn giận bột phát chen ngang. Cô ăn, cô ngủ, cô khóc. Những cơn giận sẽ tóm lấy cô một cách bất chợt, bùng nổ những khi cô ít ngờ tới nhất, và sau đó

cô luôn thấy xấu hổ với sự thiếu kiểm soát của mình. Cô gào thét, cô dùng tay không đâm vào tường, cô nguyên rủa số phận đã để cô tìm được con trai, nhưng quá trễ.

Milla đi nhiều dặm dài trên bãi biển vắng tanh, cố hết sức không nghĩ gì cả. Một lúc nào đó cô nhận ra mình đã không gọi về văn

phòng, và nhắc điều đó với Diaz. “Tôi gọi họ rồi,” anh nói. “Trong lúc chúng ta đến đây.”

Có một vài ngày cô ghét Diaz thậm tệ đến nỗi thậm chí không thể nhìn vào anh ta. Nỗi giận dữ sôi sục trong cô, và thực tế cả hai đều muốn cùng một điều cho Justin nhưng không thể bào chữa cho những hành

động của anh ta. Anh ta không có quyền ra quyết định ngăn cách cô với Justin. Dường như Diaz biết chính xác cảm xúc của cô trong những ngày đó, bởi anh ta luôn giữ khoảng cách với cô, không nói chuyện trừ những lúc gọi cô đi ăn.

Anh đảm bảo cô ăn và ngủ. Anh giặt quần áo, bởi cô thậm chí còn không nghĩ

đến việc đó. Cô nghe thấy tiếng máy giặt và máy sấy hoạt động, nhưng nó chẳng hề có ý nghĩa gì với cô. Nó chỉ là tiếng ồn xung quanh. Quần áo sạch sẽ tái xuất hiện trong phòng cô và cô sẽ mặc chúng. Chuyện chỉ đơn giản như thế.

Một ngày nọ cô hỏi họ đã ở đó bao lâu và anh nói, “Ba tuần.”

Câu trả lời làm Millie choáng váng, khiến cô tỉnh ra đôi chút. Cô nhìn chăm chăm vào anh không phải bằng đôi mắt đờ đẫn như suốt ba tuần qua. “Nhưng... còn Lễ Tạ ơn?” Câu hỏi của cô thật ngốc nghếch, nhưng đó là điều duy nhất cô nghĩ ra được.

“Mọi người đã nghỉ lễ mà không có chúng ta.”

Ba tuần. Thế có nghĩa là hôm nay là... tuần đầu tiên của tháng Mười hai. “Tôi chẳng có ai để cùng kỷ niệm Lễ Tạ ơn cả,” cô

“Em có gia đình em.”

“Anh biết là tôi không nghĩ lễ với họ rồi mà.” Rồi Milla chìm vào im lặng, bởi cô đã tìm được Jusrin mà chưa gọi cho mẹ. Có thể bà

mong cô sẽ quên và tha thứ tất cả cho Ross và Julia, nhưng cô không thể. Chưa được. Còn phải xem đã.

Diaz nhún vai. “Vậy thì em vừa mới kỷ niệm Lễ Tạ ơn cùng với tôi.”

Kỷ niệm thế nào kia? Gào thét? Khóc lóc? Đấm thùm thụp vào tường? Cô hy vọng đó sẽ không phải là

khởi đầu của một truyền thống mới.

Ngày bây giờ đã rất ngắn và nhiệt độ càng xuống thấp hơn. Diaz mang cho cô mấy đôi tất dày hơn khi cô ra ngoài đi dạo. Ra ngoài giúp cô khá hơn, mặc dù ánh mặt trời rất yếu. Nhìn ra biển cũng khiến cô thấy nhẹ lòng. Đôi khi nó màu xám, đôi khi màu xanh

dương, nhưng nó luôn hiện hữu, và luôn vĩ đại.

Các giai đoạn bùng nổ tức giận ngày càng ít đi, những cơn khóc lóc vật vã khủng khiếp cũng thế. Milla đã quá mệt mỏi cả về tinh thần và tình cảm. Cô không biết mình sẽ làm gì nếu Diaz không mang cô tới đây. Cô ghét việc phải chịu ơn anh, nhưng có lẽ đây là cách hòa

giải của anh. Vấn đề là cô không biết liệu những nỗ lực này có tạo được khác biệt gì trong cảm xúc của cô với anh hay không. Cô chỉ có thể xử lý được từng việc một, và lúc này không phải là thời điểm dành cho anh.

Đôi khi cô ngược lên nhìn mặt trời mùa đông để tìm kiếm hơi ấm nghèo nàn của nó, và biết rằng mình đã

sống sót.

Chương 28

Ở nơi sâu thẳm nhất trong tiềm thức, Milla luôn luôn ý thức được rằng Diaz đang không ngừng theo dõi cô. Cô cũng biết anh là người không bao giờ từ bỏ, không bao giờ rời mắt khỏi mục tiêu. Chính xác mục tiêu của anh là gì thì phải lúc nào cô cũng hiểu rõ, nhưng

cô không hề nghi ngờ chuyện anh biết đích xác điều mình muốn.

Anh muốn cô. Cô biết điều đó, nhưng không thể tưởng tượng được làm thế nào họ lại ở bên nhau lần nữa. Với cô, vết rạn nứt giữa họ là vĩnh viễn và tuyệt đối. Anh đã phản bội cô theo cách đau đớn nhất, và rõ ràng tha thứ không

phải thế mạnh của cô. Milla đã phát hiện ra thù hận chẳng hề nặng nề chút nào; cô có thể mang theo chúng rất lâu.

Diaz không chăm sóc cô chỉ vì lòng tốt. Anh đang chăm sóc cô theo cách một con sói chăm lo cho bạn tình bị thương của nó.

Cô đã cảm nhận được

sự đánh dấu chủ quyền ấy, mỗi liên kết đồng loại với đồng loại ấy từ lần đầu tiên anh làm tình với cô. Anh sẽ không sẵn lòng từ bỏ nó.

Cô biết mình gặp nguy hiểm từ nơi anh; cô *luôn biết* thế. Không phải về mặt thể xác. Về thể xác, Diaz sẽ không làm hại cô. Nhưng anh có thể hủy hoại cô về mặt tình cảm, và ngay lúc

này, có lẽ cô không chịu
đựng được thêm một lần
hủy hoại nào nữa. Cô biết
mình nên rời khỏi ngôi nhà
nhỏ này, nơi đã chứng kiến
sự tan vỡ hoàn toàn của tâm
hồn cô và cả những bước
liền lại đầu tiên. *Đội tìm
kiếm* cần cô. Milla cần phải
làm gì đó, bất kỳ điều gì,
còn hơn là sống vật vờ ở
đây. Cô cần phải tránh xa
Diaz. Nhưng kiên quyết làm

gì đó đòi hỏi nhiều năng lượng tinh thần hơn mức cô đang có. Cô đã quá sức mệt mỏi với việc suy nghĩ và cảm nhận, chỉ việc tồn tại thôi với cô cũng đã đủ mệt rồi.

Một ngày nọ, cô đã cô gọi cho *Đội tìm kiếm* trong lúc Diaz ở bên ngoài, chỉ đề thông báo cho Joann, nhưng pin điện thoại của cô đã hết.

Cô thử sang điện thoại bàn thì phát hiện ra nó không gọi được đường dài. Milla ngồi nhìn chăm chăm vào điện thoại, cố nhớ ra mã số để tính tiền cuộc gọi cho điện thoại nhà cô, nhưng số duy nhất hiện ra trong đầu cô là số bảo hiểm xã hội và cô biết là nó không đúng.

Diaz đi vào và thấy cô đang ngồi cạnh điện thoại.

“Em đang làm gì đấy?”

“Tôi đang cố gọi về v

“Tại sao?” anh hỏi đơn giản.

Cô nhìn chăm chăm vào anh, bởi với cô câu trả lời dường như rất hiển nhiên. “Bởi vì đã hơn ba tuần rồi và tôi cần phải thông báo với họ.”

“Họ vẫn ổn mà không cần em.”

“Làm sao anh biết?” cô hỏi với một thoáng bực bội.

“Tôi đã gọi rồi.”

“Khi nào? Sao anh không để tôi nói chuyện với Joann?”

“Tôi đã gọi hai lần, một

lần để cho họ biết chúng ta đang ở đâu và lần thứ hai để nói ta sẽ còn ở đây một thời gian nữa.”

Milla để ý thấy anh đã hoàn toàn lơ đi câu hỏi của cô về việc nói chuyện với Joann. “Đã đến lúc về nhà rồi.”

Anh xoa cổ. “Chưa đâu.”

“Rồi!” Và trước sự ngạc nhiên của cô, cô bắt đầu khóc. Cô nói, “Chết tiệt,” rồi lao về phòng ngủ của mình. Cô đã không khóc vài ngày nay, thậm chí là vì Justin, vậy tại sao bây giờ cô lại khóc vì một việc tầm thường như thế? Việc này chỉ chứng tỏ là Diaz đã đúng, và cô không muốn anh đúng. Cô muốn có việc gì đó để làm, được trở lại

với lịch trình thường ngày để có thể nghĩ về điều gì khác ngoài nỗi đau khổ những ngày qua.

Sau một giờ lau mắt và hỉ mũi, cô quyết định đi dạo trước khi trời tối. Khi cô ra khỏi hành lang ngắn, Diaz nhìn lên và hỏi, “Em đi đâu đấy?”

“Đi dạo,” cô trả lời.

Việc đó chẳng rõ ràng ư? Rồi cô mở cửa sau và nhận ra tại sao anh hỏi. Một màn mưa chậm, nặng hạt và xám xịt đang đổ xuống. Milla nhìn đồng hồ treo tường và phát hiện ra trời còn chưa tối như cô tưởng; tại đám mây xuống thấp đã khiến cho trời âm u. “Thôi vậy,” cô nói với một tiếng thở dài.

Diaz bật lò sưởi chạy

bằng ga trong phòng khách và sự ấm áp lôi kéo cô. Cô không muốn ngồi đó với anh, nhưng cô cũng không muốn phải trở về phòng ngủ và nhìn vào bốn bức tường. Ti vi nối với vệ tinh, nghĩa là có nhiều kênh để xem. Trước sự ngạc nhiên của cô, Diaz đang xem một chương trình trang trí trên kênh Nhà và Vườn với sự khó hiểu của một người ngoài hành

ting, như thế anh không thể hiểu được tại sao ai đó lại muốn dán sợi tua rua vào một cái chụp đèn.

“Anh đang định đổi sang nghề trang trí nội thất đấy à?” cô hỏi, làm cả hai ngạc nhiên vì đã khơi mào câu chuyện.

“Trừ khi có ai đó cầm súng gi vào đầu tôi.”

Milla bất giác mỉm cười. Chỉ là một nụ cười rất nhỏ, và nó biến mất ngay lập tức khi cô kinh ngạc nhận ra điều mình vừa làm.

Một nụ cười, trong khi cô đã nghĩ là mình không bao giờ còn cười được nữa. Anh không để ý, nhưng cô thì có. Cô cuộn tròn trên ghế và xem hết chương trình cùng anh, nhưng mưa khiến

cô buồn ngủ và cô đã gật gà gật gù hết cả buổi chiều.

Ho ăn bữa tối sớm; rồi Milla đi tắm và Diaz đi kiểm tra quanh ngôi nhà lần cuối. Chẳng có mối đe dọa nào khiến anh phải canh chừng, nhưng cảnh giác đã ăn sâu vào bản chất của anh, và mỗi đêm anh đều đi một vòng để đảm bảo chắc chắn chiếc Jeep đã được khóa lại

và không có ai lén lút quanh họ. Họ là những người lạ mặt duy nhất ở Outer Banks vào mùa này trong năm, nhưng với anh điều đó chẳng có gì khác biệt.

Milla vừa mới mặc áo ngủ vào thì cửa phòng tắm bất thành linh mở ra và Diaz nói, “Mặc áo khoác, đi giày của em vào rồi ra ngoài này nhé.”

Bị thúc giục bởi giọng điệu khẩn trương của anh, Milla không hỏi han mà vội vã choàng áo khoác ra ngoài áo ngủ rồi trượt đôi chân trần vào giày. Cô bước ra hiên sau cùng anh và thốt lên: “Ôi!” đây hân hoan

Cơn mưa đã biến thành một trời tuyết rơi. Tuyết không tụ lại được - dù rất lạnh nhưng nhiệt độ vẫn

trên mức đóng băng và mặt đất vẫn còn rất ấm - nhưng tuyết trông thật kỳ diệu khi bay lượn xuống từ bầu trời đen kịt.

Diaz nhìn xuống đôi chân không tất của cô, lắc đầu rồi bế thốc cô lên tay anh và cứ thế đi xuống bậc tam cấp. Milla tự động bám vào anh tìm điểm tựa. “Chúng ta đi đâu đây?”

“Ra bãi biển.”

Anh bế cô qua những đụn cát thấp ra sát mép nước và đứng đó trong bóng tối, chỉ có tiếng sóng xô bờ đều đặn phá vỡ sự lặng im. Những bông hoa tuyết nhỏ xíu bay lượn xung quanh họ và biến mất ngay khi chạm đất. Milla đã lớn lên cùng với việc nhìn thấy tuyết mỗi mùa đông, nhưng

từ khi chuyển đến E1 Paso, tuyết đã thành thứ cô chỉ trông thấy khi đi du lịch. Cô chưa bao giờ nghĩ nó sẽ xuất hiện ở đây, trên một bãi biển phương Nam. Gờn như ngay lập tức cô bắt đầu run rẩy, nhưng cô không muốn vào trong và bỏ lỡ dù chỉ một giây phút.

Màn tuyết rơi kéo dài không lâu, và sau khi nó kết

thúc, Milla vẫn nhìn đăm đăm lên bầu trời tối đen chờ đợi thêm nữa mà không được. “Chắc thế là hết rồi,” cô nói và thở dài.

Vòng tay Diaz siết chặt quanh cô và anh bế cô trở vào nhà.

Sau đó Milla lên giường sớm và ngủ ngay lập tức. Kể từ khi đến đây

cô đã ngủ gập hai lần bình thường, cứ như là cơ thể cô đang cố đèn bù cho nhiều năm dài ăn ngủ thất thường và căng thẳng triền miên, cũng là để cho trí não bầm dập của cô được nghỉ ngơi. Những giấc mơ của cô từ từ trở lại bình thường, để mỗi đêm cô không còn tỉnh dậy khóc lóc nữa. Đêm đó cô đã không hề nằm mơ khi đột ngột tỉnh dậy và thấy một

hình người tối đen phía trên mình, một cơ thể trần truồng và nặng nề đè xuống cô.

“Suyt,” Diaz nói khi anh kéo áo ngủ của cô lên đến eo và mở rộng hai chân cô. “Đừng nghĩ gì cả

“Chuyện gì...” cô định nói, rồi đột ngột hít vào khi anh chà phần đầu nhọn

quanh ngõ vào của cô để làm ẩm nó rồi đẩy vào trong. Móng tay cô cắm vào bắp thịt anh. Cô có ẩm ướt, nhưng chưa sẵn sàng; cô cảm thấy từng chút một khi anh làm giãn nở những mô mềm của cô và vào thật sâu.

Đừng nghĩ gì ư? Làm sao cô có thể? Nhưng đầu óc cô đã quá mệt, quá rã rời sau nhiều tuần dài đau khổ,

nên giờ đây trong sự nhẹ
nhõm vô bờ Milla thấy
mình chìm dần vào một cảm
xúc thuần túy thuộc về xác
thịt. Cô nên nói không với
anh, nhưng cô đã không nói.
Khi anh hôn cô, cô nghiêng
đầu và hôn trả lại anh. Cô
cần trốn thoát khỏi chính
mình, và anh biết điều đó.

Cô đưa tay lên vai anh
và bám chặt chúng khi anh

đi vào một nhịp điệu chậm rãi. Vì vẫn còn chưa bị khuấy động hoàn toàn, cơ thể cô chỉ phản ứng từ từ với những vuốt ve, những nụ hôn, những cử động lên xuống của anh bên trong cô. Cô cảm thấy sự căng thẳng lớn dần trong anh khi anh chiến đấu với cực khoái của chính mình; mồ hôi lấp lánh trên bờ vai rắn chắc và dọc theo lưng anh, khiến lòng

bàn tay cô trơn trượt, nhưng anh không thay đổi nhịp điệu. Ánh sáng ngoài hành lang chỉ lọt vào đủ để cô trông thấy mắt anh sáng lấp lánh khi anh nhìn cô, chờ đợi và đọc từng phản ứng nhỏ nhất trong hơi thở và nhịp tim tăng dần của cô, cách hai chân cô quăn lấy hông anh. Cơ thể cô bắt đầu nâng lên để gặp từng cú thúc của anh, và cánh tay cô

trượt qua cổ anh.

Cô không muốn nó kết thúc. Cô biết rồi sẽ đến lúc, biết anh không thể duy trì mãi mãi, nhưng chừng nào anh còn ở trong cô, thế giới bị ngăn lại ở bên ngoài. Điều anh đang cho cô, ngoài khoái lạc, chính là sự ngưng đọng. Anh đã theo dõi cô nhiều tuần, chờ đợi, và đêm nay anh đã hành động. Cô

biết rồi sẽ đến lúc này. Cô chỉ tự hỏi là tại sao anh lại chờ lâu đến thế.

Dường như không điều gì có thể bảo vệ cô khỏi anh, và đêm nay cô thậm chí còn không chắc mình có muốn được bảo vệ hay không. Bị chiếm hữu, bị kết đôi. Cô là của anh, nhưng anh có phải là của cô không? Và nếu có thì họ phải làm cái quái gì

với việc đó?

“Em thậm chí còn không biết anh muốn gì,” Milla cúi kính nói, bắt đầu đánh mất bản thân trong cảm xúc đang dâng

“Điều này,” anh lầm bầm bằng một giọng trầm khàn như cất lên từ sâu thẳm. “Em. Mọi thứ.”

Đầu Milla ngửa ra sau, lưng uốn cong và cô bắt đầu lên đỉnh. Anh ôm chặt cô và tiếp tục với nhịp điệu chậm rãi của mình cho đến khi những tiếng kêu vô thức của cô lắng xuống, ngón tay cô thôi bám vào lưng anh và chân cô rời lỏng quanh hông anh. Milla thư giãn trên gối, mắt nhắm nghiền, cơ thể cô hoàn toàn thỏa mãn.

Diaz nhẹ nhàng hôn lên trán cô, đắp lại chăn cho cô, rồi anh lặng lẽ rời khỏi phòng như lúc bước vào.

Milla nằm đó, mơ màng và trong một phút cố nghĩ xem có gì khác biệt. Rồi cô tỉnh ngủ hoàn toàn, nhận thức được việc gì đã xảy ra. Hay đúng hơn là việc đã không xảy ra. Anh đã không lên đỉnh. Anh mang đến sự

thỏa mãn cho cô rồi bỏ đi mà không đòi hỏi phần mình.

Cô ra khỏi giường và di chuyển trước cả khi ý nghĩ ấy kết thúc. Ngay khi ra hành lang, cô đã nghe thấy tiếng vòi hoa sen mở trong phòng tắm. Cô đẩy bật cánh cửa và trông thấy Diaz qua lớp cửa trong suốt của buồng tắm. Anh đang đứng

cúi đầu, một bàn tay chống vào tường trước mặt, nước chảy xuống anh khi anh từ từ đưa tay lên và xuống.

Không. Khi cô kéo ác ngữ qua đầu và thả rơi nó xuống sàn, mọi thứ trong cô đều phản đối việc bỏ mặc anh trong sự giải thoát cô độc này sau khi anh đã chăm sóc cô một cách không vị kỷ. Cô kéo cửa

buồng tắm ra và bước vào trong. “Đây là của em,” cô nói khi vươn tay ra ngăn anh lại rồi thế chỗ cho nó bằng tay cô.

Diaz từ từ ngẩng đầu lên và cô bị bất ngờ trước ánh mắt mãnh liệt của anh. “Đừng làm việc này trừ khi em thực sự muốn nó,” anh khàn khàn nói.

Milla không do dự trước tối hậu thư. Cô lắc mái tóc ra khỏi mặt khi làn nước ấm chảy xuống đầu mình. Không để cho mình suy nghĩ, cô tóm lấy ống nước và đẩy người lên để cô có thể quấn chân quanh hông anh. Cô không đủ cao, vì vậy cô đặt một tay lên vai anh và đẩy mình lên cao nữa, cố điều chỉnh để có thể ôm trọn anh trong

Với một tiếng gầm gừ,
Diaz vòng tay qua hông cô
rồi kéo cô xuống chỗ anh,
cúi sát đầu để miệng anh áp
vào ngực trái của cô.

Đúng như anh đã làm
với cô, cô từ từ di chuyển
lên và xuống, vuốt ve anh
bằng cơ thể mình, lôi kéo
phản ứng của anh. Anh
nghiến răng lại, cố không
lên đỉnh trong khi cô cũng

quyết tâm ép anh. Cô tức tối tự hỏi tại sao anh lại kiềm chế - cho đến khi cô nghe thấy chính mình cũng đang rên rỉ.

Cuộc chiến trong buồng tắm diễn ra âm thầm. Với cơ thể bám chặt, cô cố gắng ép anh đạt cực khoái bằng cách kẹp chân quanh anh và ấn mạnh. Anh làm cô chậm lại bằng cánh tay vòng

quanh hông, ép cô vào người anh và làm cô thăng hoa.

Nước ấm bắt đầu hết, nhưng thân nhiệt họ đã nóng đến mức cô hầu như không để ý. Diaz xoay người cô để cả hai ra khỏi làn nước, làm tuột tay cô khỏi vòi và ấn cô lên bức tường lát gạch. Milla dùng cả hai tay ôm lấy đầu anh,

hôn anh với tất cả sự mãnh liệt của mình; rồi cô thua cuộc và bắt đầu lên đỉnh. Với một âm thanh hoang dã, như thể anh đã bị đẩy qua mọi giới hạn, Diaz co giật dữ dội và bắt đầu lao vào cô bằng những cú thúc ngắn, mạnh mẽ khiến anh lún sâu tới tận cùng và làm cô hét lên.

Sau đó anh gục xuống

tường. Toàn thân Milla rên ròi và mê mụ. Anh hôn vai cô rồi quỳ xuống để cả hai trượt khỏi tường và nằm trên sàn buồng tắm.

Một lần nữa sự im lặng lại bao trùm. Cô không thể giải thích về những gì mình vừa làm, nhưng trong bất kỳ trường hợp nào cô cũng *ý thức sâu sắc về điều kiện của anh: Đừng làm việc này*

trừ khi em thực sự muốn nó.
Đừng làm việc này trừ khi
cô chấp nhận anh là người
yêu của cô. Đừng làm việc
này trừ khi cô dỡ bỏ rào cản
cô đã dựng lên giữa họ.
Đừng làm việc này trừ khi
cô đã là của anh và anh là
của cô, với tất cả ý nghĩa
của nó. Milla đã làm, và
Chúa giúp cô, cô thực sự
muốn điều đó.

Cô đã ngu ngốc đến mức phải lòng anh từ lúc nào không biết. Nếu cô không yêu anh, sự bội phản đã không làm cô đau lòng đến thế. Có thể nó sẽ làm cô tức giận, nhưng không *đau đớn*. Milla không thể tưởng tượng làm sao mà trong một cuộc đời cô lại yêu nổi hai người đàn ông khác nhau một trời một vực như David và Diaz. Một là ánh mặ

trời, một là bóng đêm. Mặc dù vậy việc đó vẫn hoàn toàn hợp lý: cô đâu còn là người phụ nữ trước kia. Cô đã muốn thế, nhưng không được. Những sự việc kinh khủng đã xảy ra và đã thay đổi cô không thể vãn hồi. Milla vẫn luôn yêu thích việc ăn mặc và chải chuốt đầu tóc, yêu việc trang trí nhà cửa, nhưng cô đã thành một người phụ nữ mạnh mẽ

hơn, cứng rắn hơn và quyết liệt hơn cái hồi Justin bị giật khỏi tay cô.

Câu hỏi quan trọng lúc này là: Từ đây họ sẽ đi đâu? Lúc này cô vẫn lạc lối y như sáng nay. Chỉ có điều bây giờ cô không bị lạc một mình.

Chương 29

Sáng hôm sau Millie thức dậy cuộn mình trong vòng tay Diaz, đầu cô tựa trên vai anh, hơi ấm từ cơ thể anh là nguồn an ủi của cô trong buổi sáng tháng Mười hai lạnh lẽo, xám xịt này. Mưa rả rích nặng hạt hơn ngày hôm trước. Như mọi khi, anh gần như tỉnh

dậy cùng lúc với cô, có lẽ vì quá hòa nhịp với cô nên không ngủ được khi cô đã dậy, hay vì anh quá cảnh giác nên không thể để lộ mình dễ bị tổn thương như thế.

Cô ngồi dậy và vươn vai, thư giãn những cơ bắp cứng đờ vì nằm ở một tư thế quá lâu. Anh đưa tay lên xoa khắp tấm lưng trần của

cô trong lúc vẫn nằm bên cạnh.

“Anh sẽ đi bật hệ thống sưởi,” Diaz nói. Cô ngồi đó, hai đầu gối co lại và nhìn ra ngoài cửa sổ trong lúc anh đứng dậy và rời khỏi phòng. Căn nhà bên cạnh trống không, căn ở phía bên kia cũng vậy. Thực tế, căn nhà của họ là nơi duy nhất có người ở trong toàn bộ

dãy nhà cho thuê này. Việc đó làm cô thấy cô đơn như thể họ là hai con người duy nhất trên trái đất. Một đôi lần khi dạo bước trên bãi biển cô cũng đi qua một hay hai người đi tập thể dục, nhưng hầu hết thời gian cô có bãi biển cho riêng mình. Cảnh đìu hiu buốt gió bên ngoài thu hút trái tim nhức nhối của cô, và theo một cách nào đó màn mưa cũng

vậy. Tâm trạng cô u ám; có phải đêm qua cô đã gây ra sai lầm khủng khiếp hay không? Và kể cả là có, cô còn đường trở lại không?

Diaz quay vào, mang theo áo choàng và giày mềm cho cô, rồi lại đi ra để pha cà phê. Vào buổi sáng - hay bất cứ giờ nào trong ngày - anh thường ít khi nói chuyện. Cô trèo ra khỏi

giường, vội vàng choàng áo quanh người rồi chạy vào phòng tắm.

Phòng tắm có máy sưởi năng lượng mặt trời riêng, và anh cũng đã bật cả cái đó. Nhiệt độ trong phòng ấm lên rất nhanh. Milla nhìn đắm đắm vào hình phản chiếu của mình trong gương và nhìn mặt: tóc cô đã thành một đám bù xù. Mặc

dù vậy lần đầu tiên trong một thời gian dài, đôi mắt cô đã không còn mờ đi vì đau khổ. Chúng không thực sự tỏa sáng, nhưng trong chúng đã le lói sức sống.

Cô bật vòi hoa sen, để nước nóng lên rồi bước vào trong và gội đầu thật kỹ. Nước nóng làm dịu những cơ bắp đau nhức của cô, nhắc cô nhớ đến suốt đêm

qua Diaz đã đòi hỏi như thế nào. Anh là một người tình nhân nại, nhưng sau lần đầu tiên thì không dịu dàng chút nào. Anh khao khát cô còn hơn cả lần đầu họ ân ái, có điều gì đó không hoàn toàn là thể xác trong ấy. Cô đã cô phân tích điểm khác biệt, nhưng nó lẫn tránh cô, và cô tự hỏi đó có phải vì bản thân Diaz quá khó hiểu và xa cách hay không.

Khi lau khô người, Milla tự động chạm vào hông mình để chắc chắn là miếng dán ngừa thai vẫn còn đó, và đông cứng. Những ngón tay cô chỉ tìm thấy làn da trần. Cô hoảng loạn nhìn vào chính mình trong gương và nhận ra nó không chỉ biến mất, mà là đã không ở đó một thời gian rồi. Thực tế là từ ba tuần nay.

Cô đã có kinh. Millie mơ hồ nhớ chuyện đó, bởi vì Diaz đã ra ngoài mua băng vệ sinh cho cô. Thông thường cô mang miếng dán trong vòng ba tuần, mỗi tuần thay một miếng, rồi bỏ ra trong vòng một tuần, và đó là khi cô có kinh. Có nghĩa là hoặc cô đã bỏ miếng dán ra, hoặc nó đã tự rơi sau khi ở đó lâu hơn thời hạn rất nhiều; dù sao sau

một tuần miếng dán cũng hết tác dụng và lúc ấy cô sẽ có kinh. Cô không hề nhớ đã xử lý nó thế nào, và cũng chẳng nghĩ tới việc dùng một miếng mới.

Chuyện sẽ chẳng thành vấn đề nếu không có những gì đã xảy ra đêm qua.

Thực tế Milla biết cơ hội mang thai của cô là rất

nhỏ; vì sau khi bỏ miếng dán vài tháng thì cơ thể cô mới trở lại trạng thái bình thường. Nhưng tai nạn vẫn xảy ra, và phụ nữ thì luôn dính bầu những lúc không ngờ nhất. Cô sấy tóc trong lúc lo lắng và thực sự phải chịu đau để chải được nó trước khi mùi cà phê kéo cô

Diaz đang nấu bữa sáng khi cô đã mặc xong quần áo

ấm và ra khỏi phòng ngủ. Cô rót cho mình một cốc cà phê và nói, “Em đã không còn miếng dán ngừa thai.”

Anh dùng một chiếc đĩa để lật thịt xông khói. “Anh biết.”

Trong tất cả những điều Diaz có thể nói, câu đó làm cô sững sốt nhất. Cô há hốc miệng nhìn anh. “Sao anh

không nói gì?”

“Anh tưởng là em biết rồi.”

“Không, em đâu có nhận ra.” Cô nhấp một ngụm cà phê. “Việc này có thể rắc rối đấy.”

“Với anh thì không.”

Trong khoảnh khắc câu

nói tàn nhẫn đó khiến Milla
nín thính vì ngạc nhiên; rồi
sự thật mở ra trước mắt cô:
ý tưởng cô có thai không
làm anh lo ngại.

Cô không muốn đi đến
đó.

“Có lẽ không sao đâu,”
cô nói. “Phải mất một thời
gian cơ thể em mới trở lại
bình thường.”

“Khi nào thì em biết?”

Cô rên lên và xoa mặt.

“Em không biết. Anh có nhớ em bị từ lúc nào không?”

“Hai ngày sau khi chúng ta tới đây.”

Milla nhận ra đáng lẽ mình phải dán một miếng gạc thai mới trước khi đi gặp David, nhưng cô đã

quên khuấy đi mất. Cô tính nhảm trong đầu; nếu cô rụng trứng vào tháng này - mà cô hy vọng là không phải - thì thời điểm giữa chu kỳ sẽ là... bây giờ. Có lẽ vậy. Cô đã mang miếng dán lâu đến nỗi không còn tính được chu kỳ si của mình. Nhưng cô sẽ không mạo hiểm thêm lần nào nữa; nếu... khi họ lại ngủ với nhau, họ sẽ phải dùng biện

pháp an toàn.

“Anh sẽ đi mua một ít bao cao su,” Diaz nói khi đập trứng vào tô trộn, thêm sữa rồi khuấy đều hỗn hợp bằng một cái nĩa. Hoặc anh đã đọc được suy nghĩ của cô, hoặc anh đang suy nghĩ theo cùng một hướng.

Anh nấu bữa sáng một cách thành thạo như vẫn

làm tất cả mọi việc khác, và khi cô ăn trứng tráng, thịt xông khói và bánh mì, cô nhận ra mình đã không làm bất kỳ một việc gì kể từ khi họ đến đây, ngoài tự ăn và tắm. Diaz đã làm mọi việc, từ đi chợ cho đến dọn dẹp. Cô chưa muốn nghĩ về những động cơ của anh, bởi cô chỉ vừa mới có lại khả năng đối mặt với chính mình, ở một mức độ cơ bản

nhất. Cô chưa sẵn sàng nghĩ về những điều anh muốn.

Dù vậy, sau đó cô đã giúp anh dọn dẹp, và Diaz không có phản ứng nào khác ngoài một cái nhìn thoáng ngạc nhiên. Ngay sau bữa sáng, anh đi tắm và ra ngoài trong cuộc viễn chinh đi tìm bao cao su của mình - một việc quan trọng như thế không thể để đến

phút cuối mới làm.

Sau khi anh đi, Millie lang thang quanh nhà để dọn dẹp, sắp xếp lại những chiếc gối trang trí trên ghế ở phòng khách để chúng hợp màu hơn, dọn giường của anh, rồi cho khăn trải giường của cô vào máy giặt, vì cô không nghĩ mình sẽ ngủ trên đó nữa. Cô không biết mình đang lo lắng hay

nhẹ nhõm về chuyện đó. Chỉ mới ngày hôm qua, cô đã nghĩ mình sẽ không bao giờ tha thứ cho anh, rằng mỗi rạn nứt giữa họ là vĩnh viễn và tuyệt đối. Rồi chỉ với một cú đấm, anh đã đập tan bức tường ngăn cách họ và cô lại trở về chỗ của mình trước kia: ngoan ngoãn bên dưới anh.

Đêm qua, cô đã không

muốn ở một nơi nào khác.

Dọn dẹp xong, cô pha ít cà phê mới và lấy một cái chăn trong tủ mang ra ngoài hiên trước. Cô quấn mình trong chăn và ngồi xuống chiếc sofa nhỏ, co chân lên cho ấm. Bầu trời phủ mây u ám trên đầu, biển Đại Tây Dương xám xịt và hung dữ cùng màn mưa lạnh lẽo đang hòa lẫn vào nhau, giấu

biệt cả ánh sáng mặt trời lẫn màu sắc của ngày. Cô áp tay quanh cốc cà phê ấm và hít vào làn hương đậm đà, vừa nhìn đắm đắm vào màn mưa vừa cố sắp xếp lại vô vàn suy nghĩ đang quay cuồng trong tâm trí

Hôm nay, lần đầu tiên Milla nhận ra nỗi đau của cô đã phai nhạt đi ít nhiều. Cô có thể hoạt động, có thể

nghĩ về những điều khác, có thể nói chuyện được. Cô có thể cười. Sự đau đớn sẽ không bao giờ mất đi, nhưng cô đã điều khiển được nó và trong những tuần, những năm sắp tới, có lẽ việc đó sẽ dễ dàng hơn.

Cô tự hỏi liệu mình có làm được thế nếu Diaz không ở đây hay không. Kể cả khi nguyên rửa sự tồn tại

của anh, cô vẫn hoàn toàn phụ thuộc vào anh. Hầu hết thời gian anh để cô một mình, chỉ lùi lại phía sau và thậm chí không nói chuyện với cô suốt nhiều giờ liền, đồng thời vẫn chăm lo những mặt cơ bản của đời sống. Đầu tiên anh còn đi dạo cùng cô, nhưng gần đây anh thậm chí không làm việc đó. Một cách âm thầm và không đòi hỏi, anh đã

làm tất cả những gì có thể để giúp cô trải qua quãng thời gian này.

Anh yêu cô.

Nhận thức ấy gần như choáng váng, Milla gục đầu xuống hai đầu gối. Làm sao cô có thể đặt việc anh đã làm với Justin và sự chăm sóc anh dành cho cô trong những tuần qua cạnh nhau

để so sánh?

Cô nghe thấy tiếng động cơ; rồi nó dừng lại và tiếp đó là tiếng đóng cửa. Diaz đã về. Cô lắng nghe tiếng anh di chuyển khi mở cửa sau và vào trong nhà, nhưng sau đó cô mất phương hướng bởi anh vẫn đi lại êm ru như một chú mèo.

Cánh cửa thông với hiên trước mở ra và anh bước ra ngoài, ánh mắt sắc sảo quét khắp người cô, như thể anh đang kiểm tra xem cô có ổn không. Anh đút tay vào túi và dựa vào khung cửa chắn gió, khuôn mặt trông nghiêm nghị khi anh nhìn đăm đăm ra đại dương màu xám.

“Anh xin lỗi,” Diaz nói

bằng giọng thì thầm.

Những lời ấy lơ lửng giữa họ. Anh không xin lỗi vì đêm qua - cô không thể tưởng tượng ra chuyện đó - mà vì Justin. Cô nghĩ anh chưa từng xin lỗi bất kỳ ai trong đời, nhưng thái độ thành khẩn đơn giản cho cô biết anh nói thật lòng.

Em biết anh chỉ có ý

muốn bảo vệ thằng bé,” Milla nói, và tự hỏi tại sao mình lại đang biện hộ cho anh.

“Anh đã không biết em định làm gì. Anh chưa từng nghĩ em sẽ làm như thế.”

“Lẽ ra anh nên hỏi.”

Chỉ có điều anh không phải loại người cả tin, dễ

dàng mở lòng mình và để mọi người tới gần. Làm sao anh có thể đoán được cô sẽ phản ứng thế nào? Mẹ của chính anh đã gần như bỏ rơi anh, rồi lại kéo anh về với cuộc sống của bà ta bất kể khi nào thuận tiện. Những điều anh biết về tình mẫu tử chỉ xuất phát từ kinh nghiệm của bản thân, và mặc dù về lý trí anh biết, cũng đã từng chứng kiến,

hầu hết các bà mẹ đều thực lòng yêu con cái họ, anh không có mối liên hệ cá nhân nào với loại tình yêu đó.

Cho đến khi đưa những giấy tờ hợp pháp cho nhà Winborn, bản thân Miller còn không chắc là mình có thể thực sự làm được việc đó, và tâm hồn cô đã không thôi gào khóc. Nếu cô còn

không chắc, thì làm sao cô mong anh bằng trực giác biết được cô sẽ không bao giờ làm hại Justin theo bất kỳ cách nào?

Nhưng cô vẫn không thể tha thứ. Cô nói. “Một đêm nào đó khi chúng ta ở trên giường anh đã có thể hỏi em. ‘Milla, em sẽ làm gì nếu tìm được Justin? Là sao em có thể mang thẳng

bé đi khỏi gia đình duy nhất mà nó từng biết?’ Vậy là anh sẽ biết em cảm thấy như thế nào, em đã nhận ra điều gì.”

Diaz liếc cô qua vai. “Anh chưa từng nghĩ tới,” anh nhắc lại. “Anh... khi em đưa những giấy tờ ấy ra, anh cảm thấy như mình vừa bị bắn. Anh đã muốn quỳ xuống mà hôn chân em,

nhưng anh nghĩ chắc là em sẽ đá anh.”

“Không có ‘chắc là’ gì cả. Em sẽ làm.”

Anh gật đầu và lại quay ra nhìn biển. “Anh đã không yêu em.” Giọng anh nhỏ và gần như không nghe rõ, như thể anh đang chìm trong suy tưởng. “Hay anh đã không nghĩ như thế. Nhưng khi em

đuổi anh ra khỏi nhà hôm đó, anh cảm thấy..." anh ngừng lại và cau mày khi cân nhắc cảm xúc của mình "...như bị xé làm hai.

"Em biết," cô nói, nhớ lại cảm giác mất mát của chính mình.

"Nghĩ lại thì, anh biết chuyện đó xảy ra khi nào. Khi anh thay đổi tâm ý."

Anh cử động bàn tay, minh họa sự thay đổi góc độ rất nhỏ giữa yêu và không yêu. “Ở Idaho. Anh đã kéo em lên khỏi dòng sông, em nằm ngửa ra và bắt đầu phá lên cười. Ngay lúc đó.”

Và ngay lúc ấy anh cũng đã có lời tuyên bố. Từ trước đó sự hấp dẫn đã ngày càng tăng lên giữa họ - cô đã gần như phát điên vì

muốn anh - nhưng không ai trong hai người làm gì cả. Cho đến giây phút đó, với ánh mặt trời tỏa xuống và niềm vui sống sót ào qua cả hai người, khi anh nhìn vào cô và nói...

Cô cười khúc khích. “Tuyên ngôn tình yêu mới hay làm sao. Dâng tặng một nửa thân mình.”

“Đó không phải là tuyên ngôn tình yêu; đó là tuyên ngôn ý nguyện. *Lúc này* mới là tuyên ngôn tình yêu.” Diaz nghiêng đầu sang bên theo kiểu hơi trêu chọc mà cô vẫn thích, và với một người đàn ông khó khăn trong giao tiếp như anh, thế là anh đã làm rất tốt rồi.

Sự im lặng bao trùm lấy

họ khi cả hai đều đang
ngâm nghĩ về những điều
vừa được nói ra. Milla cảm
thấy anh đang chờ được
nghe cô nói rằng cô tha thứ
cho anh, rằng cô cũng yêu
anh, nhưng mặc dù cô chắc
chắn về một điều, cô không
biết liệu mình có bao giờ
làm được điều kia hay
không. Sự tổn thương và
giận dữ vẫn còn đó, nhưng
không còn sôi sục. Cô nghĩ

điều tốt nhất mình có thể làm là bỏ lại chuyện này ở sau lưng và nói, được rồi, chúng ta có thể tiếp tục từ bây giờ. Nếu ai đó muốn tranh cãi về tính chất của sự tha thứ, có lẽ việc sẵn sàng đi tiếp *chính* là tha thứ. Nhưng đây là Diaz, không phải một anh nông dân Joe nào đó, cũng không phải là anh trí thức Joe. Với Diaz họ sẽ phải đi tiếp *tới đâu*

đây?

Milla không thể tưởng tượng ra một tương lai cùng với anh, nhưng cô cũng không thể hình dung một tương lai không có anh.

“Có lẽ em cũng nên nói đi chứ,” Diaz lẩm bẩm, vẫn nhìn ra đại dương. Anh đã không nhìn vào cô lần nào kể từ khi nói anh yêu cô. “Anh biết là em có mà.”

“Yêu anh ư? Có.” Cô thở dài và nhấp một ngụm cà phê. Nó đã nguội lạnh và cô nhăn mặt, đặt chiếc cốc sang bên. “Em có yêu anh.”

“Đủ để lấy anh và có con với anh không?”

Milla hựt hơi và cảm thấy mình chao đảo. “Cái gì cơ?” cô hỏi, giọng lạo xạo vì sốc.

“Hôn nhân ấy. Em có lấy anh không?”

“Làm sao chuyện đó khả thi với chúng ta được?”

“Anh yêu em. Em yêu anh. Đó là một tiến trình tự nhiên.”

Milla lùa tay qua mái tóc, cảm thấy bối rối hơn cô tưởng trước lời cầu hôn của

anh. Đó là một điều bất ngờ và ngọt ngào một cách trêu người, nhưng nếu họ kết hôn, họ sẽ phải đối mặt với những vấn đề vô cùng nan giải. Và một phần trong cô thấy sợ hãi. Anh không chỉ nhắc tới hôn nhân, mà cả những đứa trẻ nữa. Làm sao cô có thể?

“Kết hôn sẽ là việc làm không khôn ngoan,” cô nói.

Anh quay lại nhìn cô bằng đôi mắt đen nghiêm nghị, quan sát cô, chờ cô nói tiếp.

“Hai chúng ta có đủ hành trang cảm xúc để chất đầy lên một chiếc máy bay. Có lẽ em cần phải đi trị liệu tâm lý.” Cô cười đau khổ. “Và anh là một sát thủ. Nghề đó liệu có an toàn không? Em thì thậm chí còn

không biết mình muốn làm gì, liệu nên tiếp tục với *Đội tìm kiếm* hay đi dạy như em đã từng lên kế hoạch? Một phần trong em muốn từ bỏ, nhưng làm sao em có thể? Em yêu thích công việc đó, em chỉ quá mệt và....”

“Sợ hãi,” anh nói.

“Về tương lai? Cũng đúng đấy.”

“Không. Em sợ hạnh phúc.”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, đông cứng vì anh đã nhìn xuyên thấu qua bức màn lý lẽ của cô một cách quá chính xác.

“Em thực sự đã thuyết phục mình rằng em không xứng đáng với điều gì vì đã đem Justin cho người ta à?”

anh hỏi, ép cô bằng được.
“Em nghĩ em không thể có
chồng, một đứa con khác,
bởi vì em đã là một bà mẹ
tôi và không chịu giữ chặt
thằng bé ư?”

Milla cố nuốt xuống.
Hai lá phổi của cô như bị
bóp nghẹt, còn tim cô như
ngừng đập. Chưa có ai từng
đổ lỗi cho cô; cô đã chiến
đấu vì con, chiến đấu đến

gần chết. Chỉ có một con dao đâm vào lưng mới ngăn được cô. Vậy mà trong suốt mười năm, cô đã vật lộn với một ý thức khắc sâu vào tâm khảm là cô đã không bảo vệ được con mình. “Em... đáng lẽ em không nên đưa nó ra chợ,” cô nói, giọng nghẹn ngào. “Thằng bé mới được có sáu tuần tuổi. Nó còn quá nhỏ...”

“Em không thể để thằng bé lại một mình. Em còn làm gì khác được?”

Môi cô run run. Chúa ơi, câu hỏi ấy đã lớn vồn trong đầu cô biết bao lần! Cô còn có thể làm gì khác được? Chắc phải có gì khác, một điều cô đã không nghĩ đến, không nhìn ra, bởi vì cô đã để cho những kẻ đó bắt mất Justin từ tay cô.

“Em còn chưa chuộc được đủ lỗi cho mình bằng tất cả những đứa trẻ em tìm được sao? Phải như thế nào nữa em mới tự tha thứ cho mình được?”

Con của cô được trở về nhà, an toàn và lành lặn, nhưng điều đó đã không bao giờ xảy ra.

Diaz bước tới và ngồi

sụp xuống mặt cô, nắm tay cô trong tay anh. Một cơn gió lạnh và ẩm ướt lùa qua tóc cô, thổi tung những lọn xoăn. “Đó có phải là lý do em từ bỏ thằng bé không? Để bắt mình phải trả giá?”

“Không. Em từ bỏ thằng bé vì đó là việc làm đúng đắn.” Cô trông thấy anh rùng mình và nhận ra anh đã ở ngoài từ nãy giờ

mà không mặc áo khoác. Cô mở chăn ra và mời anh vào trong sự ấm áp của nó. Anh nhanh chóng chấp nhận, nhưng khi họ ngồi lại cô thấy mình đang nằm nửa người trên đùi anh, đầu ngả vào chỗ hõm ở vai anh, tấm chăn phủ quanh họ. Thân nhiệt của hai người cộng lại nhanh chóng xua tan giá lạnh.

“Sống tiếp không phải là chuyện xấu,” anh nói khẽ, vuốt ve khuôn mặt cô, dò theo từng đường nét trên đó bằng một ngón tay. “Tìm lại hạnh phúc cũng không phải là chuyện xấu.”

Chỉ ý tưởng đó thôi cũng khiến Milla cảm thấy như mình đang đi thẳng bằng trên rìa một tảng đá trong lúc cơn gió mạnh cổ

đẩy cô rơi xuống. “Vẫn còn sớm quá.”

“Đã mười năm rồi. Em đã tìm được con trai, và đã làm việc đúng đắn cho nó. Tại sao như thế vẫn còn ‘quá sớm’?”

“Nhưng đúng thế.” Một lần nữa, cô lẩn tránh trong những lý luận. “Khi anh nói hạnh phúc, ý anh là lấy anh

phải không?”

“Anh có thể khiến em hạnh phúc.”

Và mình cũng có thể làm anh hạnh phúc, cô nghĩ, cảm thấy lâng lâng trước viễn cảnh ấy. Anh là một người đàn ông phức tạp, cô độc và cố chấp; nếu cô từ chối anh thì gần như chắc chắn anh sẽ không bao giờ

lấy vợ. Cô là cơ hội duy nhất của anh để có một gia đình, một cuộc sống hơi bình thường.

“Làm sao chúng ta kết hôn được? Chúng ta biết gì về nhau nào? Thậm chí em còn không biết anh bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi ba.”

Cô dừng nói, chưng hủ
lập tức bị phân tán khỏi
những vấn đề quan trọng
khác định nói tới. Anh có vẻ
già hơn, mặc dù tóc anh
chẳng có sợi bạc nào và mặt
anh cũng không có nếp
nhăn. “Em cũng thế. Anh
sinh vào ngày nào?”

“Mười bảy tháng Tám.”

“Ôi lạy Chúa, em già

hơn anh! Em sinh vào hai mươi bảy tháng Tư.”

Cô ảm ức đến nỗi hai khóe miệng anh khẽ nhếch lên. “Lúc nào anh cũng muốn ngủ với một người phụ nữ lớn tuổi hơn.”

Milla đắm vào ngực anh và giành được một nụ hôn sâu hơn, lâu hơn cô trông đợi. Khi anh thả cô ra,

cô vùi cái mũi lạnh cóng của mình vào cổ anh, hít vào hơi ấm của anh. Cô muốn đồng ý. Cô yêu anh, cô chưa bao giờ nghĩ mình có thể lại yêu một người đàn ông đến thế. Dù anh có cố chấp, nhưng họ bổ khuyết cho nhau một cách hoàn hảo trong quá nhiều mặt. Anh nói chuyện, đùa giỡn, thậm chí cười cùng cô. Điều gì đó nơi cô khiến anh mở lòng; và điều

gì đó nơi anh kéo cô ra khỏi con đường chắc chắn cô đã đặt ra cho chính mình.

Nhưng cô đã đứng về những vấn đề họ sẽ phải đối mặt, và cô biết thế. Kết hôn sẽ chỉ làm tăng thêm những vấn đề này. “Anh sẽ làm gì để kiếm sống nào? Nếu chúng ta kết hôn, anh không thể tiếp tục truy đuổi những kẻ xấu khắp Mexico được,

thậm chí có thể bị giết...” Cô ngừng lời, không thể nói tiếp ra điều gở đó.

“Anh không biết nữa, nhưng anh sẽ tìm được việc gì đó.”

Chẳng có nhiều việc dành cho những tay săn tiền thưởng hay sát thủ về hưu cho lắm. Cô không thể tưởng tượng ra anh trong

bất kỳ kiểu văn phòng nào, hay làm bất kỳ việc nào mà cần phải tiếp xúc với công chúng. Vậy anh có thể làm gì đây?

Milla nhận ra mình đang nghĩ về tương lai. Mọi chuyện diễn tiến quá nhanh và cô vẫn còn chưa đặt được chân xuống mặt đất. “Em chưa thể đồng ý,” cô nói. “Chưa được. Còn quá

nhiều vấn đề ta phải giải quyết.”

Diaz lại hôn cô trong khi ôm cô sát vào mình. “Anh sẽ không đi đâu cả. Sang năm anh sẽ lại hỏi em,” anh nói, ôm cô đứng lên và tiến về phía cửa.

Mười phút sau, khi anh di chuyển vào giữa đôi chân gang rộng của cô, Milla

nhận ra rằng bây giờ là
tháng Mười hai. Ba tuần
nữa đã là sang năm rồi.

Chương 30

“Mẹ! Thane đang xé bà tập của con! Bảo nó thôi đi!”

Vừa quấy nước sốt cho mì spaghetti, Milla vừa liếc mắt bực bội vào phòng khách, nơi những tiếng thét đang ngày một lớn hơn. “James! Lôi Thane ra khỏi chỗ Linnea đi.”

Anh đã lao đến. Những tiếng hét to hơn, rõ ràng anh đang trong quá trình lôi Thane ra khỏi đồng vờ bài tập của cô chị gái tám tuổi, nhưng chỉ vài phút sau bình yên thiên đường đã đến với ngôi nhà, ngoài những tiếng làu bàu thì thoảng của Linnea khi con bé phải làm lại bài tập. Diaz xuất hiện trên ngưỡng cửa với thẳng

bé Thane đang cười khúc
khích bám quanh cổ anh.
“Giờ anh làm gì với nó
đây?”

“Chơi với nó. Hoặc là
trói nó vào một cái ghế. Gì
cũng được.”

Zara sáu tuổi đang ngồi
bên bàn bếp, cần cù tập viết.
Đôi mắt đen của con bé
ng nghiêm trang khi nói, “Em

sẽ không thích bị trói vào ghế đâu ạ.”

“Mẹ chỉ đùa thôi, cưng à.” Trong ba đứa con của họ, Zara là giống Diaz nhất khi thừa hưởng vẻ nghiêm trang và mạnh mẽ của anh. Linnea tính tình ồn ào và tự tin, sẵn sàng đương đầu với cuộc sống trong khi Zara thu mình và quan sát. Milla ôm cô con gái thứ của mình

để trấn an, trong lúc Diaz mang Thane ra ngoài để phân tán thẳng bé bằng một màn tiêu hao sức lực nào đó mà cô hy vọng là không mang tính phá hoại.

Thane là một điều ngạc nhiên, thẳng bé ra đời sau sinh nhật lần thứ bốn mươi một của cô hai ngày không định có thêm con nữa, nhưng một chiếc bao cao su

bị rách đã cho ra kết quả là cậu bé con mà đáng lẽ họ nên đặt tên là Hurricane - Bão lốc. Trước cả khi biế**h** bò, Thane đã vắn vẹo đ**ể** được thả xuống đi khám phá. Khi thằng bé học bò, cả nhà náo loạn lên, cố gắng bắt kịp nó trước khi nó có thể lao đầu vào bất kỳ vụ rắc rối nào tìm được. Giò thằng bé đã hai tuổi, và Milla đang bắt đầu nghĩ tới

áo bó mặc cho người điên -
cho chính cô.

Mọi chuyện đều đầu
vào đấy theo cách thật buồn
cười. Cô và Diaz - cô vẫn
phải nhắc mình nhớ anh là
James - đã cưới nhau được
chín năm. Cô đã trì hoãn
đám cưới cho đến khi một
vài vấn đề của họ được giải
quyết, chẳng hạn như việc
làm của cô và của anh. Cô

vẫn là giám đốc điều hành của *Đội tìm kiếm*, nhưng các hoạt động hàng ngày đã được chuyển giao cho Joann trong lúc cô chủ yếu tập trung vào việc gây quỹ, một việc không bao giờ kết thúc. Giờ Milla đã có lương, giờ giấc cố định hơn và cô không bao giờ đi xa khỏi các con qua đêm.

Diaz làm công việc thủ

nghiệm vũ khí cho một nhà máy sản xuất súng ống, đồng thời làm tư vấn cho sở cảnh sát El Paso, phòng cảnh sát trưởng và các công ty an ninh tư nhân. Milla đã mừng muốn khóc khi anh kể cho cô việc anh làm, bởi cô lo gần chết rằng anh sẽ không thể tìm được một công việc hợp pháp nào cần tới các kỹ năng đặc biệt của anh. Họ không giàu có,

nhưng có đủ tiền để chăm lo cho các con và chi trả cho vài tiện nghi, vì thế mọi chuyện đều ổn.

Sống trong căn hộ của cô với quá nhiều hàng xóm liền kề khiến Diaz bức rứt. Anh không phàn nàn, nhưng Milla thấy anh bức bối và ngày càng nhấp nhộm như thế nào. Khi cô mang thai Linnea được năm tháng, cô

biết họ phải làm gì đó, vì thế Diaz đã đi do thám xung quanh và tìm được một ngôi nhà đủ cách xa mọi người cho anh có thể thư giãn, nhưng cũng không quá xa đến nỗi Milla thấy bị cô lập. Đó là một ngôi nhà cũ, dễ chịu với những tán cây rợp bóng trong vườn và bốn phòng ngủ rộng rãi. Vào lúc đó, họ đã không biết là mình sẽ cần tất cả bốn

phòng. Họ mua ngôi nhà, rào lại sân cho bọn trẻ an toàn và định cư ở đó.

Milla đã rất hạnh phúc. Mặc dù cô vẫn còn những hoài nghi khi nhận lời cầu hôn của anh, cô vẫn vô cùng hạnh phúc bên anh.

Ngắm nhìn anh cùng bọn trẻ là một niềm vui đến giờ vẫn làm tim cô thắt lại.

Anh thận trọng tiếp cận Linnea, như thể con bé là một trái bom hẹn giờ, nhưng anh vẫn bền bỉ học cách thay tã và điều cần biết khác về một đứa trẻ. Kỷ luật vẫn là một lý thuyết anh chưa hoàn toàn hiểu được; anh đã giải thích với Milla, bằng một vẻ nghiêm túc tuyệt đối và hơi bối rối, rằng bọn trẻ sẽ khóc nếu anh mắng chúng, vì thế anh phải

ngừng lại. Vấn đề phải nghiêm trọng lắm thì anh mới cứng rắn được, kết quả là chỉ cần anh lên giọng thôi, cả ba đứa trẻ đều bị sợ đến mức lập tức vâng lời. Thật không công bằng; đôi khi Milla hét văng cả óc lên mà bọn trẻ vẫn chẳng thêm để ý mảy may. Nói thế là hơi quá, bởi chúng là những đứa trẻ bình thường, sáng dạ, tò mò, nhìn chung là

ngoan ngoãn, trừ những ngày chúng như đám nhọt ở mông.

Cô thích việc mình có thể phát cáu với chúng. Một trong những nỗi sợ lớn nhất của Milla trong khi mang thai là bi kịch của quá khứ có thể biến cô thành một bà mẹ bị ám ảnh, quá sức bao bọc các con. Cô còn không chắc mình có thích hợp làm

mẹ không nữa. Tạ ơn Chúa, Linnea là một đứa trẻ giỏi giang; và tới khi Zara ra đời, Milla đã thư thái hơn. Rồi họ đã có bốn năm bình yên, gần như lý tưởng, cho đến khi Thane ra đời. Hai năm sau ngày thẳng bé được sinh ra là quãng thời gian vui vẻ, nhưng chắc chắn là không bình yên.

“Con có muốn rửa tay

và phụ mẹ dọn bàn không?” cô hỏi Zara, con bé ngoan ngoãn dọn đồng vở bài tập khỏi bàn và chạy đi rửa tay.

Linnea nói: “Con cũng muốn giúp,” và ào ra khỏi phòng khách, đi theo Zara xuống nhà tắm dưới tầng một để rửa tay.

Hai cô bé đang bận rộn đặt đĩa và dao đĩa lên bàn

thì chuông cửa reo. Milla
thở dài. Lúc nào cũng thế;
cứ hễ có chuyện chen ngang
thì y như rằng nó luôn nhằm
lúc họ chuẩn bị ăn cơm. “Đề
em mở,” cô nói, đi ngang
qua Diaz khi anh vừa ra
khỏi nhà tắm với Thane
bám dính dưới cánh tay.

Cô mở cửa và nhìn lên
một chàng trai cao lớn tóc
vàng, mắt xanh. Đầu gối cô

nhũn ra và cô dựa vào cửa,
nước mắt dâng trào.

Cô biết. Ngay từ giây
phút trông thấy khuôn mặt
cậu, cô đã biết.

Cậu hồi hộp hắng giọng
nói: “Cháu xin lỗi đã làm
phiền cô, nhưng cháu... cô
có phải là Milla Edge không
ạ?”

“Bây giờ là Millie Diaz,” cuối cùng cô cũng nói.

Cậu lại hắng giọng lần nữa và chuyển cái nhìn lơ lửng qua vai cô. Diaz đã đến, bàn tay mạnh mẽ của anh trượt quanh eo cô để kéo cô tựa vào anh.

“Cháu... ừm... cháu là Zack Winborn. Justin. Có

traì cô,” cậu nói thêm một cách không cần thiết.

Nước mắt Milla đã òa òa trên mặt; làm nhòe đi nét mặt chàng trai. Một tiếng thốn thức phát ra trước khi cô có thể ngăn được và sự hoảng hốt hiện lên trên khuôn mặt cậu. Đột nhiên tiếng khóc chuyển thành tiếng cười và cô vươn tay ra để nắm tay cậu. “Mẹ

đã chờ quá lâu,” cô nói và kéo cậu vào nhà.

